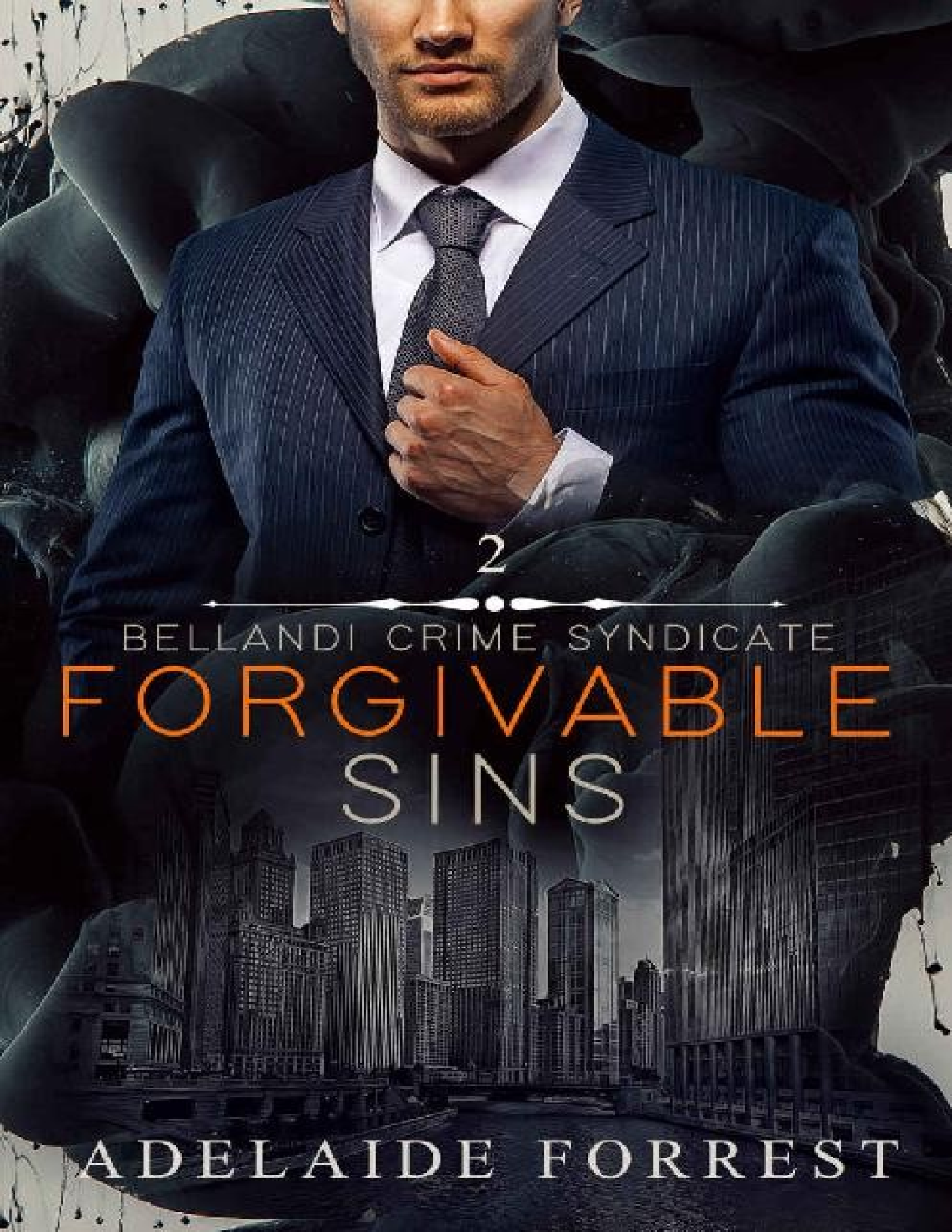

2
BELLANDI CRIME SYNDICATE
FORGIVABLE SINS
ADELAIDE FORREST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Affedilebilir Günahlar

Bellandi Suç Örgütü #2

Adelaide Forrest

Copyright © 2020 Adelaide Forrest

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Adelaide Forrest
Düzeltme: Horus Proofreading Amerika
Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Yazar Hakkında

Adelaide küçük evinde kocası ve iki yaramaz çocuğuyla birlikte yaşıyor. Üçünü ve çoban köpeği/husky karışımını evin içinde kovalamadığı zamanlarda tüm boş zamanını yazıyor ve kitaplığında ve sabit diskinde depoladığı olay örgüsü istifine eklemeler yapıyor.

Her zaman yazmak istedi ve on yaşından itibaren ilk uzun fantezi romanını yazdı. Konu yıllar içinde değişti ama yazma tutkusu hiç kaybolmadı. Psikoloji mezunu ve çocuk sahibi olmadan önce terapist olarak çalıştı.
Tedavi stratejisinde atlar ve engelli yetişkinler ve çocuklarla çalışmak.

Adelaide, Eylül 2019'da diğer takma adıyla yayınlanmış bir yazar olarak yolculuğuna başladı, Kenna Bardot, burada ters harem yazıyor. Yazar olma tutkusunu gerçekleştirdikten sonra, Adelaide Forrest'ın piyasaya sürülmesiyle genişliyor.

Adanmışlık

Adelaide Forrest'ın lansmanını g e r ç e k l e ş t i r e n tüm okuyuculara ve bunu mümkün kılmaya yardımcı olan Beta Okuyucularına.

Düzenleme sürecinde aklımı başımda tutmak için elinden gelenin fazlasını yapan Ashley ve Kelly'ye özel olarak teşekkür ederim.

Affedilebilir Günahlar Hakkında

Samara

Sevgi tüm yaraları iyileştirir derler.

Keşke aşkın ne olduğunu bilseydim.

Başarısız evliliğimin bana öğrettiği şey, en ufak bir fikrim olmadığıdır. Yanlış bir seçim yaptım ve bunun sonuçlarıyla sessizce yaşamak zorundayım. Çünkü Lino gerçeği öğrenirse, onu yüzeyin hemen altında gizlenen karanlıkta kaybederim.

Bunun olmaması için, sevdiğim Lino'yu hayatımda tutmak için her şeyi yaparım. Ama beni hissettiren tek kişi o, sakladığım sırları görmek için ördüğüm duvarları aşabilen tek kişi.

Ama onu içeri alamam.

Lino

O benim her şeyim.

Onu şarkı söylediğini ilk duyduğum günden beri, on yaşındayken onunla evleneceğimi söylediğim günden beri seviyorum. Ama babamın zalimliği sınır tanımıyor ve ben onu korumak için hayatımın en büyük fedakârlığını yaptım.

Eski kocasının kumar borcu onu riske attığında, onu güvende tutmak için her şeyi yaparım. Benden nefret etmesine neden olsa bile.

Ve o benim karım olana kadar durmayacağım.

Sorumluluk Reddi

Affedilebilir Günahlar, Bellandi Suç Sendikası'nın ikinci kitabıdır ve suç sendikası üyeleri ile bazı okuyucular için rahatsız edici veya tetikleyici olabilecek karanlık ve grafik içeriğe sahip tam uzunlukta bağımsız bir romandır.
Bellandi Suç Sendikası Serisi, herhangi bir sırayla okunabilen, ancak önerilen okuma sırasını izleyerek daha iyi bir okuma deneyimi sunacak olan HEA'lı birkaç tam uzunlukta standalone içerir.

Tetikleyicilerle ilgili sorularınız için lütfen Facebook üzerinden Adelaide Forrest ile iletişime geçmekten çekinmeyin.

Film Müziği

"Damage" - Outr3ach
"You're No Good" - Hidden Citizens
"What It Takes" - Adelitas Way
"Feel Something" - Adam Lambert
"Ego" - Smash Into Pieces
"Too Late" - Folded Dragons
"Drown" - Martin Garrix
"Conquer" - MAGNUS
"Worst of You" - Maisie Peters
"Power Over Me" - Dermot Kennedy
"Beyond Today" - James Gillespie
"BOOM" - X Ambassadors
"Grace" - Lewis Capaldi
"Coldest Water" - Walking on Cars
"Stay" - The Score
"Dreamin" - The Score
"ICFTI" James Gillespie
"Şampiyon" - Elina
"Power" - Isak Danielson
"Make Believe" - The Faim
"Hold Me Up" - Sam Tinnesz
"Leading the Pack" - Sam Tinnesz
"Fighter" - Jung Youth, Sam
Tinnesz "Be Legendary" - Pop Evil
"Silence" - No Name Faces
"Savaşçılar" - League of Legends
"Conversations in the Dark" - John Legend
"Protector" - City Wolf
"Everything or Nothing" - Willyecho
"The Fear" - The Score

Önsöz

Lino

On dokuz yıl önce

Samara annemin piyanosunun başına oturmuş, yumuşak bir melodi söylerken tuşlara hızlı ve hafifçe basıyordu. Okuldaki kızların dinlediği popüler pop şarkılarından biri olduğunu anlamıştım ama sesinin tatlılığından şarkı sanki başka kimseye değil de ona aitmiş gibi geliyordu.

Nazik. Açık. Unutulmaz.

O anda bile içimdeki her şeyin gerildiğini hissettim, bir şeyler koptu ve içimde titreşti.

Kimsenin kullanmadığı piyanonun başındaki bankta onun yanındaki yerimden onu izlediğimi fark edince duraksayarak ona baktım.

Annemin yıllar önce geçirdiği kazadan beri.

Yüzündeki utangaç gülümseme ona bakmamı sağladı, ama on dakika önce yapabileceğim gibi onunla alay etmek yerine, uzanıp kıvırcık bakır saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım, böylece kalın çerçeveli siyah gözlüklerle kapattığı mavi-gri gözlerini gizleyemedi.

"Sesin çok güzel," diye fısıldadım, daha uzun görünmek için omuzlarımı dikleştirmeye çalışıyordum. Yaşıma göre kısa değildim ama kuzenim Matteo zaten benden uzundu ve kızlar ona akın ediyordu. Kızların uzun boylu erkeklerden hoşlandığını söylerdi. Görünüşe göre on bir yaşındaki kızlar bile.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, yanakları sık sık yüzünü kaplayan allıkla pembeleşiyordu. Ellerini yeşil eteğinin üzerinde düzeltti, ayağa kalkıp aramıza biraz mesafe koymak için hareketlendi, ama sağ elini avucumun içine alıp başparmağımı avucundaki kalp şeklindeki garip doğum lekesinin üzerinde gezdirerek bunu durdurdum.

"Bir gün evlendiğimizde, bana her gün şarkı söyleyeceksin," dedim ve yüzündeki gülümsemenin solmasını ve büzülmüş ağzının açılmasını izledim.

Şok.

"Evlendiğimizde mi?" diye fısıldadı, altın sarısı teninin solgunluğu karşısında allığı solmuştu.

Başımı salladım. "Seninle evleneceğim."

Kahkahalarla güldü ama Samara'yı bu açıklamamla onu rahatsız ettiğimi bilecek kadar iyi tanıyordum. O benim en iyi arkadaşımdı ve zaten yıllardır öyleydi.

Ayrıca her kelimemde ciddi olduğum kaçınılmaz gerçeğiyle yüzleşmesi gereken yılları olduğunu da biliyordum.

Babam boğazını temizledi ve ben de dönüp onu kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kapıda dikilirken gördüm. Hemen yüzüm asıldı ama Samara'yı rahatlatmak için gülümsedim. Arkadaşlığımız hakkında endişelendiğini, babamın onun hayatımın bir parçası olmasını onaylamamasının benim için sonuçları olacağından endişe ettiğini biliyordum.

Ama Samara'nın hayatımda olması için yapamayacağım şey yoktu. Babamın gazabıyla yüzleşmek bile.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Eminim annenin işi yakında biter. Yarın okulda görüşürüz." Başını salladı, annesinin ve kardeşi Yavin'in yaşadığı çatı katına çıkmadan önce babama göz ucuyla bir bakış attı. Dar kapı aralığından geçebilmek için babamın yanından geçmek zorunda kaldı ve bir an için babamın ona dokunabileceği endişesiyle paniğe kapıldım.

Beni cezalandırmak için ona zarar verdin.

Ama yara almadan kurtuldu. O kadar şanslı olamayacağımı biliyordum.

"Sana temizlikçinin çocuklarıyla takılmayı bırakmanı söylediğimi sanıyordum," diye tersledi ve Samara'nın onu duymayacak kadar uzakta olmadığını biliyordum. Bu kasıtlıydı. Babamla ilgili her şey kasıtlı bir eylemdi, hayatındaki herkes üzerinde kontrol sahibi olmak için oynadığı büyük oyunların bir parçasıydı.

Samara'yı yine kenara çekip konuşmam gerekecekti, çünkü bu numarayı her yaptığında bir baba ile oğlunun arasına girmek istemiyordu. Ona babamın yumruklarının zaten aramızda olduğunu ve o boşlukta başka kimseye yer olmadığını söyleyecek yüreğim yoktu. Hâlâ hatırlayamadığı babasının yasını tutarken ve benim kesiklerim ve morluklarımla ilgilenen o iken değil.

"Ve sana söyledim, Yavin ve Samara benim arkadaşlarım." Banktan kalktım, anahtar kapağını nazikçe ve saygıyla kapattım. Tüm güçlü anılarım

Annemle ilgili anılarım o piyanodaydı ve bir gün Samara'yla da aynı türden anılara sahip olacağımı biliyordum.

"Ona evleneceğini söylemişsin. Çok ama çok açık konuşayım Angelino. Bu asla olmayacak. Ben hayatta olduğum sürece olmaz. Hiçbir oğlum Yahudi bir veletle evlenmeyecek." Sessiz kaldım, çünkü onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Ama bir gün, mutlu bir hayat bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Babamın hareketlerimi dikte etmediği bir hayat.

Uzun bacakları onu odanın diğer ucuna taşıyıp aramızdaki mesafeyi kapattığında şaşırmadım. Elinin sol yanağıma çarpması da beni şaşırtmadı ve neredeyse hiç irkilmedim. Çok daha kötülerini yapmıştı. "Anlaşıldı mı evlat?"

Yüzümü buruşturdum, dişlerimi sıkarak "Evet, baba" diye mırıldandım. Bu ilk yalan söyleyişim değildi.

Ve bu sonuncusu olmaktan çok uzak olacaktı.

Bir

Samara

Koştum.

Daha önce hiç koşmadığım kadar çok koştum. Çıplak ayaklarım merdivenlerde her adımda kan izi bırakıyordu.

Parke zeminde kayarak, zaten hassas olan karnımı kapı kolunun kuvvetiyle iç bükey hale getiren acı verici bir gümbürtüyle kapıya çarptım. Parmaklarım kanla kaplandı ve kilidi kavrayamadığımda inledim. Dönmüyordu. Açılmıyordu.

Aceleyle kaçmaya çalışırken yatak odasının kapısını ardına kadar açık bıraktığım merdivenlerin başında bir inilti ve gümbürtü duyuldu. "Samara! Seni aptal amcık!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve ben yine inledim, sonunda geceliğimi sürükleyerek kapı koluna doladım ve çekip açtım. Taze, soğuk hava kapıyı daha da açarak yüzüme çarptı. Başımın bir tarafındaki saçlar rüzgârda dalgalanıyordu. Diğer tarafta ise kanlı bir karmaşa içinde kafa derime yapışmış halde duruyordu.

Onun kanı.

Kapıdan çıktım. Ayaklarım kaldırıma çarparak komşunun evine doğru koşmaya başladım. Kaldırım çimenlere dönüştü. Ayaklarımdaki kesiklere saplanan her bir bıçağın darbesi, nefes nefese kaldığımda ciğerlerime saplanan soğuk gece havasıyla birlikte yankılandı. Ön basamağa düştüm, sonunda Linda'ya kapısını açması için bağırdım. Her şey acıyordu. Ruhum acıyordu, kalbim acıyordu, bedenim acıyordu.

Geliyordu.

Sarhoş. Çaresiz.

"Linda!" Çığlık attım ve ayağa kalkarak kapıya daha çılgınca vurdum.

Yırtarak açtığında nefesi kesildi ve ben de kan ve morarmış etten başka bir şey olmayan bir su birikintisinin içine düştüm.

"Samara!" diye tekrar bağırdı ama kapı kapanıp kilitlendi ve sesindeki öfke kesildi.

Güvenli. Kapalı kapılar ardında
güvende. Şimdilik.

Gözlerim birden açıldı ve yatakta oturur pozisyona geçtim. Yeni yatağımla boş yatağımda.

Fark etmezdi. Gözlerimi her açtığımda hâlâ yerdeki kırık aynayı, kafasına vurmak için kullandığım lambanın tabanındaki kanı görüyordum. Çok ateşliydim, battaniyeleri iterken vücudum terden kayganlaşmıştı. Bacaklarımı içeri kıvırdım, çaprazladım ve ayaklarımdaki yara izlerinin üzerinde bir parmağımı gezdirdim. Ayak parmaklarımdan topuklarıma kadar tabanlarımı kaplayan kalın, iğrenç beyaz çizgiler.

Linda'nın tüm cam parçalarını çıkarması saatler sürdü.

Üzerimdeki, saçlarımdaki, tırnaklarımın altındaki kanı yıkamak da neredeyse bir o kadar uzun sürmüştü.

Hâlâ kendimi temiz hissetmiyordum. Hâlâ her gün tenimi kaplayan kan hissiyle ve onun dokunuşunun üzerimdeki lekesiyle uyanıyordum.

Duş almak için ayağa kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Giderken aynaya bakmaktan kaçındım. Bana bakan solgun yüzümü ya da dehşet içindeki gözlerimdeki boş bakışı görmek istemiyordum. O bakış, kâbusu tenimden temizleyene kadar kalacaktı.

Tekrar temizlenene kadar onun dokunuşunu kanalizasyonda yıkadım.

Başka bir gün, benim yaptığım başka bir kabus. Telefonum yatak odasından gelen bir mesajla çınladı ve dudaklarımın tereddütlü bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Kimden geldiğini ya da ne yazdığını görmek için kontrol etmeme gerek yoktu.

Lino'dan gelen günlük günaydın mesajım, çok uzun süren evliliğimiz boyunca Connor'ı çıldırtan şeylerden biriydi. Çoğu gün en iyi arkadaşıma eski kocam yanımdayken bile ondan önce günaydın derdim. Şimdi bu beni anılarımdan çekip çıkarıyor ve Connor geçmişimin bir parçası olsa da Lino'nun kaldığını bilmek beni memnun ediyordu.

Duşa girdim, derin bir nefes aldım ve terden arınırken kendimi neşeli bir şarkı söylemeye zorladım. Beni duyacak kimse yoktu, sesime dayanamadığı için bana durmamı söyleyecek kimse yoktu. Sadece ben ve iblislerim gücümüzü geri alıyorduk.

Sallantılı başlangıca rağmen güzel bir gün
olacaktı. Bunu biliyordum.

***

Diz üstü çizmelerim Lamb & Rowe'un granit karo zemininde tıkırdadı. Rüyamda çıplak ayaklarımın parke zemin üzerinde kaymasıyla ne kadar da tezat oluşturuyordu.

Benim hafızam.

Elimdeki dosya klasörü ağzına kadar çizelgelerle ve patronum için hazırladığım aylık özetlerle doluydu. Bana bakan, endişeyle karışık bir saygıyla başını sallayan herkesle ilgili özetler.

Beni en üst kata çıkaracak asansöre adım attığımda, Jasper Rowe beni ilk işe aldığında bankacıların ne düşündüğünü hatırlayarak sırıtma isteğimi bastırdım. Parmağımda bir yüzük olması önemli değildi, çünkü haberler Chicago'da orman yangını gibi yayılmış ve aptalca bir şekilde son şirketimdeki bir ortakla evlenmiştim.

Ama bunun bir önemi yoktu. İş ahlakım kendi adına konuşuyordu ve Jasper'la arkadaş olsak da aramızda kesinlikle romantik bir şey yoktu. Profesyonel olarak onun kayasıydım.

Asansörden çıkıp Jasper'la benim mabedimize girdiğimde telefonumu hızla masama bıraktım ve onun özel ofisine doğru ilerledim. Kapısını çaldım ve o daha cevap vermeden önce hiçbir endişe ya da tereddüt duymadan içeri girdim. "Bir saat içinde Carson Davis'le öğle yemeği yiyeceğini unutma."

"Sana da günaydın Samara." Sesinde belirgin bir gülümseme vardı ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Sarı saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve bal rengi teni iyi dinlenmiş gibi parlıyordu. Bu yüzden işe bu kadar geç gelmesine neyin sebep olduğuna karar veremedim. Adam sürekli çalışıyordu.

"Öğlen oldu."

"Saat 11:56 aslında," diye karşılık verince dosyayı masasına bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu pozisyon, o sabah gri yün eteğime eşlik etmesi için giydiğim siyah boğazlı kazağın içinde biraz daha nefes alabildiğimi hissettirdi. Bana sırıttı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp dosyayı açma zahmetine bile girmezken gördüğüm en açık gri gözleri muziplikle parıldadı. "Değerlendirmeniz?"

"Mark Dobson'ın hesapları geçen ayki çalışma saatlerine göre olması gerektiği kadar iyi değil. Bunun bir nedeni olabilir

Jim Clarke'ın karısıyla yattığı söylentileriyle ilgisi yok."

Jasper'ın bakışları bana döndüğünde donuklaştı ama vücudundaki ani sertliği fark ettim. "Bu söylentilere dayanan çok ciddi bir suçlama." Sözleri uyarıcı gibi görünse de, adam beni ofis dedikodularıyla ilgilenmediğimi bilecek kadar iyi tanıyordu.

Başımla dosyayı işaret ettim, o da içini çekerek dosyayı açtı. Yüksek teknolojili güvenlik kasetlerinden bastığım fotoğraflar her şeyi anlatıyordu. "Kahretsin," diye inledi, elini yüzünde gezdirdi. "Dobson'ın kıçını görmem gerekenden çok daha fazla gördüm. Eğer bu ortaya çıkarsa. "

"Mack'in güvenlik ofisinde, o kasetlerde bulduklarımızdan bahsetmemesi, aksi takdirde hayatının geri kalanında ona sahip olacağınıza dair imzalı bir Gizlilik Sözleşmesi imzalaması için 3.000 dolarlık bir ikramiyeyi onayladım. Mark'ın kaydettiği tüm ekstra saatleri gözden geçirdik ve bu süre zarfında ofisinin içinde ve çevresinde çekilen filmlerle ilgilendim. Fotoğraflar tek kanıt. Onları sigorta için dosyalayın ve sonra benim önerim Dobson'a Bayan Clarke ile olan ilişkisine dair tek bir kelime bile ederse, bunun ilişkiyi kamuya açık hale getireceği anlamına geleceğini hatırlatmak olacaktır. Eğer bu ortaya çıkarsa, buradaki işine son verilmesinin ardından şehirdeki diğer firmalar tarafından kara listeye alınacaktır."

İç çekti ama başını salladı. "Önce Kelly ile konuşmam gerek ama o da her zaman seninle aynı fikirde. İkiniz de pitbull'sunuz."

"Asistanını arayacağım ve bugün ne zaman ayarlayabilirsek size bir toplantı ayarlayacağım ve yarın sabah ilk iş olarak Dobson'ın işine son verilmesini ayarlayacağım. Christopher French'le olan görüşmeniz de iptal edildi ve Dobson sabah 10'a kadar boş."

Kahvesinden bir yudum aldı ve masasının üzerinde tam olarak koyduğu yere geri koydu. Jasper'ın hayatında her şeyin bir yeri vardı. Sonra fotoğrafları ofisin arka duvarındaki portrenin arkasına gizlenmiş kasaya kilitlemek için döndü. "Yerine birini bulana kadar boşluğu doldurabilecek biri var mı?"

Başımı salladım, beni görmeyince devam ettim. "Ana hesapları Johnson ve Romero arasında bölüştüreceğim, ikişer tane ve daha az talep gören hesapları Skorzeny ve Evans arasında dağıtacağım."

"Mükemmel. Sensiz ne yapardım ben?"

"Çök ve yan, kesinlikle. Hayatında bensiz bu kadar ilerlemiş olman inanılmaz, gerçekten. Ben yemeğe çıkıyorum. Ben dönene kadar kaleyi koruyabileceğini düşünüyor musun?" Bir kahkaha atarak arkasını döndü ve yüzümdeki sırıtışı kendi sırıtışıyla taklit etti.

"Bir şekilde halledeceğime eminim, Bayan Mahoney."

"Harika." Topuklarımın üzerinde döndüm, çantamı almak için masama doğru yürüdüm ve iki haftada bir yediğimiz öğle yemeği için Lino'yla buluşmaya gittim. Asansörün kapıları açıldığında tüm gizli bilgilerimin bulunduğu dosya çekmecemi daha yeni kilitlemiştim. Jasper'ın günün ilerleyen saatlerine kadar randevusu olmadığını bilmesem bile, o kapıdan kimin çıktığını nerede olsa tanırdım.

Varlığıyla havanın değiştiğini hissetmek ve adımlarındaki güveni duymak için ona bakmama bile gerek yoktu. Bana doğru ilerlerken elbise ayakkabıları yere vuruyordu. Gözlerim ayakkabıların izini sürerek griye bürünmüş vücuduna ve gittiğimiz her yerde kadınların peşinden koşmasına neden olan o yıkıcı köşeli yüze ulaştı. Gözlerimiz buluştuğunda dolgun dudakları çarpıcı bir gülümsemeye dönüştü; badem gözlerinin koyu kahverengisi, güçlü kaşları yumuşarken parlıyordu.

Piç kurusu en sevdiğim üç parçalı gri takım elbisemi giymişti, zayıf ama kaslı vücuduna tam oturmuştu. Aylar önce boşanma sürecini başlattığımdan beri Lino'yla ateşle oynuyormuşuz, arkadaşlığımızda bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum.

Ama ikimiz de bunun olamayacağını biliyorduk. Bunun olmasına izin veremezdim.

Erkeklerle işim bitmişti. Sebep oldukları acılardan bıkmıştım. Lino'yla ilişkim olduğunu öğrenirse kardeşimin isyan edeceğinden bahsetmiyorum bile. O ve Yavin birlikte eğlenir, birlikte çalışırlardı. Lino benim en iyi arkadaşım olabilirdi ama Yavin benim asla yapamayacağım bir rolü üstlenmişti. Koruyucu en iyi arkadaşımın beni onların yaşadığı dünyanın bel altı dünyasına götürme ihtimali yoktu ve bu da benim kenarda kalmam anlamına geliyordu. Asla onun dünyasının bir parçası olamadım ama asla dışında da kalamadım. "Sana lobide beklemeni söylediğimde beni dinleyecek misin?" Yanağımı öpmek için eğildiğinde başımı sallayarak ona gülümsedim.

Normal. Beklenen.

Öyleyse neden dudakları beni ruhunun derinliklerine çekmiş gibi hissettiriyordu?

Ve neden kalbim çocukluğumuzdaki gibi çarpıyordu?

"İstediğimi yaptığımı ne zaman öğreneceksin, Küçük Güvercin?" Bakır rengi saçlarımı omzumun üzerinden taradı ve uzanıp sağ elimi avucunun içine aldı. Başparmağı avucumdaki doğum lekesini okşadı, çocukluğumuzdan beri yaptığı bir şeydi bu. Hayatımızın bu aşamasında çoğunlukla istemsiz görünüyordu, tamamen alışkanlıktan yaptığı bir şeydi. Ona gözlerimi devirdim ama beni asansöre götürürken bunu yapmasına izin

verdim. İlk defa değil, ben

Lino yıllar önce verdiği sözü tutmuş olsaydı her şey nasıl olurdu diye merak ettim. Yıllar sonra günlüğüme Bayan Samara Bellandi yazmama neden olan söz.

Ama liseye başladığında birileriyle çıkmaya başladı.

Benim dışımda herkesle çıkıyordu. Onu suçlayamazdım, kızların hem Matteo'ya hem de Lino'ya kendilerini atma şeklinden sonra. Belki de on altı yaşıma girmemi bekliyordu diye düşündüm ama on altı yaşım geldi geçti. Sonra lise geldi ve geçti.

Sonra üniversite.

Sonunda Angelino Bellandi'nin benimle asla evlenmeyeceğini kabullendim ve kendimi bana önemliymişim gibi davranan ilk adama verdim.

Asansörün kapıları bizi içeri kapattı ve hava birden boğucu gelmeye başladı. Hâlâ o çekimi, Lino'ya olan o mantıksız çekimi hissediyordum. Kalbimi onun arkadaşı olmanın, onu hayatıma bu kadar derinlemesine dahil etmenin yeterli olduğuna ikna etmiş olsam da, bedenim başka bir hikayeydi. Başparmağı hâlâ avucumun içinde geziniyor, sanki en ufak bir baskıda kırılacağımı düşünmüş gibi tenimi incelikle okşuyordu.

Çok daha kötü acılardan kurtulduğumu asla bilemezdi. Asla bilemezdi. Geri dönüşü olmayan bir şey yaparsa başına geleceklerden ben sorumlu olmayacaktım. Connor'ın beni incittiği zamanları öğrenirse, Lino'yu sonsuza dek kaybedeceğime hiç kuşkum yoktu. Onu yüzeyin hemen altında gizlenen karanlığa kaybederdim.

Beni o noktaya getiren aptallığım ve inatçılığım olmuşken, bunun nedeni ben olamazdım.

"Az önce nereye gittin?" Lino beni düşüncelerimden sıyırarak sordu. Başımı kaldırıp ona baktım ve bakışlarının yüzümün her bir parçasını incelediğini hissettim. Sanki yaralarımı görebiliyordu. Onun görmesine asla izin vermediğim iç yaralarımı görebiliyordu. Bana kaşlarını çattı ve beni düşüncelere dalmama neden olan şeyden korumak için ne yapması gerektiğine dair tüm olasılıkları kafasından geçirdiğini biliyordum.

"Önemli bir yer değil," diye omuz silktim. "Bu sabahki iş biraz karışıktı. Bir söylentiyi araştırmam ve şirketin itibarına zarar gelmesini önlemek için kanıtları ortadan kaldırmam gerekiyordu. Sadece dikkatim dağınıktı, hepsi bu."

Kaşları gerildi, seksi işadamı kişiliğini şeytanın yüzünde görünmesine yetecek kadar zedeledi. "Gelip benim için çalışabilirsin."

"İşimi seviyorum. İşimde harikayım. İşimi seviyorum."

"Ama çok stresli. Sana daha gösterişsiz bir pozisyon verebilirim." Asansörün kapıları en alt katta açıldı ve Lino'nun şoförü ile korumasının kaldırımda beklediğini bildiğim yere varmak için lobide acele ettik. Her iki adama da başımı salladım, karşılığında dostça gülümsemeler aldım.

"Bayan Mahoney," diye mırıldandı koruma Georgio saygıyla ve Lino'ya sessizce başını salladıktan sonra ön koltuğa tırmandı. Lino binmem için kapıyı açtığında, kendi lanet kapımı açamayacağıma dair konuşulmamış bir anlaşma ve Lino'nun bunu yapacak kişi olmaktaki ısrarı karşısında gözlerimi devirdim. Arka koltuğa yerleşip kemerimi bağladım ve kapılar arkasından kapanır kapanmaz dikkatimi Lino'ya çevirdim.

"Kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerek Lino ve sen de bana izin vermelisin," diye fısıldadım.

Beni koltuğumda döndürmek için uzanıp bacaklarımı kavradığında memnun bir iç çekiş çıktı. Botumun fermuarını indirdi ve başparmaklarını kemere bastırmak için sıyırdı. Kısa bir süre sonra bunun sona ermesi gereken mevsime gelecektik, işe giderken topuklu ayakkabı giyecektim ve yaralı ayaklarımın sırrını koruyacak çoraplarım olmayacaktı.

Lino yıllar boyunca ayaklarıma, omuzlarıma masaj yaptığından, benimle her anlamda ilgilendiğinden, yara izlerinin her zaman orada olmadığını şüphesiz bilirdi. "Olabilirsin. Çok çalışkan biri değilsin ya."

"Hayır, Lino," dedim sertçe, ayaklarımı geri çekip birini botumun içine soktum. Bacaklarıma baktı, elleri havada asılı kalmıştı, sanki masajın ortasında onu durdurduğuma inanamıyordu. Doğrusu ben de inanamıyordum.

"Tamam, sana neler oluyor?" diye sordu ve eğer emniyet kemeri olmasaydı, yüzüme vuracağını biliyordum. "Kendini benden uzaklaştırıyorsun. Nedenini bilmek istiyorum."

"Saçmalama. Senden uzaklaşmıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın." Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim, keşke ondan sır sakladığım için duyduğum suçluluğu açıklayabilseydim. Aramızdaki eğlenceli anlar her geçen gün daha da azalıyor ve en iyi arkadaşımla aramdaki bağı kayıp bir uzuv gibi özlüyordum.

Yolculuğun geri kalanını Lino'nun sinirli enerjisi yanımda titreşirken sessizlik içinde geçirdik. Ön koltuktaki iki adam bile bize temkinli bir şekilde bakarken rahatsız görünüyorlardı. Sonunda arabayı

Angel'ınki bir rahatlama gibiydi, normalde onunla geçirebileceğim her zamana değer verirdim.

Lino'nun beni öldürmeye hazır bakışlarını görmezden gelerek hızla arabadan indim. Benim için kapımı açmaktan hoşlandığını çok iyi biliyordum ama kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiği konusunda söylediklerimde ciddiydim. Boşanma, evliliğimin tamamen başarısızlığa uğraması, kendimi başarısız hissetmeme neden olmuştu ve kendime sorunun ben olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. En iyi arkadaşıma fazla bağımlı olmadığımı. Birlikte geçirdiğimiz son aylarda Connor'ın öfkesinin kaynayıp patlamasının suçlusu ben değildim.

Lino yanıma yaklaşırken homurdandı ve beni içeri sokmak için elini belime bastırdı. Beni ayda en az bir kez Angel'ın yerine götürdüğü için ev sahibesi onu iyi tanıyordu. Muhtemelen oraya götürdüğü diğer kadınları da düşünmemeye çalıştım, kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım.

Peçetemi kucağıma koyarken, bana havladığında irkilmemeye çalıştım. "Boşanma yüzünden mi?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Tüm sorularıma soruyla cevap vermeyi bırakıp bana lanet olası bir cevap verir misin Samara? Hâlâ sana sorun çıkarıyor mu?" Su bardaklarımızı dolduran garson aramızdaki anlaşmazlıktan memnun görünüyordu, Lino ona ters ters bakana kadar görmezden geldi ve ortadan kaybolma mesajını aldı.

"Boşanmak istemiyor. Bunun bir mücadele olacağını biliyordum. Tüm kaynaklara sahip ve ben sadece kendimim," diye iç geçirdim. Bundan sonra ne olacağını biliyordum.

"Ben hallederim. Bu çok uzun zamandır devam ediyor ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Sonunda ondan kurtulmalı ve geleceğine bakmaya başlamalısın."

"Hayır, senin bu işe karışmanı istemiyorum,"

diye karşı çıktım. "Küçük Güvercin-"

"Beni Küçük Güvercin yapma."

Yüz hatları yumuşadı, ki bu ona karşı çıktığımda her zaman istenmeyen bir sonuçtu. "Boşanma davasını neden açtığını bana hiç söylemedin."

Dudaklarımı büzdüm, bir köşesini kemirdim ve ani gibi görünen bu kararı haklı çıkarmak için ona ne söyleyebileceğime karar verdim. "Kumar oynamaya başladı, çoğu gece ortalıkta yoktu. Hayatımı onun nerede olduğunu merak ederek yaşamak istemiyorum. Para gerçekten kumara mı gidiyor yoksa

Fahişeler ya da sakso. Sonra da bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyorum. Bu hayat bana göre değil."

"Tanrım, Samara. Bana söylemeliydin." Yüzü acı dolu bir ifadeye büründü ve ben de elimi uzatıp onunkini kavradım. Onu rahatlatmak için küçük bir gülümseme verdim. "Yavin'e söylemeliydin." Kardeşimden bahsetmek ayıltıcıydı, çünkü hayatımdaki en önemli iki adamın gerçeği öğrenmelerinin neye mal olacağını çok iyi biliyordum.

Asıl gerçek.

Ve bu beni korkuttu.

"Ne yapabilirdin ki? Evliliğim başarısız oldu. Seni onu takip etmen ve neler yaptığını öğrenmen için gönderseydim bile, seni onu gözetlemeye göndermem gereken an sonum olurdu. Finansal, duygusal ve cinsel olarak güvenemeyeceğim biriyle birlikte olmayacağım." Eli kasıldı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. "Şimdi Tanrı aşkına lütfen yemeğimizin tadını çıkarabilir miyiz? Lütfen?"

"Senin için her şeyi yaparım, Küçük Güvercin," diye fısıldadı ve gerçek olmasını dilediğim bu sözler karşısında kalbim göğsümde sıkıştı. Hissettiğim kızgınlığa karşı koydum.

Benim için her şeyi yapardı. Bana onu vermek dışında.

İki

Lino

Boş kulüp katında ilerlerken çalışanlarım benden uzaklaştı. Normalde daha iyi, daha arkadaş canlısı bir kişilik sergilemeye özen gösterebilirdim.

Ama o anda, hiç umurumda değildi.

"Sorun nedir, Lino?" diye sordu yeni barmenlerden biri, yanıma yaklaşıp yüksek topuklu ayakkabılarıyla hızıma yetişmeye çalışarak. Hâlâ antrenman yapıyordu ve onun vaktini alması gereken müdürü bulmak için omzunun üzerinden kısa bir bakış attım.

Ona ters ters bakmak için döndüğümde ayaklarım olduğu yerde dondu kaldı. "Bana öyle demen konusunda sana ne demiştim? Ben senin patronunum. Bana Bay Bellandi diye hitap etmelisin."

Kirpiklerinin arasından bana baktı, sahip olduğumuzu düşündüğü yakınlığa hak kazanmadığını fark etmiş gibi görünmüyordu. Çalışanlarımla yatma alışkanlığım olduğuna dair söylentileri duymadığını düşünecek kadar aptal değildim. Bu, söylentilerin saçmalık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu, özellikle de son on ayı *kimseyi becermeden* geçirdiğim için. "Gergin görünüyorsun. Bu konuda sana yardımcı olabilirim." Yasal olmayan yüzündeki boğucu gülümseme beni kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Bana bir daha teklif edersen kovulursun. Ben sadece boşalmak için kullanacağın yürüyen bir penis değilim. Kendine bir vibratör al ve bugünlük bu kadar yeter." Arkamdan gelen soluk soluğa seslere aldırmadan, daha zeki çalışanlarımın kaynayan öfkemi ustalıkla savuşturduğu kenarda yankılanan kahkahalara aldırmadan hışımla oradan uzaklaştım.

Ofislere çıkan merdivenleri tırmanırken kimse yoluma çıkmaya cesaret edemedi. Ayaklarım ikinci kata değer değmez gözlerim Enzo'nun ela gözleriyle buluştu. Güçlü kuvvetli bir adam kapıya yaslanmıştı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çektiğim acıdan fazlasıyla zevk alan bir tür şeytani pislik gibi bana sırıtarak ofisinden çıktı.

"Samara nasıl?" diye sordu, gözleri muziplikle parlıyordu ve benim bakışlarım karşısında daha da parladı.

"Kapa şu lanet çeneni."

"O kadar iyi, ha? Daha boşanmadı mı? Bence acele etmezse aletin kullanılmamaktan düşebilir." Ayaklarım en üst basamağın hemen önünde yere dikili kaldı.

"Sikim hakkında konuşmasak olur mu?"

"Ah, sana hassas duygular veriyor. Bu çok tatlı."

"Enzo," diye uyardım.

"Cidden ama. O nasıl?"

"Kadınıma olan ilginiz içimi ısıtmıyor." Koridorda birkaç adım atarak ofisime doğru ilerledim. Ben sinirle iç çekerken bile o beni takip etti. Adam acımasızdı.

"Sen bir tehditsin. Hepimizin iyiliği için biriyle yatmalısın." Omuz silktim, çünkü ben bile buna itiraz edemezdim. Sadece Samara beni bekâr bir köpek yavrusuna dönüştürebilirdi, ama o beklemeye değerdi. O boktan eski sevgilisinden kurtulana kadar ona dokunmayacaktım.

Lafı açılmışken. "Bana Campbell ile bir görüşme

ayarla." "Araştırmacı mı? Neden?"

"Bir şey saklıyor. Ne olduğunu bilmek istiyorum." Cevap beklemedim, koridorun geri kalanını hışımla *geçtim* ve rahatsız edilmeyeceğimi herkese bildiren bir kapı çarpmasıyla kendimi ofisime kapattım. Öfke nöbetim sırasında masamdaki her şeyi itme isteğime zorlukla karşı koydum.

Samara aylardır, belki de daha uzun süredir benden sır saklıyordu. Onu tanıdığımdan beri bana karşı açık bir kitap gibiydi. Aylarca gizemli davranması ve ardından ani boşanmaya kumar oynamasının neden olduğuna dair saçma bir hikâye anlatması ciddi bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Ve eğer ona elini sürdüğünü öğrenirsem, Ryker'ın onunla işim bittiğinde parçalayıp yakabileceği hiçbir şey kalmayacaktı.

Sadece bir dakika sonra kapı çalındı. Enzo kapıyı açmaya cesaret edemeyerek, "Campbell yarın saat ikide burada olacak," dedi. Cevap vermeye zahmet etmedim.

Hâlâ Samara'nın benden önemli bir şey saklayacağı öfkesiyle titrerken olmazdı. Tamamen ve bütünüyle benim olduğu anda *çok* ciddi bir konuşma yapıyor olacaktık.

Ve bu yeterince erken olamazdı.

Üç

Samara

Asansörde beklerken herkesin gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Lino'nun buraya gelmesinin sonucu hep böyle olurdu.

Etrafındaki herkesi, çoğu erkeğin yapmayı hayal bile edemeyeceği şekilde korkutuyordu. Kuzeni Matteo'dan daha hafif, daha az sert olmasına rağmen, etrafındaki havaya hükmediyordu.

Biz ölümlülerin onun yörüngesine girmemek gibi bir şansı yoktu. Tehlikenin ve cinsel cazibenin sarhoş edici birleşimi onu gören herkes için karşı konulmazdı, ama bunları bana gösterdiği eşsiz şefkatle birleştirdiğinizde? Hiç şansım yoktu. Romantik aşkın ne olduğunu bile anlayamayacak kadar küçükken ona aşık olmuştum ve uzun zaman önce bu duygulardan vazgeçip arkadaştan öte bir şey olamayacağımızı kabul etmiş olsam da, bu durum iş yerindeki insanların bana metamorfozun eşiğindeymişim gibi bakmasına engel olmamıştı.

"İyi günler Bayan Mahoney," diye mırıldandı bir yatırımcı, asansör onu Jasper'ın ofisinin altındaki katta indirirken başını öne eğerek.

"İyi günler," diye mırıldandım, birden masamın sunduğu görece huzur ve mahremiyete kavuşmak için sabırsızlanmaya başladım. İşle ilgili bir şey yüzünden herkesin bana bakması bir şeydi, ama Lino ile arkadaşlığımın getirdiği ilgiden hiçbir zaman rahatsız olmamıştım.

Kullanıc
ılar.
İstismar
cılar.
Kıskanç kadınlar.

Hiçbirinden iyi bir şey çıkmazdı ve ben kendi saygımı talep ettim. Başka biriyle olan ilişkimden dolayı kazandığım saygıyı değil.

Boş asansör beni en üst kata bıraktığında rahat bir nefes aldım ama bu kısa sürdü. "Samara?" Jasper kapısını açık bıraktığı ofisinden seslendi. Açık kapısında durmak için içeri girdim, gözlerim arkasındaki pencereden Chicago'nun yayılan manzarasına kaydı. Lamb & Rowe, şehrin en yüksek binalarından biri olan binanın en üst katındaydı. Jasper döndü ve benim bakışlarımı takip ederek birkaç blok ötedeki binaya baktı. Lino'nun Bellandi işini üst ofisteki masasının arkasından yürüttüğü *Indulgence'*ın bulunduğu yenilenmiş depo, aksi takdirde çelik ve camla dolu kentsel fonda dikkat çekiciydi. Jasper'ın oturduğu gökdelenden bile daha alçakta olmasına rağmen en az onun kadar etkileyiciydi.

İç çekerek bana doğru döndü. "Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemek istemiyorum."

"O zaman yapma," diye tersledim, kollarımı göğsümün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturarak.

Burnunun kenarını sıkarak inledi. "Angelino Bellandi ihtiyacın olan adam değil, Samara. Sakın bana onunla ilişkiye girdiğini söyleme."

"Biz sadece arkadaşız."

"Bundan hoşlanmıyorum. Connor'dan sonra ihtiyacın olan son şey böyle bir üne sahip biri-"

"Lino bana bir şeyin zarar vermesine izin vermeden önce bu şehri yerle bir ederdi, Jasper." Sözler aceleyle ağzımdan döküldü, onları dile getirmek istemesem de doğruydu.

"O zaman Connor neden hâlâ hayatta ve size sorun çıkarıyor? Neden ölüp ait olduğu yere gömülmedi?" Jasper'ın sesindeki öfke beni her seferinde hazırlıksız yakalıyordu ama nedeni konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Saldırıdan sonra, ayaklarım iyileşene ve diğer yaralarım geçene kadar çoğunlukla evimde saklanmıştım. Lamb & Rowe'da çalışmaya başladığımdan beri iki gün üst üste işe gitmediğim için Jasper hasta olduğum bahanesine inanmamış ve beni kontrol etmişti. Connor'ı bizzat avlayacağına söz vermişti ve onu vazgeçirebilmemin tek yolu Lino ve Yavin'in bu işi halledeceğine söz vermemdi.

Yüz hatlarının farkına varınca ona bakamadım. Siyah botlarımın mermer zeminle oluşturduğu kontrast birden büyüleyici göründü. "Bana yalan söyledin," diye tısladı inançsızca. Gözlerim nihayet onunkilerle buluştuğunda, ellerinin masa sandalyesinin kollarını kırılacak kadar sıkıca kavradığını gördüm. "Hiçbir fikri yok, değil mi? O pisliğin sana ne yaptığından haberi yok mu?"

Başımı sessizce salladım ve çenesinin sıkılaşmasını izledim.

"Kardeşin mi? Yavin biliyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Gerçeği onlardan saklamanın, öğrendiklerinde bu şehrin üzerine cehennemi yağdırmalarını engelleyeceğini mi düşündün? Bana ne söylersen söyle, o adam -" Sandalyesinde döndü ve pencereden *Hoşgörü'*yü işaret etmek için bir kolunu uzattı- "sana kafayı takmış durumda. Bunu göremiyorsan körsün demektir."

"Saçmalama," diye alay ettim.

"Sen sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorsun. Öğrendiğinde, ki Samara, öğrenecek, seni alevlerden koruyacak kadar sevdiğini umsan iyi edersin," diye homurdandı Jasper. "Ne düşündüğünü bile anlayamıyorum. Bana bu konuda yalan söyledin ve sonra da onlara söylemedin. Sen bundan daha zekisin."

"Kararlarımın sonuçlarını hiçbirinizin ödemesine izin vermeyeceğimi düşündüm. Onunla evlendim. Bana ilk vuruşundan sonra onunla kaldım, sonra ikincisinde ve üçüncüsünde. Onu affettim. Başka kimse bunu yapmadı, bu yüzden olay büyüdüğünde kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu!"

Jasper'ın rengi soldu ve sandalyesinden aniden kalktı. "Sakın buna cüret etme. Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

"Haklısınız. Değilim ama orada olduğum gerçeğinden ben sorumluyum. Uyarı işaretlerini görmezden geldim ve bunun sonuçlarına katlandım. Artık bitti. Artık hayatıma devam edebilirim ve bunu en iyi arkadaşım, kardeşim ve patronum parmaklıklar ardında ziyaret edilmeden özgürce yürürken yapmak istiyorum!"

"Samara," diye fısıldadı, sanki sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibi kaşları çatılmıştı.

"Ben zaten hayatımı mahvettim. Onlarınkini de mahvetmeyeceğim." Topuğumun üzerinde dönerek ofisten çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Masa sandalyem hoş bir soluklanmaydı ve kendimi ona bırakıp bilgisayarımı uyandırdım. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, günümün geri kalanını geçirebilecek kadar dengeli hissettim.

Ben de öyle yaptım.

Dört

Lino

Campbell, Indulgence'taki ofisime adımını atarken gergin görünüyordu. Ona son işini vermeyi ve yapması için göndermeyi ne kadar istesem de, ikimiz de Ivory konusunda başarısız olduğunu görmezden gelemeyeceğimi biliyorduk. Adam aptal değildi ve Matteo'nun onu bir erkeğin bir kadını sahiplenebileceği her şekilde sahiplendiği haberini çoktan duymuştu.

Matteo'nun da ona bir mesaj ilettiğini biliyordum.

"Otur," dedim ve masamın diğer tarafındaki koltuğu işaret ettim. Masamda duran sözleşmeden başımı kaldırıp bakmadım bile, birkaç dakika beklemesine izin verdim. "Matteo memnun değil."

"Soygunu ondan önce öğrenmiş olamam. Olaydan sonra doğruca onun evine gitti," diye itiraz etti.

Ona bir kaşımı kaldırdım ve sonunda kırmızı yüzüne baktım. "Ivory Torres yaklaşık on yıl önce bir kulüpte saldırıya uğradı. Matteo neden bundan haberdar edilmedi?"

Yüzü kızardı. "Bilmiyordum. Hiç rapor vermedi." "Senin

onu takip etmen gerekiyordu," diye belirttim.

Güldü. "Takip etmekle takip etmek çok farklı şeyler. Bellandi sadece tehlikede olup olmadığını bilmek istiyordu, aksi takdirde istenmeyen kişi olurdu ve bunu duymak istemiyordu. Onu hayatının her adımında takip etmedim ve eğer bir şey olduysa bunu bilmemin imkanı yoktu. Hiç psikiyatriste gitmedi. Hiç polise gitmedi. Bulacak bir şey yoktu, Lino."

Başımı salladım, çünkü böyle bir cevap bekliyordum. Matteo her ne kadar Ivory'yi sevse de, ayrı geçirdikleri yıllarda onun adını anmak bile adamı şiddetli bir öfkeye sürüklemeye yetmişti. Onunla evlenmek istemezdi.

günlük hayatını, çıkmış olabileceği erkekleri biliyordu. Bu onu çılgına çevirebilirdi. "Benim için birini araştırmanı istiyorum."

"Adı ne?" diye sordu arka cebinden küçük bir not defteri çıkararak. Her zamanki gibi eski kafalıydı ama işinde çok iyiydi.

"Connor Walsh."

"Bu neden tanıdık geliyor?" diye sordu ismi not alırken. Kalemi çok eski görünüyordu ve kâğıdı çizme şekli tüylerimi diken diken ediyordu.

"Onu birkaç yıl önce kovalamıştın. Boşandıklarına göre bir güncellemeye ihtiyacım var."

"Ah, şu güzel arkadaşınla evlenen. Samara Walsh?"

"Mahoney. Onun adını hiç almadı."

Campbell kıkırdadı. "Edindiğim izlenime göre bu onu çok kızdırmış olmalı."

"Samara'yla ilgili pek çok şeyin onu kızdırdığına eminim," diye katıldım. "Öyle otoriter bir piçin yanında olması gereken bir tip değil, ama o yetişkin bir kadın ve kendi kararlarını vermek zorunda. Ya da en azından bana öyle hatırlatmayı seviyor."

Bir kıkırdama daha ve Campbell'ı benimle dertleştiğini bilecek kadar uzun zamandır tanıyordum. Kendi karısı da Samara'nın daha yaşlı ve inatçı bir versiyonu gibiydi. Bizim gibi erkekler için özel bir kulüp olmalıydı, bizi çıldırtan kadınlara sahiptik ve her saniyesini seviyorduk. Çünkü biz onu severken bile, Küçük Güvercin'imin saçlarımı yolmak istememe neden olduğunu biliyordum.

Sık sık.

Ama benim için yırtıp atacağı günü iple çekiyordum.

O benim altımdayken. Tam da ait olduğu yerde. Lanet olsun sonuçlarına.

Campbell, "Pekâlâ, bir geçmiş araştırması yapacağım," dedi.

"Hayır. Gözetleme istiyorum. Nereye gittiğini, ne yaptığını bilmek istiyorum. Samara'ya yan gözle bile baksa, bunu bilmek istiyorum. Boşanmak için mücadele ediyor ve Samara benden sır saklıyor. Bunların tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Onu da araştırmamı ister misin?" Campbell sordu ve ben de düşünmeme rağmen buna karşı çıktım.

"Onunla başlayalım. Onu takip ettirdiğimi öğrenirse çılgına döner. Eğer onunla ilgili bir şey çıkmazsa, o zaman tekrar düşünürüz."

"İyi plan. Bugün başlayacağım." Sandalyeden kalktı ve veda etmek için bana doğru bir bakış bile atmadan kapıya yöneldi.

"Campbell? Bir şey bulursan, bulur bulmaz bilmek istiyorum. Anladın mı?"

"Anladınız Bay Bellandi."

Başımı salladım ve onu kulübün kapısından uğurladım.

***

Bellandi Malikanesi çok büyük bir evdi. Ivory'nin içinde bulunduğu koşullara rağmen nasıl bu kadar kolay uyum sağladığını anlayamıyordum. Mutfakta paytak paytak yürüyor, Donatello'nun üzerine titremesine ve oturması için yalvarmasına aldırmıyordu. Ama kadının doğum tarihi çoktan geçmişti ve buna çok kızmıştı.

"Angel, Don'a kalp krizi geçirtmeden önce oturur musun lütfen?" Matteo yanımdaki ada taburesinde oturduğu yerden kıkırdadı. Sanki bir ömür önceymiş gibi gelen ilk gösterisinde ne kadar çok tepindiğini düşününce neredeyse kahkahalarla gülecektim.

"Doktoru duydun. Hareket etmek bana iyi geliyor, yürümek bazen doğumun başlamasına yardımcı oluyor," diye itiraz etti Ivory, karıştırmakta olduğu çikolatalı lezzet için ihtiyacı olan şekeri almak üzere mutfağın diğer tarafına doğru yürürken.

"Aklındaki şeyin mutfakta volta atmak olduğunu sanmıyorum. Temiz havada arazinin etrafında bir yürüyüş daha doğru olurdu."

"Bugün hiç dışarı çıktın mı, seni münzevi?" Stand mikseri onun için karıştırdıktan sonra, hamuru tepsiye döktü ve Don'un fırına koymak için eğilmesine izin verdi, neyse ki.

Artık o kadar eğilebileceğinden emin değildim.

Matteo, Smaug'un akvaryumuna doğru kasıla kasıla yürürken ona sırıttı, onu nazikçe kaldırdı ve sevgiyle miyavladı. Kertenkele çoğu çocuktan daha şımarıktı. "Şımarmadım, hayır. Mutfağımda isteyebileceğim her şey varken neden yapayım ki?"

"Daww," diye takıldım. "İsteyebileceğin her şey olduğum için çok mutluyum Teo." "Bana öyle deme," diye uyardı Matteo parmağını bana doğru sallayarak. Gözlerim mutfakta volta atmaya devam eden Ivory'ye kaydı ve sadece kocasına sıkılmış bir bakış attı.

Hamileliğin zevkleri.

"Dışarısı buz gibi, o yüzden mutfağa gidelim. Küçük Luna'nın gelmesi gerekiyor. Sezaryen yaptırmayacağım, beni duyuyor musun Matteo Bellandi?" Yüzü sertleşerek çoğu erkeği korkutacak bir bakışa dönüştü. Matteo benden daha cesurdu ya da düpedüz aptaldı. Şahsen ben ikincisini düşünmüştüm.

"Sen nasıl istersen, *cara mia*," diye mırıldandı sert kuzenimden asla duyamayacağımı sandığım o nazik sesiyle. Onun onayından memnun olan Ivory başını salladı ve yürümeye devam etti. Smaug onun çıkıntılı karnının gösterdiği rafa sokulmuş, kazağına hafifçe yapışmıştı. Karnı yeterince büyüdüğü için omzundan çok orada takılıyor, karnının içinden periyodik olarak ona neyin tekme attığını tam olarak biliyormuş gibi sahibine huşu içinde bakıyordu.

Bazı insanların bekçi köpekleri vardı. Luna'nın bekçi kertenkelesi vardı.

Tamamen normal.

Matteo bana doğru parlak bir sırıtışla döndü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Samara nasıl?"

"O iyi," dedim kısaca. Yüzümü buruşturdum ve sessizce bu konuyu açmamamız gerektiği konusunda onu uyarmaya çalıştım.

"Sadece iyi mi? Henüz kemiklerini zıplatmadın mı?" diye sordu ve karısının küçük bir kıkırdamasına neden oldu. Etrafımızdaki herkes bunu bu kadar net görürken Samara aramızda olanlardan nasıl bu kadar habersiz olabiliyordu, asla bilemeyecektim. Bazen sanki o kadar yüksek duvarlar örmüştü ki üstünü göremiyordu.

"Boşanma sonuçlanana kadar bekleyeceğim. Hâlâ bir kocası varken onu benim yapmayacağım." Zamanlama önemsizmiş gibi omuz silktim, kendime verdiğim söze sadık kalmak beni her geçen gün daha fazla öldürse bile. Matteo Ivory'yi sahiplenir sahiplenmez ben de onu sahiplenmek istemiştim, kuzenimin arkamı kollayacağını ve Ivory'yi koruduğu gibi Samara'yı korumama yardım edeceğini biliyordum.

Bunun yerine, doğru olanı yaptım. Çok abartılmıştı ama bu kadar zaman kaybettikten sonra yeminimi bozmaya kıyamadım. "Boşanma hâlâ sonuçlanmadı mı?" Ivory sordu ve sesinin endişeyle değişmesinden nefret ettim. Samara'yla Matteo'yla yeniden bir araya gelmeden önce neredeyse hiç konuşmadıkları için, ayrılmadan önce Connor'la sadece birkaç kez karşılaşmışlardı ama o bile adam hakkında olumlu bir fikir edinememişti.

"Adamın bununla mücadele ettiğini ve tüm kaynakları elinde olduğu için süreci geciktirdiğini söyledi." Omuz silktim, çünkü

Bildiğim kadarıyla, beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratsa da. Bir zamanlar Samara bana her şeyi anlatırdı ve açıkça söylemediği şeyleri bile başka her şekilde söylerdi. Ama son birkaç yıldır sanki bir sır onu rahatsız ediyormuş gibi mesafeliydi ve bana eskisi gibi açılamıyordu.

Nefret ettim.

Sabretmiştim ama o zaman sona ermişti.

"Peki neden ona arka çıkmadın?" Matteo bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı.

"Onun sınırlarına saygı duyuyordum. Benden karışmamamı istedi ve ben de aptalca bir şekilde ona bunu vermek istedim." Bir kahkaha attım. Söylemedim ama Matteo'nun aşılmaması gereken sınırları aşma isteği yüzünden Ivory'yi kaybetmeye ne kadar yaklaştığını hatırladım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diye fısıldadı Ivory, bunu itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi gözlerini sıkarak. "Ama dokuz aydan fazla oldu. Bence artık araya girmenin zamanı geldi. Sadece bunu söylediğimi ona söyleme. Kız kuralı," dedi esprisiz bir kıkırdamayla.

Donatello odadan çıktı ve bunun Samara hakkında konuşmak istemediği için olduğunu biliyordum. Onu kızı gibi seviyordu, Matteo ve benim için olduğu gibi onun büyümesini de izlemişti. Onun rızası olmadan hayatına müdahale etme olasılığı hafife alacağı bir şey değildi. Konu onun güvenliği olduğunda Matteo ve benim tarafımı tutacak olsa bile.

"Zaten üzerinde çalışıyorum," diye itiraf ettim. Ivory'nin yüzündeki rahatlama ifadesi göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Müdahale etmek için çok uzun süre beklemiştim. Eğer Ivory böyle düşünüyorsa, Samara'ya bunu kendi başına çözmesi için gerçekten çok fazla zaman vermiştim.

"Güzel. Connor beni gerçekten kötü hissettiriyor, Lino. Tüm bağlar koptuğunda kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Sen de ben de tatlım," diye kabul ettim.

Belki Samara'nın benim olduğunu öğrendiğimde tekrar uyumaya başlayabilirdim. En azından uyuyamadığım zamanlarda yatakta kalmak için çok daha büyük bir güdüye sahip olacağımı hissediyordum. Onun beni orada bekliyor olması, asla ayrılmak istemeyeceğim anlamına gelirdi.

Beş

Samara

Salı günleri Bird Lounge'a gitmek hiçbir zaman kolaylaşmayacak gibi görünen bir şeydi. Sahneye çıkıp şarkı söylediğim günlerin anısı, her gün içimi kemiren uzak bir hatıradan başka bir şey değildi. Değiştirmek istediğim, Connor'ın beni şarkı söyleyemeyeceğime ikna ettiği yıllardan sonra geri almak istediğim bir şeydi. Yanımdaki çantada duran gitar bana ağır geliyordu ve beni bir zamanlar olduğum gibi tanıyan birkaç kişinin bakışlarını görmezden gelmek zorundaydım.

Şarkı söylemek benim için hiçbir zaman bir kariyer yolu olmamıştı, Lino'nun beni dinlemeye değer bir sesim olduğuna ikna etmesine izin verdiğimde bile, ama bu ruhumun sahnede şarkı söylemenin verdiği hissi özlemediği anlamına gelmiyordu. Lino benimle *Bird Lounge*'a hiç gelmemiş olsa bile, onu her yerde görüyordum. İsmi için seçtiğim bu mekânda onun varlığını hissediyordum.

Küçük Güvercini *Bird Lounge*'da şarkı söylüyor.

Hep bir gün onu oraya götürmeyi, biri bana inandığında neler yapabileceğimi göstermeyi düşünmüştüm.

Bana inandığı zaman.

Ama o günler geride kaldı, Lino'nun hayatımdaki yeri aramızda geçen onca yılla ve en iyi arkadaşım olarak onunla yaşadığım acı tatlı anılarla sağlamlaştı.

Kapıdan girdiğim anda o gece sahneye çıkmayacağımı bildiğim sahnede performans sergileyen birini izlerken, bir gözlemci olarak sandalyeme yerleştim. Sesi derin ve hırıltılıydı. Benimkinin berrak tınısından ziyade baştan çıkarıcıydı. Kendim için sahip olmayı dilediğim her şey. Bardan aldığım birayı yudumlarken bir elimle dar eteğimi düzelttim. Şık kumaş, üzerimden sarkan kaşmir kazakla bir tezat oluşturuyordu.

omuzlarım gevşekti ve bacaklarımı çaprazladığımda kumaş kalçalarıma kadar iniyordu.

Bara doğru bir bakış attığımda, içeri girdiğimden beri beni izleyen adamın hâlâ orada oturduğunu ve gözlerini benden ayırmadığını gördüm. Müziğin damarlarımda attığını hissetmek için bunu görmezden geldim. Ayağa kalktığı anda, odadaki tüm erkeklerin fazlasıyla farkında olduğumu hissettim. Köpekbalıklarının istila ettiği sularda yüzen bir kurban gibi hissetmediğim günlere geri dönebilmeyi diledim. Saldırının bende bıraktığı izleri silebilmeyi diledim.

"Bu gece oraya çıkacak mısın, tatlı şey?" diye sordu, yüksek masamdaki diğer sandalyeye oturarak. Kibarca gülümsedim ve sandalyemin izin verdiği ölçüde karşı tarafa doğru ilerledim.

"Bu gece olmaz."

"Bir gitar getirmişsin. Her Salı olduğu gibi." Yeşil gözleri sandalyeme yaslanmış çantaya bakmak için eğildi.

Beni daha önce görmüş olmasının verdiği rahatsızlığı bastırdım. *Bird Lounge*'a açık mikrofon gecesi için pek çok insan giderdi. Bu onun bir sapık olduğu ya da bana zarar vermek istediği anlamına gelmiyordu. "Bu gece kendimi iyi hissetmiyorum," diye fısıldadım, bana doğru yaklaştığında nabzımın hızlandığını hissettim.

"Şuradaki arkadaşım bir keresinde seni şarkı söylerken dinlediğini söyledi. Sesinin de senin kadar güzel olduğunu söyledi. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Yanıldığımı kanıtlamaya ne dersin?" diye itti, eli benimkine o kadar yaklaştı ki neredeyse bira şişeme değecekti.

"Kimseye bir şey kanıtlamakla ilgilenmiyorum," diye tısladım. "Ben istediğim zaman şarkı söylerim. Emir üzerine değil."

"Ah, böyle yapma bebeğim," diye mırıldandı, parmağı ön koluma değene kadar bana doğru uzandı. İrkilerek geri çekildim, taburemden hızla kalktım ve gitarımı topladım. "Hey, nereye gidiyorsun?" Ben geri çekilmeme fırsat vermeden ayağa kalktı ve kapıya giden yolumu kapattı. Bunun saçma olduğunu biliyordum. Tanıklarla dolu bir odada bana zarar veremezdi ama kaçamamak, kapana kısılmak, Connor'ın aylar önce beni köşeye sıkıştırmasına çok tanıdık geliyordu.

"Bırakın gideyim." Sesim kelimelerle titriyordu ve dehşet içinde bir kalabalığın oluştuğunu biliyordum.

Eli tekrar koluma dokundu ve hafifçe kavramayı başardı. Yüzünde gerçek bir özür vardı, beni bir şekilde korkuttuğunun farkındaymış gibi görünüyordu. "Seni korkutmak istememiştim."

"Bırak beni, lütfen."

"Tatlım," diye fısıldadı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Sanırım gitmesine izin vermemizi söyledi. Bellandi malı olduğu için dinlemek isteyebilirsin," diye araya bir erkek sesi girdi ve Rex'in bardan ona baktığını görmek için döndüm. "İyi misin Samara?"

Bellandi'lerden bahsedince rahatsız edici adam kolumu hızla bıraktı ve ben de Rex'e minnettar bir gülümseme vermek için döndüm. "Ben iyiyim tatlım," diye fısıldadım, sanki diğer adamın dokunuşunu üzerimden temizleyebilecekmişim gibi kolumu ovuşturmamı incelerken bana attığı sert bakışı görmezden gelerek. "Eve gitsem iyi olacak. Görüşürüz."

Ve bir korkak gibi gitarımı tutuşumu düzelttim ve kapıdan dışarı fırladım. "Mike seninle arabana kadar yürüyecek!" Rex seslendi ve ben itiraz etme zahmetine girmedim. Dışarı çıkarken Mike yanımdaki yerini aldı, içerideki gerçekçi bir şekilde küçük tartışmalar karşısında takdir ettiğim sessiz bir nöbetçiydi.

Arabama ulaştığımızda "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sadece gerginim. O günlerden biri işte. İçimde kötü bir his var," diye yalan söyledim ve başımı küçümseyici bir şekilde salladım. Kartını elime tutuşturdu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara Samara. Kız kardeşim," durakladı, aklından geçen düşünceleri dile getirip getirmemeyi düşünüyor gibiydi. "Kötü bir ayrılıktan sonra böyle ürkekti. O artık yok mu?" diye sordu.

"Üzerinde çalışıyorum," diye itiraf ettim, kız kardeşiyle yaptığı karşılaştırmanın ağırlığının ardındaki sessiz suçlamayı reddetme zahmetine bile girmedim.

"Sana bir daha zorluk çıkarırsa beni ara. Böyle bir adam kendisinden daha büyük biri için kum torbası olmanın ne demek olduğunu öğrenmeyi hak ediyor." Bir kahkaha attım, çünkü daha büyük demek hafif kalırdı. Mike, Matteo'yu bile küçük gösteren devasa bir dağ gibi adamdı, en azından saf boyutunu düşündüğünüzde.

"Evet, Mike. Seni arayacağım," diye kabul ettim ve arabanın kapısını açtım.

"Yalancı," diye suçladı. "Beni aramadan önce dayak yiyeceksin. İhtiyacın olduğunda yardım istemekte utanılacak bir şey yok."

Gözlerimi ona çevirdim, normalde sakin ve yumuşak başlı olan bu adamın sesinin uzaktan bile sinirli çıktığını hiç duymamıştım. Sesindeki bu sertlik ona hiç yakışmıyordu, beş yılı aşkın süredir tesadüfen tanıdığım bu adamla tamamen zıttı. "Benim durumum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O dışarıda

bana dokunmaz. Bu işe yardım almadan girdim ve bunu da yardım almadan yapacağım."

"Bellandi sizi ailesi olarak kabul ediyor. Neden şimdiden halledilmedi?"

"Çünkü ben aslında aileden değilim. Kendi sorunlarımla kendim ilgilenirim ve sorunlarımı benim yerime çözecek bir erkeğe ihtiyacım yok." Koltuğa çöktüm ve açık kapıdan Mike'a baktım. "Sağduyunuz için minnettar olurum. Bu benim kendi başıma halletmem gereken bir şey. Buna saygı duyabilir misin?"

"Elbette. Seçim hakkını elinden almayacağım."

"Teşekkür ederim Mike," diye fısıldadım rahatlayarak.

"Bana teşekkür etme," diye homurdandı ve geri çekilmeden önce arabanın tavanına vurdu. "Sadece benim numaramı kullan."

Altı

Lino

Masamın arkasında oturmuş, Campbell'dan bir rapor gelecekmiş gibi ekrana bakıyordum. Onu Connor Walsh'un peşine takmamın üzerinden on saat bile geçmemişti, dolayısıyla bu süre içinde çığır açacak bir şey bulmasını beklemek saçma ve sabırsızcaydı. Benim için bile.

Geç bir saatti, *Indulgence*'ta yine geç bir geceydi, ancak Salı günüydü ve Perşembe'den Cumartesi'ye kadar yoğun değildi. Arkamdaki pencere kulüp katını gösteriyordu, ofisimin kapısı müziği dışarıda tutmak için kapalıydı.

Kimsenin pisliğiyle uğraşmak istemedim.

Orada olmayı hiç istemiyordum, ancak geri çekilip yöneticilerin daha fazla adım atmasına izin verebilmek ve denetlemek için yeni birini işe alabilmek için fazladan mesai yapıyordum. Matteo'nun izniyle, *Indulgence*'in günlük operasyonlarla daha az ilgilenmem için hazır olduğuna ve Matteo teknik olarak tüm Bellandi mülklerinin sahibi olsa da, uzaktan sahibi olarak hareket ettiğim daha pasif iş çıkarlarıma eklemeye karar verdik.

Günün erken saatlerinde Samara'nın yan komşusuyla yaptığım konuşma *pek* iyi gitmemişti. Kadını ziyaret etmenin ve Samara'nın evliliğinin son birkaç gününe nazikçe burnumu sokmanın yeterince kolay olacağını düşünmüştüm. Saklayacak bir şey yoksa, bu kadar basit olmalıydı. Ama öyle olmadığı gerçeği beni huzursuz ve sinirli hissettirdi. Bana hiçbir şey vermemişti.

Hiçbir şey.

Samara'nın sırlarıyla birlikte en değerli hazineleri korur gibi kapalıydı ve farklı koşullar altında kadınıma gösterdiği sadakati takdir ederdim. Ama bu sadakat yoluma çıktığında değil.

Kapı çalındı ve odaklanamadığım için bilgisayarımda ihmal ettiğim hesap tablosuna döndüm. "Aç." Enzo

içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Ne buldun?" Giriş yapmadan sordum.

İçini çekti, sandalyeye öyle bir çöktü ki ağırlığından kırılacak sandım. "Bir şey yok. Kadının dolabında Bellandi isminden hoşlanmamasına neden olacak herhangi bir iskelet yok."

"O zaman neden benimle konuşmuyor?" Homurdandım ve gözlerimi ovuşturmak için başımı öne eğdim.

"Onu korkutmuş olabileceğin hiç aklına geldi mi? Takım elbiseniz ve kravatınızla evine gidip Chicago'nun sahibi gibi görünmeniz, Bellandi ismini bu şekilde ortaya atmanız? Gördüğüm kadarıyla çok zeki biri." Enzo, benim kızgınlığıma bakarken yüzünde parlayan eğlenceyle tartıştı. Onunla bile, eğlence görüntüsünün altında gizlenen dişlilerin döndüğünü görebiliyordum.

Samara'yı hayal meyal tanıyordu. Onu daha çok tanıyordu. Benden ve Yavin'den sır saklıyorsa, bunun kötü bir şey olduğunu bilecek kadar tanıyordu. "Samara'nın arkadaşı olduğumu söylediğimde kadın gözünü bile kırpmadı. Kendimi tanıtmadan önce kim olduğumu çok iyi biliyordu ve beni görür görmez kapıyı suratıma çarpmaya hazırdı. Samara nasıl bir belaya bulaştı ki benden yardım istemeye gelmedi?"

Yüzünden geçen endişe ifadesi tamamen dehşet vericiydi. "Belki de başı hiç dertte değildir," dedi tereddütle. "Hiç düşündün mü, belki de biriyle çıkıyordur ve senle Yavin'in onun ensesinde solumasına hazır değildir?" Enzo'nun rahatsız edici kıkırdaması odayı doldurmadan önce bile yüzümü süsleyen hırıltıyı hissettim.

Gözlerimi ondan kaçırarak dans eden kalabalığa baktım. İsteseydim piste iner ve istediğim kadınla birlikte olabilirdim. Ama bunu istemedim, çünkü hayatımda ilk kez Samara'ya sahip olmak açık bir olasılıktı. Eğer aylarca bekâr kalsaydım ve onun biriyle çıktığını öğrenseydim, onu kilitleyip anahtarı atardım.

Sonunda kadınıma sahip olmak için önümde durmasına izin vereceğim *hiçbir şey* yoktu.

Hiç kimse.

Samara'nın kendisi bile.

"Biriyle çıkmıyor," dedim kesin bir ifadeyle. Alternatif düşünmeye değmezdi. Çünkü eğer çıksaydım ne yapacağımdan ben sorumlu olmazdım.

Bir başkasının kadınıma el sürdüğü bilgisine geri dönmek ve daha da kötüsü, onu benim yapmadan önce boşanma arzumla buna izin vermiş olmak.

Lanet bir aptal gibi.

O anda Samara'nın istekleri ne olursa olsun boşanma davasına müdahil *olmaya* karar verdim. Doğru yargıca küçük bir dürtme ve küçük bir iyilik borçlu olacaktım. Samara'nın ait olduğu yerde, yatağımda olması her şeye değerdi. Her zaman ait olduğu yerde.

"Sadece buradaki tüm olasılıklara hazırlıklı olmanızı istiyorum. Hepiniz beyaz atlı prens gibi gidip onu kurtarmaya hazırsınız ama bunun başka bir açıklaması da olabilir," dedi Enzo dikkatle. Sandalyeden kalktı, yuvarlandı ve kapıya doğru ilerledi. Adam, son darbesinin beni uçuruma sürükleyeceğini, en azından sabaha kadar ona bakmak bile istemeyeceğimi bilecek kadar sezgiseldi. "Sadece aynı şekilde hissetmiyor olabilir."

"Ben beyaz şövalye değilim," diye bir kahkaha attım, içimde öfke birikirken bile. Kadın beni ters köşeye yatırmıştı ve ben onu henüz öpmemiştim bile. Dudaklarını dudaklarımda hissetme zevkini hiç tatmamıştım ama on yaşımdan beri beni parmağında oynatıyordu.

"Bunu biliyorum, ama o biliyor mu?" Enzo sordu ve sonra kapıyı açıp gözden kayboldu ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Beni Samara'nın benimle bir ilişki konusunda ne gibi beklentileri olabileceğine dair acı verici düşüncelerle baş başa bıraktı. Neyse ki Ivory gibi değildi. Bellandi ailesinin ne iş yaptığını gizlememiştim ama yasal işleri benim yürüttüğümü ve kardeşinin de benimle birlikte çalıştığını biliyordu.

Muhtemelen ona sadece çıkma teklif etmeyeceğimi anlamamıştı, boşanır boşanmaz hayatının her alanına girmeyi planladığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen boşanmanın kesinleştiği gece. Her sabah onu ilk karşılayan bendim, alarmımı uyanmam gerekenden saatler öncesine kurmak anlamına gelse bile. Krampları olduğunda kanepede ona sarılan ve işe giderken topuklu ayakkabı giyerek ayaklarını öldürdüğünde ayaklarını ovuşturan bendim.

Onunla ilgilenen, onu koruyan, umutlarını ve hayallerini teşvik eden bendim.

Ben. Connor değil.

Çünkü o her zaman *benim* olmuştu ve her zaman da *benim* olacaktı.

Bir kağıt parçasında ne yazdığı önemli değil.

Yedi

Samara

Lino'nun büyük boy grup tişörtü neredeyse dizlerime kadar sarkıyor, en sevdiği grubun adı göğsümün üzerinde gevşekçe uzanıyordu. Bird Lounge'daki adamın neredeyse zararsız basit dokunuşlarının bende bıraktığı sümüksü hislerden kurtulduktan sonra yatağa g i r i p gecenin geri kalanında uyumak için sabırsızlanıyordum.

Ama banyodan çıkıp saçlarımı kurulayarak yürürken, açık kapı aralığından bir ışık gördüğümü sandım. Komodinin üstündeki gözlüğümü hızla kapıp, gergin ve paranoyak olmadığımı teyit etmek için yüzüme yerleştirdim. Bir elime telefonumu, diğerine yatağımın altına sıkıştırdığım sopayı aldım ve yavaşça koridora süzüldüm.

Elimden geldiğince sessizce.

Çıplak ayaklarım zemine basıyor, iyice kuruyor ve koridordan ses çıkarmadan geçmem için gereken çekişi sağlıyordu. Işık bütün gün adım atmadığım ofisimden geliyordu ve içeriye bakmak için kapı aralığından bakarken nedenini biliyordum.

Connor masamın yanında diz çökmüş, kodu tahmin etmeye çalışırken dijital kasaya bakıyordu. Sopayı daha yukarı kaldırdım ve derin, titrek bir nefes aldım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kapı aralığından içeri adım atarak sordum. Sopayı ellerimde sıkıca tuttum, hissettiğim tüm korkuyu bu tutuşa kanalize ettim. Evime gelip beni korkutmasına izin vermeyecektim, yaptıklarının beni geceleri hâlâ uyandırdığını ona göstermeyecektim.

Bana bir bakış bile atmadan, tüm dikkatini bana çevirmeden önce hayal kırıklığı içinde kasayı yumrukladı. "Rowe tatil için sana her zaman büyük bir ikramiye verir. Paraya ihtiyacım var."

"Ve sen binlerce dolar nakit parayı evimdeki kasada tutacağımı mı sandın? O bir suçlu değil Connor. Bana doğrudan mevduatla ödeme yapıyor.

herhangi bir normal işveren." Gözlerimi devirdim, evliliğimiz boyunca onun çaresizliğe sürüklenişini tam olarak göremediğime inanamıyordum. Zeki, çekici ve cazibeliydi. Ondan geriye kalanlar evlendiğim adama hiç benzemiyordu, onu rahatsız eden bağımlılığın gölgesinden başka bir şey değildi.

"Hayır, o sadece her zaman olduğun gibi iyi bir fahişe gibi bacaklarını açtığın adam." Ayağa kalktı ve takım elbiseli vücudunu açarak bana doğru baktı.

Dilimi ısırdım, çünkü Lino'nun fahişesi olmadığımı ve asla olmayacağımı tartışmak anlamsızdı. Yaklaşık beş yıllık evliliğimiz boyunca bunu kafasına sokamamıştı ve şimdi ayrıldığımıza göre de öğrenemeyecekti. "Defol git buradan," diye tısladım. "Yoksa polisleri arar ve onlara neden boşandığımızı anlatırım."

"Polisler gelip beni evimden atmayacak Samara," diye güldü. "Param bunun bedelini ödüyor."

"İkimiz de biliyoruz ki paran yıllardır bir boka yaramadı," diye karşı çıktım ve ofis kapısından kenara çekilerek gitmesi için açık bir davette bulundum. "Ayrıca, bir anlaşma yapmıştık. Benden uzak duracaksın ve ben de tecavüz suçlamasında bulunup değerli aile adını böyle 'çirkin' bir şeyle lekelemeyeceğim." Masanın etrafından dolaştı ve ben de vücudumu ele geçirme tehdidinde bulunan titremeyi tuttum. Onun yanında olmanın bana ne yaptığını görmesine izin veremezdim, onun evimde olmasının ve başka kimsenin müdahale etmemesinin nabzımı hızlandırmaya yettiğini bilmesine izin veremezdim. Sadece alanımdan çıkmasını istedim.

"O paraya *ihtiyacım var*, Mara," diye fısıldadı, sesindeki bir şey çatlıyordu. Hissettiğim acıma duygusunu görmezden geldim, bunun merhametimle, bir zamanlar onu sevmiş olduğum gerçeğiyle oynamak için başka bir numara olduğunu biliyordum.

"Kendine acımanı umursayan biri için sakla. O artık ben değilim," diye fısıldadım ve başımı sallayarak kapıdan çıkmasını işaret ettim. Başını salladı, dudaklarını bir sonraki sözlerinden hoşlanmayacağımı belli edecek şekilde büktü.

Bunu beklemeliydim. Sakinliğinin hemen altında yatan deliliği görmeliydim.

Ama yapmadım ve bana doğru uzandığında sopayla gövdesine vurmak için zar zor zamanım oldu. "Siktiğimin orospusu!" diye homurdandı, sopayı eline aldı ve elimden çekip kenara fırlattı. "Alacaksın

Bana o parayı. Benimle dalga geçmene katlandığım onca yıl için bana borçlusun."

"Hayal görüyorsun," diye bağırdım, bir adım geri çekildim ve ön kolumu morartıcı bir şekilde tuttuğu yerden çekiştirdim. "Bırak beni!" Sesimdeki panik farklı koşullar altında beni dehşete düşürebilir, iki kez düşünmeme neden olabilirdi. Bunu duymasını istemedim ama bir tecavüzden daha sağ çıkamayacağımı biliyordum.

İlki beni neredeyse kırıyordu.

Vücudunun bir hareketiyle beni ofisin zeminine fırlattı, ben de yüzüstü yere düştüm ve ayağa kalkmak için çabaladım. Arkamdan kıkırdaması mideme bir taş oturmasına neden oldu. "Kıymetli Lino'n nerede şimdi?" diye tısladı ve ben de bu ses karşısında sırt ü s t ü dönüp ondan uzaklaştım.

Kalçalarımın üzerine oturduğunda, bacaklarımı zorla ayırmadığı için bir anlık rahatlama hissettim. Parmakları, vermeyeceğim şeyi almak için bacaklarımı açmıyordu. Bu rahatlama, iki eli boğazımın ön tarafına dolanıp bastırdığında, görüşüm bulanıklaşana kadar sıktığında ve tek bir nefes bile alamadığımda keskin bir solukla kayboldu. Bacaklarımı tekmeledim, kalçalarımı oynattım. Ama geri dönüş yoktu.

Hava yok.

Beni öldürecekti. Her şeyin kararmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"İyi bir kız olacaksın ve hesabında ne varsa bana getireceksin, değil mi bebeğim?" Başımı sallamaya çalıştım, boğazımdaki hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyen kayayı aşarak konuşmaya çalıştım. Elleri daha da sıkılaştı, her kullandığında nefret ettiğim sevgi dolu terimi başımı döndüren ve görüşümün kenarlarında karanlığın sürünmesine neden olan bir sıkma ile noktaladı. "Yarın onu almak için geri geleceğim ve eğer sende yoksa, senden para kazanmanın başka bir yolunu bulacağım. Anladın mı?" Tekrar denedim, beni bıraktığında vücudumu öksürüklere boğan derin, titrek bir nefes aldım. "Aferin kızıma," diye iç geçirdi, ayağa kalktı ve neredeyse beni öldürmemiş gibi takım elbisesini düzeltti.

Gidişini izlemedim ama merdivenlerden inerken ayak izlerini bir şekilde duydum, kulaklarım çınlarken ve vücuduma binlerce iğnenin tekrar tekrar batırılması hissi geri dönerken bile. Hareket etmedim, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca kollarımı çalıştıracak gücü kendimde bulamadım.

Sonunda başımı çevirdiğimde, telefonumu kapının yanında düşürdüğüm yerde buldum ve ona doğru sürünmek için ellerim ve dizlerim üzerinde manevra yaptım.

Linda hızlı aramamda dört numaraydı ve bu konuda arayabileceğim tek kişiydi. Destansı boyutlarda bir insan avı başlatmayacak tek kişi.

"Samara?" diye sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı. Geç olduğunu biliyordum; salondan eve döndüğümde zaten geç olmuştu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye nefes aldım. Sesim ancak bir fısıltıydı, boğuk ve yabancı geliyordu. Sanki bana ait değilmiş gibiydi.

Yine de geldi.

Sekiz

Samara

Linda beni yatağıma yatırmış, bir şişe suyla birlikte ağrı kesici ilaçları önüme atıyordu. Direnmek istedim, ona hapları yutacak gücüm olmadığını söylemek istedim, ama yüzündeki gürleyen ifade yine de ilaçları kabul etmemi sağladı.

"Seni öldürebilirdi. Bu iş çok ileri gitti, Samara." Boşanma davasında onunla savaşmamı aylarca izledikten sonra bana karşı nazik davranabilecekken, bu sert komşum için bardağı taşıran son damla oldu. Başımı salladım. "Sabah bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum." Sesimin hüzünlü tınısıyla karşılaşınca gözleri en ince yarıklara kadar daraldı. Başını bana doğru salladı, yaşlı yüzündeki çizgiler daha da Endişesi her zamankinden daha yıpranmış.

"Yalnız değilsin. Bunu birlikte çözeceğiz," diye iç geçirdi sonunda ben hapları zorla yutarken. Donmuş bezelye poşetini ellerime tutuşturdu ve boğazımın narin etine bastırdığımda irkilmemek için kendimi zor tuttum. Sanki Connor'ın saldırısının suçlusu benim boğazımmış gibi ters ters baktı.

"O kadar kötü mü?" Ben sordum.

Başını salladı ve gümüş rengi saçları çenesinin etrafında sallanırken, olayı ballandırmaya bile zahmet etmedi. "Şimdiden morarmış. Sanırım bir süre işe gidemeyeceksin. Tabii Jasper Rowe birdenbire her gün balıkçı yaka giymeni yadırgamazsa." Başımı salladım, çünkü yaralanmanın fiziksel belirtilerini gizleyebilsem bile, sesimdeki acınası törpüyü gizleyemezdim.

Başımı yastığıma yaslayarak ve buzun boynuma hafifçe dokunmasına izin vererek arkama yaslandım. Boynumdaki buzun baskısıyla sırtüstü yatmak içimde bir dehşet dalgası yarattı ve tekrar dik oturmaya başladım. "Dinlenmelisin tatlım."

"Uyuyamayacağım," diye itiraf ettim ve benimle birlikte yatağıma kıvrılmadan önce iç çekti. Televizyonu açtı ve en sevdiği realite randevu programına yerleşmek için yayın servisimi açtı. Acıyla yüzümü buruşturarak bir kahkaha attım. "Ne izlemek istediğimi sorabilirdin."

"Sus. Ben senin misafirinim," dedi kendini rahatlatırken. "Bu kadar inatçı olmasaydın uyanık bile olamayacağıma göre istediğimi izlememe izin vermen iyi bir davranış." Sonunda kendimi diziye kaptırarak bezelyeleri komodinin üzerine koydum ve yanıma yerleştim.

Uykuya dalarken Linda'nın biriyle konuştuğunu hayal meyal duydum ve uykumda gülümsemiş olmalıyım.

Her zaman gösterileriyle konuşurdu.

Dokuz

Lino

İnsanları işe almaktan, özgeçmişleri incelemekten nefret ederdim. Müdürümün bu tür meseleleri benim yerime halledeceği günü iple çekiyordum ve istihdam meseleleriyle ilgilenmek zorunda kalmıyordum. Ofisimde beliren gölge gizemli değildi, ama Enzo'nun kapı aralığında pusuya yatmış, gece için dışarı çıktığına şüphe olmayan halini görmezden gelmek için çok çalıştım. Saatin gülünç derecede geç olduğu düşünülürse, çalışanlarımın çoğu çoktan evlerine gitmişti. "Eve gitmen gerekiyor," diye emretti ve bakışlarımı, çok dikkatli bakmaktan gözlerimin neredeyse kayacağı bilgisayardan ayırdı. Başımı salladım ve görüşümü netleştirmek için avuç içlerimi gözlerime sürttüm.

"Sadece biraz daha" diye itiraz ettim, son birkaç gündür gelen özgeçmişleri gözden geçirme işimi tamamlamak istiyordum. Bunun beni daha normal, düzenli bir çalışma programına bir adım daha yaklaştıracağını bildiğimden, sebat etmeye ve bu işi bitirmeye istekliydim. Samara'ya ihtiyacı olan, isteyeceği ve gurur duyacağı türden bir ilişki vermeye hazır olmalıydım. Akşamları onun üzerine titreyecek, onunla vakit geçirecek ama yine de ona bakacak ve hayatını kolaylaştıracak bir adam.

Hayatımın çok uzun yıllarını Bellandi ismi için yaşayarak geçirmiştim - iş ve sürekli uğruna çabaladığımız başarı için yaşayarak. Aile iş dünyasıyken ve kendimi bildim bileli sevdiğim kadınla birlikte olma umudum yokken önemli olan tek şey buydu. Ama nihayet ufukta gerçek bir mutluluk şansı belirdiğinde, içimde titreşen umut yabancıydı. Bilinmiyor.

Ve her şeydi. O her şeyimdi. Geçmişim, şimdiki zamanım, geleceğim.

"Olabilecek ya da olmayabilecek bir şey için bu kadar zorlamaya devam edemezsin dostum," diye iç geçirdi Enzo, bir elini kendi yüzünde gezdirirken.

"Bunun gerçekleşmemesi benim için bir olasılık değil. Yakında evimde bir eşim olacakmış gibi ilerliyorum çünkü başka hiçbir sonuç kabul edilemez" diye uyardım. "Birkaç gün cesaretimi kırmaktan kaçınmalısın. Bu saatten sonra seninle ilgili konularda kendimi cömert hissetmiyorum."

Enzo güldü ve ben de yakında onun hayalini kurmaya cesaret edemediği her şeye sahip olan bir kadına düşüşünü izleyeceğimi umdum. Bir kadının onu yere sereceği ve asla karşılık vermeyeceği günü iple çekiyordum. "Tamam, tamam." Beni yatıştırmak için iki elini havaya kaldırdı. "Evleneceksin ve altı çocuk yapacaksın. Sende var."

Ona bir gün ruhunun diğer yarısı gibi hissettiği bir kadın tarafından vurulacağını söyleyecektim ama kelimeleri asla çıkaramadım. Cep telefonumun çalma sesi, kiraz yüzeyinde titreşirken ikimizin de endişeli bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. İkimizin de gecenin o saatinde beni kimin arayacağını merak ettiğimizi biliyordum ve ilk içgüdüm Ivory'nin doğum sancısı çektiği yönündeydi. Ancak ekrandaki isim tamamen farklı bir nedenden dolayı nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Masadan kaptığım gibi tereddüt etmeden telefonu açtım. "Küçük Güvercin?"

"Bu Angelino Bellandi mi?" Samara'nın komşusunun fısıldarkenki bitkin sesini zar zor tanıdım, kelimelerinde köklü, gerçek bir korkuya benzer bir şey vardı.

"Evet, öyle. Samara iyi mi?" diye sordum ve çoktan ayağa kalkmıştım. Takım elbisemin ceketini çoktan sandalyemin arkasından çekip kollarıma silkmiştim.

"Olacak, ama hayır. Olmayacak. Seni aradığımı öğrenince bana çok kızacak ama-"

"Sen doğru olanı yaptın. Ne oldu?" Yaşlı kadının sözünü keserek sordum. Düşüncelerim dehşet içindeyken onun saçmalıklarını dinleyecek sabrım yoktu. Korku. Gerçek korku hissettiğimi hatırlayamadığım bir şeydi, muhtemelen annem öldüğünden beri hissetmemiştim. Belki de on altı yaşıma bastığım ve babamın Samara'ya dokunursam, ben izlerken boğazını keseceğini söylediği gündü. Ama o anda saf, kör edici bir korkudan başka bir şey yoktu.

"Connor eve zorla girdi. O, kahretsin," diye tısladı ve durakladı. "Onu boğdu, Bay Bellandi. Bu çok uzun sürdü ve ben öylece oturup

ve onun sessizce acı çekmesini izleyeceğim."

Ofisimin kapısının yarısına geldiğimde bedenim hareketsiz kaldı. Elim titremeye başladı; görüşümü karartan ani öfkeyi kontrol altına almaya çalışırken telefon kafamda titreşiyordu. "Az önce ne dedin sen?" diye fısıldadım ve Enzo'nun vücudundaki tüm kaslar sesimdeki tehdidi duyunca kaskatı kesildi.

Sesim bir vahşi gibi çıkıyordu. Matteo gibi konuştum.

"Durum kötü Bay Bellandi. Sonunda yatağında uyuyor ama burada kalamaz. Bu çok açık," diye fısıldadı Linda ve neredeyse onu uyuduğu yerde küçük güvercinime bakarken hayal edebiliyordum. Samara'nın yörüngesine çektiği ve bırakmayı reddettiği bir başka kişiydi o. Samara'nın sunduğu gerçek tatlılığa kapılan bir başka kişiydi.

"Beni aradığını bilmiyor," dedim farkına v a r a r a k, ayaklarım beni nihayet kapıya götürdüğünde bedenimin kilidi açıldı. Enzo yolumdan çekildi, ofisimin kapısını arkamdan kapatıp kilitledi ve ben gürültüyle merdivenlerden inerken ona yetişmek için acele etti. Normal şartlar altında, merdivenler beni uzaktan bile sarsmaya yetmezdi. Ama öfkem damarlarımda elle tutulur bir zehir gibi dolaşırken, kalbim göğsümün içinde patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Hayır." Kelimeyi dikkatle söyledi, sanki bir mayına bastığını biliyormuş ve bir uzvunu kaybetmeden bombayı nasıl etkisiz hale getireceğini anlamıyormuş gibi.

"Boğuldu ve beni aramadı mı?" Suçladım, benden başka neler saklamış olabileceğini düşündükçe çenem sıkılıyordu. "Neden hastanede değil?"

Hattın diğer tarafında, kadının bana söylemek istediğinden daha fazlasını bildiğini doğrulayan bir duraklama oldu. "Hastaneye gitmeyi reddetti. Her zaman öyle yapar ama ne demek istediğimi anlamanız için Samara'yla Connor'la olan evliliği hakkında derinlemesine bir konuşma yapmanız gerekecek Bay Bellandi. Yola çıktığınızı varsayabilir miyim?"

"Evet, öyle tahmin edebilirsin," diyerek telefonu kapattım ve Enzo arabamın sürücü koltuğuna oturdu. Yol tarifine ihtiyacı yoktu, araba kullanacak durumda olmadığımın söylenmesine de gerek yoktu. Sadece ona ihtiyacım olan pozisyona geçti, iş tanımının dışında olmasına ve neredeyse dört

Sabahın köründe. Ben yolcu koltuğuna oturur oturmaz yola çıktı ve Samara'nın evine doğru yola koyuldu.

En azından yıllardır onun evi olan yer. Bir daha asla orada yaşamayacağını zaten biliyordum. Benden tam olarak ne sakladığını düşünürsek, bir daha gözümün önünden ayrılmasına izin verirsem çok şanslı olurdu.

Yalanları ve sırlarıyla sabrımı resmen tüketmişti. Ve bir saniye daha tahammül edemezdim.

***

BMW, Enzo ne kadar hızlı dönüş yaparsa yapsın, garaj yoluna sorunsuz bir şekilde girdi. Daha kapıyı arkamdan kapatmamıştım ki ön kapı açıldı ve Linda kapı aralığında durmuş bana bakıyordu. Connor ona satın aldığında çok sevdiği Samara'nın küçük evinin ön basamaklarını gürültüyle çıkarken, iç çekerek geri çekildi. "Nerede o?" Tısladım.

"Uyuyor. Şimdilik öyle kalmalı." Evin arka tarafındaki merdivenlere doğru ilerlerken kadının sesi hafif ve nazikti. "Kendinizi göreceklerinize hazırlamalısınız Bay Bellandi," diye ekledi ve Enzo nihayet içeri girerken kapıyı usulca kapattı. "Çürükler var. Onları kendi gözlerinizle görmeden önce sizi uyarmanın akıllıca olacağını düşündüm." Ellerim kenetlendiğinde tırabzan gıcırdadı, öfkemle gerilen ahşabın çıkardığı ses kendimi kontrol etmem gerektiğine dair bir uyarıydı. İhtiyacım olan son şey Küçük Güvercinimi korkutmaktı, özellikle de o zaten savunmasızken.

Yaralandım.

Yüz hatlarımı düzene sokarak ona başımı salladım ve tırabzanı bıraktım. "Bildiği her şeyi öğren," diye Enzo'ya emrettim ve sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim. En üstteki yatak odasının kapısı aralıktı, televizyondan gelen yumuşak ışık odayı yeterince aydınlatıyordu. Evlenmeden önce Connor'ın yanına taşındığından beri onun yatak odasına gitmemiştim ama nostaljisi bana ani bir şiddetle çarptı. Küçükken birçok geceyi onunla yatakta kıvrılıp yatarak geçirmiş, babamın yumruklarının korkusundan onun yatağına saklanarak kaçmıştım. Bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçükken bile bu böyleydi. O benim evimdi.

Başka bir durumda, bir zamanlar ben olmayan bir adamla paylaştığı odaya girmek beni kıskançlıktan delirtmeye yeterdi. Ama Samara'nın yatağın ortasında kıvrılmış, uykusunda bile yalnız kalmaya dayanamıyormuşçasına dizlerini göğsüne çekmiş minik halini görmek, bambaşka bir nedenden ötürü beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetti. Yatağın kenarına tünedim ve yüzünü daha net görebilmek için bir elimi uzatıp bakır rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. Uykusunda bile rahatsız görünüyordu.

Tuzağa düştüm.

Bir şekilde tanıdım, çünkü çocukken aynaya baktığımda yüzümde çok kez görmüştüm. O bakışı yüzünden kalıcı olarak silmek için yapmayacağım şey yoktu ama gözlerim narin altın tenindeki mor izlere kayarken, Connor'ı bulmak için gerekirse şehri yerle bir edeceğimi biliyordum.

Kendimi ona sardım, onu rahatlatmak için sırtını önüme yatırdım. Kucağımda sarsıldığında, boğazından panikle bir nefes çıktı. "Şşş, Küçük Güvercin. Sadece benim."

İnledi ve uzun, alçak bir iniltiyle ondan kaçan acı sesi göğsümde bir hırıltı yaratmaya yetti. Vücudumun her kasını ele geçiren öfkeyle titremesini engellemek için sahip olduğum her şeyi harcadım, Connor'ı uzuvlarından ayırdığımda gerginliğimi serbest bırakana kadar içimdeki her şeyi sıkılaştırdım. "Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı, çekilmeye çalıştı ama bu hareket Samara'nın yapabileceğini düşündüğüm şekilde enerji ve coşkudan yoksundu. Kollarımda olmasından benim kadar keyif aldığını düşünmek istedim ama bunun vücudunda tahribat yaratan acının bir başka işareti olduğundan şüphelendim.

Telefonumu cebimden çıkarıp Enzo'ya mesaj atarak Linda'nın gelip Samara'nın bildiklerini öğrendikten sonra ona bir çanta hazırlamasını söyledim. "Sanırım daha iyi bir soru, boğazını kesmeden önce Connor'la ne kadar süre oynamayı planladığım olurdu?" Yüzünü buruşturdu ve sözlerimin fazla ileri gitmiş olabileceğinden şüphelendim. Yine de elimden kurtulamadı ve sessizce yatak odasına girdiğinde Linda'ya zar zor bir bakış attı.

"Onu sen aradın," diye fısıldadı, başının yan tarafını yastığa daha da gömerken. Linda cevap verme zahmetine girmedi ve Samara'nın eşyalarını toplamaya koyulurken yüzünde hiç utanç yoktu. Bunu bilmek güzeldi.

Çok geç de olsa beni de işin içine katmayı akıl etmişlerdi. Ama Samara'nın tepkisi beni endişelendirdi.

Issız.

İstifa etti.

Sanki gerçeği bilmemden daha kötü bir şey yokmuş gibi, adaletin yerini bulmasından daha kötü bir şey yokmuş gibi. Samara, Bellandi ailesinin ne yaptığını bilmesine rağmen bana kendimi hiç küçük hissettirmemişti. Kendisine zarar veren birini öldürdüğüm için benden nefret etme olasılığı düşünülemeyecek kadar yıkıcıydı. Linda bavulun fermuarını çekip yatağın ayak ucuna bıraktı ve kendisine bakmayı reddeden Samara'ya baktı. "Bir gün anlayacaksın. Kendi kızın gibi sevdiğin bir kızın olacak ve eğer biri ona zarar vermeye cüret ederse, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaksın."

Samara başını salladı ama bu hareketinde bile her zamanki neşesi yoktu.

Boğaz ağrısından daha fazlası olduğundan şüphelendim ama üzerine gitmedim. Enzo bavulu almak için gelene kadar hareket etmedik ve sonra ben yataktan çıktım. Samara'yı kollarıma aldım, kaldırdım ve dışarı taşıdım. odasından.

Samara'm itiraz ederdi. Yürüyebildiğini, sakat olmadığını iddia ederdi. Bu Samara tek kelime etmeden buna izin verdi, yüzünü omzuma yasladı ve memnuniyetle iç çekti.

Kırık bir güvercin.

Onunla birlikte arka koltuğa süründüğümde hiç irkilmedi ve Enzo evime doğru yol almak için arabadan indi.

On

Samara

Gözlerimi BMW'nin zeminine diktim. Lino'nun eli, yatıştırıcı olduğunu bildiğim bir şekilde çıplak kalçamın üzerinde duruyordu. Dizimin hemen üstündeydi, uygunsuz bir şey değildi. Vücudumun canlanmasını gerektirecek bir şey değildi, özellikle de iki saatten kısa bir süre önce neredeyse boğularak öldürüldüğüm gerçeği göz önüne alındığında.

Ama öyle oldu. Her nasılsa, sakinleştirici hissetmek yerine, dokunuşu bir iddia gibi hissettirdi. Bir marka gibi.

Uzaktan, havanın soğuk olduğunu biliyordum, ısıtmak için ön tarafa pompalanan ısıyı duyabiliyordum. Lino takım elbisesinin ceketini çıkarıp omuzlarıma sardı, ama bunun bir önemi yoktu. Zaten soğuğu hissedemiyordum.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, tavsiye almak için Enzo'ya baktığında garip bir şekilde gerildiğini hissettim. Lino'yu o kadar iyi tanıyordum ki komik değildi, her davranışını ve tuhaflığını biliyordum. Eğlenceyi seven arkadaşımın kaybolup yerini ne pahasına olursa olsun istediğini elde eden acımasız bir iş adamına bıraktığı o anı işaret eden yüz ifadesini biliyordum.

Ayrıca vücudunun yanımdaki orta koltukta kıpırdamadan oturuşunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu da biliyordum. Yüzeyin altında kaynadığını ve patlamayı beklediğini hissedebiliyordum. Patlamayı ertelemesinin sadece benim iyiliğim için olduğunu biliyordum. Hiç olmasını istemediğim şey gerçekleşmişti. Henüz tüm gerçeği bilmese bile, yakında öğreneceğinden kuşkusu yoktu.

Connor ölü bir adamdı.

Ve en iyi arkadaşımın ruhunda bıraktığı lekeden ben sorumlu olacaktım. Dünyada en çok sevdiğim insanın çöküşüne neden olacağımı bilmek, içime bir yumruk gibi indi.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, aynı kelime kafamın içinde tekrar tekrar çarparken kesik kesik bir ritim tutturuyordu.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bunu bilmemesi gerekiyordu, beni bu kadar zayıf görmemesi gerekiyordu. Beynim bizi içinde bulunmamamız gereken bu durumdan kurtarmak için söyleyebileceğim her şeyi düşünürken bedenim kaskatı kesilmiş gibi hissediyordu. Ama söyleyecek hiçbir şey, hiçbir yalan kalmamıştı. Sadece gerçek kalmıştı.

"Samara," diye mırıldandı, yüzünü görüş alanıma sokarak gözümü yakalamaya çalıştı. Onu görmezden geldim, halının üzerindeki o noktaya odaklanmayı çok daha kolay buldum, her şeyi biraz daha az acı verici hale getiren uyuşukluğa dalmayı çok daha kolay buldum. "Küçük Güvercin, bana bak," diye nazikçe emretti. Çenemi avucunun içine alarak beni ürküten irkilmemi görmezden geldi. Elleri boğazıma çok yakındı, sarılıp sıkmaya çok yakındı. "Sana asla zarar vermem. Bunu biliyorsun." Yüzüme bakana kadar başımı çevirdi ama yine de gözleriyle buluşmaya cesaret edemedim. O sıcak kahverengi gözler çok bilgili, çok tanıdıktı. Bana her baktığında sanki ruhumun içini görüyormuş gibi hissediyordum. Ne kadar kırıldığımı görmesini istemiyordum. Arayacağını bildiğim halde bunu yapamazdım. "Tanrım, kahretsin," diye inledi, yüzünü boynuma bastırarak. Vücudu titredi, sanki gözlerim onun gözlerinde olmasa bile görebilecekmiş gibi aniden öfkeyle titreşti.

Beni tutmasına izin verdim, çıplak ayaklarım garajın soğuk zeminine hiç değmesin diye bizi arabadan çıkarmasına izin verdim. Burun deliklerimi dolduran kokusu, baharatlı vanilya ve temiz erkek kokusuyla tanıdık bir rahatlık hissi veriyordu. Onun kollarında bu kadar narin bir şekilde kucaklanmanın verdiği hissin içine gömülmek istedim. Birisi için geri dönüşü olmayan bir şekilde önemli olduğumu hissetmek.

Kaçınılmaz.

Sadece beni kontrol etmeye, kullanmaya ve manipüle etmeye çalışan birinin parmağı altında geçirdiğim onca yıldan sonra, Angelino Bellandi üzerinde sevgi ve şefkatle gelen güce sahip olma düşüncesi uyuşukluğu biraz olsun geri itmeye yetti. Pusun birazını.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum. Gözlerim nihayet onunkilerle buluştuğunda nefesi titredi, kollarım boynuna dolandı. "İşte buradasın, *vita mia,"* diye mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldadım, sesimin kısıklığı burun deliklerinin kısa süreliğine açılmasına neden oldu. Merdivenlerin tepesine ulaştı, bir yatak odasına döndü ve beni yavaşça yatağa yatırdı. Kenara oturarak, kendi üzerime kıvrıldığım yerde bana baktı.

"Benim hayatım." Kalbim sıkıştı ve boğazımda bir inilti düğümlendi. Bunu istiyordum. *Her* şeyden çok, onun benim için her şey olduğu gibi ben de onun için her şey olmak istiyordum. "Burada güvende olacaksın. Ben sana göz kulak olması için diğer adamlardan birini çağırana kadar Enzo burada kalacak. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen aşağıda olacak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onu yataktan kalkarken buldum. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu bulmak zorundayım," diye homurdandı. "Sana yaptıklarından sonra öylece çekip gidemez." Elini tuttum ve benimle birlikte yatağa oturana kadar çektim.

"Lütfen beni terk etme," diye yalvardım. Benimle kalmasının neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama sonunda evliliğimle ilgili gerçeği öğrendiğinde ona ihtiyacım vardı. Çekip gitmeyeceğini bilmeye ihtiyacım vardı, tahammül ettiğim her şey için benden benim kadar tiksinmediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Mantıklı değildi, o anda bile bunu biliyordum.

Ama panik ciğerlerimi ele geçirdiğinde, kucağına tırmandım ve bacaklarımla kalçalarına bindim, böylece kendimi bir maymun gibi ona sarabildim. "Samara." Sanki yanımda kalmasını sağlayarak ona eziyet ediyormuşum gibi sesi hırıltılı çıkıyordu.

"Lütfen, Lino," diye fısıldadım kırık bir hıçkırıkla. "Lütfen gitme. Sana ihtiyacım var."

"Tamam," diye iç geçirdi ve başını öne eğerek dudaklarını başımın tepesine nazik bir öpücükle bastırdı. Ondan alabileceğim gerçeğe en yakın öpücük buydu, biliyordum. Sahip olabileceğim tek şey buysa, bu yeterli olurdu. Olmak zorundaydı.

Ayağa kalktı, şaşırtıcı bir güç gösterisiyle beni kollarının arasında tuttu. Onun güçlü olduğunu biliyordum elbette. Takım elbisesinin kollarına ve göğsüne oturuş şekli buna şüphe bırakmıyordu. Ama yardım almadan ayakta durabilen, benim ağırlığımı kendi ağırlığının üstünde taşıyan bir adamda gerçek dışı görünen bir şey vardı. Çok zorlama.

Yani Lino.

"Hadi seni yıkayalım ve biraz uyuyalım. Bir daha asla onun dokunuşu tenindeyken uyumayacaksın." Boynuna doğru başımı sallayarak onayladım, ellerinin kısa bir süre için kalçalarımda sıkılaştığını hissettim. Bizi bağlantılı banyoya götürdü, beni banyonun makyaj masasına oturttu ve kendini uzuvlarımdan ayırdı. Utangaç bir şekilde bacaklarımı birleştirerek ona sarılmış olduğum gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Lino'nun kalçaları bacaklarımın arasındaydı.

"Duş almaya dayanabilir misin?" diye sordu, küvete ve ayrı duşa bakarak.

"Evet. Onu yıkamak istiyorum, onun kirlettiği suyun içinde oturmak değil." Başını salladı, büyük granit duşu açmak için uzandı, bana geri dönmeden önce beni tezgahtan kaldırdı ve ayaklarım sıcak fayans zemine değene kadar vücudundan aşağı kaydırdı.

Yutkundu, geri çekilip beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başlamadan önce yüz ifadesinde kısa bir süre bir şey yanıp söndü. "Ne yapıyorsun sen?" Ciyakladım.

"Duş almana yardım ediyorum."

"Sen-ne?" Gömleğini omuzlarından sıyırmasını izledim ve gözlerim göğsündeki dövmeye takıldı, bir göz bana bakıyordu. Gerçekçiydi, bir sis bulutu ve soyut kabile detaylarıyla bulanıklaşıyordu ve tek renk patlaması açık maviyle renklendirilmiş soluk gri renkteki irisin kendisiydi. Elim ona dokunmak için uzandı, parmaklarım gözden uzanan kirpiklerin üzerinde gezindi. Lino usulca soludu, o kadar belli belirsizdi ki neredeyse kaçırıyordum. "Nedir bu?"

"Benim her şeyim. Yıllarımı koruyarak geçirdiğim her şeyim. Kendim için istediğim her şey." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak başımı kaldırıp ona baktım ve onun bana eğlenerek sırıttığını gördüm. "Yakında bir gün anlayacaksın, Küçük Güvercin. Şimdilik seni temizleyelim."

"Yapabilirim," diye zayıfça itiraz ettim, giydiğim gömleğin eteklerine uzanırken parmakları kalçamın etini gıdıkladığında irkildim. O anda kendisine bakan grup logosunu fark eder gibi olduğunu gördüm ve yakışıklı, köşeli yüzünde nadir görülen bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Sık sık gömleğimin içinde mi uyuyorsun, *vita mia*?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma dürtüsüne direndim, onun yakınlığı ve tenimde dans eden o hain parmaklar yüzünden çok dengesizdim. Bana verdiği gülümseme beni hem çileden çıkardı hem de nabzımın hızlanmasına neden oldu. Lino'nun mükemmel dişlerinin ve dolgun dudaklarının yıkıcı güzelliği, ağzının sağındaki gamzeyi ortaya çıkarmak için yukarı doğru eğiliyordu. "Onunla birlikteyken bununla mı uyuyordun?"

Yüzüm kızardı, aniden yatağa arkadaşımın gömleğini giymenin uygunsuz olduğunu hissettim. Connor'la birlikteyken Lino'yu hayal etmiş değildim; bir zamanlar kocam dediğim adamı boşluğu doldurmak için kullanmış da değildim. Ama ilişkimizin hiçbir zaman romantik olmadığı gerçeği ne olursa olsun, Connor ve Lino arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım

Evliliğimin en mutlu anlarında kimi seçeceğimden hiç şüphem yoktu. Lino benim bir parçamdı.

Benim diğer yarım. Arkadaş olarak bile.

"Benim gömleğimi giymişsin." Gömleğini yukarı çekti ama ben aşağı itince kollarıma takıldı.

"Yalnız duş alabilirim," diye tısladım, tekrar çekiştirdiğinde ona karşı koydum.

"Küçük Güvercin, kendi başına zar zor ayakta durabiliyorsun. Seni duşta yalnız bırakmamın imkânı yok." Boştaki elini kullanarak kollarımı yukarı kaldırdı, böylece başımın üzerinden geçirebildi. Nefes alamıyordum. Çıplak gövdem onun gözlerine açıkken ve çıplak göğsüne dokunmaya bu kadar yakınken işlev görmenin yolunu bulamadım. "Sakin ol. Bana güvenebilirsin."

Derin bir nefes çekerek başımı salladım. Yorgunluk gerçekti, itiraz ederek geçirdiğim her saniye beni ele geçirmeye daha da yaklaşan bir şeydi. Eğer duşu bir an önce bitirmezsek, ayaklarımın üzerinde öleceğimi biliyordum. Nefes aldıkça göğsüm kabarıyor, meme uçlarım onun tenine hafifçe sürtünüyor ve doğrudan içime bir ürperti gönderiyordu. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, neredeyse kollarında çıplak bir kadının görüntüsünden hiç aşağıya inmedi.

Lino'nun asla bir arkadaştan fazlası olamayacağını, beni asla en iyi arkadaşı ve diğer arkadaşının küçük kız kardeşi dışında bir şey olarak görmeyeceğini doğrulamak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Yarım adım geri çekildi, parmaklarıyla pantolonunun düğmelerini çözdü, böylece pantolon ayaklarına kadar indi ve garip hareketlerle pantolonunu çıkarıp ayaklarını çoraplarından ve ayakkabılarından kurtardı. Aşağıya bakmadım, iç çamaşırı giyip giymediğini ya da giymiyorsa neye benzediğini görmek için bakmaya cesaret edemedim. Duygularım dönüyordu, yorgunluk hepsini ön plana çıkarıyordu.

Her zaman istediğim adam beni görmüyordu bile. Ben de kendimi onun cazibesine karşı eğitmeye ve onu da görmemeye karar verdim. Bir hemşire. Bana profesyonel bir sünger banyosu yapmak üzere olan bir hemşire oldu.

Duşta.

Çırılçıplak.

Hızlı bir yutkunmayla parmaklarımı bikini iç çamaşırımın kemerinden içeri kaydırdım ve ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Gözlerimi Lino'dan kaçırdım, saldırı öncesinden beri ilk kez kendi başıma adım atıyordum.

Bacaklarım titrediğinde, o oradaydı ve beni kendine doğru çekti. O güçlü eller uyluklarımın arkasını kavradı, ayaklarımı yerden kaldırarak bizi büyük

duşa sokmasına yetecek kadar kaldırdı ve

ortadaki yağmur duşu başlığının altında. Bakır rengi saçlarım sırılsıklam olup ıslak bir fare gibi omuzlarıma yapışır yapışmaz, yüzümü kendisinden tarafa çevirdi.

Bu erteleme için minnettardım. O bu kadar yakınken göz temasından kaçınmak neredeyse imkansızdı. Bana dokunuyordu. Bir şişe kapağı açıldı ve parmakları kısa süre sonra saçlarımın arasından kayarak yavaşça kafa derime öyle derinlemesine masaj yaptı ki sanırım inledim ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Senin gibi kokuyor," diye fısıldadım.

"Şampuanım genellikle öyle yapar." Sesine mizah geri dönmüştü ama gergin hissediyordu. Sanki bana çıplak olarak bu kadar yakın olmak acı vericiydi. Bana tepki vermemesine bakılırsa, bunun kız kardeşini çıplak görmeye benzer bir his olduğunu tahmin edebiliyordum. İlişkimizde bir şeylerin değiştiğini, boşandığımı açıkladığımdan beri ani bir aciliyet ve arzu hissedenin sadece ben olmadığımı düşünmüştüm.

Ama Lino söz konusu olduğunda yine yanıldığım ortaya çıktı. Bunun son kez olacağından şüpheliydim.

"Burası senin odan mı?"

Sanki aniden ağır bir şeyin farkına varmış gibi durdu. Bu anın onun için bir anlamı vardı ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece dişlilerin döndüğünü duyacak kadar iyi tanıyordum onu.

"Evet, Küçük Güvercin. Burası benim banyom. Bu da benim yatağım." "Neden beni misafir odasına götürmedin?"

"Yarın. Bu tür şeyleri sabah konuşuruz. Sen bana gerçeği söyledikten sonra, ben de sana kendi *gerçeğimi* söyleyeceğim." Saçımı durularken yutkundum, dürüst olma zamanının geldiğini biliyordum. Ama sabah. Bu gece sadece unutmak istedim. Belki de Lino'nun benim olabileceği bir hayat versiyonu varmış gibi davranmak. Birinin bana onun gibi değer verebileceği bir yer.

Önemli olduğum yerde.

Saç kremini saçlarımda gezdirdiğinde, ellerinin sırtıma, kumaş kaplı kasıklarının kıçıma sürtünmesi hissine alıştım. Sıcak su tenimde cennet gibi hissettiriyordu ama Lino'nun sabunlu lifle vücudumun her santimini gezdirmesiyle kıyaslanamazdı bile. Hiç tereddüt etmedi, önemli bir yerde durmadı ve beni temizleme konusunda düpedüz metodikti, ama hiçbir şey benimle ilgilendiği gerçeğini ortadan kaldıramazdı. Beni, benimle birlikte böyle bir şeye katlanacak kadar sevdiğini.

Benim için.

Lif kabağını en mahrem yerlerimde gezdirmek için bacaklarımı araladığında o kadar rahatlamıştım ki yarı uyuyakalmıştım ve bedenim bir iniltiyle sarsıldı. Durdu, bekledi ve nefesini kulağımda hissettim.

Kalçalarımın kendi aklı varmış gibi, geriye doğru eğildiler ve kıçımı onun kalçalarına bastırdılar. "Samara," diye inledi acı dolu bir nefesle. Eli hızla beni yıkamaya geri döndü ve üzerimdeki sabunu durulamak için geri çekildi. Birdenbire gözyaşlarıma karşı koyarak, iliklerime kadar işleyen yorgunluğa boyun eğdim ve acıyı yok etmesine izin verdim.

Reddedildi.

Su kapandı ve havluyu alıp beni kurulamak için dışarı çıktı. Şaşkınlık içinde beni yatak odasına götürmesine izin verdim, gömleklerinden birini başıma geçirdiğinde zar zor işbirliği yaptım. Bir dakika sonra beni yatağa yatırdı ve arkama geçip beni kollarıyla sarmadan önce sadece birkaç dakika geçti.

Connor'ın bana saldırdığı geceden beri en hızlı uykuya daldığım andı.

Ve şu an için önemli olan tek şey uykuydu.

On bir

Samara

Perdelerin kapanmadığı pencerelerden güneş ışığı sızıyordu. İnledim, titreşimlerini açık bir yara gibi boğazımda hissettim. Gözlerim açılır açılmaz nerede olduğumu hatırladım. Önceki geceyi hatırladım.

Oturmak için doğrulduğumda, Lino'nun yatak odası olan alana baktım. Daha önce hiç girmemiştim, evi satın aldıktan sonra biz uykumuzda birbirimize sarılamayacak kadar yetişkin olduğumuzdan beri bunun için bir nedenim olmamıştı, ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Burayı tek başına tasarlamadığı belliydi. Duvarlar koyu mavi-gri, erkeksi ve baskın bir renge boyanmıştı. Çok az dağınıklık olmasına rağmen, sağ tarafımdaki duvara karmaşık bir raf ünitesi işlenmiş gibiydi. Komodinler yatağın iki yanında duruyordu ve en büyük pencerenin yanında deri koltuklu bir oturma alanı kurulmuştu. Sabah kahvesini içerken orada oturup dışarıyı seyrettiğini hayal edebiliyordum ve bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi.

Ama Lino hiçbir yerde yoktu. Beni terk etmeyeceğine söz vermişti, değil mi? Bir gece önceki konuşmamız bulanık görünüyordu ve Linda'nın bana verdiği ağrı kesicileri düşündüm. Vücudumdaki acıyla birleşince, bir şey hatırlamam mucizeydi.

Ve bazı hisleri canlı renklerle hatırladım.

Lino'nun ben uyuduktan sonra koymuş olması gereken gözlüklerimi komodinin üzerinden alarak ayağa kalktım ve yavaşça banyoya doğru ilerleyip işime koyuldum. Parmağıma diş macunu sürerek en azından uyandığımda hissettiğim pisliğin bir kısmından kurtuldum. Yatağa geri dönüyordum, iç çamaşırsız bir tişörtle aşağı inmenin alternatifini düşünmeye çalışıyordum ki kapı açıldı ve Lino yürüdü

İçinde. En sevdiği eşofmanını rahatça giymiş ve gömleksizdi, bir gece önce fark etmek istemediğim oluklu karın kaslarına bakıp ağzımın suyunu akıtma dürtüsüyle savaştım. "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?" diye sordu, kaşları sinirli bir şekilde çatılmıştı. Yanındaki elinde tuttuğu telefonumun mor kasası, gri eşofmanının aksine canlıydı.

"O benim telefonum mu?" Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım çatıldı.

Omuz silkti ve özür dilemeden pantolonunun cebine soktu. "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?" diye tekrarladı.

"Kıyafete ihtiyacım var. Bavulumu misafir odasına mı koydun?" diye sordum ve o da saçmalıyormuşum gibi başını salladı. "Üzerimde iç çamaşırı yok, Lino."

"Oh, inanın bana. Farkındayım. Yatağa gir de sana bir şeyler getireyim. İç çamaşırı ve tayt mı?"

Ona doğru bir adım atarak, "Kıyafetlerimi karıştıracak değilsin," diye karşı çıktım.

"İzle beni," diye tısladı, dün geceki huzurlu anlarımızda yüzeyin altında gizlenmiş olması gerektiğini bildiğim öfkenin bir kısmı ortaya çıktı. "Yatağa gir yoksa seni oraya kendim koyarım."

Lino'nun bana nadiren gösterdiği sert sözleriyle yatağa dikkatlice tırmandım ve ona ters bir bakış attım. "Mutlu musun?"

Esprili bir kahkaha attı ve dolabına açılan kapıya döndü. Elinde bir çift iç çamaşırı ve taytla hemen geri döndü ve utancımdan onları bacaklarımdan geçirmeme yardım etti. "Lino, bunu yapmana gerek yok-"

"Sus, Samara. Seninle ilgileniyorum. Bunu kabullen."

"Ben yaralıyım, ölü değil. Kendi iç çamaşırımı kendim giyebilirim, teşekkürler," diye tısladım, beni kıçımdan kavrayıp ayağa kaldırdığında ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Ayaklarımın dibinde diz çökerek bana baktı. Yüzünde kaynayan öfkenin altında ıstırabı görebiliyordum. "Onlara baktın mı?"

Başımı salladım, çürükleri kastettiğini anlamak için sormama gerek yoktu. Derimin hemen altında görmezden gelinemeyecek bir acıyla zonkladıklarını hissedebiliyordum ama bunu Lino'ya asla itiraf edemezdim. Önümüzdeki üç yıl boyunca beni kaşıkla beslemeye bu kadar niyetli görünürken olmazdı. Ne olduğunu anlamadan beni yerden kaldırıp kollarına aldı. Sabit durmak için bacaklarımı beline dolayarak ona sarıldım. Her şey öncekinden daha az bulanık olduğundan, taşınmak daha yoğun hissettiriyordu. Aynı anda hem garip hem de erotikti ama

Yüzündeki ifade içimde yükselen arzuyu bastırdı. Açık banyo kapısından içeri girip aynanın önünde durduğunda, bacaklarımı ondan ayırdım ve ayaklarım yere değene kadar beni yavaşça bıraktı.

"Şunlara bak." Kelimeleri homurdanarak söyledi, sesi tartışılmayacağını bildiğim bir şekilde derinleşti. Aynaya bakmak için ondan uzaklaştım ve gözlerimin boğazımı kaplayan koyu mor izlere yerleşmesine izin verdim. Aynada onun gözleriyle karşılaştığımda öfkeden çılgına dönmüşlerdi. "Bu basit bir yaralanmadan daha fazlası. Neredeyse seni öldürüyordu," diye hırladı.

"Buradayım, Lino," diye fısıldadım, gözleri kapanıp başını salladığında kalbim sıkışıyordu, sanki gerçek olduğumu bilmek için temasa ihtiyacı varmış gibi dudaklarını saçlarıma bastırdı. Yüzümü ona döndüğümde beni tekrar kollarına aldı ve itiraz etme zahmetine girmedim.

"Seni daha önce incitti mi?" diye sordu beni yatağa yatırıp yanıma oturur oturmaz. Ona bakmak istemiyordum, korkakça davranmaya devam etmek istiyordum ama ona bir açıklama borçlu olduğumu da biliyordum.

"Böyle değil," diye fısıldadım ve yüzü tekrar öfkeyle buruştuğunda bunun yanlış bir şey olduğunu anladım. "Hep küçük şeylerdi. Beni tutması, bir ya da iki tokat atması. Bunu yapabileceğini düşünmeme neden olacak kadar büyük bir şey değildi." Bu sözleri söylerken bile yalan gibi geliyordu ama Connor'a boşanmak istediğimi söylediğim geceye girmeye hazır değildim.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu ve sesi beni yatakta ona doğru yaklaştırdı, böylece yanağını avuçlarımın içine alabilecektim. Gözlerimde yaşlar birikirken bile ilerlemeye devam ettim.

"Bilmeni hiç istemedim. Bana bakıp da güçlü birini gören tek kişi sensin. Kendimi savunan birini. Bunu kaybetmek istemedim," diye fısıldadım, gözyaşlarıma karşı koymaya çalışırken boğazım düğümlendi.

"Bu durumdan kurtulmak sizi sadece daha güçlü kılar," diye savundu.

Başımı salladım, çünkü uzun zamandır bunun doğru olduğunu fark etmiştim. Connor'ın saldırısından sonra hayatta kalmak, sahip olduğumu bilmediğim bir güç gerektirmişti, özellikle de bunu aileme ya da Lino'ya olanları anlatmadan yapmaya kararlı olduğum için. "Bana farklı gözle bakacağın düşüncesine dayanamadım. Beni o duruma sokan kendi kararlarım olduğu halde, olanlardan dolayı bana acıyabileceğin düşüncesi katlanamadığım bir şeydi. Bu yüzden bunu senden sakladım. Herkesten sakladım."

"Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin," diye tısladı Lino, ani bir hiddetle yüzünü tutuşumdan geri çekilerek.

"Ben öyle bir şey demedim. Ama onu ben seçtim. Onunla *evlendim*, Lino. Yıllarca beni yıkmasına ve senin dışında benim için önemli olan her şeyi elimden almasına izin verdim. Kendimi nasıl gördüğümü mahvetti ve ben de buna izin verdim. Kendimi bile savunamıyorsam, kendimi savunamıyorsam, o zaman senden hak etmediğim onurumu korumak için her şeyi riske atmanı isteyecek halim yoktu."

Lino'nun derin gözleri karardı ve sonunda bana yaklaşmadan önce başını salladı. "Yanılıyorsun. Seni korumak benim görevim ve bunu yapmam için bana güvenmen gerek. Bir daha benden sır saklamayacağına söz ver," diye emretti. "Ciddiyim Samara. Artık yok."

"Peki ya sen? Ben itiraf ettikten sonra bana gerçeği söyleyeceğini söylemiştin. Bu senin de sır sakladığın anlamına mı geliyor? Ve benim bunları kabul etmem mi gerekiyor?" Öfkeyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tersledim.

"Kendini daha iyi hissettiğinde sana sırrımı söyleyeceğim. Bu bir sır değil, sadece kendine itiraf etmeyi reddettiğin bir şey, ama sorun değil. Aramızdaki şeyler çok ama *çok netleşmek* üzere. Neden bahsettiğimi biliyor musun?" Gözlerim büyüdü ve titremeye karşı koymak için alt dudağımı ısırdım.

"Hayır," diye fısıldadım dürüstçe. Bir bakıcıdan farksız bir şekilde duş almama yardım etmeden önce, yatağında bana bakarkenki karanlık bakışlarının şehvet olabileceğini düşünebilirdim. Ama bu hareketlerinden sonra, bunun mümkün olmasının hiçbir yolu yoktu.

"Yapacaksın," dedi ve komodinin üzerindeki televizyon kumandasını alıp bir düğmeye bastı. Tavandan düz bir ekran indi ve kendimi kaptırmam için popüler bir fantezi programı açtı. "Gidip sana yiyecek bir şeyler ve birkaç günlüğüne mini buzdolabında saklamak için birkaç içecek getireceğim. Adamlarımdan bazıları aşağıda, Connor'ı bulmak için bir plan üzerinde çalışıyorlar. Seni burada rahatsız etmezler ve oraya gitmeni istemiyorum."

"Benden utanıyor musun?" Sesimin duygularımın ne kadar yıpranmış olduğunu ele vermesinden nefret ederek fısıldadım.

"Asla, ama dinlenmen gerek. Kıçını en az iki gün yatağımda istiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ve ben burada değilsem bana mesaj at, ben sana getiririm." Battaniyeyi kaptı, ben yatağa uzanıncaya kadar bir elini omzuma bastırdı ve yastıkları arkama koymama yardım etti. Beni tatlı bir şekilde yatağa soktuğunda, orman yeşili yatağının sıcaklığı içimi rahatlattı.

yatak örtüsü beni kapladı. "Biraz televizyon izle. Birkaç dakika içinde döneceğim." Telefonumu komodinin üzerine bıraktı.

"Telefonumun neden sende olduğunu gerçekten konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Kelimelerin kendisi uykulu geliyordu ama bu kadar rahat olmanın getirdiği yorgunluk dalgasını geri itmeye çalıştım.

Cevap vermedi. Bunun yerine ağzımın kenarını öperek beni şaşkına çevirdi ve sonra kapıya doğru kasıla kasıla yürümesini izledim. Omuzlar bir erkekte en sevdiğim vücut parçasıydı ve Lino'nun güçlü, geniş omuzları beni hayal kırıklığına uğratmadı. Yine de o eşofmanların içindeki kıçını görünce bir ısırık alma isteği duydum.

"Kıçıma bakmayı kes!" diye seslendi kapının eşiğinden dönerken. "Sallamayı kes o zaman, amcık!" Ben de gülerek karşılık verdim.

***

Neden erkekler kitap okumayı *tam* da ilginçleştiği anda kesmekte ısrar ederlerdi? Lino'nun yatağında geçirdiğim son iki gün boyunca iki şey öğrenmiştim. Birincisi, ne zaman bir seks sahnesi okuyacağımı altıncı hissiyle anlıyor ve buna bir son veriyordu.

Lino bitişik yatak odasına koşmak için yatağı terk etti. Gidişini izlemek için gözlerimi elimdeki kitaptan ayırdım ama hemen geri döndü. Komodinin üzerine koymak için kitabı elimden aldı.

"Uzan," diye emretti ve ben de gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Yine de söyleneni yaptım, çünkü öğrendiğim ikinci şey Lino'nun benimle ilgilenmesi gerektiğiydi. Bunun benden çok onun yararına olduğunu düşündüğümü ona söyleyecek yüreğim yoktu. Başımı yastığa yaslayarak boğazımı ona açtım. Güveniyordum, bunun beni ne kadar savunmasız bir duruma sokacağını hiç düşünmemiştim bile. Lino'dan daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Bu yüzden krem kaplı elleri boğazımın kordonlarına hafifçe dokunduğunda irkilmedim bile. Connor'ın tenimde bıraktığı lekeyi sadece onun dokunuşu silebilirmiş gibi, o derin gözlerinin morluklara sabitlenişini özümseyerek onu izledim. Elleri boğazıma uzandığında öne doğru eğilerek alnını alnıma dayadı ve bakışlarımız sonunda çarpıştı. "Ben iyiyim," diye fısıldadım, sesim duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Kremi boynumun arkasına sürerken zevkle inlemek istememe rağmen. Orada daha az hassastım, boğulma acısından çok kas ağrısı vardı ve nasırlı parmaklarının etimi nazikçe işleyişi saf cennet gibiydi.

"Seni neredeyse kaybediyordum" diye fısıldarken gözlerimi tuttu.

"Beni asla kaybedemezsin," dedim aptalca, ona karşı olan duygularım hakkında normalde izin verdiğimden çok daha fazlasını açığa vurarak. Güvenli mesafe, *dostane* mesafe, bana dokunduğunda her şeyin kreşendoya ulaşmasını görmezden gelmenin her zaman anahtarı olmuştu. O yüzümdeyken ve elleri üzerimdeyken mesafe diye bir şey yoktu.

Eğer kontrol altına alamazsam kendimi kolayca onun içinde kaybedebilirdim. Ve bu sadece kalp kırıklığına yol açardı.

Gözlerini kapattı, bakışlarının yoğunluğunu nefes alabileceğimi hissettirecek kadar azalttı. "Arkanı dön," diye fısıldadı, dizlerinin üzerine çökerek. Tartışmak istedim, karşı koyarak ve aramıza biraz mesafe koyarak akıl sağlığımı korumak istedim, ama Lino'nun benim için saklayabileceği başka şeylerin vaadi karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Yüzüstü döndüm ve arkamda bir şişenin daha açıldığını duydum. Ellerinden biri tişörtümün içine girdi, sırtımın alt kısmındaki etin üzerinde kayarak sütyen giymiş olsaydım sütyenimin olabileceği yere kadar ilerledi. Diğer eli bana dokunduğunda, o elleri kaplayan soğuk yağdan nefesim kesildi.

Lino'nun masajlarına yabancı değildim ama genellikle kıyafet engelinin arkasından geliyorlardı. Ellerinin tenimde olması, omurgamın yanlarını nazikçe aşağı yukarı ovması ve sıkı kasları yoğurması, içime yepyeni bir his yoğunluğu gönderdi.

Ten tene, her şey *daha fazla* görünüyordu.

Vücudum canlandı, sanki elleri onun odaklanmış nefes alışını duymam için yeterliydi. Kalçalarımın üzerine otururken vücudunun sıcaklığını hissetmek. Kasıklarının legging kaplı kıçıma yaptığı baskıyı hissetmek. Bunun gerçek olmasını istedim, daha fazlası olmasını istedim.

Ama Lino bunu isteseydi bile yapamazdım.

Erkeklerle işim bitmişti. Sebep oldukları acılardan ve söyledikleri yalanlardan bıkmıştım. Lino'yu ne kadar seversem seveyim, özünde bir erkekti ve daha önce de yalanlarıyla beni incitmişti.

Ne de olsa söz verdiği gibi Bayan Angelino Bellandi değildim.

Omurgamın yanındaki gergin kaslara odaklanarak birkaç uzun dakika geçirdik ve bacağını sallayıp üzerimden indiğinde vücudunun kaybının yasını tutmak istedim. Daha mantıklı olan benliğim bilse bile, bu işi bitirmek daha iyiydi. Bedenlerimiz arasındaki o boşluk iyiydi. Normaldi.

Normale dönmemiz gerekiyordu.

Oturmaya geçmeden önce sırt üstü yuvarlandım ve dizlerimi göğsüme çektim. "Burada benimle kalmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye fısıldadım banyoda ellerini yıkamaktan döndüğünde. Elinde bir tüp merhem daha vardı ve ayaklarımın yanına oturdu.

"Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor," diye mırıldandı. Bir ayak bileğimi tuttuğunda irkildim. Konu ben olduğumda hiçbir şeyi kaçırmadığını bilmeliydim ve sahip olduğu bilgiyle vücudumdaki her izi analiz etmeye yönelecekti. Biraz daha sert çekti, ayağımı ona vermek için rahatlamamı bekledi. Elindeki tüpün yara kremi olduğu ortaya çıktı ve onu ayak tabanlarıma sürdü. Ben kıvranırken beni sabit tutuyordu, gıdıklanmama karşı bağışıklığı var gibiydi. "Bana burada ne olduğunu söylemeyi planlıyordun?"

"Bunu henüz çözememiştim," diye itiraf ettim o kabarık, etli yara izlerine masaj yaparken.

"Peki *gerçekte* ne oldu?"

"Bunun bir önemi yok. Artık bitti, bu yüzden tüm detayları yeniden konuşmamızın bir anlamı yok-"

Başını kaldırdı, çenesini sıktı ve burun delikleri köşeye sıkışmış bir hayvan gibi açıldı. "Seni boğmaktan daha mı kötü?"

Hissettirdiği kadar sahte de olan bir kıkırdamayla onu reddettim. "Sana bu izlenimi ne verdi bilmiyorum." Diğer ayağına geçti ama gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

"Başka neden bana söylemeyesin ki? Seni boğduktan sonra, başka bir şeyi itiraf etmenin önemsiz olacağını düşünürdüm. Ne oldu lan?" Başparmakları ayağımın kemerine daha sert bir şekilde bastırdı, kızgınlığı onu acımasız bir kral haline geldiği iş hayatında her gün yürüdüğünü bildiğim o uçuruma itti.

"Lino-"

"Öğreneceğim, Samara. Tanrı yardımcım olsun, öğreneceğim. Ve bu senin ağzından çıkmazsa, aklımı kaçıracağım. Sana nadiren kızıyorum. Beni sınama." Her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum.

Bulması gereken bir şey olduğunu biliyordu ve gerçeği öğrenene kadar acımasız olacaktı. Hastaneye hiç gitmemiş olmamın, resmi bir kayıt olmamasının bir önemi yoktu. Linda biliyordu ve Jasper şüpheleniyordu.

"Cama bastım."

Bakışları saf ateşten başka bir şey değildi ama kelimeler boğazımda düğümlendi. "Samara," diye uyardı.

"Ona boşanmak istediğimi söylediğim gece. Hiç memnun olmadı. Sarhoş olduğunu fark etmemiştim, yoksa beklerdim. İçki içtiğinde her zaman daha çabuk öfkelenirdi ama bunu çok iyi saklardı. Kokusunu alabileceğim kadar yaklaşana kadar şüphelenmedim bile." Ayaklarımla işini bitiren Lino'nun eli baldırlarımın arkasında gezindi, taytımın üzerinden zar zor hissedebildiğim bir baskı uyguladı. Bana bu kadar nazikçe dokunmak için kendini ne kadar kısıtladığını, beni incitmemek için aşırı yumuşak dokunuşlara yöneldiğini biliyordum. "Onunla mücadele ettim. Kaçmaya çalıştım ve yatak odasının köşesinde tuttuğumuz boy aynasını kırdık. Kaçarken aceleyle cama bastım. Linda'nın evine kadar koştum, bu yüzden camı çıkardığımızda çok derindeydi."

"Bu yüzden yara izleri var," diye iç geçirdi.

"Bu yüzden yara izleri var," diye karşılık verdim ve bir an için buna izin verebileceğini düşündüm.

"Hasta olduğunu söylemiştin. Mide gribi olduğunu söyledin, ki bu beni yanına yaklaştırmadığın tek zamandı. Yalan söylediğini biliyordum ama boşanmayı kabul ettikten sonra zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Bir aptal gibi sana verdim." Sanki bana ihtiyacım *olan* zamanı verdiğine inanamıyormuş gibi nefesi kesildi.

"Boşluğa ihtiyacım vardı. Bunu bana vermek yapılacak en doğru şeydi," diye mırıldandım onu yatıştırmak için elimden geleni yaparak. "O alana ihtiyaç duymama neden olan şey ne olursa olsun, hiçbir şey ona ihtiyaç duyduğum gerçeğini değiştirmez."

"Sana zarar mı verdi? Camı bir kenara bırakırsak, bir kavga olduğunu söylemiştin?" Yüzümü buruşturdum ve ona bakmamak için gözlerimi kapattım. "Seninle ilgilenmek benim işim. Bilmem gerek, *vita mia*."

"Onun olduğumu söyledi. Sadece onun olacağımı ve bunu kanıtlamak istediğini söyledi. Bu yüzden beni yakaladı, aşağı itti ve-" Yüzümü buruşturarak durakladım. Ne yaparsam yapayım, yüzümü nasıl buruşturursam buruşturayım, kelimeler bir türlü gelmiyordu. B u n u asla yüksek sesle söylememiştim, asla itiraf etmemiştim. Linda benden biliyordu

Vücudumu küvete indirdiğimde yüzümün buruşmasından Connor'ın özgürce vermediğim bir şeyi aldığını anladığım için yaralanmıştım.

Lino kaskatı kesildi, eli baldırımda dondu ve parmakları kendini daha fazla tutamamış gibi taytıma gömüldü. "Söyle," diye fısıldadı yüzüme bakarak. "Söylediğini duymam gerek, Küçük Güvercin." Sesi kırılmıştı, yüz hatlarını şekillendiren öfkeyle bile.

Gözlerimi kapattım ve öfkesinin görüntüsünü susturdum. Uykumda bana musallat olan şeyi itiraf edebilmem için tek şansım buydu. Ya da bana neyin musallat *olduğunu*. Lino'nun kollarında uyumaya başladığımdan beri hiç kâbus görmemiştim. O her zaman benim güvenli yerim olmuştu.

Benim evim.

"Bana tecavüz etti," diye itiraf ettim, göz kapaklarımın ardında yanan gözyaşlarımla savaşarak. Bu açıklamanın yeterli olmasını ummalıydım, çünkü tüm acı verici ayrıntılara katlanamazdım. Onunlayken olmazdı.

Dokunuşu tamamen kaybolmadan önce Lino'nun parmakları bacağımda kasıldı. Ağırlığını kaybetmesiyle yatak kayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yatak odasının kapısını arkasından çarpmasını izledim. "Lino!" Peşinden koşmak isteyerek bağırdım. Ama son birkaç gündür en mutlu anlarında bile yataktan kendi başıma çıkmanın onu kızdırmanın en hızlı yolu olduğunu biliyordum, bu yüzden diz çökmek için doğruldum, her an patlayacakmış gibi kapıya baktım ve dinledim.

Birkaç oda öteden belirgin gümbürtü sesleri geliyordu ve onun acı dolu kükremesi duvarlarda yankılanıyordu. Ellerimi yüzüme götürdüm ve gözyaşlarım sonunda serbest kalıp çaresiz bir duygu seliyle yanaklarımdan aşağı süzülürken titremeyi d u r d u r m a k için dudaklarıma bastırdım. Bunu düzeltmek istiyordum ve neden olduğum acıyı düzeltmem gerekiyordu.

Ama yapamadım. *Bunu düzeltmenin* mümkün olmadığını herkesten iyi biliyordum.

Odaya geri adım attığında kapı yavaşça açıldı, ani bir ağırlıkla yatağın kenarına otururken yüzü bomboştu. Ona baktım, yanına gidip durumu iyileştiremedim ve kendimden nefret ederek kapana kısıldım. Gözlerim her iki elinin kanlı parmak eklemlerine takıldı, derisi paramparça olmuştu ve boş ifadesine rağmen elleri titriyordu. "Lino," diye hıçkırdım, bir elimi uzatıp dehşet içinde onunkinin üzerinde gezdirdim.

"Buraya gel," diye fısıldadı, sesi yüzünün boşluğuyla eşleşiyordu. Başımı salladım, dizlerim kalçasına değene kadar öne doğru süründüm. Yüzü aniden bana döndü ve gözlerindeki ifade neredeyse beni

geri çekiliyorlardı. Acı doluydular, *öylesine* yoğun bir *öfkeyle* doluydular ki kalbim göğsümde tekledi.

Sonra bana dokundu, beni belimden kavradı ve bir eliyle boynumun arkasına geçti. Beni kaldırıp kucağına oturttu, böylece bacaklarının arasına girdim ve koluyla beni göğsüne bastırdı. Yüzü boynuma gitti, beni içine çekerken saçlarımın perdesine sokuldu ve omzuna doğru ağladım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öylece durdu, beynim neler olduğunu anlamaya çalışırken bana sarıldı. "Sana yaptıkları yüzünden zaten ölmüştü, ama şimdi ben ona ölümün merhametini bahşetmeden önce acı çekecek." Nefesi boynumu gıdıklıyordu, beyanı karşısında kendimi tehditkâr hissediyordum.

"Hayır," diye tısladım. "Bunu istemiyorum-"

Yüzünü boynumdan çekti ve şaşkınlıkla bana baktı. "Yaptığı onca şeyden sonra hâlâ onu koruyor musun?" Lino'nun öfkesi tepeden tırnağa taşmış, sert ifadesinin her özelliğine sinmişti.

Tereddütle uzandım ve onu ensesinden yakaladım. "*Seni* koruyorum," dedim düzensiz bir fısıltıyla. "O riske, ruhundaki lekeye ya da yakalanma ihtimaline değmez. Onun yüzünden seni kaybetmeyeceğim."

Bana deliymişim gibi baktı. "Bunun bende bir iz bırakacağını mı düşünüyorsun?

Ona zarar mı veriyorsun?"

"Tabii ki olacak. Cinayet cinayettir, Lino. Ne yapmış olursa olsun-"

Düzensiz bir nefes verdi. "Seni incittiği gibi onu da incitmek hayatımın en büyük onuru olacak." Aniden geri çekildi, ayağa kalkabilmek için beni kucağından kaldırdı ve az önce ne olduğunu merak ederek beni yatağın ortasında oturur halde bıraktı. Geri döndüğünde eklemleri kandan temizlenmişti, ancak yırtık et şeritleri hala çiğ ve acı verici görünüyordu. Beni yataktan kaldırmak için uzandığında itiraz etmedim. Vücudumu tekrar ona sardım ve beni yatak odasından çıkarıp alt kata götürmesine izin verdim.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Sana yemek yapıyorum." Beni devasa adasındaki taburelerden birine oturttu ve dondurucudan donmuş milföy hamurlarını çıkarışını izledim. Ona bilerek gülümsedim, çünkü milföy tek bir anlama geliyordu.

Bana bourekas pişiriyordu.

Bana sırıttığında aniden değişen atmosferle başım döndü. Sadece bir şey istediğinde bana burekas yapardı.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

On iki

Lino

Samara'nın itirafının hemen ardından yapmak istediğim son şey onun yanından ayrılmaktı. Sözcüklerin kendisine hazır olmasa bile, sahip olduğumuz geleceğe kendini açtığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Vücudu kendi adına konuşuyordu ve içgüdüsel olarak bana sarılma ve uykusunda beni arama şekli bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Samara ve ben aynı fikirdeydik.

O benimdi. Korumak ve sevmek için benim. Tapmak ve sevmek için benim. Dokunmak, öpmek ve becermek için benim.

Tıpkı benim onun olduğum gibi. Onun sığınağı ve şefkati. Narin küçük parmağının etrafına sarmak için onun.

Ama Connor'ın ona ne yaptığını bilmek benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Ondan kurtulması gerekiyordu ve ben bunu gerçekleştirebilecek yeteneğe sahiptim. Sadece bunu yapmak için onun yanından ayrılmam gerekiyordu.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diye mırıldandım, çatalımı yere bırakarak. Samara kahvaltısındaki son ızgara domatesi dilimledi ve sorularımdan bıkmış gibi gözlerini bana dikti.

"O da ne?" diye sordu.

"Geçen gece sana saldırdığında ne istiyordu?"

Bu konuşma hattının güvenli olduğuna karar verdiğinde gerginlik ani bir rahatlamayla vücudunu terk etti. Saldırıdan bu yana ele aldığımız diğer konulara kıyasla nispeten güvenliydi. "Para," diye itiraf etti.

"Güven fonuna ne oldu?" Tabağımı topladım ve durulayıp bulaşık makinesine atmak için lavaboya doğru ilerledim.

Cevabı beklerken ona bakmak için döndüğümde Samara burnunu buruşturdu. Bu hareket gözlüklerini hafifçe yukarı kaldırdı ve ben de

Onları çıkarıp burnunda gizledikleri çizgileri öpmek için. "Yaklaşık bir yıl önce onu yaktı."

"Kumar." Mantıklı olduğunu bilerek başımı salladım. Samara onunla görüşmeye başladığında onu incelediğimde güven fonu çok büyük olsa bile. "Para daha fazla kumar oynamak için miydi? Başka bir şey için mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Samara, tostunun son lokmasını düşünceli bir şekilde çiğneyerek. "Soracak kadar önemsemedim."

"Tamam, adamımla temasa geçip benim için bir şeyi olup olmadığına bakacağım. O zaman bugün biraz dışarı çıkmam gerekiyor. Ben yokken Enzo gelip buradaki işleri takip edecek." Ayağa kalktı ve tabağını bana doğru getirerek, bu konuda bir şey söylemem için bana sessizce meydan okuyan bir ifade takındı.

"Buna gerek yok. Kendi başıma iyi olacağım," diye karşı çıktı. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"O bir bebek bakıcısı değil. Enzo bugün seni korumak için burada olacak ve Matteo ile her saat yanında bir erkek olması konusunda konuşacağım. Güvendiği birini seçmesine izin ver." Bulaşık makinesine koymak için eğildiğinde tabağı elinden aldım. Onun yerine yapıp kapattıktan sonra, ayaklarını yerden kesip oturma odasına götürmeden önce kaşlarımı kaldırdım. Yatakta kalmasını tercih ederdim ama Enzo'nun yatakta ona bakmasına izin veremezdim.

Hayır. Hayır. Sadece hayır.

"Yürüyebilirim," diye dudak büktü gri taytla kaplı kıçı deri koltuğumun minderine çarparken.

"Ve seni taşıyabilirim."

"Enzo beni de mi taşıyacak?" Dişlerimi sıktım, yüzündeki masum ifadeden kıskançlığımı bu şekilde dürtmekle ne kadar büyük bir riske girdiğinin farkında olmadığını biliyordum. Zaten liseden beri bunu ondan saklamak için elimden geleni yapmıştım. Kendimi onun randevularını kovalamayı bırakmaya zorladığımda, birileriyle *çıkacağını* kabul etmekten başka çarem kalmamıştı. Eninde sonunda yatağına erkek alacaktı. Ben olmayan erkekleri.

"Hayır, değil. Bu kanepeden ayrılmanın tek yolu tuvalete gitmek ve orası da uzak değil. Bunun dışında, Enzo neye ihtiyacın varsa sana getiriyor." Ayağa kalktım, ona baktım ve bu konuda benimle mücadele etmesi için cesaretlendirdim.

Yüzüne yayılan muzip bir gülümseme nefesimin ciğerlerimde durmasına neden oldu. O kadar güzeldi ki bazen canımı yakıyordu ama sonunda benim olmasının eşiğinde yürüdüğümüzü bilmek bu acıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu. O hazır olur olmaz, tüm o güzellik bana bakacaktı.

Ben de onu her zaman olması gerektiği gibi kendime ait kıldım. En sevdiği yastığı aldı, oturma odamda göze batmasına rağmen özellikle onun için sakladığım yastığı. Temiz, neredeyse endüstriyel çizgilerim ve taba ve siyah mobilyalarımla, Samara'nın koyu mor yastığı ve eşleşen tüylü battaniyesi muhtemelen evdeki tek kişisel dokunuşlardı.

Samara'nın boşanmasını bekleyen bekâr bir adam olmadan önce, birden fazla kadın onlara suçlayıcı gözlerle bakmıştı. Hiçbirine gerçeği borçlu olmadığım halde, evli en iyi arkadaşıma ait olduklarını asla açıklamamıştım. Hepsi de hayatımda doldurabilecekleri tek boşluğun tamamen cinsel olduğunu biliyordu ve bunu sorun etmiyorlardı. Müsait olmadığım konusunda dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştım ve birçok kadın kendi ihtiyaçlarını karşılamak için beni kullanmaya istekliydi.

Quid pro quo.

İstemeden de olsa bir siren gibi yan yatarak gerindi ve yüzünü yastığa gömdü. Samara'nın en güzel yanı, erkekler üzerindeki etkisinden kesinlikle haberi olmamasıydı. Bunun bir kısmı, onun yetişme çağında erkekleri bu kadar çok kovaladığım için benim hatamdı. "Ya bavulumdan bir şeye ihtiyacım olursa? Onu yatak odasına göndereyim mi?"

"Evet," diye homurdandım ama bununla bir yere varmak istediğini biliyordum.

Dudağını ısırdı, utangaçlık ve şakacılığın o çok sevimli karışımıyla onayladı. Samara'nın şakacı tarafı başkalarının yanında nadiren ortaya çıkardı, her zaman birilerinin onun hakkında ne düşünebileceğinden endişe eder ve gardını düşürürdü. Ama benimleyken öyle değildi, benimleyken her zaman aklından geçeni söyler, her zaman olduğu gibi rahat hissederdi. Ona bunu verdiğimi bilmek, karanlık ve iş merkezli hayatıma getirdiği onca iyiliğin karşısında ona bir şeyler verebildiğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

"Yani kazağa ihtiyacım olduğunda gidip iç çamaşırlarımın olduğu bavulu mu karıştırsın?"

Sanırım homurdandım ve üzerimdeki tişörtü yırtıp ona fırlattım. Kıkırdadı, bana bakarken şok olmuş gibi görünüyordu. "Ya çoraba ihtiyacım olursa?" diye üsteledi. Hayal kırıklığıyla tıslayarak oturma odasından çıkmak için döndüm. "Sanırım bir sütyen giysem iyi olacak?" diye seslendi ve dönüp ona bakmamı sağladı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, 1.80'lik bedenine göre oldukça büyük olan göğüslerini gizlemeye çalışıyordu. Samara'nın göğüsleri ve kalçaları, erkeklerin ağzının suyunu akıtmak için yaratılmış bir vücuttu. Sütyen giymediğini elbette biliyordum. Uykusunda yan tarafıma kıvrıldığında bunu hissedebiliyordum ya da

Kucağıma sokulduğunda ya da altıma uzandığında. Gençlik yıllarımı hayalini kurarak geçirdiğim göğüslerini tişörtünü çekiştirerek elime alabileceğim gerçeğini düşünmeme izin vermemiştim. Onları duşta görmüş olmak, taşaklarımı sızlatan esmer meme uçlarıyla şımarıklık, hiçbir şeye en ufak bir yardımda bulunmadı.

Ona sutyen ve çorap getirmek için merdivenleri hızla çıkarak geri döndüm. Linda'nın özellikle bulabildiği en dantelli iç çamaşırlarını mı seçtiğini yoksa Samara'nın çok fazla çeşitliliğe sahip olmadığını mı merak ederek bavulunu karıştırdım. İkincisi olabileceğini hem umuyor hem de bundan korkuyordum. Bütün zamanımı onun içinde geçirecektim.

O kadın benim ölümüm olacaktı. Buna hiç şüphe yoktu.

***

Campbell ile konuşmak zaten kötü olan ruh halimi daha da kötüleştirmişti. Connor'ın mali durumuyla ilgili ilk araştırması, işlerin Samara'nın bile bildiğinden çok daha kötü olduğunu ortaya çıkarmıştı. Evliyken Connor'ın ısrarıyla ayrı banka hesapları tutmuşlardı ve Samara'yı iflastan koruyan tek şeyin bu olduğu anlaşılıyordu. Sadece bu da değil, herifin Tiernan Murphy'yle derin bir ilişkisi vardı. Matteo'nun bıraktığı boşlukta faaliyet gösteren acımasız bir tefeciydi, aileleri ve çocukları onlara muhtaç olan insanlara para veriyor ve bu paranın sık sık masum insanlara geri döndüğü gerçeğini hiç umursamıyordu. Campbell hiçbir yerde Connor'ın izine rastlayamadığı için Ryker'ı yardıma çağırmam gerektiğini biliyordum.

Yargıç Ed Ryan'ı görmeye gitmeyi zaten planlamıştım ama Connor'ın borcuyla ilgili yeni bilgi bu yolculuğu daha da acil hale getirdi. Bir kadının kocasının borcunu sırtından ödemesini beklemek Tiernan'ın haddine değildi ve eğer o şerefsiz Samara'nın alanına bir adım atarsa, topyekûn bir bölge savaşı başlatacağımı biliyordum.

Yargıç Ryan olabildiğince sert biriydi ve genellikle Bellandi'lerden yanaydı. Şehirdeki tüm suçlardan ve artan silah şiddetinden ne kadar nefret etse de, Matteo'nun kanun çizgilerinin dışında hareket etmesine rağmen şehrin mutlak bir kaosa sürüklenmesini engellediğini görecek kadar da pratik biriydi. Tiernan Murphy gibi adamlar bu kaosu istiyordu ve Matteo onun önünde duran tek şeydi. Yargıç Ryan'ın bir kızı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Biricik kızını korumak için her şeyi yapacağını biliyordum ve eğer bu hassasiyeti kullanıp Samara'nın eski kocasının ellerinde neler çektiğinin canlı bir resmini çizebilirsem, o gün boşanmasının kabul edilmesini sağlama şansım yüksekti.

Kısa bir telefon görüşmesi evde olduğunu doğruladı ve bu bana isteğim için ihtiyacım olan mükemmel fırsatı verdi. Evi zengindi, Chicago'nun yüzde birlik kesiminin en seçkin eviydi. Ryan ailesi şehre yardım eden uzun bir soydan geliyordu. Ryan'ın tüm bunları devredeceği bir oğlunun olmaması bir zamanlar Chicago'da dedikodu konusu olmuştu ama Ryan yavaş yavaş aile işi olan bankacılıktan uzaklaşmış, yargıç olarak görev yapmış ve kızını şehre geri vermek ve şehri hayatında ilk sıraya koymak üzere yetiştirmişti.

Azimli genç kadın, silah şiddeti nedeniyle yetim kalan şehir çocukları için bir hayır kurumu işletiyordu. Çocuklara karşı zaafı vardı ve şehir, onlara yardım etmek için yaptığı her şey için ona tapıyordu. Uzun kuzguni saçları ve parlak yeşil gözleriyle, her kâr amacı gütmeyen kuruluşun sadece hayal edebileceği güzel bir poster çocuğuydu.

Sorun kısa sürede şehirdeki bazı lekelerin babasını kontrol etmek için onu kullanmaya kararlı hale gelmişti. Buna müsamaha göstermeyecekti. Onu korumak için güvenlik görevlileri tuttu ve güvenlik sistemlerini ve personelinin eğitimini güncel tutmak için düzenli olarak Enzo'ya danıştı. O bir devrimdi ve herkes bunun gerçekleşmesini istemiyordu.

İsmen tanıdığım korumalardan biri beni ön kapıdan içeri aldı ve tanımadığım bir diğeri de BMW'yi yolun sonuna kadar çektikten sonra ön kapıyı açtı. "Bay Bellandi, sizi bekliyor," diye seslendi. Koruma kapımı kapatırken aceleyle malikâneye girmeye çalıştım. Yargıç Ryan'ın vaktini boşa harcamak benim yararıma olmazdı. Boşa harcamaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

Bu yemek için olduğu kadar zaman için de geçerliydi.

Sadece aile mirası ve zengin evi söz konusu olduğunda değil. Sanırım hepimizin tuhaflıkları vardı.

Girişten geçerek koridorda sola doğru ilerledim ve ofisinin açık kapısında durdum. Kızı İrina masanın önünde durmuş, ona kısaca bir şey işaret ediyordu. Yaklaştığımı duymuş gibi, parlak bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Bay Bellandi. Sizi görmek ne güzel."

"Seni görmek de güzel İrina," dedim, onu gördüğüm için duyduğum sevinç içtendi. Onun hayır kurumuna sık sık bağışta bulunmuştum ve bu kadını

sadece iyilerden biri olduğunu bilecek kadar iyi.

"Samara nasıl?" diye sordu, Samara'yı ve beni, onu sık sık eşim olarak getirdiğim hayır işlerinden birinde birlikte gördüğünde saçmaladığımı anlamıştı.

"Aslında o yüzden buradayım," dedim, masasının arkasında oturan ve etkileşimimizi izleyen babasına doğru bakarak. "Eski kocası boşanma konusunda onu oyalıyor. Bugün halledilmesi gerekiyor."

"Sana da merhaba Angelino," dedi Yargıç Ryan sırıtarak ve karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Sizi yalnız bırakayım," diyerek odadan çıktı İrina, söz konusu babasının yargıçlık pozisyonu olduğunda onun işinde yeri olmadığını çok iyi biliyordu.

"Merhaba, Hâkim Bey," diye iç geçirdim, tekrar gözlerini diktiğinde koltuğa çöktüm. "Boşanma davalarına müdahale etmenin biraz uzmanlık alanımın dışında." Bana temkinli bir şekilde baktı.

Ofise şöyle bir göz gezdirdim, geleneksel çizgiler taşıyan erkeksi mekânının ince noktalarını takdir ettim. Kişisel zevkime uygun olmayabilirdi ama bu yine de takdir edebileceğim bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu. "Önemli olmasaydı sormazdım."

"Ve bunun kıza karşı hissettiklerinle hiçbir ilgisi yok mu?" İnançsız bakışları bunun saçmalık olduğunu bildiğini gösteriyordu.

İçimi çektim. "Tabii ki var ama biraz karışık."

"Beni aydınlatın, yoksa korkarım neye bulaştığımı anlamadan bu işe giremem. Siz bir işadamısınız. Pazarlık ettiğimiz her bir iyilik için itibarımın tehlikede olduğunu biliyorsun. Bunun bana geri dönmeyeceğini bilmem gerek."

Bana yardım etmeme tehdidi karşısında gerçeği itiraf etmekten başka çarem olmadığı için tükürdüm. Diğer yargıçları böyle bir taleple onlara gidecek kadar iyi tanımıyordum. "Tacizciydi. Boşanmak istediğinde ona tecavüz etti. Üç gece önce eve zorla girmiş ve onu boğmuş. Görünüşe göre, güven fonunu yakmış ve Tiernan Murphy'ye ödeme yapmak için paraya ihtiyacı var. Murphy intikam almak için gelmeden önce Walsh'dan boşanmasını istiyorum. Onu güvende tutmanın en iyi yolu bu."

Sandalyesine geri oturdu ve bana göz kırptı. "Ona zarar mı verdi?"

Yumruk haline getirdiğim ellerime bakarak başımı salladım. "İşe gidemiyor çünkü çok kötü yaralanmış. Tecavüzden sonra ondan kaçmaya çalışırken cama bastığı için ayakları yara içinde."

Ellerini yaşlanan yüzünde gezdirerek iç geçirdi. "Boşanmayı kabul etmek Tiernan Murphy'nin gözünde sadece çok fazla işe yarayacaktır. Onu koruyacak bir şey olmadan, yine de onu koz olarak kullanmaya çalışacaktır. Murphy, Bayan Mahoney gibi bir kadını parmağı altına aldığında onu kaçırmaz."

"Biliyorum. Uzun süre Samara Mahoney olarak kalmayacak. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu biliyorsun."

"Onu korumak için mi onunla evleneceksin?"

"Onunla evleneceğim, çünkü onu seviyorum. Ama evet, onu korumak için *şimdi* evleneceğim," diye kabul ettim. "Samara Bellandi olduğunda, Tiernan Murphy bile ona dokunmaya cesaret edemez."

"Bekleyen nikâhınızdan onu haberdar ettiniz mi?" diye sordu ama o çoktan gerekli telefon görüşmelerini yapmak için yanındaki telefona uzanmıştı.

"Henüz değil." İçimi bir endişe kaplamış olsa da omuz silktim. Onu korumak için her şeyi yapacağımı söylediğimde ciddiydim, hatta tehditlerle benimle evlenmesi için onu manipüle etmek bile.

Sadece evliliğimizin iyiliği için işin o noktaya gelmemesini umuyordum.

"Sana bol şans dilerim dostum," *diye* kıkırdadı yargıç ve telefonunu çevirdi. Diğer hattan biriyle konuşmaya başladığında onu duymazdan geldim, Samara'nın davasından kimin sorumlu olduğunu öğreniyor ve mümkün olduğunca az bilgi vererek bu konuda pazarlık yapıyordu. İhtiyatlı davranmasını takdir ediyordum, çünkü benim müdahalem sayesinde istismar yaygınlaşırsa Samara'nın beni öldüreceğini biliyordum.

Onunla burun buruna gelme düşüncesi hoşuma gitse bile kötü tarafımda olmasını istemiyordum.

Özellikle de karım olduktan sonra.

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, mahkemeden almam için beni bekleyen bir Boşanma Kararı vardı. Samara özgürdü ve ben de onu kendime ait kılmak için özgürdüm.

Sonunda.

On üç

Samara

Enzo'yla takılmak o kadar da korkunç değildi. Aslında bana Lino'yu hatırlatıyordu. En azından Lino benim hayatım ve verdiğim kararlar yüzünden strese boğulmamışken. Canavar gibi görünmesine rağmen esprili ve son derece eğlenceliydi.

Onunla ara sıra karşılaşıyordum ama takım elbise dışında bir şey giydiğini hiç görmemiştim. Bu yüzden kot pantolon, sade siyah bir V yaka ve ayağında motosiklet botlarıyla ortaya çıktığında, bir kez daha düşünmek zorunda kaldım. Ride kelimesi sağ pazusunun alt tarafına kadar uzanıyordu, Die ise sol tarafına kadar. Or'u kıyafetlerinin altına sıkıştırmanın yaratıcı bir yolu olduğunu hayal etmek zorundaydım ve neredeyse soracak kadar meraklandım. Beni durduran tek şey Lino'nun evden çıkmadan önceki tuhaf davranışıydı.

En iyi arkadaşımın aklından neler geçtiğini biliyormuş gibi davranmadım. O bir gizemdi, ama bu kadar *kıskanç* görünmesi duyulmamış bir şeydi.

Bu yüzden Enzo ve ben birkaç saatimizi Lino'nun koleksiyonundaki aksiyon filmlerinden bölümler izleyerek geçirdik ve dublörlerin ne kadar zor olabileceğini tartıştık. Ben kesinlikle "bu mümkün değil" kampındaydım. Enzo ise "eğlenceli görünüyor" kampındaydı.

Deliydi. Deliydi ama bunu beni eğlendirmek için yaptığından şüpheleniyordum. Olan biten her şeyden dikkatimi dağıtmak için. Belli belirsiz bir şekilde, geçen gece benim evimden Lino'nun evine giden şoförün o olduğunu biliyordum. Ayrıca morluklar ya da söz konusu gece hakkında yorum yapmayacak kadar nazik olduğunu da biliyordum. Bir bebek bakıcısı gibi davranmıyor, kendimi daha az yük gibi hissetmemi sağlayacak şekilde bana el pençe divan duruyordu.

Lino eve geldiğinde ben kanepede yarı uykulu bir haldeydim, Enzo da Lino'nun sık sık tercih ettiğini bildiğim yatar koltukta oturuyordu. Lino'nun sesinin rahat temposu beni rahatlattı ve sadece beni

uykulu toprakların kenarında. "Hey, *vita mia*," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarımda gezdirmek için eğildi.

"Hey," diye mırıldandım uykulu bir şekilde.

"Nasıl gitti?" Enzo sordu. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde ayakta durduğunu ve devasa vücudunu gerdiğini gördüm.

"Bitti," dedi Lino gizemli bir şekilde.

"Ne yapıldı?" diye sordum. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum, çünkü Lino'nun işleri hakkında soru sorulmaması gerektiğini çok iyi biliyordum. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

"Evliliğiniz." Bana sırıtarak bir kâğıt uzattı, ben de oturduğum yerden kalkarak kâğıdı aldım. Kalın kelimeler bana baktı ve şok içinde soluk soluğa kalmama neden oldu.

Boşanma Kararnamesi.

Boşanmıştım. Neredeyse bir yıl süren bir kavganın ardından nihayet Connor'dan tamamen kurtulmuştum, çünkü bana yaptıklarını bir türlü kabullenemiyordum. "Boşandım mı?" Kocaman gözlerimi ona çevirerek sordum.

"Evet, sonunda boşandın." Bana bakarken gözleri sıvı ateşe dönüştü. Aklından neler geçtiğini tahmin bile edemiyordum ve Enzo boğazını temizlediğinde an başladığı gibi hızla sona erdi.

"Tamam o zaman, ben gideyim." Bize yaklaştı, omzuma dokunmak için eğildi. Tepkime engel olamadım, hala uyanmanın ve dünyamın kendi boşanmamla sarsılmasının getirdiği şaşkınlık içindeydim.

O kadar sert geri çekildim ki kanepeyi ittim. Utanç anında beni ele geçirdi. Çünkü bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmayan bir adama bu şekilde tepki vermekten nefret ediyordum. Nefesim hırıltılı bir şekilde geldi ve özür dilemek için ağzımı açtım.

"Sorun yok, hayatım. Bunun için endişelenme. İyileşmek zaman alır. Nihayet ofiste yüzünü gösterdiğinde görüşürüz." Oturma odasından çıkmadan önce Lino'ya doğru bilmiş bir sırıtışla döndü. Arkasından seslenip bana zarar vermeyeceğini bildiğimi söylemek istedim ama sesim boğazımda düğümlendi.

"Gerçekten sorun yok Samara," diyerek beni yatıştırdı Lino, kollarını uzatarak. Başımı salladım, bu daveti kabul ederek ayağa kalktım ve kollarımı boynuna doladım. Vücudunun üzerinde yeterince yükselinceye kadar kaldırdı ve tutuşunu kalçalarımın altına doğru kaydırdı ve parmaklarının en mahrem yerlerime bu kadar yakın olması daha müdahaleci hissettirmeliydi. Enzo'nun omzumdaki ellerine verdiğim tepki göz önüne alındığında korkutucu hissetmeliydim. Fakat

Onun yerine tek hissettiğim rahatlıktı. Lino'ya dokunan her santimim güvende olmaktan başka bir şey hissetmiyordu ve bunun asla değişmeyeceğini umuyordum.

"Boşanmayı nasıl kabul ettirdin?"

"Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var. Yargıç Ed Ryan'dan bir iyilik istedim," diye cevap verdi, merdivenlerden çıkarken bedenim neredeyse hiç hareket etmiyordu. Beni kollarında o kadar sabit, o kadar sabit tutuyordu ki korkuya yer yoktu. Beni düşürmeyeceğine, düştüğümde beni yakalamak için elinden gelen her şeyi yapacağına güveniyordum.

Onun benim kayam, hayatta her zaman güvenebileceğim değişmezim olması beni rahatlatıyordu. İlişkimiz hiçbir zaman arkadaşlıktan öteye gitmemiş olsa bile, seksin karmaşıklığı olmadan birbirimizi bu kadar şiddetli bir şekilde sevmemizde gerçekten güzel bir şey vardı. Connor'dan çok daha fazla ortağım gibi hissediyordu ve sanırım evlenmemem gereken bir adama evet demek yerine o sesi dinlemeliydim.

Çok yüksekleri hedeflemiştim, ihtiyacı olan mükemmel sosyete eşi olamayınca onu hayal kırıklığına uğrattım. Benimle evlenerek yaptığı seçimden duyduğu pişmanlığı içkiye ve kumara dökmesine neden oldum. Ama dersimi almıştım, bazen insanın tek başına daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

Yani her gece yatağımda beni bekleyen bir erkek yoktu. Vibratörler bunun içindi ve seks yapacak birini bulmak istersem, bu olasılık her zaman vardı. İhtiyacım olan arkadaşlığı Lino'dan aldım.

Diğer her şey isteğe bağlıydı.

"Bugün başka iyi haberler de var," diye fısıldadı beni taşırken.

"Hmm?" Diye sordum, duyularımdaki anlık sarsıntıdan sonra uykum gelmeye başlamıştı bile.

"Ivory birkaç saat önce doğum yaptı. O ve Luna gayet iyiler." Yüzünde gerçek, neşeli bir sırıtışla burnunu benimkine dayadı. Bunu görmeyi özlemiştim ve içinde bulunduğum durumun geçici bir süreliğine de olsa bunu ondan aldığı için kendimden nefret ediyordum.

"Bu çok iyi. Matteo ikisinin de üzerine işemeye başlamadan önce onlara birkaç dakika huzur verdi mi?"

Sessiz kıkırdaması gözlerini aydınlattı ve dönüşümü bu kadar yakından izlemenin, aramızda daha fazla mesafe varken gördüğüm tüm zamanlardan daha muhteşem olduğunu fark ettim. "Sanırım hastane personeli buna izin vermez. Eve gidene kadar muhtemelen güvende olurlar."

Ona sahte bir soluk verdim, gözlerinin ağzıma sabitlendiğinin fazlasıyla farkındaydım. "Hastane personeli ne cüretle mağara adamı özelliklerinden vazgeçirir? Bu ayrımcılıktır."

Yatak odasına girdiğinde beni nazikçe yatağa bıraktı. Mırıldanırken gözleri hâlâ sıcaktı, "Biraz uyu, Küçük Güvercin. Yakında buna ihtiyacın olacak." Banyoya gidip duş almak için arkasını döndü. Kıvrıldım, yüzümü her gece kullandığı yastığa dayadım, böylece kokusu etrafımı sardı. Onun uğursuz uyarısı bile beni saran ve içine çeken rahatlığı uzaklaştırmaya yetmedi.

O duştan çıkmadan ben uyuyakalmıştım.

Boşanmış. Bekar.

Ücretsiz.

On dört

Lino

Matteo'nun evi hiç yasaklanmış gibi görünmüyordu. Amcamın sorumlu olduğu ve evi bir hapishane gibi yönettiği zamanlardaki gibi değildi. Ivory hayatına geri döndükten sonra Matteo'nun artırdığı güvenliğe rağmen, gardiyanlar arkadaş canlısıydı ve kendilerine duyulan güvene değer veriyorlardı. Matteo sadakati ve iyi çalışanları ödüllendirirdi ve genellikle mafya oldukları için oldukça rahat işlerin tadını çıkarırlardı.

On iki metrelik bir çit ve kapının ardında bir malikaneyi korumak, güvenlik söz konusu olduğunda olabildiğince güvenliydi. Mülkü kontrol etmek ya da rotasyonlarını dışarıda yapmak için Chicago'nun soğuk kışlarına göğüs germek zorunda kalsalar bile. Bu yüzden, kapıdan içeri girer girmez Scar'ın bana sırıtmasına şaşmamak gerekirdi.

Ev en sıradan günlerde bile neşeliydi.

Luna'nın doğduğu günün ertesi özel bir durumdu.

Ailece geçirdikleri zamanı bölmek ya da Ivory'nin iyileşme sürecini aksatmak istemedim ama Matteo beni küçük kuzenimle tanıştırmak için çağırmıştı.

Böyle bir davete hayır demek mümkün değildi.

Samara'yı da yanımda getirmek istemiştim ama boğazındaki morlukları görmenin Fildişi'ne sıkıntı verebileceğini düşünmüştüm. Matteo doğumun herkesin bekleyebileceği kadar sorunsuz geçtiğini, Meleğinin doğmamış bebekleri tehdit eden kötü adamlara vurduğu gibi doğumla da başa çıktığını söylemişti.

Scar pek yumuşak başlı biri sayılmazdı, gerçi Ivory bu yönünü ortaya çıkarmıştı. Ama adamın kucağındaki yeni doğmuş bebeğe mırıldanarak etrafta dolaşmasını izlemek düpedüz komikti.

Don'un sesi duyulduğunda mutfağa bakarak güzel kıza uzandım. "Ellerini yıka, seni pis hayvan! Ona bir hastalık bulaştıracaksın ve ben de seni öldüreceğim!"

Scar sessizce kıkırdadı, Luna'yı uyandırmamak için sesini tutmaya çalışırken göğsü titriyordu. Homurdanarak mutfağa doğru ilerledim ve takım elbisemin ceketini çıkarıp kollarımı sıvadım.

Don'a ellerimin her yerini nasıl yıkadığımı göstermeye özen gösterdim. "Lanet olası Ryker ona doğru gitti. Bu adamın tırnaklarının altında bir cenaze levazımatçısından daha fazla kan var ama ay kızı öylece kapabileceğini mi sanıyor? Benim gözetimimde olmaz." Ivory için salatalık doğrarken bıçağı yüzüme doğru salladı. Görünüşe göre doğum yaptıktan sonra bu arzusu geçmemişti.

Sanırım turşu aşermeye tercih edilirdi. Don gece geç saatlerde sayamayacağım kadar çok turşu alışverişi yapmıştı.

O ve içinde bitter çikolata parçaları olan muzlu yoğurt. Kadın tam bir kaçıktı.

Matteo'nun bir daha asla muza dokunmayacağından şüpheleniyordum.

Ellerim Don'un istediği gibi yıkandıktan sonra Scar sonunda bebeği bana teslim etti. "Merhaba küçük prenses," diye mırıldandım ona, başını kolumun içine soktum ve Scar'ın yaptığı gibi zıplattım. Kıpırdamadı, sadece uyurken onu tutmama izin verdi.

"Ivory nerede?" Kollarımdaki kundağa bakarken fısıldadım. Annesi gibi soluk kestane rengi saçları vardı, kafasının çoğu kel olmasına rağmen uzun ve koyu kirpikleri vardı. O küçük dudaklar doğrudan annesinden geliyordu, uyurken mükemmel bir melek gibi somurtuyordu. Ama burnu tamamen Matteo'ya aitti ve dün geceki saçmalıklarından onun mavi gözlerine sahip olduğunu biliyordum. İkisinin mükemmel birleşimi, leylak rengi bir bebek battaniyesine sarılmış ve mışıl mışıl uyuyordu. Umarım mavi gözleri devam eder. Kollarımda minicik hissediyordum ve anında kendim için bir düzine istiyordum.

"Uyuyor. Küçük Luna gecenin çoğunda onu uyutmadı. Evdeki ilk gecem zor geçti," diye cevap verdi Don ama kucağımdaki bebeğe bakarken sesinde şefkatten başka bir şey yoktu. Mülkte yaşadığı için kendi uykusunun da muhtemelen bölünmüş olmasından dolayı hiçbir hayal kırıklığı yoktu.

"Hastaneden eve ne yapıyorlar? Gözlem altında falan olmaları gerekmiyor mu?" Sordum, çünkü ben bile ertesi gün eve gelmenin alışılmadık bir durum olduğunu biliyordum.

Cevap veren Scar'dı ve cevabın geleceğini gerçekten tahmin etmeliydim. Ivory'nin Adrian Ricci'yle yaşadığı ve Scar'ın vurulmasıyla sonuçlanan olaydan sonra, Matteo onun güvenliği söz konusu olduğunda işini şansa bırakmıyordu. "Sen

Matteo'yu tanıyorum. Güvenlik riskleri var. Güvende olmaları için günde iki kez ikisini de kontrol etmeye gelen bir doktoru var ama her şey yolunda görünüyor, yani burada daha güvendeler."

"Mantıklı," diye başımı salladım ve hiç şüphesiz risk almayacağı diğer kadına baktım. Zavallı şey muhtemelen hayatının tamamı olmasa bile büyük bir kısmı boyunca kilit altında olacaktı.

Matteo'yu hiç suçlamadım.

Ivory merdivenlerden yavaşça indi ve Donatello'nun aceleyle onun yanına gelmesini izledim. "Merdivenleri tek başına çıkmaman gerektiğini biliyorsun. Onu sana getirebilirdik."

Kıkırdadı, yaşlı adamı elinin tersiyle iterek bana doğru yaklaştı ve kaşlarını kaldırarak kollarını uzattı. Vazgeçmek istemediğimi fark ettim, ufaklık kollarımda çok iyi hissediyordu. Sanki bir bebek oraya aitmiş gibi.

Samara'yı gemiye alır almaz ve babamla ilgilenir ilgilenmez bunu düzeltmem gerekecekti.

İç çekerek Luna'yı annesine teslim ettim. Bebek Ivory'yi hisseder hissetmez gözlerini açtı ve sadece bir annenin yeni doğmuş bir bebekten alabileceği bariz bir sevgiyle ona baktı. "Matteo ve Ryker ofiste bekliyorlar," dedi Scar sonunda, Ivory'nin üzerinde gezinerek. Korumasına gülümsedi ve Luna'ya miyavladığında uzanıp yanağını okşadı.

Kurdukları bariz dostluk ve bağın gücü, Samara'yı tam zamanlı bir muhafız olarak atadığımda kurmasını umabileceğim bir bağdı. Umarım bu bağın oluşması için birinin vurulması gerekmezdi.

El sallayıp Ivory'nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, Don peşimden gelirken koridorda Matteo'nun ofisine doğru ilerledim. Scar geride kaldı, Matteo yakınlarda olmadığı sürece evlerinin mahremiyetinde bile Ivory'nin yanından hiç ayrılmadı. Her nasılsa Ivory onun varlığıyla tamamen rahattı, sanki onun bir uzantısı gibiydi. Etkileşimde bulunmadıkları zamanlarda bile birbirlerinin varlığıyla huzur buluyorlardı ve Ivory'nin bir şekilde Scar'ı da Matteo'da bulduğu türden bir sevgiyi hak ettiğine ikna edebileceğini ummak zorundaydım.

Samara ile yaşadığım türden bir aşk.

Asla uzaklaşmayan, güvende olana kadar bekleyen türden bir aşk. Fedakarlık sayesinde var olan bir aşk.

Gerçek.

Ofise girdiğimizde Matteo geniş bir gülümsemeyle duruyordu. Gururlu bir baba, sessizce kıymetli kızını görüp görmediğimi soruyordu. Şimdiye kadar yaptığı en iyi şeydi. "Mükemmel bir kız," dedim ve yanına gidip ona kısaca sarıldım ve sırtını sıvazladım. "Tamamen mükemmel."

"Kuzenlere ihtiyacı var," diye şaka yaptı Matteo ama sözleri mutfakta aklımdan geçenleri yansıtıyordu.

"Üzerinde çalışıyorum. Samara hazır olur olmaz bir tane alacak." Matteo sırıttı ve dudaklarımın cevap niteliğinde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Yıllarca Samara'yı istedikten ve onun ulaşamayacağım bir yerde olduğunu, babamın tehditleri başımın üzerindeyken onu benim yapmanın güvenli olmayacağını bildikten sonra, sonunda benim olmaya bu kadar yakın olduğunu bilmek tamamen gerçek dışı görünüyordu.

Ryker boğazını temizledi. "Senin adına sevindim. Bunu biliyorsun," dedi adam huysuzca, sanki kutlamalara hazır değilmiş gibi başının arkasını kaşıyarak. Hâlâ Calla'nın kaybının yasını tutmasını beklerken, ikimizin de kadınlarımıza kavuşmamızın buruk bir sevinç olması gerektiğini biliyordum. Calla'ya bir yıl vermişti ve onu sahiplenmeden önce beklemesi gereken dört aydan fazla bir süre daha vardı. "Ama ben Walsh'la ne yapacağımızı konuşmak istiyorum." Gözleri parlıyordu ve Samara'dan aldığı intikam karşısında hissettiğim tek şey minnettarlıktı.

Gayri resmi olarak aileden biri olsa bile Ryker'ı tanıyordum. O ailedendi. Walsh'a en az benim kadar acı çektirmek istiyordu.

"O benim," diye hırladım, bir başkasının bu intikamı benden alması karşısında canavar yüzeye çıktı. Connor'ın Samara'yla evlenmesine tüm sağduyuma rağmen izin vermiştim. Ona bu dünyadaki en değerli hediyeyi vermiştim ama o Samara'yı incitmişti. Onu hayal edebileceğimden çok daha fazla incitti.

Ryker kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Yardım edebilirim," dedi. Benden biraz daha kısaydı ama onun vücut kütlesi benim daha zayıf olan bedenimi acınası gösteriyordu. O ve Enzo daha sık dövüşmeliydi, çünkü sonuç her zaman dehşet vericiydi.

"Bulabilirsin," diye kabul ettim. "Onu benim için bulmanı istiyorum. Samara'nın şu anda bana ihtiyacı var ve ondan uzak kalmak hoşuma gitmiyor. Tanrı biliyor ki sen bir sapıksın, bu yüzden onun izini sürmekte sorun yaşamazsın. Campbell onun tüm izlerini kaybetti; etrafı soruşturuyor ama bir yere varamıyor. Umarım şansın yaver gider."

Ryker kapıya doğru yürürken ben de ofisteki en sevdiğim koltuğuma çöktüm. "Onu bulacağım," diye homurdandı. "Oraya vardığında kanlar içinde olmayacağına söz verememe ama o pisliği bulacağım."

"Sorun değil, sadece hala nefes aldığından emin ol. Sanırım ona vereceğim cezalar konusunda daha yaratıcı olmam gerekecek," diye iç geçirdim.

"Eşcinsel birini tanıyor muyuz?" Ryker Matteo'ya sordu ve Matteo ona acımasızca sırıttı.

"Aklımda biri var."

Ryker, "O zaman ona kendi ilacını tattıralım derim," dedi.

"Nasıl yapacağın umurumda değil ama onu bulduğunda kızıma yaptıklarının cezasını çekmesini sağla," diye emretti Don ve sesinin daha sert tonu başka koşullar altında beklenmedik olurdu. Ama Samara'ya zarar veren adamdan bahsederken değil. Adam tek başına barışçıl biriydi, bize olan bağlılığına rağmen vücudunda şiddet içeren bir kemik bile yoktu, ama Samara için Connor'ı parçalara ayırabilirdi.

Kıkırdadım, çünkü bu ofis bu tür düşüncelere kapılabildiğim ve bunlar için yargılanmadığım tek yerdi. Daha da kötüsü, diğer adamlardan herhangi biri tarafından cezalandırılmadan onlara göre *hareket* edebilirdim. "Calla nasıl?" diye sordum.

Ryker'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Oraya varıyor," dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

"Calla ve çocuklar için üzülüyor muyum yoksa onu böyle sevecek biri olduğu için mutlu mu oluyorum karar veremiyorum," diye itiraf ettim.

Donatello güldü. "Onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sen?"

"Evet. Bir keresinde eski sevgilisiyle dükkânda karşılaşmıştık. Ryker'ın elleri bununla dolu."

"Cehennem Kedisi," diye sırıttı Matteo, Don'un sözlerini doğrulayarak.

Tek umudum, buluşma zamanı geldiğinde Samara'yı etkilememiş olmasıydı.

On beş

Samara

Lino karidesleri tereyağlı scampi sosuyla birlikte tavaya attı. Şef hayatımda gördüğüm en seksi adam olmasa bile, sadece kokusu bile ağzımı sulandırmıştı. Üzerinde bir tişört vardı, bu biraz rezalet gibi görünüyordu ama kıçından sarkan gri eşofmanının ve omuzlarına oturan dar siyah tişörtünün görüntüsü de neredeyse aynı derecede iyiydi.

Neredeyse.

Giydiği siyah önlük her zaman pastanın üzerindeki krema gibiydi ama yorum yapmaya cesaret edemiyordum. Önlüğü sorgulamamayı uzun zaman önce öğrenmiştim, başka birinin önünde giyecek kadar rahat hissettiğini sanmıyordum. Gerçi daha önce kimseye yemek pişirdiğini hiç duymamıştım. Ivory ile yemek pişirdiğine dair hikâyeler duymuştum ama Bellandi malikânesinde olanları düşününce, önlük giyerek itibarının zedelenmesi riskini göze aldığından şüpheliydim.

Bayıldım.

Karidesleri mükemmel bir şekilde pişirir pişirmez, linguine'i tavaya attı ve süper süslü pijamalarımın üzerine damlatmamayı umduğum tereyağlı sosta pişirmeyi bitirdi. Çok klas biriydim.

Hayatın kaos içinde bir düzene sahip olması gerektiğine dair zekice bir söz içeren bir tişörtüm olsaydı, üzerinde bir leke olurdu. Bu sadece benim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sonunda arkasını döndü ve tabağıma biraz linguine ve karides koydu. Hiç vakit kaybetmeden çatalımı aldım ve dilimi haşlamasına rağmen birazını ağzıma attım. Ağzımdan kaçan inilti çıplak olsaydım edepsizce olurdu.

Hatta uygunsuzluğun sınırında giyinmiştim. Lino sanki bariz olanı belirtmek istercesine kaşlarını kaldırdı. "Bu çok seksi," diye ekledi kollarını kavuşturarak.

ve tavayı duruladı. Sonra yanımdaki adada yerini aldı ve diziyle işaret ederek dizime çarptı.

"Kendimi iyi hissediyorum. Sanırım işe geri dönebilirim, belki yarın?" Ben önerdim.

Lino güldü, bir centilmen gibi linguine'ini çeviriyordu. Bense köprünün altındaki trol gibi yemek yiyordum. "Bu çok komik."

"Bu neden komik?" Ona döndüm, beni sinirlendirdiğinde ona dik dik bakmak istiyordum.

"Daha iyi hissettiğini görebiliyorum," diye kıkırdadı ve çatalını yüzüme doğrulttu. "Tavrın geri döndü ama boynun hâlâ morarmış. Bunu nasıl açıklamayı düşünüyorsun?"

"Balıkçı yaka giyeceğim," dedim omuz silkerek.

"Hayır. Çürükler geçtikten sonra işe döneceksin, bir gün önce değil."

Çatalım takırdayarak tabağıma düştü, bakışlarım buz gibi oldu. "Ve ne zamandan beri benim patronum oldun?"

Kendi çatalını bıraktı ve bana aynı şekilde baktı. "Gecenin bir yarısı birinin seni boğduğuna dair bir telefon aldığımdan beri! İşte o zamandan beri. Artık benim kurallarımla oynuyorsun, *vita mia*. Sana zarar verdiği *ilk* anda beni aramadığın için güvenliğinle ilgili karar verme hakkını kaybettin.″

Adını fısıldayarak yüzümü buruşturdum.

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum Samara. Bunu benden sakladığını bilmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Birbirimize karşı dürüst olduğumuzu sanıyordum ama bana yıllardır yalan söylediğini öğrendim. *Kocanın* sana zarar verdiğini bana söylemedin mi?" Alay etti. "Anlayışlı olmaya çalışıyorum ama bir yere kadar dayanabilirim. Şimdilik, işlevimi yerine getirebilmemin tek yolu senin güvende olduğunu bilmem çünkü senin güvenliğini ben kontrol ediyorum. Bunu kabul etmeni öneririm."

Yüzüm kızardı, dehşet içinde ona baktım. Lino hiçbir zaman sınırlarımı zorlamamıştı, beni sınıra kadar zorlayabilirdi, ama ben geri ittiğim anda bir uzlaşma yolu bulurdu. Bu çizgiyi aşması, gerçekten ama gerçekten çuvalladığım ve sonuçlarına sadece benim katlanamayacağım anlamına geliyordu.

Sırlarım onu incitmişti. Bunu düzeltemezdim ama bu durumla başa çıkabilmesi için ona biraz yardım edebilirdim.

"Tamam," diye fısıldadım. Yemeğine geri dönmeden önce bir an için bana geniş gözlerle baktı. Ben de onu takip ettim ve yemeğimiz bitene kadar biraz rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük.

Ruh hali göz önüne alındığında, çok fazla zorlamak istemedim. Patlamasından önce bile Lino tuhaftı. Bir gün önce Matteo'nun evinden döndüğünden beri, içinde bir şeyler daha da yoğun görünüyordu. Sanki vücudumun iyileşmekte olduğu gerçeğine rağmen beni gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Hatta bazen bu aciliyet duygusunun iyileşmeden kaynaklandığı izlenimine kapılıyordum. Sanki bir saat bir şeye doğru ilerliyordu ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ya da belki de sadece bilmek istemiyordum, bana parmaklarının arasından kayıp gidecekmişim gibi baktığı gerçeğini düşünmek istemiyordum.

Çocukluğumdan beri onun parmağında oynarken bunu nasıl yapabilirdim?

Anlamak istedim. Bana hep hayal ettiğim gibi bakmasını istiyordum ama bakmaması sağlığım için çok daha iyiydi. Onun hatalarından biri olmaya hazır değildim. Her şeyden önemlisi, Lino'nun bana sıradan bir kadınmışım gibi bakmasına asla dayanamazdım. Benim olmayabilirdi ama onun için başka hiçbir kadının ifade etmediği bir şey ifade ediyordum.

En iyi arkadaşı olarak hayatında kalıcı bir yerim vardı, dünkü tek gecelik ilişki değil.

Yemekten sonra Lino oturma odasına kadar tek başıma yürümeme izin verdi; her adımımı sanki bir mayına basacakmışım gibi izliyordu. Eğer ondaki değişim beni bu kadar germeseydi, bunu komik bulabilirdim. Ama tam kanepeye ulaştığımda, yerime çöküp ona sokulmaya hazırken, Lino nazik ama ısrarlı bir eliyle belime dokunarak beni durdurdu. Döndüğümde onu bana bakarken buldum, bakışlarında anlamlı bir şey vardı.

Sonunda bana bir şey verdi ve derin bir iç çekti. "Sorun nedir?" diye sordum.

Eli yukarı uzandı ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun? Ve şimdi bunu kaç kez çalışmış olursam olayım, lanet olası kelimeleri bulamıyorum."

Dudağım o kadar titredi ki ısırdım. "Anlamıyorum." "Sonunda boşandın," dedi.

"Öyle demiştin."

"İyileşmek için biraz daha zamana ihtiyacın var ama iyi yoldasın," diye ekledi. "Beni biraz korkutuyorsun," diye güldüm.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Bana sırıtarak başını salladı. "Sabırlı olacağım. Zamanla bu fikre alışmana izin verebilirim, yeter ki nereye gittiğimiz konusunda aynı fikirde olalım."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Kıkırdadım, vücudum rahatsız edici kahkahalarla sarsılırken yüzümü göğsüne gömmek için eğdim.

O eli çenemi kavradı ve gözlerim tekrar onu bulana kadar kaldırdı.
Bir nefes daha alarak, "Siktir et," diye fısıldadı.

Ve sonra başı aşağı indi, dudakları bir öpücük fısıltısıyla benimkilere değdi. Zar zor bir dokunuş, zar zor bir *şey*. Yine de bedenim canlandı, ciğerlerim ilk kez hava ile doldu.

Sanki Lino tek başına bana hayat verebilirmiş gibi. Bir solukla geri çekildim, karıncalanan alt dudağımı ısırdım. Bana bakarken gözleri parlıyordu, belime doladığı kolu beni bırakmayı reddediyordu. "Küçük Güvercin," diye fısıldadı.

"Dur. Bunu yapamayız," diye tıslayarak karşılık verdim ve bir anlık panikle göğsünü ittim. O çizgiyi geçemezdi, beni ona sahip olmayan diğerleriyle aynı kefeye koyamazdı.

Ona sahip olabileceğim tek kapasitede sahip olmak zorundaydım, çünkü hayatımı onsuz geçirme düşüncesi düşünülemeyecek kadar acı vericiydi.

"Yapabiliriz ve yapıyoruz da," diye açıkladı elini başımın arkasına doğru kıvırarak. Saçlarımdan bir tutamı avucunun içine alarak başımı arkaya yatırdı ve tekrar ağzıma aldı. İkinci öpücük daha sert, daha güçlüydü. Gövdesi benimkine bastırırken, erkeksi, temiz kokusu ciğerlerimi doldurdu. Başımı eğdi, dudaklarıma morarma noktasına yakın daha fazla baskı uygularken beni tam olarak istediği yere koydu.

Eğlenceli olduğumu düşünen en iyi arkadaşım gitmişti. Onun yerini bir fatih almıştı. Acımadı, durmadı. Ta ki ben teslim olup ağzımı onunkine açana kadar.

Dilinin dudağıma değen ilk darbesi dizlerimin titremesine neden oldu ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi benden içmeye devam ettiğinde yere yığılacakmışım gibi hissettim.

Hislerim ne olursa olsun, o Lino'ydu. Kendimi bildim bileli arkadaşımdı. Benim kayam.

Beni yerden kaldırıp kanepeye götürürken bana karşı hissettiği duygu dışında tüm düşünceleri silene kadar kafam o öpücüğün ne anlama geleceğine dair imalarla dolup taştı. O el saçlarımı hiç bırakmadı, hiç

ama istismara uğramış boynumdan gelen hassasiyet ısırığına aldırmadım bile.

Lino'nun dudakları dudaklarımdayken *hiçbir şeye* aldırmıyordum.

Oturduğunda, bacaklarım kalçalarının üzerindeydi, sonunda ağzımı onunkinden ayırdım. Şaşkınlıkla ona bakarken alnımı onunkine değdirerek inledim. "Neden?" diye sordum. diye sordum. Bu kötü bir fikirdi. Sadece felaketle sonuçlanabilirdi ve bunun doğuracağı tüm sonuçları kendime hatırlatmaya çalışsam da, hiçbir şey içimde yarattığı bulanıklığı geçiremezdi.

Cevabı, aşırı hassaslaşmış dudaklarımda hissettiğim bir nefesten başka bir şey değildi. "Çünkü sen benimsin."

Onu tekrar ittim ve sisi dağıtmak için başımı salladım. "Böyle bir şey olmayacak. Ben senin olamam."

"Her zaman benim olacaksın, Küçük Güvercin," diye mırıldandı ve sonra beni dudaklarına daha nazikçe çekerek ama yine de alarak bana göstermeye başladı. Üçüncü öpücüğe karşı koymadım, ona istediği her şeyi verdim. Onaylarcasına dudaklarıma gülümsedi, dilini benimkinin üzerinde yavaşça kaydırarak beni kucağında bir su birikintisine dönüştürdü. Sonunda doyduğunda yüzünü boynuma gömdü ve düşüncelerimin kafamın içinde dans etmesine izin verdi.

Bana neler olduğunu anlatmaya zahmet etmedi ama parmaklarının omurgamda aşağı yukarı yaptığı her hareketten duyduğu memnuniyeti hissedebiliyordum. Beni sözsüz olarak yatıştırdı ama sözlü teselli vermekle ilgilenmiyor gibiydi.

Söyleyeceğini söylemişti ve Lino gibi bir adam için bu, açıklamasının ima ettiği kadar basitti.

Ben onundum.

***

Bir gün önce Lino'nun hayatımı değiştiren açıklamasından sonra kendimi canlı bir tel gibi elektrik çarpmış gibi hissediyordum. Vücudumun her parçası içimde hissettiğim ihtiyaçla karıncalanıyordu, gerçek bir seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu hiç de yardımcı olmuyordu.

Connor'ın saldırısından önce, seks yapmayalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Bir gece önceki öpücükten sonra Lino'nun küçük dokunuşlarının çok daha anlamlı görünmesiyle çıldıracaktım, delilik uçurumu bana daha yakındı.

Hiç. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, şansımı deneyip denemeyeceğini bilmiyordum. Ama birbirimizden ayrıldıktan sonra hiçbir şey değişmemiş gibi gecesine devam etti, yatmaya hazırlandı ve uyurken beni önüne çekip kaşıkladı. Kuşkusuz, muhtemelen onun yatağında uyumam gereken zaman geçmişti. Gerçi hiç istememiştim ama daha önce bu konuyu ona açmaya istekli değildim.

Onunla, onsuz hiç uyumadığım kadar iyi uyudum.

Şimdi, misafir odasına gitme düşüncesi tehlikeli bir konu gibi görünüyordu. Bu yüzden kafamı kuma sokup nasıl sonuçlanacağını görmeye karar verdim. Uykumu alırsam, biraz kucaklaşırsam, bu daha fazlasını kabul edeceğim anlamına *gelmiyordu*. Öyle değil mi?

Bu yüzden ertesi akşam kanepede film izlerken ön kapı birinin kapıyı yumruklamasıyla titrediğinde, kanepedeki yerimden sıçradım. Lino'nun kanımda yarattığı elektrik her şeyi daha yoğun, daha gerçek gösteriyordu ve tepkilerim koşullar göz önüne alındığında çok aşırı geliyordu. Lino içini çekti, ayağa kalktı ve dövüşmek için kendini hazırlıyor gibiydi. "Lino! Aç şu lanet kapıyı!"

Dehşete kapılmış gözlerimi Lino'ya çevirdim. "Bu benim *kardeşim* mi*?!"*

"Evet," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Ayağa fırladım, onu mutlu etmeyeceğini bildiğim halde peşinden koştum.

"Onun burada ne işi var?"

"Onu ben aradım," dedi Lino, sesinde ya da yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

"Sen ne?" Yavin'in içeri girmesine izin vermeye kararlı bir şekilde kapıya doğru ilerlerken beni görmezden geldi. "Lino! Onu içeri alamazsın."

"Artık sır yok, Samara. Bunu ondan saklayamazdım. Sen onun küçük kız kardeşisin." Oturma odası ile antre arasındaki kapı aralığında durdum ve dehşet içinde ellerimi ağzıma bastırdım.

"Bu senin yapman gereken bir seçim değildi," diye fısıldadım.

Durakladı ve bakışlarının yoğunluğuyla beni hizaya getirmek için döndü. "Dün gece olanları kaçırdın mı? Sen benimsin ve sana güvenliğin söz konusu olduğunda artık kontrolün bende olduğunu söyledim. Yavin'in gerçeği bilmesi, seni korumak için ona ne söylersem onu yapacağı anlamına geliyor." Bana başka bir şey söylemeden döndü ve kapıyı açtı. Yavin hemen boşluktan içeri girdi, girişte durdu ve yüzüne kazınmış öfkeyle bana baktı. Lino kapıyı arkasından sessizce kapattı ve Yavin'i etkileşime geçmesi için itmeden önce ona bir an verdi.

"O öldü mü?" Yavin sonunda sordu. O konuşurken Lino'ya doğru kıpırdamadı bile. Benimkilere benzeyen mavi-gri gözleri boğazıma dikilmişti ve ben içgüdüsel olarak uzanıp boğazımı bu parıltının gücünden korumaya çalıştım.

"Henüz değil," diye cevap verdi Lino sessizce.

"Ama olacak." "Lino!" Tısladım.

"Güzel. Bunu yapmak istiyorum," diye itiraz etti Yavin, Lino'nun aksini söylemesine meydan okurcasına dönerek.

"Sen gelebilirsin ama o benim." Yavin bir şeyler homurdandı ama dinlemeye zahmet etmedim.

"Şu anda benim hayatım ne?" Döndüm ve Lino'nun viski zulasını bulmak için mutfağa doğru yürüdüm. Ayak sesleri beni takip etti ve gittiğimi fark etmiş olmalarına bile bir an şaşırdım.

"Ne yapıyorsun?" Ben dolapları karıştırırken Lino sordu. "Bu konuşma için yeterince sarhoş değilim," diye itiraf ettim. Yavin'in sert kıkırdaması arkamdan duyuldu, sanki boktan ruh haline rağmen bunu tam olarak bastıramamış gibiydi. "Eğer cinayetten bahsedecekseniz, kafayı bulmam lazım ki polisler beni ararken ne dediğini hatırlayamayacak kadar sarhoşmuşum gibi davranabileyim. beni sorgulayın."

"Samara," diye kıkırdadı Yavin. Sonunda viskiyi buldum, kapağını yırttım ve şişeden bir yudum aldım. Biraz daha içmek için geri döndüğümde Lino gelip şişeyi elimden kaptı ve Yavin gelip beni göğsüne çekerek ağabey gibi sarılana kadar ona ters ters baktım. "Sen iyi misin? Yani, belli ki değilsin ama-"

"Vin, ben iyiyim," diye inledim. "Berbattı ama artık bitti. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

"Doğru," diye kabul etti Yavin, kardeş sevgisinin sona ermesiyle birlikte doğruldu ve geri çekildi. "Eşyalarını toplamaya hazır mısın? Tüm bunlar yatışana kadar gelip benimle kalacaksın."

"Ah," Lino'ya baktım, yanlış cevap verirsem aklını kaçıracakmış gibi bana bakınca yüzümü yere indirdim. "Uhh."

"Benim için sorun değil," diye homurdandı Lino. Yavin dönüp ona şüpheyle baktı ve gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Lino'nun bu durumla nasıl başa çıkacağını kestiremiyordum. Yavin'e öpüşmemizden bahsedecek miydi? Hiç olmamış gibi mi davranacaktı?

Tüm gün boyunca bu konuda gergin hissettikten sonra, Yavin'e öpücükten bahsetme olasılığının verdiği endişe çok fazla geldi. "Yavin, ben buraya yerleştim. Neden kalmıyorum? Ayrıca, ikimiz de senin bakıcılık yapmak istemediğini ve vücudunda bir hasta kemiği olmadığını biliyoruz. Beni beslemeni talep edeceğim. Lino beni besliyor ve ben yemeği severim. Alınma ama yanmış tostla kıyaslanamaz-"

"Samara, kapa çeneni," diye güldü Yavin ve ben burnumu kıstım. Lino'nun yüzünde bana bakarken eğlenmiş ve sıcak bir ifadeden başka bir şey yoktu. Beni o kadar iyi tanıyordu ki, bir aptal gibi saçmalamam için ne kadar gergin olmam gerektiğini bildiğinden hiç şüphem yoktu. "O benim kız kardeşim. Ona bakmak benim görevim, bu yüzden benimle eve geliyor."

Lino'nun esprisi o kadar çabuk kayboldu ki nefesim kesildi ve *diğer* en iyi arkadaşı olan kardeşime çoğu erkeği titretecek bir bakış fırlattı. "Sana söz veriyorum; o kapıdan çıkıp gitmeyecek."

Yavin'in başı geriye gitti ve iç geçirmeden önce bir süre Lino'ya baktı. Birlikte çalıştıkları ve Yavin′in Bellandi'ye ait striptiz kulübü *Tease*'i işlettiği düşünülürse; Yavin'in Lino'yu en acımasız haliyle gördüğünü biliyordum. Lino'nun yüzünde gördüğü her neyse, iç çekerek geri çekilmesine neden oldu.

"Fineee," dedi. "Ama senin gözetimindeyken ona bir şey olursa, bana hesap vermek zorunda kalacaksın."

Rahatlayarak nefes verdim ve viskiyi Lino'nun elinden kaptım. Hâlâ sarhoş olmam gerekiyordu.

On altı

Samara

"Giyinme zamanı," dedi Lino, oturmamı işaret etmek için kalçama vurarak. Başımı onun kucağındaki yastığa koyarak rahat ediyordum ve hareket etmek istemiyordum.

"Neden giyinmem gerekiyor?" Bir haftayı pijamalarımla ya da tozluklarımla geçirmiş ve her dakikasını çok sevmiştim. İş için süslenip püslenmek hoşuma gitse de, bu hayatımın diğer yönlerine yansımıyordu. Ben rahatlığın kraliçesiydim. Cevap vermedi, bunun yerine vücudunu altımdan çekip beni kucağına almak ve yatak odasına taşımak için eğildi. Endişem arttı, çünkü birçoklarının aksine Lino hiçbir şey söylemediğinde gerçekten endişelenmem gerekiyordu. "Lino?"

"Benimle bu konuda kavga etme," dedi sertçe. "Kazanamayacaksın."

"Seninle hangi konuda kavga etmemem gerektiğini anlamıyorum," diye surat astım. Düşünceli halini göz önünde bulundurduğumda, surat asmanın terslemekten daha iyi olduğunu düşündüm. Rahatsızlığım, özellikle de beni yatağa oturtup dolaptaki kıyafetlerimi karıştırdığında, bunların tek iki seçenek olduğu anlamına geliyordu. Haftalık temizlikçisi gelmiş, bavulumdan fırlayan kıyafetlerime bir göz atmış ve hepsini düzgünce yerleştirmeden önce başını sallamıştı. Sanki oraya aitlermiş gibi. Sanki ben oraya aitmişim gibi.

Dolaba girmem için pek nedenim yoktu, Lino'nun yürümeme getirdiği saçma kısıtlama yüzünden genellikle giysilerimi alıp banyoya koyardı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama dolaptan çıkardığı beyaz kumaş yığınını hayatımda hiç ama hiç görmediğimi biliyordum.

Rahattı, kolsuzdu ve yakası dalgalıydı. Güzeldi ama

bariz bir sorun vardı.

Bir gelinlikti.

Taş gibi soğuk yüzüne bakarak yüksek sesle yutkundum. "Bu da ne?" diye fısıldadım. Alaycı bir ifadeyle döndü, dolaba döndü ve giymem için bir güneş elbisesiyle çıktı.

"Aptal numarası yapma. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Tamam," diye iç çekerek kabul ettim. Anlaşılan bu konuşmayı yapıyorduk. "Bir gelinlikle ne yapıyorsun?"

"İki saat içinde evleniyoruz."

Sanırım gözümü kırptım. Birkaç kez. Sonra o kadar güçlü bir kahkaha attım ki ciğerlerim ikiye ayrılmış gibi hissettim. Dizlerimin arasında hırıldayarak eğildim. Bu cümleyi söylerken yüzünü asmaması muhtemelen şakanın en komik kısmıydı. Sonunda doğrulup gözlerimdeki yaşları sildiğimde Lino bana baktı. O nefes kesici yüzünde bir boyun eğme ifadesi vardı, benim sandığım şaka için fazla ciddiydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

İçini çekti, elbiseyi yanımdaki yatağa bıraktı ve yere diz çöktü. Bir eli her iki dizime gitti, vücudunu dizlerimin arasına sokana kadar dizlerimi birbirinden ayırdı ve yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizaya geldi. "Sana sunabileceğim en iyi koruma benim adım," diye açıkladı.

Anlayış doğdu ve o anda fark ettim ki, şaka yaptığını düşünürken, bir parçam umut etmişti. Aptalca bir şekilde, bunun her zaman hayalini kurduğum aşk ilanı olmasını ummuştum. Yanlış yönlendirilmiş ama gerçek, büyük bir jest.

Gerçekte, bu bir amaç için bir araçtı.

Hiçbir anlamı yoktu. Öpücüğünden ve aramızda bir şeyler keşfedeceğimize dair sözlerinden sonra bile. Beni öptüğünde bunun olacağını biliyor olması gerektiğini fark ettim ve elbette biliyordu. Belli ki evliliğin ona benim üzerimde bazı haklar vermesini bekliyordu.

Bütün erkekler yaptı.

"Beni koruyorsun," diye fısıldadım. "Benimle evlenerek."

"Karım olman, senin tamamen yasak bölge olduğun anlamına geliyor. Connor'ın borçlu olduğu adam borcunu ödemek için senin peşinden gelemez." Başparmakları tozluklarımın arasından dizlerimin üzerinde daireler çizdi ve ben ona boş boş baktım.

İyi niyetli olduğunu bilmeme rağmen, sadece beni güvende tutmaya çalışmasına rağmen, içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

Gerçeklik, umudun geçici olarak oluşmasına izin verdiğim boşluğu doldurarak geri geldi. Lino ile geçirdiğim zamanın ardından kendimi çok dolu hissediyordum.

ve tüm o kucaklaşmalar, umudumu kaybetmenin bende bıraktığı boşlukla içimde bir boşluk gibi görünüyordu.

Boş.

"Hayır." Bacaklarımı yatağın üzerine çektim, diğer tarafta durmak ve dolaba gitmek için sürünerek uzaklaştım. Donmuş gibiydi; onu bıraktığım yere yapışıp kalmıştı. Aceleyle yanımda getirdiğim bavula bir şeyler tıkıştırdım. Beni öptüğünde bunun sadece bir felaketle sonuçlanabileceğini biliyordum. Sadece bu felaketin ne kadar kısa sürede her şeyi yerle bir edeceğini tahmin etmemiştim.

"Hayır mı?" diye sordu sonunda ve ben de dolabın kapısından bakıp onun uzun, zayıf kaslarını açarak ayakta durduğunu gördüm. Duruşundaki bir şey beni duraksattı, bir şekilde onu normalde olduğundan çok daha iri gösteriyordu.

"Hayır," diye fısıldayarak tekrarladım, çantamın fermuarını kapattım ve yatak odasına gittim. Beni alması için Yavin'i arayabilmek amacıyla alt kattaki telefonuma ulaşmak için geçmem gerekiyordu.

Beni içeri sokmamak için kapı aralığına doğru yanaştı, kara gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Kalbim göğsümde tekledi, bir uyarı gibi çarpıyordu.

Tehlike.

Tehlike.

Her vuruşta zonkluyor gibiydi ve bana doğru bir adım attığında bir adım geri çekildim. "Sorduğumu hatırlamıyorum," dedi yavaşça.

"Evleneceğimize öylece karar veremezsin! Bir daha asla evlenmeyeceğim," diye tısladım. "Üç gün önce boşandım!"

Bakışları kararardı, vahşet yüzünü ele geçirirken dudakları bir hırıltının başlangıcında büküldü. "Bu gerçek bir evlilik değildi. Hiçbir erkek karısına seni incittiği gibi davranmaz."

Yerimde durmak için her şeyi riske attığımda sesim ancak fısıltı halindeydi. Lanet olası aklını kaçırmıştı. "Bu da değil."

Bana doğru bir adım daha attı, göğsü ve gövdesi benimkine değdiğinde burun delikleri açıldı. Yanağımı hafifçe avuçladığında ona bakmaya cesaret edebildim. Bu beni bir anlığına rahatlattı, tatlı Lino'mun hâlâ orada olduğuna dair bir anlık güvence verdi. Bir yerlerde. "Giyineceksin. Matteo'ya gideceğiz, rahip bizi bekliyor ve oraya vardığımızda o lanet elbiseyi giyeceksin Samara."

"Yoksa ne olur?" diye bağırdım. İçimde bir şey isyan etmek istiyordu, bunu ne kadar ileri götüreceğini bilmek istiyordu. Bu içimdeki bir parça mıydı, bilmiyordum.

Evliliğimizin benim güvenliğim için olacağını kabul ederek kırmıştı ya da Connor'ın bana ihanet ettiğinde yarattığı şeyin alevini körüklemişti.

"Bu evden ayrılmayacaksın. İşe geri dönmeyeceksin. Seni sadece benim şarkılarını duyabileceğim yaldızlı bir kafeste kilitli tutacağım, Küçük Güvercin. Seni güvende tutmak için benden nefret etmen gerekse bile seni riske atmayacağım."

Şok içinde ona bakarken şaşkınlıkla bir nefes verdim, gözyaşlarım boğazımı yakarken alt dudağım titriyordu. Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı, sanki içimdeki kırığın nasıl daha da büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Dünyamı ikiye ayıran bir fay hattı gibi.

Çizginin iki tarafı içimde savaşıyordu, biri onu olduğu gibi kabul etmem için yalvarıyordu. Lino benim olacaktı, kocam.

Ama diğer taraf gerçekliğe sarıldı. Gerçek değildi ve asla da olmayacaktı.

"O zaman sen de ondan daha iyi değilsin!" Tısladım. "Beni bu şekilde istemediğim bir evliliğe hapsediyorsun." Yüzü acıyla buruştu ve söylediğim sözlerden hemen pişman oldum. Ruhumun derinliklerine kadar farklı olduğunu biliyordum ama başka bir adamın beni kendi hayatımda tutsak etmesine izin veremezdim.

Bana bakarken gözleri karardı, çenesi öfkeyle sıkıldı. "Ben onun gibi değilim. Yaptığım her şey seni güvende tutmak için. *Her şeyi.* Bunu bile."

"Bunu bana yapmazsın," diye fısıldadım ama Lino'nun başparmağını ıslatan gözyaşı aksini söylüyordu. Yapardı. Lino'nun bana söylediği her sözde ciddi olduğunu biliyordum. Bir gün benimle evleneceğini söylediğinde bile ciddiymiş meğer, gerçi o zaman bunu bilemezdi.

"Bir şey yapacağımı söyleyip de yapmadığımı ne zaman gördün?" Sesi hüzünlü ve melankolik bir hal aldı, sanki kırılma noktasına ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyordu. "Seni güvende tutmama izin ver, *vita mia*."

Nefesimi ürpererek verdim, söylemem gereken şeyi ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken burun deliklerimin şiştiğini hissettim. "Bunu yaparsam gitmeme izin verecek misin? İşe gitmeme?"

Tanıdığım en dürüst insan olarak bana istemeyeceğimi bildiği bir cevap verdi. "Kendi güvenliğiniz olacak, ama evet. İstediğin zaman gelip gitmene izin verilecek."

Başımı sallamadan önce yutkundum. Ivory'nin başına gelenlerden sonra Lino'nun güvenliğimi şansa bırakmayacağını biliyordum. Bir Bellandi'nin karısı değerli bir maldı, gerçek bir eş olmasa bile. Hayır.

Bellandi onlara ait bir şeyi ellerinden almanın getireceği hakarete tahammül edebilirdi. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldadım. Bu sözlerin doğru olduğunu biliyordum. Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorladığı için ihanetin acısı içimde dolaşıyordu. Kendi güvenliğim için bile olsa bana asla yapmayacağını düşündüğüm bir şey.

Ona güvenmiştim ve o bunu kırdı.

"Yapacaksın. Zaman alabilir ama Bellandi'ler için boşanma diye bir şey yok. Birlikte bir ömrümüz var." Geri çekilmeden önce dudakları kısa bir süre alnıma dokundu. Yataktan elbiseyi aldı, dolaptan takım elbiselerinden birini kaptı ve kapıya yöneldi.

"Lino!" İtiraz ettim, bir telaş içinde onun peşinden gittim. "Öyleyse başıma bir koruma koy. Korunmak için karın olmak zorunda değilim. Güvende kalmak için ne dersen yapacağım. Söz veriyorum. Sadece lütfen, bana bunu yaptırma," diye hıçkırdım.

Dönüp bana baktı, gözlerindeki vahşi bakış, kendimi korumak için bir adım geri çekilmeme neden oldu. "Giyin," diye homurdandı ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıktı. "On dakika içinde gidiyoruz. Oraya vardığımızda Ivory makyajını yapmana yardım edecek."

Kapıyı arkasından kapattı ve beni yanaklarımda gözyaşlarıyla güneş elbisesine bakarken bıraktı. Son bir sessiz hıçkırıkla burnumu silmek için banyoya gittim.

Burnumun etrafındaki kızarıklığı kapatmaları için biraz yaratıcı makyaj yapmaları gerekecekti ama bunu yapacaklarını biliyordum.

Eğer evlenmek zorunda olsaydım, bunu bir hayırsever gibi görünerek yapmazdım. Doğru olsa bile.

***

Giyindim ama Lino'yla gitme niyetiyle değil.

Ne ile tehdit ederse etsin, beni sevmeyen başka bir adamla evlenme düşüncesini kaldıramazdım. Kocamı onun beni seveceğinden daha çok sevdiğim bir evlilikte bir ömür boyu acı çekmeyi.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde koridora süzüldüm ve oturma odasına ulaşmak için merdivenlerden aşağı indim. Telefonuma ulaşabilirsem Yavin'i arayıp beni almasını isteyebilirdim. Lino kadar güçlü olmayabilirdi ama en azından bana yardım edebilirdi.

Merdivenlerin dibine varır varmaz aceleyle oturma odasına gittim. Ayaklarım hâlâ çıplaktı ama çoraplarım evin içinde gizlice d o l a ş m a m a daha çok yardımcı oluyordu. Fark edilmeden odaya girdiğimde rahat bir nefes aldım ama telefonum olması gerektiği gibi masanın üzerinde durmayınca şaşkınlıkla etrafımda döndüm.

"Bunu mu arıyorsun?" Lino sordu ve ben de dönüp salonun kapısında ona baktım. Takım elbisesini çoktan giymişti ve elbiseyi hiçbir yerde bulamadım ama mor telefonum pantolonunun cebine sokmadan önce bir an için elindeydi.

"Seni ikinci kez telefonumla yakalıyorum," diye suçladım. "Eğer şifre korumalı olmasaydı, onu karıştırıp karıştırmadığını merak ederdim."

Yüzünü kaplayan gülümseme onda görmeye alışık olduğum sıcaklıktan yoksundu; onu düğün fikrinden vazgeçirme çabalarımdan hiç keyif almayan alaycı bir bakıştı bu.

Düğün olmayacaktı.

"Doğum günüm en yaratıcı geçiş kodlarından biri değildi, Küçük Güvercin." Yüzü kibirle seğirdi ve yanaklarımı ısıtan utanç kızarıklığıyla savaştım. "Senin olacağını nasıl bildiğimi biliyor musun?"

Bana doğru yavaşça adım atarken yutkunarak başımı salladım.

"Çünkü seninki benim." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı, bana dokunduğu anda gergin yüz hatlarının bir kısmı yumuşadı. "Git ayakkabılarını getir."

"Hayır. Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Elini ittim ve gözlerinin tekrar erimeye başlaması endişeyle yutkunmama neden oldu. O anda bir şeyler değişti, sanki onun hiç uğraşmak zorunda kalmadığım tarafına doğru bir düğme çevrildi. Bir hırıltıyla öne doğru eğildi ve beni omzuna aldı. Çığlık atarak aşırı kaslı kıçına yumruk attım. "İndir beni seni aşırı büyümüş maymun!" Dönüp ön kapıya doğru yürürken çığlık attım. "Lino!"

"Sessiz ol Samara. Bu şekilde olması gerekmiyordu ama sen beni dinlemeyecek kadar inatçısın. O yüzden bunu zor yoldan yapacağız."

"Seni pislik!" Kapıyı açıp dışarı adımını attığı anda soğuk hava kalçalarıma çarptı ve tüylerim diken diken oldu. Merdivenlerden aşağıya, arabanın garaj yolunun başında beklediği yere doğru aceleyle inerken omzunda sarsıldım. Omzunun üzerinden nereye gittiğimize baktım ve arabadan atlayan tanıdık bir figür buldum. Arabanın arka kapısını tuttu.

Kapı kolu ve Lino ilk kez bir başkasının benim için kapıyı açmasına itiraz etmedi. "Georgio, sakın buna cüret etme!"

"Özür dilerim, Bayan Mahoney," diye mırıldandı, yüzü benim öfkem karşısında kızarmıştı.

Lino beni omzundan fırlattı, bir şekilde kollarına aldı ve ben onun elinden kurtulmanın bir yolunu bile bulamadan beni arabanın içine çekti. Hemen diğer kapıya yöneldim, açılmayınca öfkeyle çekiştirdim. Lanet olası çocuk kilitlerini devreye sokmuşlardı.

"Lino, Tanrı yardımcım olsun, beni hemen bu arabadan çıkar!" Yanıma tırmanıp oturdu ve ben ona öfkelenirken kravatını düzeltti. "Bu hiç komik değil."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu ve Georgio garaj yolundan çıkarken araba sarsılarak hareket etti. Matteo'nun evine kısa bir mesafe vardı ve bunun ne kadar kötü bir fikir olduğuna onu ikna etmem için bana fazla zaman bırakmayacaktı. Ama mantık benden kaçmıştı ve kendimi köşeye sıkışmış bir hayvandan başka bir şey gibi hissetmiyordum. Bana uzanmaya çalıştığında irkildim, bedenim onu defetmek için sımsıkı sarıldı. "Kahretsin, Samara! Bu senin iyiliğin için."

"Daha iyi yollar var. Bu doğru değil," diye karşı çıktım ve uzanıp ellerini etrafıma sardı. Beni kucağına çekerek, ben kıvranırken beni kendine yakın tuttu.

"Bundan daha doğru bir şey yok, Küçük Güvercin," diye yumuşadı ve ben de bir iniltiyle onun içine çöktüm. "Her zaman sen ve ben vardık. Her zaman sen ve ben olacağız Samara. Seninle ilgilenmeme izin vermelisin."

Sanki bu sözlerle tüm kavga yok olmuş, içimde bir şeylere çarpmış gibi hissettim. Her zaman ikimiz olmuştuk, bu yüzden sahip olduklarımızı böylesine gereksiz bir şey için riske atması beni çok incitti.

Matteo'nun evine vardığımızda ceketi gözyaşlarımdan ıslanmıştı. Fark etmemiş gibi davranacak kadar kibardı.

***

Sonunda ön kapıdan içeri girdiğimizde Lino beni koltuğa oturttu ve arabadan indi. Beni tutmak için uzandığında hiç irkilmedim. Vücudumdaki her şey melankolik hissettiriyordu.

Kafamdaki düşüncelerin yarışını. Georgio arkamızdan geldi ve yolcu koltuğundan elbiseyi aldı.

Don bizim için ön kapıyı açtı ve Lino beni içeri alır almaz ayağa kaldırdı. Çoraplarıma bir bakış yüzümü buruşturmama neden oldu. Evden ayakkabısız çıktığım için gülünç görünüyor olmalıydım ama Don görüş alanımı doldurmadan önce bunun dehşetini hissetmek için sadece bir dakikam vardı.

Parmakları uzandı, boğazımdaki hafif, soluk morluklara dokunmaya çalıştı. Antreden gelen ayak sesleri o anı böldü ve burun delikleri alevlenirken boğazını temizledi. Dönüp Matteo, Scar ve Enzo'nun yanında duran Ivory'ye baktı. "Bunu örtbas edebilirsin, değil mi?" diye sordu Ivory'ye. Ivory başını salladı, gözleri yaşarırken kaşları çatılmıştı.

"Evet Don, üstünü kapatabilirim," diye kabul etti.

"Güzel. Benim kızım teninde o *stronzo'nun* izi varken evlenmeyecek. Beni duyuyor musun?" diye sordu ve sesindeki öfke karşısında gözyaşlarımı içime çektim. Küfretmek için ne kadar kızgın olmalıydı. Beni kollarına çekerek o kadar sıktı ki nefes alamayacağımı sandım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım ama o hiç cevap vermedi. Ellerini başımın üzerinde gezdirirken vücudu titriyordu.

"Seni duyuyorum tatlım," diye mırıldandı Ivory. Don başıyla onu selamlayarak uzaklaştı ve mutfağa dönmeden önce kendi sulu gözlerini kırpıştırdı. Önümdeki ani boşlukla birlikte kendimi rahatsız hissetmemeye çalıştım. Matteo'nun evinde daha önce de bulunmuştum ama bir şeyler farklı geliyordu, sanki Ivory'nin beni son kez öğle yemeğine davet etmesinden bu yana bir değişim olmuştu.

Her yüz tanıdıktı -tanıdığım ve birlikte vakit geçirdiğim birileri- ama bana bakışları değişmişti. Matteo'nun yüzü öfkeyle çarpılmıştı, gözleri boynuma takılmıştı ve sadece Ivory'nin boğazını temizlemesi onun korkunç bakışını bırakmasını sağladı. Lino beni kısa bir süreliğine yanına çekip şakağımdan öperken gözlerim Matteo'nun kollarında tuttuğu battaniyeye kaydı.

"Sen Samara'nın hazırlanmasına yardım ederken ben de Küçük Ay'ıma göz kulak olurum, Angel," diye mırıldandı Matteo, dikkatini kucağındaki küçük pakete geri vermeden önce karısının dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Bir adım öne çıkıp koluma girdi ve Lino'ya beni götürme hakkını reddetmesi için meydan okurcasına kısa bir süre ters ters baktı.

"Elbiseyi merdivenlerin başındaki ilk yatak odasına koyabilirsin Georgio," dedi Ivory ve başıyla onayladıktan sonra aceleyle merdivenlere yöneldi. Erkeklerin, biz aradan çekildikten sonra kadınlar gibi dedikodu yapmak için sabırsızlanacaklarından hiç şüphem yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, tanıdığım çoğu kadından daha kötüydüler.

Bana merdivenleri çıkarken rehberlik etti ve ben Lino'ya dönüp bakma isteğime direndim. Kendimi bu kadar kararsız hissettiğimi görerek tatmin olmasına izin veremezdim. "Biraz daha ilerle. Sonra kırabilirsin," diye ısrar etti bir kolunu omzuma sararken. Başımı salladım, gözyaşı dökme tehdidine karşı koydum.

"Angel," diye seslendi Matteo ve ikimiz de merdivenlerde donup kaldık. Arkamı dönüp karısına kaşlarını kaldırışını izledim, sanki onun bana olan sempatisini hissedebiliyordu. "Bir saat içinde hazır olur, değil mi?" Kafesimin duvarları daha sıkı kapandı, hepsinin bildiğinin onayıyla etrafımı sardı. Hepsi bunu istemediğimi, orada olmak istemediğimi biliyordu.

Zerre kadar umurlarında değildi.

"Evet Teo," diye mırıldandı Ivory ve yatak odasına saklanana kadar yolumuza devam ettik. Georgio aceleyle yanımızdan geçip merdivenleri çıktı ve bir süre sonra yatak odasının mahremiyetine adım attık. Elbisenin beyaz kumaşı lacivert yatak takımının üzerine ustalıkla örtülmüştü, sanki Georgio elbiseyi bırakıp kaçmak yerine onu düzenlemek için zaman ayırmıştı.

Banyonun kapısı açıktı ve Ivory beni doğruca oraya götürdü. "Sorun yok. Lino'nun seni sevdiğini biliyorsun," diye beni rahatlattı ama ben gözyaşı tehdidine karşı burnumu çektim. Bir daha ağlayamazdım, gerçekten kırılamazdım.

Sadece bir saatim varken olmaz.

"Böyle değil," diye sızlandım beni kucaklamak için kendine çekerken. "Tebrikler," diye fısıldadım ve alaycı bir kahkaha attım. "Onu göremedim, Matteo'nun onu sarma şeklinden dolayı göremedim ama eminim mükemmeldir."

Ivory'nin yumuşak kahkahası başımın üstünden geldi ve hemen lisede daha yakın arkadaş olduğumuz zamanları hatırlattı. Matteo ile olan ilişkisinin masum arkadaşıma getirdiği tüm neşeyle dolu, bulaşıcı ve mutlu olduğu günleri. Düğünden beri o günlere geri dönmeye başlamıştı ve ben onun adına daha fazla mutlu olamazdım.

"Öyle," diye iç geçirdi ve sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. "Senin de bir tane olabilir, biliyorsun."

Güldüm, çünkü Lino'yla çocuk sahibi olacağımızı düşünmek çok saçmaydı. İki gün öncesine kadar beni öpmemişti bile. "Bana kızmasını istemiyorum," diye itiraf ettim. "Benimle evlenirse, ileride *gerçekten* evlenmek istediği birini bulduğunda ne olacak? Ben engel olacağım ve bu çok aptalca bir sebep olacak."

Ivory geri çekildi, bana dikkatle bakarken ellerini omuzlarıma koydu. "Bunun asla olmayacağını söylediğimde bana güven, tamam mı? Lino'nun kuzenine çok benzediği izlenimini edindim, onu sihirli bir şekilde okuyabildiğinizi varsayıyorum. Okuyamamamız sorun değil ama Matteo bile beni sevdiğini ancak parmağıma yüzük takmadan bir gün önce söyledi. Tek yapmanız gereken Lino'yu tutup sarsmak ve size karşı ne hissettiğini söylemesini sağlamak."

"Cevabı bilmek istediğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Onu istiyorsun. Onu hep istedin, peki neden ağlıyorsun?"

Ivory başımı yukarı kaldırıp nazik parmaklarını boğazıma dokundururken beni aynaya çevirdi. "Beni kilitlemekle tehdit etti. Bu Lino. Bana zarar vereceğini hiç düşünmemiştim."

İçini çekti, parmaklarını boğazımdan çekti ve yüzünde hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bunu yapmamalıydı. Bu adamlar, bir şeyin bize zarar verebileceği düşüncesiyle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Bizi her ne pahasına olursa olsun koruma ihtiyacı, daha kelimeleri bulamadan bizi sevdiklerini söylemenin bir yolu." Boğazımdaki işine devam etti, örtüyü tenime yedirmeye çalıştı.

"Bu değil-"

"Bu iyi değil. Sana yaptığı şey hiç de iyi değil ve şu anda bunu nasıl atlatabileceğini merak ettiğini biliyorum. Ama atlatacaksın ve sana söz veriyorum diğer tarafta seni bekleyen şey çok güzel olacak." Boynumdaki hafif morlukları nihayet kapatarak makyajımı yapmaya koyuldu.

"Peki ya olmazsa? Sen ve Matteo tüm bunları atlattığınız için çok mutluyum, ama ya bu bizim için asla gerçekleşmezse? Bu beni nereye götürür?"

"Başka bir şey yoksa," diye cevap verdi ve sesi alışılmadık derecede yumuşaktı. "Lino'*yla birlikte* yalnız olduğundan daha güvendesin. Sadece bir şans ver. Denemeyi kendine borçlusun," diye iç geçirdi Ivory, göz kalemi alırken. "Ayrıca, annen yakında burada olur." Gözlerim irileşince yüzünü buruşturdu ve kaşımın üzerine kocaman bir çizgi çekti.

"Ne?"

"Sanırım onu davet ettiğini sana söylemedi, öyle mi?" diye sordu ve sesi her kelimede biraz daha yükseldi. Sanki o anki üzüntü geçmişte kalmış gibiydi, bir şans verecektim ve hepsi bu kadardı.

"Hayır. Neden annemi davet etsin ki? Bu çok zalimce-" Öfkeyle bir nefes çekerek sözümü kestim. "Ah, şu çıkarcı piç!"

Ivory bana gülümsedi. "Onun önünde olay çıkarmayacağını biliyor."

Yüzümdeki çizgiyi temizlerken yutkundum. "Yavin?"

"Yok artık," diye güldü Ivory. "Kardeşinin yanında olmamasının Lino'ya acı verdiğinden emin olsam da, Yavin'in nasıl bir olay yaratacağını hepimiz biliyoruz. Siz ikiniz ona sonra anlatırsınız. Her şey sonuçlandığında."

Gözlerimi kapattım, üzerime titremesine izin verdim ve apaçık gerçekle yüzleşmeye çalıştım.

Evleniyordum.

On yedi

Lino

"Bunu nasıl karşıladı?" Enzo, kızlar kapalı bir kapının arkasındayken sordu. İç çekerek gözlerimi ovuşturdum ve Samara'nın telefonunu fuayedeki masanın üzerine bıraktım. Yavin'i aramaya çalışması riskini göze alamazdım.

Yasal olarak benim olana kadar bunu bilemezdi, çünkü kimsenin yoluma çıkmasına izin vermezdim.

"Güvenlik uğruna boşandıktan üç gün sonra aceleyle bir düğün yapmak zorunda kaldığınızda beklenildiği kadar iyi," diye homurdandım. Sesimde, Samara'nın benimle evlenmek zorunda kalmamak için yalvarmasının ardından kalan öfkeyi duyabiliyordum. İtirazları sadece en kötü yanımı, Samara'nın asla ayrılamaması için bana her şekilde bağlanmasını isteyen yanımı uyandırmakla tehdit ediyordu.

Peder Alessi, Scar'ın kendisi için açtığı ön kapıdan içeri süzülürken bana başını salladı ve Samara'nın boşanmasından söz edilince alaycı bir öfkeyle göğsünün üzerindeki haçı imzaladı. Sanki bu yaşlı piç, yetişkin erkekleri korkutacak kadar korkunç şeyler görmemiş ve gözünü bile kırpmamıştı.

Enzo konuşmadan önce Matteo ve Enzo bakıştılar. "Peki, ne
Ona *tam olarak* ne söyledin?"

"Bu evlilik onu korumanın en iyi yoluydu." Omuz silktim, Peder Alessi bile yüzünü buruşturunca şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Ve taşakların düşmeden önce ona takıntılı olduğundan bahsetmiş olabilir misin?" Matteo homurdandı.

Ben cevap vermeyince Enzo iç çekerek tavana baktı. "Lanet olası aptallar. İkisi de."

"Ne?"

Peder Alessi, "Bir kadınla evlenmeden önce ona ne hissettiğinizi söylemek iyi bir fikirdir," diye ekledi.

Alay ettim. "Bu bizim için gereksiz. Samara onun hakkında ne hissettiğimi biliyor."

"Kardeşim, o kadın senin uzaktan yakından ilgilendiğini bile anlamıyor. Bırak bunun senin için bir fedakarlıktan başka bir şey olduğunu. Kafası mı? O bir yük."

Matteo'nun gözleri Enzo'ya dikildi. "Kadınlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Beş kız kardeşim var."

"Kahretsin," diye tısladım, gözlerimi merdivenlere dikerek. "Evet, bok doğru," diye güldü Enzo.

***

Samara'nın kalp atışları o kadar şiddetliydi ki ellerini tutup yüzüme çevirdiğimde avuçlarında hissedebiliyordum. Peder Alessi, Matteo'nun oturma odasının önünde duruyordu, biz sadece onun önündeydik ve diğer tarafımızda küçük seyircilerimiz vardı. Döndüğünde gözlerini benimkilere dikmişti ve Enzo ile Matteo'nun köşede sessizce gülüşmelerini görmezden geldim. Samara'nın annesinin Don'un yanında otururken burnunu çekmesini görmezden geldim. Enzo'nun Samara'nın nasıl hissettiğimi bilmediğine dair sözlerini duymazdan gelmeye çalıştım, onca yıldan sonra nihayet her zaman istediğim şeye sahip olacağım gerçeğine odaklanmaya çalıştım.

Samara benim.

Samara'yı benimle evlenmeye zorlamak zorunda kalmamın canımı yakmadığını, onu kendime zincirlemek ve anahtarı bir kenara atmak istememe neden olmadığını söyleyemezdim. Ben hayatımı bu anın mümkün olmasını dileyerek geçirirken, o başka biriyle evlenmişti. Kendimi bir seçenek haline getirmediğim için onu suçlayamazdım ama niyetim konusunda çok ama çok açık olduğumu düşünmüştüm. Matteo ve Enzo bana bunun belki de doğru olmadığını çok nazik bir şekilde gösterdiler. Ama Küçük Güvercin'imi, kendini bana yük olarak görmek istemese bile, olabildiğince ürkek olduğunu bilecek kadar tanıyordum.

Eğer çok zorlarsam, çok hızlı olursam, onu tamamen kaybedebilirdim. Ve bu bir seçenek değildi.

Beyaz elbise açık altın sarısı omuzlarından sarkıyor, göğüslerinin arasındaki yırtmaçtan aşağıya süzülüyordu. Kumaş hafif ve havadardı, kalçalarının üzerinden aktığı yerde sadeydi. Sonunda istemediğim büyük bir düğünde başka biriyle evlenmekten başka seçeneğim kalmadığında sahip olacağımı hayal ettiğimden çok daha az ayrıntılıydı.

Ve bunun için daha da mükemmeldi, çünkü süslü bir düğün olmasa bile, *bizim* düğünümüzdü.

Peder Alessi, bizim için önemli olmayacağını bildiği anları atlayarak, mafya bağları olan rahibin ne kadar alışılmışın dışında olduğunu gösterdi. Adamın düğünlere tahammülü yoktu, bir sır ustası gibi topladığı itirafları tercih ediyordu. Ve mafyanın çok iyi sırları vardı.

"Lino, benden sonra tekrar et," dedi ve kaşlarını kaldırarak derin bir nefes almamı sağladı. Beni Samara'ya bağlayacak sözcükleri soluk soluğa söyledi ve ben de onları söylemeden önce hiç tereddüt etmedim. Gözlerim onunkileri tuttu, kelimelere elimden geldiğince inandırıcı bir anlam yükledim ve bir şekilde uyanıp bunu *hissedeceğini* umdum. Beni hissetmesini.

"Ben, Angelino, Samara'yı bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak için yasal olarak eşim olarak kabul ediyorum. İyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek." Eli benim elimde kasıldı, gözleri Matteo'nun bana uzattığı yüzüklere dikildi. Üç banttan oluşan seti yüzük parmağına geçirdim, oval pırlanta parmağına yerleşirken elinin titremesini izledim, narin bedenine karşı devasa görünüyordu. İki yüzüğün etrafı pırlantalı yapraklarla çevriliydi, bu da onu bir güvercinin evinde rahatlıkla kullanabileceği bir çiçek gibi gösteriyordu.

Yüzük altındı. Onu hayatının geri kalanında bana zincirleyecek olan altın kafes parmağında duruyordu. O anın ağırlığının, o yüzüğün geleceği için ne anlama geldiğinin farkında olmadığını biliyordum. Bellandi'ler için bu gerçekten ölüm bizi ayırana kadardı.

Ve eğer beni terk etmeye cüret ederse, ölümde ya da hayatta, onu cehennem çukurlarına kadar takip eder ve alevlerden korurum.

"Samara," dedi Peder Alessi ve başını ona doğru çevirmesini izledim. O mavi-gri gözleri kocaman açılmış, farlara yakalanmış bir geyiğe benziyordu. İlk kez hayır diyebileceğini düşünerek dehşete kapıldım.

Belki de Samara o gün benim karım olmayacaktı.

Ancak Peder Alessi Samara için sözleri tekrarladığında, bakışlarını bana çevirdi ve yutkundu. Sonra başını dik tuttu ve tekrarladı

şu sözlerle. "Ben, Samara, sen Angelino'yu bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sahip olmak ve elimde tutmak üzere yasal olarak kocam olarak kabul ediyorum." Matteo'dan parlatılmış altın alyansı tereddütle aldı, elimi kendi elinin içine çekti ve yüzük parmağıma geçirdi.

Onun yüzüğünü kafes olarak adlandırdığım yerde, benimki

farklı hissettiriyordu. Benimki özgürlük gibiydi.

Sonsuza dek ilk kez özgür olmak, her zaman kaderimde olan kadını açıkça sevmek. *Beni* köklerime kadar tanıyan birine sahip olmak.

"Kilise önünde rızanızı beyan ettiniz. Rab iyiliğiyle rızanızı güçlendirsin ve ikinizi de bereketiyle doldursun. Tanrı'nın birleştirdiğini insanlar bölmemelidir. Amin."

"Yakında önemli şeylere geçecek misin baba?" Enzo arkadan alay etti.

Peder Alessi kaşlarını çatarak ona baktı ve içini çekti. "Şimdi sizi Bay ve Bayan Angelino Bellandi ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Ben de öyle yaptım, öne doğru eğildim ve yanağını kavradım. Dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım, bana daha iyi erişim sağlamak için yüzünü kaldırıp öpücüğü kabul ettiğinde rahatlayarak iç çektim. Beni kabul etti. Nazik ve çekingendi. Bir erkekle *karısı* arasındaki ilk öpüşmenin olması gerektiği gibi.

Her şey vardı.

Tıpkı onun gibi.

On sekiz

Samara

Ben evliydim.

Tekrar.

Bayan Angelino Bellandi. Bu isim kafamın içinde çınlıyor, kendime istediğim her şey olduğunu hatırlatmaya çalıştıkça tekrar tekrar tekrarlanan bir mantra gibi geliyordu.

Noktalı yere imzamı atarken ve Lino'nun Enzo ve Ivory'nin şahitliğinde bu iyiliğe karşılık vermesini izlerken, yaptığım şeyin gerçekliği sonunda kafama dank etti. En iyi arkadaşımla evlenmiştim. Şehri yöneten mafya babasının ikinci adamıyla evlenmiştim.

Daha da kötüsü, bu kez boşanmaya inanmayan bir adamla evlenmiştim. Parmağımdaki yüzükler beni ağırlaştırırken, ruhumdan bir parça koparmış gibi hissediyordum. Connor'dan boşanmanın zor olduğunu düşünüyorsam, Lino'dan boşanmaya çalışmak imkânsız olacaktı.

Ivory dışında herkes içip eğlenirken Lino'nun yanında durmak gerçeküstü bir duyguydu. Herkes sanki bu gerçek bir kutlama nedeniymiş, her zaman birbirleriyle evlenmeleri gereken iki insanın birlikteliğiymiş gibi davranıyordu.

Kimse annemden daha mutlu olamazdı ve onun kalbini kırmak içimden gelmiyordu.

Uzun zamandır Lino için babasından çok bir ebeveyn gibiydi, ona büyürken kendi ailesinden görmediği şefkati sunuyordu.

Babası bakmıyorken ona gizlice şekerlemeler, babasının asla almasına izin vermeyeceği oyuncaklar verişini hala hatırlayabiliyordum. Onları almaya parası yetmezdi ama yine de yapardı.

Çünkü hiçbir çocuk, çocuk olma hakkından mahrum bırakılmamalı, derdi.

Bu dinamik Lino'yu benim için daha çok bir kardeş gibi yapmalıydı, ağabeyim onun arkadaşı olarak büyümüştü ve annem ona tapıyordu, ama aralarındaki ilişki bile zavallı, yoksun Lino'ya duyduğum çekimi azaltmaya yetmemişti.

Bana gösterdiği her sevgi gösterisine değer veriyordum, çünkü ona ilk kez sarılmaya çalıştığımda nasıl geri çekildiğini hâlâ hatırlıyordum. Sanki yabancı bir kavrammış gibi.

Sanki daha önce hiç sarılmamış gibi.

Yanıma geldi, ellerimi ellerinin arasına aldı ve şampanyadan kızarmış yanaklarıyla bana sırıttı. "İkiniz adına da çok mutluyum. Kendinizi toparlayacağınızı ve *birlikte ol*acağınızı hiç düşünmemiştim. Tanrı biliyor ya, tanıştığınız ilk günden beri birbirinize aşık olduğunuzu herkes biliyordu." Geri çekildi, Lino'ya döndü ve onu sert bir kucaklamanın içine çekti. "Bebeğimle evlendiğini görmek için neden beni yirmi yıl beklettin?"

Başının tepesine vurarak güldü. "Elimden geldiğince çabuk evlendim onunla," diye cevap verdi. "Babam-"

"O adamı boğabilirim. Boğmalıyım. Bu insanlığa bir armağan olurdu," diye tısladı ve geri çekilip yanaklarını avuçlarının içine alarak ona baktı. "Artık resmi olarak benim oğlumsun. O şeytan adam sana ne söylemeye çalışırsa çalışsın."

Lino'nun yüzü annemin sözlerinin şiddetiyle buruştu. Annemin, hayatında onu ne kadar çok sevdiğini açıkça gösteren birkaç kişiden biri olduğunu biliyordum ve bazen bu sevginin gücünün, bizden önce hiçbir kadının ya da kızın sevgisini tanımamış olan bu adam için çok fazla olduğunu da biliyordum.

O bizi köşeden eğlenerek izleyen Don'la konuşmak için uzaklaştığında, Lino yüzümü kendi yüzüne doğru eğdi ve bir öpücük aldı. "Kabul ediyorum" dediğimizden beri bunu yapıyordu. Sanki gerçek olduğunu hatırlamak için dokunuşlara ihtiyacı varmış gibi rastgele sevgi anlarını çalıyordu. Bunun bir rüya olmadığını. Uyanıp sadece arkadaş olarak kalmayacağımızı.

Ama ne kadar istesem de durumun böyle olmadığını biliyordum.

Ben de şampanyamı yudumlarken Ivory'nin odanın ortasında kucağında kızıyla gülüşünü ve kocasının omzunun üzerinden kucağıma almayı her şeyden çok istediğim dört günlük bebeğe bakarak mırıldanmasını izledim.

Ama bir tanesine sahip olabileceğime dair sözleri aklımdan çıkmıyor, benimle alay ediyordu. Luna bir tehdit gibi hissettirdi, asla sahip olamayacağım bir şeyi hatırlattı, ama bu

içimdeki *arzuyu* uyandırmak.

Hiçbir şey istememek daha iyiydi. Bu şekilde hayal kırıklığı olmazdı.

On dokuz

Samara

Birisi ilişkimizin ne kadar alışılmışın dışında olduğu hakkında ne söylemek isterse istesin, birbirimize aşinaydık ve muhtemelen birbirimizin varlığından yeni evli çiftlerden daha çok memnunduk. Yani, bu bizim lehimizeydi.

Eve gider gitmez süslü kıyafetlerimizi değiştirmiş, tüm numaraları bir kenara bırakmış ve bildiğimiz şeye geri dönmüştük. İkimiz için romantik bir balayı ya da sevişme gecesi bile olmayacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" Lino fısıldadı, ben Kindle'ımı okurken yanımdaki kanepeye kıvrılmıştı. Dizüstü bilgisayarı bacaklarının üzerinde, başımın olmasını istediğim yerde duruyordu ve beni izlemek için yazmaya ara verdi.

"Ya bunu berbat edersek? Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadım, geleceğimizle ilgili korkularımı dile getirerek. Her şey belirsizdi ve Lino'yla ilişkimizin sarsılmasıyla artık tutunabileceğim bir kaya kalmadığını hissediyordum. Her şey değişmişti, bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

"Beni kaybetmeyeceksin. Sen benim karımsın."

"Bu bir şeylerin değişmeyeceği anlamına gelmiyor. Bu kararı bu kadar ani verdiğimiz için birbirimize kızmayacağımız anlamına da gelmiyor. İkimiz de biliyoruz ki beni tehdit ettiğin için sana *kızacağım.* İşler zaten değişiyor," diye iç geçirdim, dizüstü bilgisayarını oraya taşıyıp üzerime doğru eğildiğinde elimdeki kindle'ı sehpanın üzerine koydum.

"Beni affedeceksin," diyerek az önceki sözlerini tekrarladı. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için çenemi kaldırırken bana bakışı, sanki ruhuma bir şey kazımaya çalıştığını hissettiriyordu. Beni damgalıyor, anlamadığım bir şeyle beni damgalıyordu. "Seçme şansın olmayacak. Uzun vadede ikimiz için de yapılması gerekeni yaptığımı kabul edene kadar hayatımı seni yıpratarak geçireceğim."

"Size kesinlikle hiçbir faydası yok. Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Benimle evlenerek ne kazanacaksın?" Fısıldadım. "Ben sadece benim, Lino. Sadece, bu evliliğin dışında biriyle görüşüyor ya da yatıyorsan, bu konuda birbirimize karşı her zaman dürüst olacağımıza dair bana söz ver. Bunun normal bir ilişki olmadığını ve uyum sağlamamız gerekebileceğini anlıyorum-"

"Hayır," diye tısladı Lino. Dudakları gerilerek kaşlarını çattı. "İkimiz için de başka kimse yok. Sen benim *karımsın.* İlişkiye girerek senin şerefini lekelemem ve karşılığında ben de aynısını beklerim."

İçimi çektim. "Senin alışık olduğun çeşitlilikle ve cinselliğine sahip çıkan kadınlarla rekabet edemem. Açık yaralarım ve yara izlerim var ve o günden beri kimse bana dokunmadı-" Gerçeği tekrar itiraf edemeyerek sözümü kestim. Görünüşe göre bir kez benim eşiğimdi.

Ama ilk defa birinin beni anladığını biliyordum çünkü o *biliyordu.* Ben kelimeleri söylemesem bile, ne demek istediğimi tam olarak biliyordu; bu yüzden aramızda asla bir iletişimsizlik olmayacaktı. Bu şekilde açık olmak beni savunmasız bıraktı, erkeklerden uzakta geçirdiğim aylar boyunca iyileşmiş olarak adlandırmak istediğim yaralarım kanadı, ama aynı zamanda kabul edildiğimi hissettirdi.

Anlaşıldı.

"Çeşitliliğe ihtiyacım yok," dedi Lino usulca. "Buna hiç ihtiyacım olmadı, Küçük Güvercin."

"Seks yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum. Denemedim ve bu sadece çeşitlilik elde edemediğiniz değil, *hiçbir şey* elde edemediğiniz anlamına da gelebilir."

"Sanırım söz konusu sen olduğunda ne kadar sabırlı olabileceğimi görünce şaşıracaksın," diyerek bana şakacı bir şekilde sırıttı. Gözlerimi ona diktim ama dizüstü bilgisayarındaki işine geri dönmek için bunu görmezden geldi.

Açıklamaya yanaşmadığı bir başka şifreli ifade daha.

Başımı salladım, ayağa kalkıp kaslarımı esnetmek için hareket ettim. Bu kadar uzun süre gereksiz yere oyalandıktan sonra, oturup kitap okuyacak halim kalmamıştı, özellikle de Lino'nun kaçamak cevaplarına gün geçtikçe daha fazla sinirlenirken. Başa çıkamayacağımı düşündüğü her neyse ondan korunmaktan ve korunmaktan çok yorulmuştum ama inatçı adama bir şey söyletmenin hiçbir yolu yoktu.

Hareket etmek, bir şeyler *yapmak* istiyordum ama Lino'yu bu konuda zorlamanın benim için iyi olmayacağını da biliyordum. Gerinmek güvenli bir seçenek gibi görünüyordu.

Başımın üzerine uzandığımda gözlerinin bilgisayarından fırlayıp çıplak göbeğime dikildiğini düşünmemeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

Ona gülümsedim ve ayak parmaklarıma dokunmak için eğildim. "Sadece esniyorum. Kaslarım sanki sonsuza kadar yatakta kalmış gibi hissediyorum. Oh, bekle!" Bana bilgi vererek eziyet ettiği için, belki, sadece belki, iyiliğine karşılık verebileceğim başka bir yol olduğunu ummak zorundaydım.

"Samara," diye uyardı ama dudakları eğlenerek yukarı kalktı.

"Oh sus, Beasty. 'Ben erkeğim sen kadın korumacısın' diye kıçıma yapışmana gerek yok. Sadece esneme yapıyorum."

Kıkırdadı, derin ve gırtlaktan. "Kıçına mağara adamı gibi davranmak isterdim."

Doğrulurken nefesim kesildi, şok içinde ağzım açık ona bakıyordum. "Benim kıçım sana ne yaptı ki?"

"Giydiğin *her şeyin* içinde çok iyi görünüyorsun, başlamak için. İş yerinde dar eteklerinle gösteriş yaptığında kaç kez tokatlamak istediğimi biliyor musun? Ya da o lanet taytların içinde bir avuç almak?"

Ona sırıtarak baktım, omzumun üzerinden arkama dönüp legging kaplı kıçıma baktım. Başımla onayladım. "Taytın içinde güzel görünüyor. Beni yatakta tutmaya devam edersen daha da büyüyecek, özellikle de yemek yapma şeklinle. Hiç salata diye bir şey duymadın mı?"

"Benim için sorun değil," diye omuz silkti.

"Hem kıçıma bakarak ne yapıyorsun? Yavin kıçıma baktığını öğrenirse çıldırır."

Lino güldü. "Samara, sen benim karımsın. Ne olursa olsun kardeşinin kendini kaybedeceğini söylemek yanlış olmaz."

"Aman Tanrım. Ona ne söyleyeceğiz?" Yüzümü dramatik bir şekilde elime vurarak sordum. Düğün boyunca Yavin'in dramatizmiyle uğraşmak zorunda kalmasak da, bunun olumlu bir yanı olabilirdi.

Bitmiş olacaktı ve benim endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

"Ben h a l l e d e r i m. Şimdi, h a d i," dedi elimi tutarak. "Yemek yapmalıyız."

"Biz mi?" Bir kahkaha attım. "Su yaktığımı biliyorsun, değil mi? Beni mutfaktan mümkün olduğunca uzak tutmalısın."

"Oh, güven bana. Bana donmuş ravioli ve kavanoz sosu pişirmeye çalıştığında ve yine de berbat ettiğinde dersimi aldım," diye alay etti, ama beni aldı

Mutfaktaki adanın arkasında, ne olursa olsun. O mutfağın dört bir köşesinden malzeme toplamaya koyulurken ben de ayağa kalkıp popomu adaya yasladım. "Bunun şerefine, bu sefer birlikte ravioli yapabileceğimizi düşündüm."

"Tamam," diye yutkundum. Onun evini yakmak istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

Çok güzel bir evdi.

"Sana bir şey getirdim." Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Şimdi gözlerini kapat." Gergin bir şekilde dudağımı ısırarak emrettiği gibi yaptım. Başımın üzerinden bir şey kaydı, atletimin ve taytımın üzerine yerleşti. Lino'nun güçlü ve becerikli elleri belime uzanıp onu sırtımın altından bağladı ve parmaklarının bana ince dokunuşları en iyi şekilde gıdıkladı, bedenimi o bana dokunmadığı zamanlarda çekildiği uyku çukurundan çıkardı. "Tamam. Aç."

Yüzümde daha açılmadan yanaklarımı sızlatan bir gülümseme vardı. Sürüklenerek açıldıklarında göğsüme baktım ve "Senin için yanacağım" yazısının göğsümde uzandığını gördüm. Bir kahkaha attım ve vücuduma çok yakın durmaya niyetli göründüğü için yüzümü göğsüne bastırdım.

"Mükemmel," diye fısıldadım. Lino'nun mükemmel olmasına rağmen, iyi *olmadığım* konularda beni asla yargılamamasını hep sevmişimdir. Gerçek bir dahiydi, iş dünyasında sanki doğuştan yetenekliymiş gibi hareket ederdi ve gençliğimizde bile sayılarla arası inanılmazdı. Bir şef gibi yemek yapabiliyordu ve bunu severek yapıyordu. Çok güzeldi ve koşucuların sahip olmayı hayal ettiği o yağsız, kaslı vücudunu kusursuz tutmak için yeterince çalışıyordu.

Ben tam tersiydim. Zekiydim ama zeki olmak için çalışmıştım. *Her* düzeyde hayal kırıklığına uğramadım ama bu, işlerin bana Lino'ya olduğu kadar kolay geldiği anlamına gelmiyordu. İdeal dünyamda asla bir ofiste çalışmaya başlamaz ve kariyer olarak şarkıcılığı seçerdim. Ama bu bana göre değildi ve tutkuma rağmen planlanmış performanslar yerine açık mikrofon gecelerinin anonimliğini tercih ettiğimi fark ettim.

İkimiz de ellerimizi yıkama işleminden geçtik, Lino yüzükleri parmaklarımızdan çıkarıp lavabonun üzerindeki arka bahçeye bakan cumbaya yerleştirdi. Lino evi modernize etmeden önce evin nasıl bir yer olduğuna dair tek ipucu buydu ve ben buna bayılmıştım. Günler boyunca

İçimdeki hayalperest daha güçlü hissetti, çocuklarımız dışarıda oynarken onları izlediğimi hayal ettim ve çayımı içtim.

Lino beni tezgâha doğru çevirdi, bir süre temiz bir bezle sildi. Sonra cam bir ölçü kabı aldı ve içine su doldurup ben izlerken mikrodalgaya attı. Kendi önlüğünü giyerek unu aldı ve ada tezgahına yeterli büyüklükte bir yığın dökmek için kollarını bana doladı. Mikrodalga kapandığında ölçü kabını aldı ve suya iki yemek kaşığı tuz ekledi, kabı adaya taşıyıp çalışma alanının yanına koydu. "Yumurta kırabilir misin?" diye sordu gülerek.

"Raviolinin kabuğunun senin için sakıncası yoksa, elbette yapabilirim." Gülümsedim, yüzü omzuma arkadan bastırdığında ve vücudu kahkahalarla sarsıldığında kıkırdadım.

"Pekâlâ. O zaman yumurtaları ben yaparım. Unun ortasına küçük bir havuz yapın."

"Doku veriyor," diye takıldım ve bana başını salladığını hissettim. İri parmaklarıyla her iki elinde birer yumurta tuttu ve un yığınının üzerinde hafifçe birbirlerine vurdu. Birini tamamen açıp kabuğunu bir kenara koyduktan sonra ortada dört yumurta kalana kadar devam etti.

"Tuzlu sudan biraz ekleyin. Yavaşça" dedi. Başımı salladım, ölçü kabına uzandım ve yumurtaların bulunduğu duvara küçük bir su akıttım. "Biraz daha."

Vücudu sırtıma yaslandı, ellerimi ellerinin arasına aldı ve suyu kenara koydu. Ellerimi kuyuya sokup yumurta ve suyu karıştırmak için kullanırken beni çevrelediğini, *her yerde* olduğunu hissettim. Yüzümü buruşturdum. Çiğ yiyeceklere dokunduğunuzda hissettiğiniz o iğrenç duyguyu asla atlatabileceğimi sanmıyordum.

Lino hoşnutsuzluğumu hissetmiş gibi boynuma doğru gülümsedi. "Daha ıslak olduğunda her şey daha güzel, Samara," diye homurdandı. Bir kahkaha attım ve kahkahamın vücudumu nasıl sarstığını, gömleğinin ve önlüğünün içinden karın kaslarına doğru nasıl titreştiğini hissettim. "Ve bu iş çok daha pis bir hal almak üzere." Ellerimi unun kenarına götürerek yumurtaların içine katmak için biraz kepçe aldı. Un ellerimizi kapladı, yapış yapış ve dağınık bir halde tenime yapıştı. Normal şartlar altında muhtemelen bırakırdım. Ama işi bırakmak demek, Lino'nun bana yaslanışını, kulağımın dibindeki nefesini ve hareketlerime rehberlik ederken ellerimin arkasını gıdıklayışını kaybetmek demekti. Sadece bir an için, her zaman duygusal olarak hissettiğimiz gibi fiziksel olarak da birbirimize bağlı olduğumuzu hissettim.

Bunu kaybedemezdim. Teknik olarak düğün gecemde *kocamla* olan bağlantımı kaybedemezdim. Lino'ya vücudumu verip veremeyeceğimi bilmediğimi söylerken dürüst davranmıştım. Ayrıca o bölgeyi henüz keşfetmeyeceğimizden de şüpheleniyordum.

Yumurtalar kaybolup da geriye Lino'nun biraz daha su ve bir yumurta daha eklediği lapa lapa bir hamur kalana kadar bu işi sürdürdük. Yoğuruyor ve bastırıyordu, her hareketi onu sırtıma doğru kaydırıyordu. Boynuma, kulağımın hemen arkasına hafif bir öpücük kondurduğunda eriyeceğimi sandım ama sanki bu nazik dokunuş dünyamı alt üst etmemiş gibi yoğurmaya devam etti. Ama bunun kasıtlı olduğuna hiç şüphe yoktu. Lino hamuru şekillendirirken kurduğu teması bana dokunmak için kullanıyordu, tıpkı benim gibi.

İlk geri adım atan ben olmaya cesaret edemedim.

Ben de bedenimi kaydırdım ve Lino'nun bana bastırdığı andan beri istediği şekilde kontrolü ele almasına izin verdim. Beni yönlendirmesine izin verdiğimde sırtım hafifçe kamburlaştı, hamur kendi üzerine katlanıp devam ettiği katı bir bloğa dönüştü.

Pozisyonumu değiştirdiğimde kıçımı ona sürttüğünde kulağıma verdiği inilti bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Ruhuma kadar hissettiğim gibi tüm bedenimi titretmemeliydi. Ama Lino tarafından tanınmak, özünde dişi bir şey olarak *görülmek* o kadar uzun zamandır istediğim bir şeydi ki, hissettiğim içgüdüsel tepkiyi durdurmak mümkün değildi.

"Hamur bitti," diye fısıldadı sonunda, yanağıma son bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

Ellerimizi yıkamaya gittik, sanki o an geçmiş gibi hissediyorduk. Ama ben ellerimi yıkarken Lino eğildi ve boynuma kondurduğu öpücükten yüz kat daha iyi olan yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu dudaklarıma.

Çünkü uzun sürdü.

Başımı daha da yukarı kaldırdım, vücudumu ona doğru çevirip öpüşmeyi teşvik ederken ellerimden sıcak suyun düşmesine aldırmadım. Ağzını benimkine doğru açtığında, dili benimkine değdiğinde inlememek için kendimi zor tuttum. Geçici. Sanki Connor'dan beri dokunulmadığıma, neyi kaldırabileceğimden emin olmadığıma dair sözlerimi hatırlamış gibiydi.

Lino beni incitme riskine girmezdi, henüz vermeye hazır olmadığım bir şeyi alma riskine girmezdi. Ama bana bunu verebilirdi, öpücüğünün verdiği güvenceyle yanımda olduğunu, beni önemsediğini ve bu işte birlikte olduğumuzu gösterebilirdi. Ne olursa olsun

Yol boyunca ne tür zorluklarla karşılaştığımızı ya da işleri nasıl karıştırdığımızı ve birbirimizin etrafında nasıl dans ettiğimizi.

Aramızdaki gerilimi hiç dile getirmemiş, hiç kabullenmemiştik. Lino'nun neden reddettiğini bilmiyordum ama görünüşe göre artık bir önemi yoktu.

O benim kocamdı, ben de onun karısıydım. İyi ya da kötü.

Yirmi

Lino

Samara, Enzo'yla vakit geçirmekten neredeyse mutlu görünüyordu ve bu bana doğru gelmiyordu. Adama güvenmemiş olsaydım, ayrılmakta tereddüt edebilirdim. Samara'ya güvenmediğimden değil ama evliliğimizin geleneksel olmadığını ben bile inkâr edemezdim. Ona karşı olan hislerimi kaç kez ifade etmeye çalışmış olursam olayım, onu sevdiğimi söylersem her zaman çok erken davranmış olacağım gibi geliyordu.

Onu kovalamayı göze alamazdım ve aşk itirafı ciddiydi. Babamın kısıtlamalarına boyun eğmeyecek kadar gençken hiçbir kadına bu sözleri söylememiştim, buna ne fırsatım ne de hevesim vardı. Samara'ya dokunursam onu öldürmeyeceğini düşünecek kadar gençtim. Arkadaşlığımız adam için yeterince rahatsız ediciydi ama ailemin adını lekelemediğim sürece buna göz yumdu.

Çünkü annesi için hizmetçilik yapan bir kadın, üstelik İbrani bir anne, onun için çok fazlaydı.

Ona göre iyi bir İtalyan kadınla evlenecektim. Evlenmeyi hiç düşünmemiş olmam önemli değildi. Matteo ve ben, lisede Ivory'yi terk etmeden önceki gece viski içerken birbirimize bu sözü vermiştik. Karşı koyamayacak kadar gençken babalarımızın müdahalelerine bir cevap olarak mutsuz evliliklere razı olmayacaktık.

Babama Samara'nın karım olduğunu söylemeyi dört gözle bekliyordum. Matteo'nun babasının ölümünden önce bile örgüt içinde hızla yükseldiği ve o zamandan beri daha da büyüdüğü göz önüne alındığında, babamın artık bana kiminle evlenip evlenemeyeceğimi söyleme umudu kalmamıştı. Mesele de buydu zaten. Matteo ve ben o günden s o n r a asla güçsüz olmayacağımıza, kimsenin bizi kontrol etmesine izin vermeyeceğimize yemin etmiştik. O günden sonra

istediğimizi yapabilmemiz için yaşlı adamların elinden güçlerini aldılar, ama bu yıllar aldı.

Yeterli güce sahip olduğumuzda Samara Connor'la evlenmişti. Matteo'suz geçen yılların ardından Ivory'nin koca bir hayatı vardı ve inatçı adam hayatının onu dahil edemeyeceği kadar tehlikeli olduğuna karar vermişti. Böylece koruma devam etti, ama en azından bu sefer onun kararıydı.

Tıpkı Connor'ı uykusunda gizemli bir şekilde öldürmemeyi ve Samara'nın hayatına ve yatağına girmemeyi *seçtiğim* gibi. Bu düşünce son birkaç yıldır aklımdan birkaç kez geçmişti ve şimdi bu konuda harekete geçmediğim için çok pişmanım. Bana boşanma davası açtığını söylediği gün her şey değişti ve ona boşanma işlemlerini tamamlaması için zaman vermiş olsam da, geleceğimiz için planlar ve düzenlemeler yapmaya başlamıştım. Connor'ın onu incittiğini öğrendiğim anda çöpe attığım planlar, ama sonu aynıydı.

Gerçekte o benimdi. Artık kimse onu benden alamazdı.

"Selam güzel bayan," dedim mutfağa girerken. Ivory'nin yemek pişirdiğini ve Donatello'nun Luna'yı kucakladığını görünce şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. Gördüğüm kadarıyla, Matteo'nun torunu olarak gördüğü bebekle kaçan yaşlı adam hakkında endişelenmesine gerek olup olmadığını merak ediyordum.

"Merhaba Lino." Ivory'nin yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayattasın."

Elimi utanarak başımın üzerinde gezdirdim. Matteo'nun kısa ve kaotik flörtleri sırasında Ivory'ye yaşattıkları düşünüldüğünde, Samara ile evliliğimin ardındaki gerçeğe nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Onu tehdit etmek zorunda kaldığımı.

"Evet," dedim sonunda. Başını bana doğru salladı, alay ediyordu ama kendimden ne kadar utanmam gerektiğini de anlatıyordu. Ama utanmıyordum. Samara benim yüzüğümü takarken ve benim soyadımı taşırken nasıl utanabilirdim ki?

Karım.

Bunu söylemekten asla vazgeçemeyecekmişim gibi hissettim.

"Matteo telefonda," dedi Donatello. "Bölmek istemem ama uzun sürmez."

Ivory sırıtarak, "Gel de öğle yemeği için şu Cubano'ları hazırlamama yardım et, belki bir tane yemene bile izin veririm," dedi. Başımı salladım, takım elbisemin ceketini çıkardım ve ellerimi yıkamadan önce kollarımı sıvadım. Domuz rostosunu ayırmasına yardım eder etmez, ekmeklerin üzerine yerleştirmeye koyuldu. "Nasıl idare ediyor?"

"Açıkçası beklediğimden daha iyi," diye iç geçirdim. "Keşke onu tehdit etmek zorunda kalmasaydım ama bunu neden yaptığımı anlıyorsun, değil mi?"

Ivory bir an durakladı ve düşünürken ağzının kenarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Şimdi mi? Evet. Adrian'la olanlardan sonra, onu güvende tutmak için aşırı önlemler almayı tamamen anlıyorum. Bununla birlikte, bunu bana daha önce sorsaydınız? Cevabım kesinlikle hayır olurdu. Eminim Samara da aynı kategoriye giriyordur. Kaçırılmadı ya da böyle bir istismar düşüncesiyle yüzleşmek zorunda kalmadı."

"Ona tecavüz etti, Ivory," diye itiraf ettim. "Bu yüzden sonunda boşanma davası açtı." Bunu ona söylemenin bana düşmediğini biliyordum ama bu bilgiyi vermeden doğru bir fikir edinemeyeceğimi hissediyordum. "Bu konuda bir şey yapmanı ya da bildiğini belli etmeni istemiyorum. Samara insanların bilmesinden hoşlanmazdı ama-"

"Anladım," diye iç geçirdi Ivory, domuz etini bitirip üzerine peynir serperken. "Bir şey söylemeyeceğim ama bunun pek bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Samara inatçı biri ve sanırım başka seçeneği kalmayana kadar sana söylemedi?"

"Doğru tahmin ediyorsun," diye homurdandım.

"Sorunlarının kendisine ait olduğunu düşünüyor. Her zaman kendisinden ve verdiği kararların sonuçlarından sorumlu olması gerektiğini düşünmüştür. Hep birlikte göle gittiğimizde Matteo ve benim yaptığımı gördüğü için kayalara tırmandığını hatırlıyor musun?"

"Ama sonra korktu ve atlamak istemedi," diye bitirdim.

"Ona inmesine yardım etmeyi teklif ettin ama o izin vermedi. Korkmuş olmasına rağmen yardım teklifin onu zıplattı. Ona yardım etmene izin vermeyecek kadar çaresizdi," diye güldü Ivory. "Sanırım bu da ona çok benziyor. Yardım eli uzatmaktansa kendi başına bocalamayı ve korkmayı tercih ediyor. Uzun vadede, ona zorla yardım etmen muhtemelen iyi bir şey çünkü başka türlü asla kabul etmezdi, ama şimdilik önünde zorlu bir yol olduğunu düşünüyorum."

Ev yapımı turşu kavanozunu açtım, peyniri serperken Ivory'nin arkasından takip ettim. "Samara'yla bir şey ne zaman kolay oldu ki?"

"Uğruna savaşmaya değer şeyler asla kolay elde edilmez, tatlım," diye mırıldandı Ivory. "Bence ona karşı yavaş yavaş dürüst olmalısın. Evliliğin bazı yönlerini yumuşat ve inatçı kıçına alışması için biraz zaman ver. Zaten seninle birlikte mi yaşıyor? Belki oradan başlayabilirsiniz. Evi için bir emlakçı tutun ve satmak için kağıtları imzalaması için onu zorlayın. Ona söz hakkı olduğunu hissettirecek şeyler yap, aslında olmasa bile çünkü sen sensin ve ikimiz de biliyoruz ki doğru kişilere para verirsen evini elinden alabilirsin."

"Bu mantıklı," diye itiraf ettim. "Yarın sabah emlakçımı arayacağım. Onu bu işe dahil edin ve bu arada geri kalan eşyalarını toplamaları için birkaç adam gönderin."

"Seks yapmadan yaşamaya alışık olmadığını biliyorum ama Connor ona zarar verirse-"

"Zamana ihtiyacı var. Biliyorum. Zaten neredeyse bir yıldır bekliyorum, biraz daha beklemek beni öldürmez." Ivory dönüp bana baktı, gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Neredeyse bir yıl mı?"

"Bana boşanacağını söylediğinden beri. Onun benim olacağını biliyordum. Geleceğimizin yaklaştığını bildiğim halde, beklerken oyalanacak değildim."

"Lino, sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey olabilir," diye araya girdi Matteo'nun sert sesi, alaycı bir kıkırdamayla. Ama yüzündeki ifade açık bir onaydan başka bir şey taşımıyordu.

"Kışt seni," diye güldü Ivory. "Bu önemli bir konuşma. İşimiz bittiğinde onu içeri göndereceğim."

"Peki," diye inledi Matteo ama Luna'yı Don'un kollarından almak için yanından geçerken sırıttı. "Dünyanın en güzel bebeğiyle vakit geçireceğim. O zaten senden çok daha güzel, Lino."

Koridordan ofisine doğru yürüdü ve Don'un kolları hâlâ bebeği tutuyormuş gibi açık bir şekilde onun gidişini izlemesine güldüm. Oflayıp puflamadan ve evdeki diğer işlerine dönmeden önce Matteo'nun arkasından ters ters baktı.

"Eğer bir sır öğrenmek istiyorsan, bence Samara'nın cinsel açıdan sana güvenmesini sağlamanın en iyi yolu, onun zevkini kendi zevkinin önüne koyman olacaktır. Ona seksin, oralın ya da her neyse onun iyi hissettirebileceğini hatırlat. Muhtemelen her şeyden sonra bunu unutmuştur. Son deneyimi tatsızsa, bu her şeyi sislendirebilir ve seksin daha önce iyi olduğunu ve tekrar iyi olabileceğini hatırlatmaya ihtiyaç duymamıza neden olabilir."

Ivory daha fazla tavsiyede bulunarak Samara'yı daha hızlı yola getirmek için kullanabileceğim bir hazine dolusu şey verdi.

Matteo'nun ofisine gittiğimde Samara'yla ilgili her konuda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Matteo ile konuşmak için geldiğim şey hariç.

***

Matteo'nun ofisindeki her zamanki yerime oturdum ve adam kızını bana uzatırken sırıttım. Onu vermekte o kadar tereddütlüydü ki, sanki hiçbir şey onu olabildiğince kucağında tutmaktan daha önemli değildi. Küçük kıza, Matteo'nun *Küçük Ay'*ına mırıldandım, onu ileri geri salladım, o ise benim hakkımda ne düşüneceğine tam olarak karar verememiş gibi bana baktı. "Ivory ve bebeği ziyaret etmek için Samara'nın yanından ayrılmadığını biliyorum, bunun için onu da yanında getirmeliydin," diye homurdandı Matteo, masasının arkasına oturmuş ve çok iyi giydiği diktatör kişiliğine bürünmüştü.

Taht.

"Öyle olurdu," diye kabul ettim. "Ryker bir şey buldu mu?"

Matteo içini çekti. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Rapor edecek bir şey bulur bulmaz bize haber verecek ama bu arada dikkatini dağıtmasak iyi olur. Connor işe geri dönmedi, cep telefonu çıkmaza girdi ve boktan dairesine geri dönmedi. Ryker kumarhaneleri ve yasadışı oyunları denedi ama Murphy ile birlikte kuyusu kuruduğu için zaten kumar oynayacak parası da yok."

Homurdandım ve sadece kollarımdaki değerli bohça kendimi kaybetmemi engelledi. Connor bir suç dehası olmaktan çok uzaktı. Bazı günler adamın ayakkabılarını kendi başına bağlamayı başarması beni şaşırtıyordu, bu yüzden Ryker'dan saklanmayı nasıl başardığı beni aşıyordu. "O zaman Murphy hakkında konuşalım. Senin için sorun yaratmak istemiyorum ama Samara'nın peşinden gelirse, bunu yapmadan önce neyi riske attığını tam olarak bilmesini istiyorum." Matteo sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni izlerken düşünüyordu. "Gelmiş geçmiş en güzel bebek kim?" Luna'ya sordum, sonunda mutlu bir gurultu gibi görünen bir ses duydum. Bebekçe konuşmuyordum ama kabul ederdim.

"Senden hoşlanıyor," diye homurdandı Matteo.

"Tabii ki öyle. Ben onun eğlenceli amcasıyım."

Matteo bir kahkaha attı. "Sen onun kuzenisin. İkinci kuzen. Bunun gibi bir şey."

"Şşşt," diye azarladım. "Luna'nın önünde küfretmemelisin." Sanki kızının önünde küfür etmeme fikri çok saçmaymış gibi bana alaycı bir bakış attı. Öyleydi. Luna'nın etrafında büyüyecek tüm erkeklerin her gün işleyecekleri suçlar düşünüldüğünde, bir küfür onun sorunlarının en küçüğü olurdu.

"Bence Murphy'ye gitmelisin. Onunla yüzleş, açık konuş. Bunun çirkinleşmesine hiç gerek yok. Onun sorunu Connor'la, Samara'yla değil.

O artık onun karısı değil, senin karın. O bir iş adamı, ne kadar sümsük olursa olsun. Samara'nın peşinden gitmenin Bellandi'lerin gazabını göze almaya değmeyeceğini anlayacaktır. Çıkacak savaş ona Connor'dan ya da Samara'yı satarsa ondan kurtulmayı hayal edebileceğinden çok daha pahalıya mal olacaktır." Başımı salladım, ayağa kalktım ve Luna'yı Matteo'ya geri verdim. Parmağını hemen küçük yumruğuyla kavradı, tam bir babasının kızı. Onun için dünyayı yerinden oynatabileceğini düşünürsek, cazibesini anlayabiliyordum.

Bebekken bile bunu hissediyor gibiydi. Aynı şeyi annesinde de hissedip hissetmediğini merak ettim. Tatlı ve masum Ivory, çocuğunu tehdit etmeye cüret eden tek adamı öldürdüğünden beri.

Anne ayı onun içinde güçlüydü.

"Doğruca oraya mı gidiyorsun?"

"Evet," diye homurdandım. "Hâlâ Clark'taki İrlanda barında mahkeme mi veriyor?"

Matteo güldü, çünkü bir restoranda lanet olası ziyaret saatleri düzenlemek aklına bile gelmezdi. Bunu onun için yapacak çalışanları vardı ve Tiernan'ın Adrian'ın operasyonunu devralmak için yaptığı son girişimler çoğunlukla gülünçtü. Adam patron olmak için yaratılmamıştı. "Öyle. İnsan kaçakçılığı operasyonunu da bahisçi işine katarsa, bunu sürdürüp sürdüremeyeceğini göreceğiz. Yemin ederim hepimiz için bir leke o."

"Çoğu gangster iyi insanlar olarak bilinmez, Matteo," diye güldüm. "Biz kesinlikle kelimenin sınırlarını zorluyoruz."

Gözle görülür bir şekilde irkildi ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Kendine bir iyilik yap ve Samara'nın kızlardan haberdar olduğundan emin ol," diye uyardı. "İşimizle ilgili konularla ilgilendiği izlenimini hiç edinmedim ve Ivory'nin en son öğle yemeğine çıktıklarında Samara'nın oldukça karanlık göründüğünü söylediğini biliyorum. Cehalet her zaman mutluluktu; anladığım kadarıyla?"

"Evet. Ne kadar az bilirse o kadar iyi. O benim karım değildi, bu yüzden en kötü durumda tanıklık etmeye zorlanabilirdi. Böylesi daha güvenliydi."

"Doğru, o artık senin karın," diye güldü Matteo. "Kızları çalıştırdığımızı bilmek isteyecektir, yine de muhtemelen geçmişte onları tercih ettiğinizi söylemem. Hiçbir kadın kocasını düşünmek istemez-"

"Anladım, teşekkürler," diye hırladım. "Örneğin *Indulgence*'da yaklaşan partide gafil avlanmaması için yeterince şey bildiğinden emin olacağım. Orada ne bulacağını kim bilebilir ki?"

Matteo kibir ve eğlenceyle sırıtarak ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Karınızla ilk etkinliğiniz. Ne kadar sevimli değil mi?" Onu ofisten çıkarken takip ettiğimde Matteo sordu. Onun azarlama sesi

Donatello'yu Ivory ile mutfakta dolaşırken bulduğunda da devam etti ama umurumda değildi.

Samara eşim olarak kolumda olacaktı. Geçmişte hiçbir etkinliğe eşim olarak kadın getirmemiştim, hiçbirini böyle bir açıklama yapacak kadar önemsememiştim. Ancak Samara'ya olan hislerim göz önüne alındığında, güzel kadının yanımda olmasından gurur duymaktan başka bir şey gelmiyordu içimden.

Hiçbir şey beni, erkeklerin ona bakıp benim gibi olmak isteyeceklerini ama hiçbirinin benim olanı almaya cesaret edemeyeceğini bilmek kadar mutlu edemezdi.

Deneyen herkesi öldürürdüm.

Samara'nın bunu bildiğini umuyordum çünkü söz konusu o olduğunda geçemeyeceğim hiçbir çizgi yoktu. Her düşüncemi tüketti. Tamamen anlamış olmama rağmen beklemem gerektiği gerçeğiyle beni çılgına çevirdi.

Çok geçmeden Connor'ın kadınıma verdiği yaraları geride bırakacaktık.

Ve sonra aramıza hiçbir şey giremeyecekti.

***

Murphy's'e girerken tereddüt etmedim. Benim gibi adamlar zayıflık gösteremezdi, düşman bölgesine girdiğimizde bile. Tiernan henüz bir düşman değildi ama Adrian'ın kaçakçılık çetesi yüzünden çıkan savaşı kazanırsa düşman olacaktı. Matteo şehrinde böyle bir pisliğe müsamaha göstermezdi ve bu onları otomatik olarak karşı karşıya getirecekti.

Bu da Samara'nın sınırların dışında olduğunu ve üzerinde bir zaman damgası bulunduğunu ona açıkça belirtmek anlamına geliyordu. Kavga etmeden önce anlaması gerekiyordu, yoksa sözünün hiçbir anlamı kalmayacaktı. Bu haliyle bile muhtemelen geçici olacaktı. Savaş zamanlarında hiçbir şey güvende değildi. Matteo, erkeğinin işlediği suçlar yüzünden bir kadının peşine düşmemiş olsa bile, diğerleri aynı saygıyı göstermiyordu.

Bunun Matteo'yu savaşa gitme konusunda biraz daha tereddütlü yapacağını hayal ettim, daha önce kaybedecek hiçbir şeyi yokken, şimdi güzel bir karısı ve kızı vardı.

Ama Matteo kendi başlattığı savaşları kaybetmezdi ve Tiernan Murphy, Matteo'nun iradesine karşı geldikleri için ölüp gömüldüklerini gördüğü adamların yanında boktan bir lekeden başka bir şey değildi.

"Angelino!" Tiernan neşeyle ayağa kalktı ve ben barın arka tarafında işlerini yürüttüğü ve anlaşmalarını yaptığı kulübeye doğru yürürken bana gülümsedi. Bakır rengi saçları bana neredeyse Samara'nınkini hatırlatıyordu ama İbrani annesinden dolayı Samara'nınkinde olmayan bir hafifliğe sahipti.

Bok kafalı babasının İrlandalı olduğu düşünülürse Tiernan'a benzeyip benzemediğini merak ediyordum. Gittiği için minnettardım, çünkü o olmasaydı Samara ve ailesi asla Chicago'ya taşınamazdı, ama Samara'da bıraktığı yaraları da gördüm. Yavin, babası gitmeden önce onunla neredeyse ayrılmaz bir ikili olduklarını ve ailenin birikimlerini de beraberinde götürerek eve hiç dönmediğini söyledi.

"Murphy," diye selamladım, masasının önünde durarak. Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti, ben de sandalyeye geçip rahatıma baktım.

"Seni buraya hangi rüzgar attı?" "Connor

Walsh," dedim aniden.

"Ah, bana çok borcu var. Karısının sizin bir arkadaşınız olduğunu biliyorum, bu yüzden bir de vakıf fonu olduğu için borç vermek için güvenilir olabileceğini düşündüm. Saygımdan dolayı onu incitmeyi geciktirdim ama-"

"Samara artık onun karısı değil ve Connor'ı bulursanız onunla ne yapacağınız umurumda bile değil, yine de katılmak isterim." Murphy'nin kaşları kalktı, hafif kırışmış yüzü dudağını endişelendirirken buruştu.

"Boşanmanın gerçekleştiğini fark etmemiştim. Walsh'un bu konuda onunla kavga ettiğini biliyordum ve onu kim suçlayabilir ki, haksız mıyım? Böyle bir parça-"

"Samara benim karım." Ona ters ters bakarak sözünü kestim. "Bu nedenle, kendisi de artık bir Bellandi olduğu için onun Bellandi koruması altında olduğunu anladığınızı sanıyorum. Eğer onun yanına yaklaşırsanız, bunu bir savaş ilanı olarak kabul ederiz."

Ellerini masummuş gibi havaya kaldırdı ve etrafını saran arkadaşlarına eğlenerek baktı. "Bir Bellandi'nin karısına dokunmayı aklımdan bile geçirmem. O zaman evliliğinizi tebrik ederim. Walsh'la olan sorunlarımla bizzat ilgileneceğim, sizi temin ederim. Şimdi durumu daha iyi anlıyorum."

"Güzel," dedim rahatlayarak. Bu konuyu tartışmasını beklemiyordum ama Murphy gibi güce aç bir adamın daha fazla güç peşinde koşarken ne yapacağı hiç belli olmazdı. "Aoife nasıl?"

"Babası her zamanki gibi katı. Yirmi bir yaşına gelene kadar onunla evlenmeme izin vermiyor." Müstakbel kayınpederine atıfta bulunarak gözlerini devirdi. Aoife'ın babası şehrin karşı tarafındaki İrlandalı sendikayı yönetiyordu ve Matteo şehirde genel güce sahip olmasına rağmen, Liam O'Connell'ın varlığına diğer adama duyduğu saygıdan dolayı tahammül ediyordu. İşlerini birbirlerine çok benzer şekilde yürütüyorlardı; daha yasal işlere yavaş yavaş geçiş yapıyorlar ve sadece masumların gereksiz yere zarar görmemesini sağlamaya çalıştıklarında suçla ilgili işlere katılıyorlardı. Aoife'ın Murphy'ye karşı bir sevgisi yoktu ama babasının en iyi infazcısının oğlu olduğu için genç yaşta onunla nişanlanmıştı.

Gençti, hayatın içinde büyümüştü ve yerini biliyordu. Kendi oğlu olmayan Liam'ın her şeyi kızının kocasına devretmekten başka seçeneği yoktu ve sık sık Murphy ile Aoife arasındaki evliliği geciktirmesinin, onun için doğru eş olmadığını bildiği ve bir çıkış yolu bulmak için bir bahaneye ihtiyaç duyduğu için olduğunu hissettim.

Bir tane bulup bulmadığını ve kızına fayda sağlamak için örgütünü ikiye böldüğünde neler olduğunu görecektik. Liam'ın, adamlarından kaçının Murphy'nin iş yapma tarzına akın ettiğini fark ettiğini sanmıyorum. Her neyse, İrlandalılar beni ilgilendirmez.

"Sen onun iki katından daha yaşlısın. Belki de senin hiç şüphesiz bekleyeceğin hayata alışmadan önce biraz yaşayabilmesi gerektiğini düşünüyordur. Onun yaşında evli olmayı hayal edebiliyor musun?"

"Evlendiğimizde bakire olduğu sürece benim için pek önemi yok," diye omuz silkti, her zamanki kadın düşmanı tavrıyla. Bakir olmaktan çok uzaktı, kırk yıllık hayatında bir sürü şey yaşamıştı. Aoife tatlı bir kıza benziyordu ve umarım Liam onun iyiliği için nişandan kurtulmanın bir yolunu bulurdu.

"Peki, işinize dönmenize izin vereceğim," dedim, biri bara girip doğrudan Murphy'ye baktığında ayağa kalktım.

"Her şeyi açıklığa kavuşturmak için geldiğin için minnettarım Angelino. Güzel karına iyi bak. Umarım sana bizim gibi erkeklerin ihtiyaç duyduğu tüm güzel çocukları verir." Gülümserken yüzümü buruşturdum ama başımı salladım ve topuklarımın üzerinde döndüm.

Tiernan Murphy'nin yanında olmak her zaman bir duşa ihtiyacım varmış gibi hissettirirdi. Samara'nın adını dudaklarında duymak, onun yanında olmasa bile onu da yıkamak istememe neden oluyordu.

Ugh.

Yirmi Bir

Samara

Lino'nun benim için kimi ayarladığını bilmiyordum ama bana teslim etmeden önce seçtikleri kıyafete göz atmadığı izlenimini edinmiştim. Yabancı topraklara girmeden önce bile, iş için ya da dışarı çıkmak için giyinmemden nefret ederdi. Arkadaşlığımızın platonik doğası göz önüne alındığında, bunun her zaman bir kadın olduğumun hatırlatılmasından hoşlanmadığı için olduğunu düşünmüştüm.

Geriye dönüp baktığımda bunu sorguladım.

Ama *Indulgence*'a bu kıyafetle gitmemi istemeyeceğini biliyordum. Bu kıyafeti daha da çok sevmeme neden oldu.

Her kimse, beni bembeyaz giydirmeye karar vermişti ve bunun Lino'nun beni gelin gibi hissettirme isteği olup olmadığını merak ediyordum. Düğünümüzde böyle bir fırsatım olmamıştı, gelinliği giydirerek bana o anı yaşatmaya çalışmasına rağmen. Connor'la ilk kez yaptığımız büyük düğünün onun ısrarı üzerine olduğunu bilmesine imkân yoktu. Büyük bir düğünle hiç ilgilenmiyordum.

Bu yüzden yeni evliliğimize beyaz renkle düşünceli bir selam vermenin Lino'nun ısrarı üzerine olduğuna inanmak istedim. Bu yüzden, beni görür görmez evden çıkmama izin vermese bile, böyle düşünmeme izin verdim.

Ayağımdaki bantlı topuklu ayakkabılar çıplaktı, açık tenimle mükemmel bir uyum sağlıyordu ve ayaklarımın altından yukarı doğru kıvrılan yara izlerinin kenarlarını örtmeye yetecek kadar kalındı. Pazumdaki çift bantlı altın manşet ve diğer kolumdaki uyumlu bilezik taktığım tek takıydı.

Renk yoktu ve bu yüzden saçlarımın koyu bakır rengi daha parlak görünüyordu. Yüksek belli, dar beyaz kalem etek kalçalarımı sarıyor ve dizlerimin altına kadar iniyordu.

Kıçımın ve kalçalarımın üzerinde gergin bir şekilde uzanırken şeffaf olmayacak kadar kalın bir kumaş.

Üst kısmı straplezdi, eteğin üzerinde göbeğimin bir kısmını açıkta bırakan bir yakası vardı ve çıplak kumaş ile beyaz dantelin karmaşık dengesi göz kamaştırıyordu.

"Samara!" Lino aşağıdan bağırdı. "Gitmeden önce konuşmamız gerek. Geç kalmak istemiyorum."

"Geliyorum!" Telefonumu ve rujumu koyduğum çantayı yatağın üzerinden alarak geri seslendim. Derin bir iç çekerek kapıyı açtım ve kocamı karşılamak için aşağı indim. O anla ilgili bir şey, onun iş etkinliğine hazırlanmak için beni beklemesi, evcil hissettirdi. Her ne kadar henüz evlenmemiş olsak da evli olduğumuz gerçeğini çok daha gerçek kılıyordu.

Mutfaktaki adanın yanında durmuş, bir bardaktan viskisini yudumluyor ve mavi takım elbisesinin içinde nefis görünüyordu. Genelde mavi takım elbiselerde gördüğüm lacivertten biraz daha parlak bir takım elbiseyi ancak kendine güvenen bir adam giyebilirdi ama Lino bunu başarmıştı. Zeytin rengi teni rengi mükemmel bir şekilde dengeliyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım mutfağa girerken. Başını kaldırdı, ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar yayıldığını hissettiğim yavaş bir yanmayla bacaklarımı ve yüzümü yavaşça çizdi.

Yutkundu ve içkisinin geri kalanını o kadar hızlı geri fırlattı ki kıkırdadım. "Bunu giyemezsin," diye homurdandı.

"Tabii ki giyebilirim. Burası bir gece kulübü, bu orada olacak çoğu elbiseden daha kapalı," diye karşı çıktım, bir elimi kalçama koyarak. "Ayrıca, bunu sen satın aldın."

"Evet, ama-"

"Angelino Bellandi," diye uyardım onu. "Sana söz veriyorum, değişmeyeceğim. Üzerimde bu var. Eğer geç kalmak istemiyorsan, o zaman toplarını eline almanı ve ertelediğin şeyi söylemeni öneririm."

Homurdandı, ama bardağı tezgâha bırakıp bana doğru yürürken gözleri karardı. "Eğer geç kalmak istemiyorsak, sikimle ilgili hiçbir şey konuşmamanızı *şiddetle* tavsiye ederim, Küçük Güvercin." Tam önümde durduğunda yutkundum, parmakları boynumun yan tarafına dokunuyor ve omzumun çıplak tenini ve kolumu okşamak için aşağı iniyordu.

"Oyalıyorsun," diye nefes aldım, boynumu dokunuşa doğru eğme dürtüsüne direndim. Üzerimdeki elleri, böylesine basit bir dokunuş, beni

beynim dağıldı. Bunu, kendi elimle bile olsa orgazm olmayalı çok uzun zaman geçmesine bağlıyordum.

Bunu düzeltmenin zamanı gelmiş olabilir.

"Öyle miyim?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum. Önümde bu kadar çıplak ten varken tek düşünebildiğim ellerimi üzerine koymak, seni altıma yatırmak ve ellerimle bu altın tenin her santimini keşfetmek-" diye fısıldadı, bir elini sırtımın alt kısmına bastırdı ve vücutlarımız birbirine değene kadar çekti. Karnımdaki uyarılma hissi dudaklarımdan bir soluk getirdi, işkencesine devam etmek için boynunu eğerken nefesinin kulağımı okşaması. "-dilim ve dişlerimle," diye devam etti. "Altımda kıvranmanı izlerdim; sana ihtiyacın olanı vermem için bana *yalvarmanı* sağlardım. Sana *sadece* benim verebileceğim şeyi. Bunu istemiyor musun, *vita mia*?" Dudağımı ısırdım, ellerimi ensesinde dolaştırdım ve ensesindeki saçların uçlarıyla oynadım.

"Tam bir baş belası," diye fısıldadım. Eli sırtımın çıplak teninde kıpırdandı ve doğrudan içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. Daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim. Tek bir dokunuşun beni ateşleyeceğini hiç hissetmemiştim. Seçimimi elimden aldığı için ona duyduğum öfkenin kalan izleri, beni hapsetmekle tehdit etmesine rağmen, hiçbir şey içimde biriken sıcaklığı durduramıyordu.

Sonunda beni soyduğunda ne olacaktı? Tüm çıplak teni benimkine değdiğinde ve içimde hareket ettiğinde?

Alevler içinde kalabilirdim. Sadece yanmama izin vermemesini ummak zorundaydım.

Başını çekip bana baktı ve o gözlerdeki bakıştan asla bıkmayacaktım. Bana bakarken için için yanıyordu, özellikle de başını kendime doğru çekip dudaklarını umutsuzca öptüğümde. Ağzımın içinde inledi, beni yutuyordu ve ben de yutulmak istiyordum.

Sunduğu her şeyi istiyordum ama korku hâlâ aklımın bir köşesini gıdıklıyordu.

Ya tamir edilemeyecek kadar hasar görseydim?

Ya Connor'ın benim berbat bir kadın olduğum hakkında söylediği her şey doğruysa ve ben ikinci kocamı ömür boyu kötü seks yapmaya mahkûm ettiysem?

Lino sonunda ellerini aşağı kaydırdı, kalçalarımın arkasını kavradı ve mantı yaparken bana eziyet ettiği yerde tezgâhın üzerine oturana kadar kaldırdı. Bacaklarımı isteyerek açtım, eteğimi yeterince yukarı kaldırdım ve o da açtığım boşluğa kaydı. Vücudum onunla aynı hizadayken, tezgahın kenarına tünemişken ve ona güvenirken, pantolonunun üst kısmındaki çıkıntıyı hissedebiliyordum. Ona doğru bastırdım

kalçamın iç kısmına bir eziyet gibi dokunuyordu, ama memnundum çünkü *Ben,* henüz değil.

Lino bu sınıra ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi ve zorlamadı. Servet 500 şirketlerini devralmak için parçaladığı tüm vahşilikle ağzımı yedi. Bir fatihin hak iddia etmesi gibi. Dili benimkine karıştı ve eli saçlarımı karıştırdı.

Ama umursamaya zahmet edemedim. Sonunda dudaklarımdan geri çekildiğinde, alnı benimkine değdi ve öylece kaldı. "Seni yukarı çıkarıp seninle sevişmeyi ne kadar çok istediğimi bilmelisin, Küçük Güvercin. Ama gitmek zorundayız ve sen hazır değilsin."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve adadan aşağı kaymama yardım etmesine izin verdim.

"Kahretsin, şimdi bu konuşmayı yapmak için korkunç bir zaman gibi görünüyor. Keşke ertelemeseydim." Eteğimi kalçalarımdan aşağı doğru sıyırırken bir elini saçlarında gezdirdi.

"Bir sorun mu var?"

"Korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Ben sadece işin Matteo'nun ilgilendiği tarafıyla ilgileniyorum. Ama ben de temiz değilim ve hiçbir şeyin sizi şaşırtmasını istemiyorum. Kulüpteki bu etkinlikte, orada olacak birçok insan Matteo'nun ortakları ve müttefikleri. Bazı şeylere maruz kalacaksın ve ben sadece hazırlıklı olmanı istiyorum." Ellerimi avuçlarının arasına aldı, tuttu ve parmağını avucumdaki doğum lekesinin üzerinde gezdirdi.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Matteo kızları çalıştırıyor. İstekli kızlar ama eskortlar. Bazıları muhtemelen bu gece kulüpte çalışacak." Alnım kırıştı, söylemediği şeyin satır aralarını okumaya çalışıyordum.

"Tamam. Yine de işi isteyerek mi yapıyorlar?"

Sanki sormam gerektiğine bile inanamıyormuş gibi başı geriye gitti. "Elbette."

"O zaman neden bununla bir sorunum olduğunu anlamıyorum açıkçası. Sen ve Yavin ahlaki topluluğun temel direkleri sayılmazsınız. Onları ya da sizi bu konuda yargılayıp diğer konularda yargılamamam ikiyüzlülük olur. Neden? Para için seks yaptıkları için mi? Bu onların bedeni. Eğer bu konuda rahatlarsa, yargılamak bana düşmez. Açıkçası bu beni hiç ilgilendirmez."

Bana efsanevi bir tek boynuzlu atmışım gibi bakarak gülümsedi. Dürüst olmak gerekirse, kadınların ne kadar sinsi olabileceğini düşününce, buna şaşırmadım bile.

"İnanılmazsın."

"Onlarla yatmayı mı planlıyorsun? Bu yüzden mi bilmem gerektiğini düşündün? Bu evliliğe sadık kalmayacağımız için mi?" Cevabını istemediğim soruyu sordum. Daha önce ne dediğini biliyordum ama küçük öpüşme seansımızdan sonra onu öylece bırakıp gitmiştim, kim bilebilirdi ki? Erkekler vefasızdır ve bu onu uçurumun kenarına sürüklemiş olabilir.

"Hayır. Sikeyim hayır. İkimiz de evliliğimize sadık kalacağız Samara. Başka kadın yok. Başka erkek yok. Sadece sen ve ben, ama ben bir aziz değilim. Kadınlarla birlikte oldum, bazılarını kulüpte, bazılarını başka yerlerde buldum ama-"

"Ama daha önce seninle birlikte olan kadınlarla karşılaşmış olabilirim?" Kaşlarımı kaldırarak alay ettim. "Ben aptal ve saf değilim. Biz bir şey olmadan önce de kadınlar olduğunu biliyorum, ama geçmişin bir parçası oldukları sürece, bu benim için önemli değil."

Dudakları kısa bir süreliğine benimkilere dokundu ve çekildiğinde bana gülümsedi. "Seni hak etmiyorum."

"Muhtemelen hayır," diye kabul ettim. "Ben harikayım. Şimdi geri çekil de yüzümü düzelteyim ve gidelim."

Gülerek geri adım attı. "Bir dahaki sefere bu konuşmalardan bu kadar korkmayacağım."

"Güzel. Çünkü senden tek beklediğim dürüstlük, Lino," diye itiraf ettim ve banyoya doğru yöneldim.

Bu kadar basitti.

Lino ile ilişkim aramızdaki dürüstlük etrafında dönüyordu ve buna sahip olduğumuz sürece birlikte mutlu olabileceğimize inanıyordum.

Keşke ben de ona karşı dürüst olmaya devam edebilseydim.

***

Bir limuzinin arkasında *Indulgence*'a gitmek daha önce hiç deneyimlediğim bir şey değildi. Doğrusu, hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Yıllar önce kulüpten bilerek uzak durmaya başlamıştım, çünkü Lino benim önümde hiçbir kadını tavlamazken, bunun normal olmadığını anlamıştım. Her seferinde bir kadın tarafından ona yaklaşılmasını izlemek ve hiçbir zaman onun üzerinde hak iddia etme fırsatım olmayacağını düşünmek, dans pistinde yaşayabileceğim tüm eğlenceyi heba eden bir şeydi.

Kendimi Lino'ya ihanet etmiş gibi hissetmeme neden olsa da, arkadaşlarımla dans gecelerimi rakip kulüplere taşıdım. Uzun sürmemişti. Connor'la olan ilişkim beni tüm o arkadaşlarıma karşı yabancılaştırmıştı. Bu yüzden onun eli sırtımın küçük bir bölümündeyken kulübe girmek, deneyimlemeyi hiç düşünmediğim bir şekilde gerçeküstüydü.

İçeri girdiğimizde kafalar bize doğru döndü ve Lino'nun ilgisini çekmek isteyen insanların oluşturduğu izdiham hemen başladı. İyileşme sürecimde benimle ilgilenerek geçirdiği haftalar boyunca sadece nadiren yanımdan ayrıldığı düşünülürse, varlığının özlendiğinden hiç şüphem yoktu. Morluklarım makyajla kapatabileceğim kadar azalmışken, işe döneceğim günün hızla yaklaştığını biliyordum. Lino bile kalan morluk izleri geçtikten sonra geri dönmemi engelleyemezdi.

Gecenin Matteo'nun Lino'dan tecavüz konusunda farkındalık yaratmak için düzenlemesini istediği büyük bir yardım etkinliği olması, etkinliği daha da beklenen bir hale getirdi. Bir gece kulübünde tecavüze karşı yardım etkinliği düzenlemek bazılarına zevksiz gelebilirdi ama Lino, Matteo'nun bunu bir açıklama yapmak olarak gördüğünü açıkladı. Mülklerinde bu tür şeylere müsamaha gösterilmeyecekti ve buna cüret eden herkes Bellandi ailesinin gazabına uğrayacaktı.

"Şu ana kadar ne durumdayız?" Enzo bizi merdivenlerin dibinde karşıladığında Lino sordu, VIP katına çıkarken sessiz bir nöbetçi gibi Lino'nun diğer tarafında yürüyordu.

"Harika. "Harika. Eğri büğrü sikikleri vardır BAĞIŞ YAPMAK Hatta ötesinde ve bu gece pahalı bir giriş. Şehrindeki tecavüz ve cinsel suçlara karşı mücadelede ona katılacaklarını açıkladılar. Kuma büyük bir çizgi çekiyor. Umarım kaçınılmaz serpintiyle başa çıkmaya hazırızdır," diye belirtti Enzo. Ben de aynı fikirdeydim. Lino'nun hayatının tehlikede olduğu düşüncesi, davaya yürekten inanıyor olsam da hoş karşıladığım bir şey değildi. Hiç tecavüze uğramamış ya da uyuşturulmamıştım ama Ivory'nin bir keresinde Matteo'yla bağlantısını açıklarken uyuşturulmaktan bahsettiğini dinlemiştim. hayırseverlik başladı. Bu kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir şey değildi.

Daha yeni benim olmuşken Lino'yu kaybetme ihtimaliyle yüzleşemezdim.

VIP katına çıktık ve Matteo Lino'yu sırtını sıvazlayarak ve kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Ivory gözle görülür bir şekilde ortalıkta yoktu, yeni doğan Luna ile evdeydi ve Matteo istese bile onu yanından ayırmanın imkânsız o l a c a ğ ı n d a n emindim. Ivory'nin yapamayacağı pek bir şey yoktu.

Matteo'yu etik olmayan kocası için affedebilir ya da hoş görebilirdi ama onu kızlarıyla geçireceği zamandan mahrum bırakmak şüphesiz bunlardan biriydi.

"Bayan Bellandi," diye selamladı Matteo, sesi çok yüksekti. Kafalar bize doğru döndü ve adam beni yarı dehşete düşürmüş olsa da gözlerimi ona diktim. "Çok hoş görünüyorsun. Lino'yla evlilik sana çok yakışmış."

"Sen bir ahmaksın," diye karşılık verdim ve derin bir kahkaha atarak kükremesine neden oldum. Alt katta çalan müziğe rağmen, onu duyamayanlar için yüzündeki gerçek mizahı yanlış anlamak mümkün değildi.

"Her zaman bir zevk, Samara. Umarım kuzenim iyileşme sürecinde seni eğlendiriyordur," diye ekledi daha sakin bir sesle.

Kendimi iyice dışlanmış hissederek ona dudak büktüm. "O biraz sıkıcı. Sürekli çalışıyor. Daha iyi bilmesem, patronunun bir köle şoförü olduğunu düşünürdüm."

Lino yanımda kıkırdadı, beni kendine doğru çekti ve burnuyla yanağımı okşadı. "Şampanya?" diye sordu bir garson, mekânı dolaşırken. Lino iki bardak aldı ve birini tereddütle bana uzattı.

"Belki de içmene izin vermemeliyim," dedi gülümseyerek. "Bu gece zaten kendini şımarık hissediyorsun. Eğer alkol eklersem, Küçük Güvercin'imin nasıl bir versiyonunu elde edeceğimden biraz korkuyorum." Garson kız lakabımı söyleme şekliyle ona iç geçirdi ve ben kafamı kuma gömüp devekuşu oynamak istedim.

"Siz ikiniz beni utandırmaya mı *çalışıyorsunuz*?" Matteo kıkırdadı ve sonra dönüp bir hoşça kal bile demeden yarım yamalak bir iş adamıyla sohbet etmek üzere uzaklaştı.

"Aklımdan bile geçmezdi," diye güldü Lino. "Sadece kıçına bakan erkeklerin sana yaklaşamayacağını açıkça belirtiyorum."

Kıkırdadım, yüzümü ona döndüm ve elini söz konusu kıça doğru kaydırmak için arkama uzandım. Parmakları sadece üstteki kıvrıma dokundu, neredeyse hiç dokunmadı ama yüzündeki gülümseme kayboldu. Şampanyamı tutmayan eli göğsünde durmuş, gömleğinin yakasıyla temkinli bir şekilde oynuyordu. "Bu seni de yasak bölge olarak işaretleyebileceğim anlamına mı geliyor?" Dalga geçtim ve herkes izlerken eğilip dudaklarıma yavaş, şehvetli bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.

"Beni işaretlenmiş say," diye mırıldandı uzaklaşırken. Bana bakışı kalbimi eritti, ama çok çabuk kayboldu ve yerini yüzünde görmekten nefret ettiğim daha sert bir tavır aldı. "Babam geldi," diye homurdandı, şampanyasını yudumlarken sanki öfkesi vücudunda nabız gibi atmıyordu. Serbest eliyle benimkini tuttu ve başparmağını doğum lekesinin üzerinde

gezdirdi. Benim

Dokunduğumda tenim karıncalandı, evden çıkmadan önce bana yaptığı şakayı hatırladım ama bunun cinsel içerikli olmadığını biliyordum. Bunu kendini rahatlatmak için yapıyordu, çocukluğundan beri benimsediği rahatlatıcı jesti.

"Olmaması mı gerekiyor?" Rahatmış gibi davranarak sordum. İkimiz de babasından nefret ettiğimi biliyorduk ve bu duygu karşılıklıydı, ama Lino bana uzun zaman önce, sık sık 'elimden tutacak' bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söyleyen adamın önünde korktuğumu belli etmemeyi öğretmişti.

Kendisine göre bu *görevin* oğluna düşeceğini hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Bundan çok şüpheliyim.

"Angelino," dedi babasının derin ve yapmacık sesi ayağa kalkarken. "Bayan Mahoney."

"Baba," diye karşılık verdi Lino. "Artık Bayan Bellandi. Eminim duymuşsunuzdur." Lino'nun sesi ilgisizlikten başka bir şey değildi ve babası da bu saçma sapan gösteriye, yanlarından geçip giden, müzik eşliğinde salınan ve aralarındaki yırtıcı hayvandan habersiz eğlenen kulüpteki açık saçık giyimli kadınlara bakarak karşılık verdi. Hiç şüphesiz, odanın içinde bir yerlerde Lino'nun üvey annesinin muhtemelen etrafta dolaştığını biliyordum. Olduğundan daha gençmiş gibi davranıyor ve kocasının ilgisini çeker çekmez yeni bir modelle değiştirilmeyeceğini düşünüyordu. Ya da belki de bunu biliyordu ve bu yüzden onu ne zaman görsem sinsi sinsi dolaşıyor gibiydi.

Gabriele Bellandi'ye karşıhiçbirsevgibeslemiyorduve duyguları karşılıklıydı. Neden evlendiklerini asla bilemeyeceğim. "Söylentiler duydum ama yalan olduklarını düşündüm. En büyük oğlum evlenip de beni davet etmeyecek değil ya?" Gabriele, işine geldiği zaman müşfik bir baba rolü oynamayı severdi. Merak ediyordum.
Bu tür davranışlarla kandırmak isteyebileceği yakınlarda.

"Bu bir son dakika kararıydı ve Samara'yla olan kaçınılmaz ilişkime her zaman karşı çıktığın için seni davet etmeyi uygun bulmadım. Özel günümüzde isteyeceğim son şey olay çıkarman olurdu." Lino'nun açıklaması dilinden o kadar kolay döküldü ki, babası ona şaşkın bir bakış fırlattı. Lino'nun toplum içinde babasına bu kadar rahat karşı çıktığı pek görülmemişti. Aralarındaki etkileşime pek sık şahit olduğumu söyleyemem, bu yüzden bunun Connor'la evlendiğimden beri, Gabriele'in evde kendi kocamı bıraktığımda Lino'nun beni aile yemeklerine ve toplantılarına sürüklemesinin uygunsuz olduğunu ilan ettiği yıllarda daha yaygın hale gelen bir şey olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

Lino ona karşı çıkmamıştı, ama bunun büyük ölçüde beni ailesinden ayırmak için iyi bir bahane olduğunu düşünmesinden kaynaklandığından şüpheleniyordum. O toplantılardan ne kadar nefret ettiğimi başından beri biliyordu ama yine de onu desteklemeye gitmiştim.

Çünkü onlardan benden daha çok nefret ettiğini biliyordum.

"Hm," diye mırıldandı Gabriele. "Yeni eşiniz, bu evlilik de öncekiler gibi kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğradığında çekip gitmesine izin verilmeyeceğinin farkında mı? Bazı kadınlar eş olmaya uygun değildir."

Lino'nun yanında homurdandım ama dilimi tuttum. Lino'nun yüzü öfkeyle çarpıldı. "Geleceğimizde boşanma olmadığının farkında. Connor'dan boşanması çok yakında konu dışı olacak," diye hırladı babasına, gözlerinde bir uyarı parıldıyordu.

"Peki neden?" Gabriele sordu, sesi her zamanki gibi sıkıcıydı. Bana bir bakış bile atma zahmetine katlanmazdı, beni bakmaya değer bulmazdı. Bana Yahudi veledi dediği ve safkan İtalyan oğluna layık görmediği günlerden beri hiç bakmamıştı.

"Çünkü ölmüş olacak," dedi Lino, şampanya kadehini dudaklarına götürdü ve sanki babasına vurma ihtiyacıyla titremiyormuş gibi bir yudum aldı.

"O zaman ayın on beşinde ikinizin de akşam yemeğinde bize katılmanızı bekliyorum?" diye sordu babası sertçe. Her ay birlikte yemek yedikleri, yemeğe oturacak kadar uzun bir süre aile gibi davrandıkları tek gün. Birbirlerini muhtemelen iş saatlerinde gördüklerini biliyordum, ama bu olduğunda Lino'nun tamamen işle ilgili olduğunu da biliyordum.

"Elbette," diye mırıldandım, Lino'nun elini kalçamda sıkmasına neden olarak. Onunla birlikte o korkunç yemeklere katılmamın onun için ne anlama geldiğini biliyordum ve karısı olarak benim görevim de buydu. Ailesinin ödümü kopardığı durumlar olsa bile, onu rahatsız edici durumlarda biraz daha rahat ettirmeye çalışmak.

Hayat böyleydi.

"Güzel. İşine dönmene izin vereceğim Angelino." En yaşlı Bellandi bir kez daha başını sallayarak VIP bölümünün köşesinde dans eden bir kadına doğru ilerledi. Düz sarı saçları beline kadar iniyordu ve aralarındaki yaş farkına rağmen yaşlı adama açıkça gülümsüyordu.

"Eskort mu?" Ben sordum.

Lino bir an düşünerek ona doğru baktı. "Evet," diye cevap verdi sonunda. Dürüstlüğünü, onu tanıdığını inkâr etmemesini takdir ettim.

Gördüm. Matteo'nun çalıştırdığı kızları tanıyor olması muhtemeldi, çünkü hepsi aynı işin bir parçasıydı.

Kıskançlığın zerresini bile hissetmedim.

Yok.

Buna izin vermek yerine ona döndüm ve göğsüne sokuldum. Sabununun kokusu, içimde kıpırdanan istenmeyen duyguları uzaklaştırmak için ihtiyacım olan rahatlığı verdi. Geçmişte bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve eğer sadakatsizlik gibi bir niyeti varsa, en azından bu konuda bana karşı dürüst olacağına güveniyordum.

Geçmişteki kadınların bir önemi yoktu.

Şu anda ona sahip değillerdi ve benimle bir ilgisi olsaydı asla sahip olamazlardı. Bu düşünce birden içimi evliliğimizi gerçek bir evlilik gibi sürdürme arzusuyla doldurdu. Lino'ya sadece isim olarak değil, benim olarak sahip olmak.

Bu beni umutlu olmaktan ziyade her zamankinden daha kararlı hissettirdi. Hiç değilse, beni buraya getiren koşulları, korkunç bir evliliğin limonlarını alıp, her zaman istediğim gibi limonata yapabilirdim.

"Bay Bellandi," diye fısıldadı yaşlı bir kadın yaklaşırken. "Bir başka başarılı etkinlik için tebrikler." Yaşına göre alışılmadık görünen uzun kahverengi saçlarıyla bana Lino'nun üvey annesini hatırlatıyordu. Kırklı yaşlarındaki çoğu kadın saçlarını biraz daha kısa tutmaya başlardı, ama o saçlarını öylece bırakmıştı ki, gözleri beni görmezden gelmeden önce kısa bir süre bana dikilmeseydi hayran kalabilirdim.

"Bayan Romano. Eşim Samara'yla tanıştınız mı?" diye sordu, işten çıkarılmasının önleyici olduğunu anlatmak istercesine. Geçmişte onu neye ya da kime sarılırken görmüş olabileceğini düşünmeme izin vermedim.

"O zevki tattığımı sanmıyorum," dedi ve tokalaşmam için elini uzattı. Erken çıktığını düşünerek görmezden gelmek istesem de kibarca elini tuttum. "Evli olduğunuzu bilmiyordum Bay Bellandi." Bana sivri bir bakış attığında, ilişkilere dair bir imada bulunmak istediğini, bu bilginin böylesine kamuya açık bir ortamda verilmesinin beni ne hale getirebileceğiyle uzaktan yakından ilgilenmediğini anladım.

"Biz yeni evliyiz," diye açıkladım, yeni biriyle tanışmanın doğal bir tepkisi olarak saygı gösterme yeteneğine sahip görünmediği için konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye kararlı hissediyordum.

"Ah, bu her şeyi açıklıyor." Yüzündeki gülümseme kırılgandı, ne kadar sahte olduğu için her an çatlamaya hazırdı. "Siz ikiniz nerede tanıştınız?" diye sordu. "Burada mı?"

"Hayır. Lino'yla çocukluğumuzdan beri arkadaşız," diye yanıtladım. "Kardeşim Yavin *Tease'i* yönetir.*"*

Lino yanımda kıkırdadı ve sonunda eli benimkini buldu. "Benimle gel," diye mırıldanarak beni zaten etrafında olmak istemediğim kadından uzaklaştırdı. Yüzüme dostça bir gülümseme yerleştirerek ona dramatik bir el salladım. Acı duygularımın kenarlara yapıştığını, bunun açıkça sahte olduğunu biliyordum. Ama umurumda değildi. Hele ki benimle hiç konuşmadan beni bu kadar duygusuzca başından savabiliyorken.

Lino ve Matteo'nun bu sularda nasıl gezindiklerini, kullanıcıları ve istismarcıları nasıl ayıkladıklarını anlamıyordum. İmkânsız görünüyordu, sanki her köşede bir tehdit ya da bir yalancı gizleniyordu. Onların sahip olduğu şekilde gerçek, hakiki bir aile kurmak şöyle dursun, birine güvenmek bile imkânsız gibi geliyordu.

"Samara, bu Emilio," dedi Lino, VIP alanının kenarlarında oyalanan orta yaşlı adama yaklaşarak. "Sanırım daha önce tanışmıştınız?"

"Kısaca, evet. Seni tekrar görmek güzel," diye kabul ettim ve tokalaşması için elimi uzattım. Kahverengi gözleri kısa bir süreliğine kısıldı ama sonunda kendi elini uzattı. Lino'nun babası olacak yaşta olmasına rağmen bir defans oyuncusunun vücuduna sahip olan bu tuzlu ve biberli saçlı adamı fazla tanımıyordum ama onu birkaç kez görmüştüm. Lino'nun ona, sürekli koruması olmadığı zamanlarda kız kardeşini korumasına izin verecek kadar güvendiğini bilecek kadar.

"Siz de Bayan Bellandi."

"Emilio tam zamanlı güvenliğiniz olmayı kabul etti," dedi Lino, bizi tanıştırmasının bir anlamı olması gerektiği halde sormayı düşünmediğim soruyu yanıtlarken.

Elini geri çektiğinde elini belli etmeden pantolonuna sildi ve ben de dudağımı ısırarak elimdeki nemli teri sildim.

Kendimi yeterince iğrenç hissediyordum, ama dürüst olmak gerekirse. Burası bir gece kulübüydü ve cehennem gibi sıcaktı. "Seni işe götürüp getirecek. Ofisten her ayrıldığında, sana eşlik edebilmesi için önceden ona haber vereceksin."

Başıma gelecekleri bilsem de gözlerimi kocama çevirdim. "Bu gerekli olamaz."

"Bunlar benim şartlarım, Küçük Güvercin. Ancak bu şekilde seni koruyabilir ve sana istediğin gibi gelip gitme özgürlüğü verebilirim. I

Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaptığım için özür dilemeyeceğim," dedi ve eli belimde sıkılaştı.

İç çekerek başımı salladım. Ivory'nin sözleri kafamda çınlıyordu, hiç değilse Lino'nun yanında tek başıma olduğumdan daha güvendeydim. Onun korumasının benim mahremiyetim pahasına olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Tamam."

Lino rahat bir nefes aldı ve ben de bu konuyu tartışmamı beklediği için hemen suçluluk duydum. İçten içe, sadece beni korumak istediğini biliyordum.

Tüm yanlış yollara başvursa bile.

Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce Emilio'ya "İrtibatta olacağım," dedi. "Seninle dans etmek istiyorum."

Çok iyi bir dansçı olmasam da beni alt kata götürmesine izin verdim. Lino'nun muhtemelen ilgilenmesi gereken işleri olduğunu ve zamanı geldiğinde kulübünün sularında onsuz gezinmem gerekeceğini biliyordum. Onun her zaman yanımda olması -yarım aydır içinde bulunduğumuz mükemmel küçük baloncuk- sonsuza dek süremezdi.

Gerçeklik baloncuğumuzun hemen kenarında geziniyor, onu ve Lino'nun evini benim için güvenli bir sığınak haline getirmekle tehdit ediyordu. Bu yüzden beni vücudunun ön tarafına sıkıştırdığında, muhtemelen hor gördüğünü bildiğim sinirli pop şarkısında benimle birlikte hareket ettiğinde, buna karşı koymadım.

Ona doğru yerleştim ve bana doğal gelmeyen hareketlerde bana rehberlik etmesine izin verdim. Bir şarkıcı olarak müzik yeteneğim ritme dönüşmemişti.

"Evini satmak istiyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Artık benimle yaşadığın için ihtiyacın yok. Bu piyasada sana iyi bir fiyat bulabiliriz." Bedeninin benimkinin arkasındaki hareketinden etkilenerek ona mırıldandığımda içimde hiçbir mücadele kalmamıştı.

"Tamam." Zaten tecavüze uğradığım evi istemiyordum.
Uğruna savaşmaya değecek bir mücadele değildi.

Lino'ydu.

Ve savaşmaya niyetliydim.

Yirmi İki

Samara

Lino kapı çaldığında adadaki sandalyesinden kalkarken içini çekti. Bazı işleri halletmeye kararlı görünüyordu, kanepede oturup kitap okurken mutfakta olmayı tercih ederek benden kaçıyordu. Karnıma kramplar girmeye başladığını ve bu ayrılığın beni alışılmadık bir şekilde ağlamaklı hissettirdiğini düşünürsek, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Bir mücevher reklamının beni tetikleyebileceği noktaya yaklaşmıştı. Ufukta neyin göründüğünü biliyordum ve bundan her kadın kadar nefret ediyordum. Kemerli kapı aralığından onu görebiliyordum, ama sadece vücudumu ona bakmak için gerçekten çevirirsem. Bunu itiraf etmekten hoşlandığımdan daha sık yaptım, zamanını tüketen şeye odaklanırken alnının en ufak bir şekilde buruşmasının tadını çıkardım.

Bunun ne olduğunu sadece hayal edebiliyordum. Yavin de beni Lino kadar karanlıkta bırakmıştı ama tamamen saf ya da aptal da değildim. Suçlu olduklarını ya da en azından suçlularla bağlantıları olduğunu biliyordum. Ellerini temiz tutmalarını umuyordum, ama her ne yaparlarsa yapsınlar onlara yardım etmenin en iyi yolu cahil kalmak ve tüm bunlardan uzak durmalarını sağlamaktı. Gerçeği öğrendiğimde, Lino için bunu kaybedeceğimden endişeleniyordum. Beni artık hayattan ayrı göremeyeceğinden, bu durumun onu sık sık zorladığını ve gözlerinin dış köşelerinde olması gerekenden daha kısa sürede o belirgin çizgilerin oluşmasına neden olduğunu biliyordum.

Nefes kesici görünüşünü bozacak hiçbir şey yapmadılar ve bir şekilde onlara rağmen gerçekte olduğundan daha yaşlı görünmüyordu. Sadece onu, onları oluştukları gibi tanıyacak kadar iyi tanıyordum, çünkü hayatım boyunca bakmayı en çok sevdiğim kişi oydu. Dünyadaki en sevdiğim görüntüydü ve sabahları gördüğüm ilk ve geceleri gördüğüm son şey olmasını seviyordum.

"Samara bebeğim! Neredesin?" Ivory'nin arkadaşı Sadie çığlık attı, aceleyle eve girerken Lino'nun yanağına aceleyle bir öpücük kondurdu ve onu bir an için kapıda bocalar halde bıraktı.

"Ne yaptım ben?" diye sordu tavana, ön kapıyı kapatırken. Lino bana dönerek, "Seni eğlendirecek bir misafirin olduğuna göre, bunu ofisime taşıyacağım ve seni biraz yalnız bırakacağım," dedi. Sadie'ye sahte bir kızgınlıkla baktı ama oturma odasına girip beni kısaca öptüğünde bana verdiği sıcaklık, sosyalleşebileceğim bir arkadaşım olduğu için mutlu olduğunu gösteriyordu. Biri beni kontrol ediyordu.

"Beni aramadığına inanamıyorum! Yıllardır ikinizi de desteklerken haberi Ivory'den duymak zorundaydım, sana söylüyorum."

"Çılgın birkaç gün oldu," diye itiraf ettim, bir elimi ensemde gezdirerek. Saçlarımı tepemde topuz yapmıştım ve gözlüklerim yüzümdeydi, kafamın karıştığını hissediyordum. Sadie nedense her zaman kusursuz görünürdü, makyajsız göründüğünde bile.

"Tamam kaltak, affedildin, bana yüzüğü göster!" diye bağırarak yanımdaki kanepeye çöktü. Kitabı elimden kaptı, çok düşünceli bir hareketle sehpadaki kitap ayracını kitabın içine kaydırarak yüzünü pençelememi engelledi. Sonra elimi ters çevirdi ve yüzük parmağımdaki üç kordona baktı. "Aman Tanrım, çok güzeller" diye fısıldadı.

"Öyle değil mi? İyi iş çıkardı."

"Bellandi'ler için sadece en iyi kuyumcu diyorum sana. Evlilik hayatını nasıl buluyorsun?"

Yüzüne güldüm, çünkü nadir öpüşmeler ve geceleri sarılmalar dışında Lino'yla aramızda hiçbir şey değişmemişti. O bir partnerde isteyebileceğim her şeydi, ama zaten hep öyleydi. "Bu iyi bir şey. Yani, eminim bunun pek de normal bir durum olmadığını biliyorsundur, ama elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Umarım bunu bir sonraki seviyeye taşıyabiliriz ama şimdilik idare ediyoruz."

"Seks yapmadın mı?" diye tısladı. "Şimdiye kadar o boku paketleyip etiketlemişsindir diye düşünmüştüm kızım!"

Başımı gülerek salladıktan sonra Sadie'ye gerçeği itiraf etmeye karar verdim. Mesleği göz önüne alındığında, ona sormak istediğim bir şey vardı ve bunun benim dürüst olmamı gerektireceğinden şüpheleniyordum. Ne yazık ki. "Soracağız. Sadece oraya varmak için zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bana o zamanı veriyor ama hazır olduğuma karar verdiğimde bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Oraya gitmek için zamana mı ihtiyacın var? Samara, ergenliğe girdiğinden beri o adamı becermek istiyorsun," diye alay etti Sadie, gülmediğimde yüzümü inceleyerek. Söyledikleri hiçbir şekilde doğru değildi. Sadie'nin söylediği kadar sıradan bir şey olmasa da istiyordum.

Ona kafayı takmıştım. Gençken, onu havuzda yüzmek için üstsüz gördüğüm her seferinde yumurtalıklarım tutulmuş gibi hissederdim ve onlara geri çekilmelerini söylemek zorunda kalırdım. "Connor beni incitti," diye itiraf ettim aceleyle. "Bunu henüz atlatamadım ve atlatabilecek miyim bilmiyorum. Lino'dan başka biri olsaydı, oraya gitmeyi düşüneceğimi bile sanmıyorum."

Gözlerini bana dikti, satır aralarını okumaya çalışırken birden ciddileşti. Bunu görünce burun delikleri açıldı ve çenesi gerildi. "O lanet olası pislik," diye tısladı. "Daha ölmedi mi? Cesedini tekmelemek istiyorum."

Sadece Sadie beni şeytanlarımın karşısında güldürebilirdi ve yüzüm omzuna çarpıp sesi boğulana kadar öne eğildim. "Henüz değil."

"Güzel. Onun çürüyüp gitmesini hiç istemem. Ayakkabılarımda Connor'ın pisliğine ihtiyacım yok. Ayakkabılarım onun iç organları için fazla güzel. Spor ayakkabılarım bile, yemin ederim bazen onlar bile ölü gibi kokuyor."

"Teşekkür ederim," diye hırıldadım omzuna, benim beceriksizliğim uğruna gülünçlüğünün dozunu artırdığını biliyordum. Bu Sadie'nin eşsiz bir yeteneğiydi, kendini utandırarak diğer herkesin daha rahat hissetmesini sağlıyordu. Ya da en azından davranışları normal bir insanı utandırırdı.

Ama Sadie değil.

Ya ölürsün ya kalırsın türünden bir kadındı.

Hiç bok almadı, kıç tekmeledi ve isimler aldı. Ve görünüşe göre çürümeye başladıklarında cesetleri tekmelemekten hoşlanmıyordu.

"Cidden, bana yardım edip edemeyeceğini sormak istiyordum. Tüm bu değişiklikler yüzünden dikkatim dağıldı, Lino'nun psikopat gibi tam zamanlı güvenlik ayarlayana kadar evden çıkmama izin vermemesinden bahsetmiyorum bile." Ayağa kalktı, en sevdiğim mor yastığı aldı ve yakalamak için havaya fırlattı. Her zaman kıpırdanmanın kraliçesi olan bu kadının benimle kanepede uzun süre oturmayacağını bilmeliydim.

"Öyle mi? Sadie Anne nasıl yardımcı olabilir, hayatım?"

"Kendimi nasıl koruyacağımı bilmem gerekiyor. Lino'nun ayarladığına şüphe olmayan güvenliğe güvenmeyeceğim. Ivory'nin başına gelenlere bak. Ben sadece

Bir daha asla böyle savunmasız olmak istemiyorum. Bu yüzden bana kendimi korumayı öğretebilir misin?" Düşünceli bir yüz ifadesiyle bana doğru dönmesini izleyerek sordum.

"Elbette," diye karşılık verdi, yere çöktü ve ayaklarını birbirine bastırarak lotus pozisyonunda oturdu. "Lino'nun itiraz edeceğini sanmam, gerçi o da sana öğreten kişi olmak isteyebilir. Onun sana öğretmesinin çok daha eğlenceli olacağını söylemeliyim."

Bundan hiç şüphem yoktu. Hiç. Ne olursa olsun. "Eğlenmeyi öğrenmiyorum. Kendimi savunmayı öğreniyorum. Bana dokunduğunda düşünemiyorum. Yemin ederim beynim kafamın içinde yulaf ezmesine dönüşüyor ve kesinlikle hiçbir işlev göremiyorum. Bana öğretmeye çalıştığı hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

"Tamam," diye omuz silkti. "Sen kaybedersin. Eğer herhangi bir noktada seninle dövüşmesine izin vermeye karar verirsen, izleyebilir miyim? Aranızda kontrol edilmemiş ciddi bir kimya var ve ben Patrick'ten yeni ayrıldım. Kurak bir dönem geçiriyorum."

"Hayır!" Lino koridorun sonundaki ofisinden bağırdı, belli ki bir sürüngen gibi kulak misafiri olmuştu. Gözlerimin oturma odasını koridordan ayıran duvara kaymış olması gerektiğini biliyordum, bu kadar etkili bir şekilde dinlemek için ne kadar odaklanmış olması gerektiğini hesaplıyordum.

"Siktiğimin sürüngeni!" Sadie bana bağırdı. Suçlu bir mafya adamına bağırdığı gerçeğinden asla korkmayan biri olarak, dinlemenin aslında ürkütücü olduğunu kabul etmek zorunda kalsam bile bana sırıttı.

"Gerçekten mi? Az önce Samara ve benim spor minderinde yuvarlanmamızı izlemek istedin!" diye işaret etti ve ben sessizce gülerken başımı salladım. "Röntgencilik çok mu?"

"Deneyene kadar eleştirme," diye daha sessiz bir şekilde
alay etti. Hayatıma ne olmuştu böyle? Cidden. Sadece
yapamadım

***

Sadie'yi severdim.

Gerçekten öyle. Enerjisi bulaşıcıydı, gülümsemesi en duygusuz erkekleri bile eritirdi, çünkü o her zaman çok mutluydu.

Ama regl dönemimde çok *yorucu* oluyordu. Lino'nun telefon konuşmasının sonunu yakalamak ve sesindeki öfke de yardımcı olmamıştı. Connor gitmişti. İz bırakmadan ortadan kaybolmuştu ve her ne kadar

saklamaya çalışsa da, bunun Lino'ya her gün ağır geldiğini biliyordum.

Tekrar tebriklerini mırıldanarak ve dedikodular ortalıkta dolaştığı için bir an önce kardeşime söylememiz konusunda bizi uyararak gittiğinde, bir hiçlik birikintisi içinde kanepeye yığıldım.

Lino kıkırdadı ve beni girişteki mutsuzluğuma terk etti. Gözlerimi kapattım, onun yokluğunda uyuyormuş gibi yapmaktan memnundum.

Gözlerimi ancak sehpanın üzerindeki bardak altlığına çarpan bir kutunun sesi beni mutsuzluğumdan kopardığında açtım. Masanın üzerinde bir kutu diyet soda, en sevdiğim çikolata ve bir peçetenin üzerinde iki ağrı kesici hap duruyordu. Lino uzaktan kumandayı getirip kanepede yanıma oturduğunda hepsi sıraya dizilmiş ve benim için hazırdı.

Tek kelime etmemiştim. Regl dönemimden ya da buna benzer bir şeyden bahsetmemiştim. Kadınlığımın en ince ayrıntılarına kadar inen konuşmalar yapmamış olsak da, Lino bu süre zarfında bana çoğunlukla bir sığınak vermişti. Film izleyebileceğim ve en sevdiğim yiyeceklerle kanepeye kıvrılabileceğim bir yer. Ona sandığımdan çok daha fazla ilgi göstermiş, benimle ilgilenmiş ve ihtiyaçlarımı bir eşten bekleyebileceğimden çok daha iyi karşılamıştı.

Ve tüm bunları biz sadece arkadaşken yapmıştı.

Hafif bir romantik komedide karar kıldığında, ruhum uçtu. Bu gülünç ve abartılı bağlantı tam da deli beynimin ihtiyacı olan şeydi. Hapları alıp ikisini de ağzıma attım ve bir yudum sodayla birlikte yuttum. "Buraya gel," diye mırıldandı Lino, kucağını sıvazlayarak.

"Sen bir şey istemeyi biliyor musun ki?" Tersledim ve hemen yüzümü buruşturdum. Her ne kadar doğru olsa da, bunu belirtmek için uygun zaman, umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir hizmeti sağladığı zaman *değildi*.

Lino'nun regl dönemimde bana bebeklik etmediği bir zamanı bile hatırlamıyordum.

Sadece kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Oh lütfen, sevgili karım. Acılarınızı dindirebilmem için başınızı şu tarafa getirir misiniz?"

Gözlerimi devirmeden önce ona son bir kez daha baktım. Başım kalçalarına çarptı, bu yüzden ön gösterimler boyunca beklerken ona baktım. Güçlü ve becerikli bir eli tişörtümü yukarı kaldırarak karnımı ortaya çıkardı ve hafifçe bastırarak ağrımı hafifleten bir masaj yaptı. Güçlü, kaslı kalçalarının zayıf bir yastık olacağı düşünülebilirdi.

Ama bir yastığı hiç bu kadar sevdiğimi sanmıyordum. Film devam etti ama elleri sihrini konuştururken ben uykuya dalıp çıktım. Filmin sadece parçalarını yakalayabilmem, bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor gibi görünmesi umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey

Lino'nun orada olmasıydı, her ay gelen ağrıyı hafifletmek için elleri karnımda çalışıyordu. Bir kadına onun gibi değer veren, onu böylesine şiddetle seven başka bir erkek tanımıyordum.

Bir arkadaş olarak, bir gün yüzleşmek zorunda kalacağım korkunç bir gerçek gibi görünüyordu. Bir kadına aşık olduğu ve o kadının ben olmadığım gün. Karısı olarak, bir gün o kadın olacağımı umuyordum. Benimle ilgilenme şekli ilişkimizin bir sonraki aşamasında da devam edecek, birbirimizin bedenlerini daha yakından tanıdıkça her şey yeni bir anlam kazanacaktı. Daha fazla istediğim bir şey yoktu.

"Otur ve benim için öne doğru eğil, Küçük Güvercin," diye mırıldandı ve sesi sisin içinde yankılandı. Sanki onu görmeden ya da hissetmeden her yerde bulabilirmişim gibi.

O sadece oradaydı. Her zaman.

Dediğini yaptım ve beni çekerek kanepede bacaklarının arasına oturtmasına izin verdim. Aramızda hiç boşluk yoktu, kıçımın tam arkası onun kucağında duruyordu. Elleri ensemdeki deriyi okşadı, boynumdaki ve omuzlarımdaki kasları o kadar dikkatle yoğurdu ki inledim. "Çıkardığın sesler konusunda dikkatli olmalısın." Sesinde bir mizah vardı ama bu mizahın, merkezimdeki her kası, gevşetmek için çalıştığı tüm kasları beklentiyle gerginleştiren bir seviyeye kadar derinleşmesi hiç de yanlış değildi.

"Regl oldum. Sanırım güvendeyim," diye takıldım ve elleri gömleğimin arkasından yukarı doğru kayarak kürek kemiklerimin kaslarını çalıştırdığında tekrar inledim.

"Bu dünyada senin içine girmemi engelleyecek tek bir şey olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Seni hissetmek için ölüyorum, seni ne kadar ıslatabileceğimi ve sikimi bir mengene gibi ne kadar sıkacağını bilmek için ölüyorum. Seni yukarı çıkarmamı ve bunu öğrenmemi engelleyen *tek* şey senin hazır olmaman. Beni senden uzak tutan tek şey sensin. Biraz kandan korkmadığımı bilmelisin," diye kıkırdadı ve ben dudağımı ısırdım.

"Kana ne kadar aşina olduğunu bilmek istemiyorum," diye şaka yaptım, sohbeti asla sahip olamayacağımız tehlikeli seks konusundan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Yatak odasında çok fazla zor hayır'ım olduğunu düşünmüyordum, ancak regl seksinin bunlardan biri olduğunu söylemek güvenli hissettirdi.

Çünkü iğrenç.

"Bu senin için mümkün değil mi?" diye sordu, ben de başımla onayladım. Filmdeki çift sonunda öpüştü, ama ilk kez garip hissetmedim. Geçmişte Lino'yla izlediğim filmlerdeki seks sahneleri bende bir deliğe girip aşağılanarak ölme isteği uyandırırdı. O da her zaman bu sahnelerden rahatsız olmuş gibi görünürdü ama benim için aşk filmlerine katlanırdı. "Muhtemelen sınırlar hakkında bir konuşma yapmalıyız."

"Sınırlar mı? Benim de bir sözleşme imzalamamı mı istiyorsun?" Fısıldadım, beni geri çekip göğsüne bastırmadan önce bir elini yanıma sokup kısa bir süre gıdıkladığında yüzümü buruşturdum. Bu hareketi takdir ettim, eğer gerçekten seks hakkında konuşacak olsaydık, yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım gerçeğini takdir ettim.

"Ben bir Dom değilim," diye güldü. "Ama seninle hiçbir sınırı aşmak istemiyorum. Sınırların dışında bir şey var mı?"

"Üçlü seks," diye ağzımdan kaçırdım. "Başkasının bana dokunmasına ya da başkasına dokunmasına izin vermeni istemiyorum. Yumruklanmak ya da çok aşırı bir şey istemiyorum-"

"Normal sınırları kastetmiştim Samara," diye güldü. "Öyle sapıkça bir şey çıkarıp sana dayatacak değilim."

Rahatsızca güldüm. "Hiç maceracı olduğumu sanmıyorum." "Basitten başlayalım." Bir parmağını dudaklarıma dokundurdu, etime dokunarak dikkatimi çekmek için bir kez oraya. "Sikimi buraya koyabilir miyim?" Kızardım ama başımı salladım, kadınların oral sekse sınır koyup koymadıklarını merak ediyordum. Parmak göğüslerimin arasından aşağı kaydı ve meme uçlarım tepki olarak çakıllanırken gömleğimin üzerinde kaymasını izledim. "Buraya koyabilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadım, kulağımın dibinde inlemesine bayılmıştım.

O el aşağı kaydı ve taytımın üzerinden beni kavradığında kalçalarım kendi kendine kıvrıldı. "Seni burada becerebilir miyim?"

"Elbette," diye fısıldadım gülerek.

Diğer eliyle kıçımın yanağını kavradı ve o kadar sert sıktı ki çaresizliğini hissedebildim. "Peki ya kıçın, *vita mia*? Seni orada sikebilir miyim?"

Duraksadım, dudağımı ısırdım ve düşündüm. Ama dürüstlükte karar kıldım. "Ben hiç-"

"Bana izin verecek misin?" diye sordu, hiç yapmadığıma dair açıklamamı keserek. Sesinin hırıltıya dönüşmesinden ne yaptığımı ya da kiminle yaptığımı bilmek istemediğini anladım. Benden önce sahip olduğu kadınları düşünmenin bana hissettirdiklerine benzer bir şey olsaydı, bu düşüncenin cam çiğnemek gibi geldiğini hayal ederdim.

"Evet," diye fısıldadım. Arkamdan kulağıma doğru inledi ve başka soru sormadı. "Hepsi bu kadar mı?" Onu biraz daha zorlamak isteyerek alay ettim.

"Sessiz ol Samara, yoksa hazır olmadığını unutabilir ve bu gece benim olanı alabilirim."

İşler çabuk kızıştı.

Kıkırdayarak şekerimi almak için öne doğru uzandım. Lino bir ısırık aldı ve ben ona sırıtırken bana geri verdi.

Lino*'ya* eziyet etmekten çok hoşlanacağımı hissediyordum.

Hazır.

Ve bekleyemedim.

Yirmi Üç

Lino

Kafamı duvara vurmak istedim. Neden Samara'ya onu nerede sikebileceğimi sormuştum ki? Neden ona içine girmek için sabırsızlandığımı söyledim?

Indulgence'daki etkinliğin olduğu gece kıçını ada *tezgâhıma* koyduğum günden beri kendimi işlevsiz hissediyordum. Geçmişi göz önüne alındığında onu dehşete düşürecek bir vahşilikle ona ihtiyacım vardı. Ve benden korkmakta sonuna kadar haklıydı.

Onu asla Connor'ın incittiği gibi incitmezdim; ona haksızlık etmeyi aklımdan bile geçirmezdim. Ama ben iyi bir adam değildim ve o da içimdeki kötülüğün ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Ta özüme kadar, babamın ve ailemin çocukken ruhumu lekelediği köklerime kadar.

Samara hayatıma girmeden yıllar önce, altı yaşındayken ilk erkeğimi öldürmüştüm.

Beni hiç masum olarak tanımamıştı, sadece içimdeki katili biliyordu.

Matteo'nun babasının yerini almasından bu yana geçen yıllarda, kirli işleri başkaları halletti. Kendimi çoktan kanıtlamıştım ve uzmanlığım yasal işlerde çok daha kullanışlıydı ama bu beni *temiz* yapmıyordu. Siperlerde yaşadığım, hayatımın her günü bir savaş alanıymış ve tek çıkış yolu ölmekmiş gibi savaşarak geçirdiğim yılları silmedi.

Tüm bunlara rağmen Samara beni seviyordu. Küfürlü sözlerim ve çalıntı öpücüklerim karşısında eriyip gitmesine bakılırsa, bundan hiç şüphem yoktu. Sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi beni kucaklayışına bakılırsa.

Ama hayır, benden korkmasının asıl nedeni, beni güldürdüğü onca zamanın altında benim azılı bir katil olmam değildi.

Çünkü onun gitmesine asla izin vermezdim.

O benimdi.

Ve bir gün başka bir şey istediğinde, hayatı onu benden ayrılmak isteyeceği bir noktaya getirdiğinde fark etmezdi. Sunağında tapınırken bile onu benim olarak tutmak için yaldızlı kafesinin anahtarlarını atacaktım.

Bu yüzden birdenbire tayt yerine şortla dolaşmaya başladığında, Küçük Güvercin'imin bilerek damarıma bastığını biliyordum. Beni kızdırmak ve eziyet etmek isteyecek kadar güçlü bir asi damarı olduğunu biliyordum, çünkü hala regl olduğunu düşündüğümü varsayarak kendini güvende hissediyordu, ama kadınımın kanaması durduğu anda anladım. Bunu her zaman söyleyebildim. Duşta çok fazla mastürbasyon yapmaktan aletim muhtemelen çiğ kalacak olsa bile buna izin verdim.

"Samara," diye homurdandım ona, oturma odasında lanet bir yoga pozunda eğildiğinde.

"Evet, benim İtalyan Aygırım?" diye mırıldandı, kıçının alt kısmı bir gün onu tamamen koparmaya niyetlendiğim lanet şortundan bana bakıyordu.

"Kıçına şaplak atmamı ister misin?" Homurdandım ve onu yüksek sesle güldürdüm. Bu ses kalbimi sıcaklıkla kapladı, her zaman onun yanında çözülüyormuş gibi görünen buz gibi içimi eritti. Eğer o olmasaydı, hayatımdaki sürekli varlığı olmasaydı, Matteo ya da Ryker'dan daha soğuk olacağıma ikna olmuştum. Ondan gelen her şeye tahammül edebilirdim, saçma bir lakaba bile.

"Belki," diye omuz silkerek alay etti ve dikkatini yoga videosunu yayınladığı televizyona geri çevirdi. Yüzündeki sinsi ifade beni daha da yakınlaştırdı. "Hoşuma gitti. Sanırım bundan sonra sana böyle hitap edeceğim." Arkasından yaklaştım, ellerimi kalçalarının arkasındaki çıplak tenin üzerinde gezdirdim ve şortunu şeftali kıçını görebileceğim şekilde yukarı ittim.

"Beni itmekten hoşlanıyor musun? Sanırım bana *koca* demeni tercih ederim." Elimi yanağına doğru indirerek tenini pembeleştirecek kadar sertleştirdim.

"Evet."

"Seni cezalandıramadığım zaman bunu yapman hoş bir şey değil," diye mırıldandım ve aynı hareketi diğer yanağımda da tekrarladım.

"Bana her zaman işkence ediyorsun. Neden ben de bu iyiliğe karşılık veremiyorum?" Sesi soluk soluğa çıkmıştı. Küçük Güvercinim kıçına şaplak atmamdan hoşlanıyordu ve *bu*, sonunda ona sahip olabildiğimde hatırlamaya tamamen niyetli olduğum bir şeydi.

"Ben duş alacağım," diye homurdandım ve ondan uzaklaştım.

"Beni düşünüyor musun? Orada otuz bir çekerken?" diye sordu ve neden günde en az iki kez duş aldığımı bildiğini açıkça itiraf ederek beni şok etti.

"Parmakların o küçük amcığın üzerinde dans ederken beni düşünüyor musun?" "Yıllardır düşünüyorum," diye itiraf etti ve bana arsız bir gülümseme verdi.

"Aynen, *vita mia*."

***

Samara açık bıraktığım banyo kapısından içeri adımını attığı anda anlamıştım. Günün her saniyesinde seksi küçük bedenini evin içinde gezdirerek bana eziyet ettiği doğruydu ve ben de bu iyiliğe karşılık vermek istediğimi biliyordum.

Samara'ya sikimi ilk kez göstermekten daha uygun bir şey olamazdı.

Sırıtma isteğime karşı koydum, öne doğru eğilip bir elimi duşun fayanslı duvarına bastırırken onu görmemiş gibi davrandım. Banyodaki buharın detayları gizleyeceğini biliyordum, onu zar zor görebiliyor olmam bunun yeterli kanıtıydı. Yüzüme su damlarken gözlerim kapandı, elim şaftımın tabanını sardı ve Samara'nın sıkı kılıfının yapacağını hayal ettiğim gibi sıktı. Elim ıslakken, her zaman gerçeği hayal etmeye biraz daha yaklaşabilir, onun içine girdiğimde, karşılaşacağım kaçınılmaz direnci ittiğimde nasıl hissedeceğimi taklit etmeye çalışabilirdim.

Samara için çok uzun zaman olmuştu, tıpkı benim gibi. Sıkı olacaktı ve ona bir gösteri sunmak için yavaş bir ritimle sikimi yukarı aşağı hareket ettirirken kavramamı sıkı tuttum. Her ayrıntıyı görmesine ve hissetmesine izin vermek için. Kendimi zorlarken gözlerini üzerimde hissetmek neredeyse çok fazlaydı, neredeyse beni çaresiz bir genç gibi uçurumun kenarına gönderiyordu.

Ama Samara'nın gördüklerinden hoşlandığını ve gösterinin tadını çıkardığını bildiğimden, yüzünü gerçekten inceleyebileceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum. Onu her santimimle doldurduğumda tepkisini gerçekten görebilecektim.

Hızım arttı, elim orgazmımı daha hızlı gerçekleştiriyordu.

Bunu görmesine ihtiyacım vardı, boşalmamı izlemesine ve bunun onun işkencesinin bir ürünü olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Küçük Güvercinimin yakalanma korkusuyla daha fazla izlemesine izin vermeyeceğini de biliyordum.

Bu yüzden onu yatakta altıma uzanmış, bacaklarını sıkıca etrafıma sarmış ve her itişte kenetlenmiş olarak hayal ettim; elleri saçlarımdaydı, iniltileri kulağıma geliyordu.

Bu görüntü beni uçurumun kenarından döndürmeye yetti, nefes nefese işimi bitirirken yükümü fayansın her tarafına boşalttım.

Kapıya bakmak için döndüğümde Samara gitmişti.

Ama izlediği için ona eziyet etmek niyetindeydim.

Yirmi Dört

Samara

Yemek boyunca oturmak acı vericiydi.

Kesinlikle çok acı vericiydi. Lino'nun bana eziyet etmeye kararlı görünmesi, ikimiz için yemek hazırlarken hiç gömlek giymemiş olması da yardımcı olmadı. Omuzlarındaki geniş kaslara bakmak, tencereleri sallayıp hareket ettirirken pazılarındaki kasların hafifçe esnemesi, en normal koşullarda bile beni eritip bir yapışkan su birikintisine dönüştürürdü.

Ama onu duşta mastürbasyon yaparken izledikten hemen sonra? Elinin o kadar hareket etmesi için paketinin ne kadar büyük olması gerektiğinin gölgesini gördükten hemen sonra.

Uzun, neredeyse şiddetli vuruşlar, sonunda beni becerdiğinde onu boğazımda hissedeceğim genel izlenimini veriyordu. Bunu gördükten *sonra* keşke anal seks konuşması yapsaydık diye düşündüm.

Çünkü hayır. Hayır.

Sadece hayır.

Bana tamamen eziyet ettikten sonra hemen yanımdaki tabureye oturdu ve yemeğine yumuldu. Midem, içimde zonklayan ihtiyaçtan dolayı buruşup ölecekmiş gibi hissediyordum ama yemeğimi kurcalarken bedenimi sakinleştirmeye çalıştım.

Taburemde kıpırdanmamaya çalıştım, çok ihtiyacım olan yerde en ufak bir sürtünme bile elde etmek için kıpırdanmamaya çalıştım.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Küçük Güvercin?" Lino beni dikkatle incelemek için dönerek sordu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda anladım.

Hiç şüphesiz, beni gördüğünü biliyordum. Onu izlediğimi biliyordu.

Göğsüm ateş gibi kızardı, yüzüm aşağılanmanın etkisiyle kızardı ve kaşığım kaseye çarptı, çorba unutuldu. "Ben, ben ne yapabilirim ki?

ihtiyacın var mı?" Masum rolü oynamaya karar verdim, beni daha fazla utandırmamak için konuşmanın dağılmasına izin vereceğini umuyordum. Daha iyi bilmeliydim; Lino beni rahatlık alanımın sınırına kadar götürüp oradan itmekten her zaman zevk almıştı. Tepkilerimi izlemeyi severdi, daha fazla dayanamadığım zaman kendimi dışarı atmamdan zevk alırdı.

"Hmmm, beni izlemek hoşuna gitti mi?" diye sordu, kendi kaşığını bırakıp taburesini döndürerek ellerini kalçalarıma koydu ve beni kendisine çevirdi. Taburelerimiz yeterince yakın olduğundan, dizlerini benimkilerin altına soktu ve onları bacaklarımı açmak için kullandı. Hareket dengemi değiştirip sırtımı taburenin arkalığına çarptırınca bir elimle tezgâha, diğer elimle taburenin oturağına tutundum.

"Ben izlemedim-"

"Bana yalan söyleme, *vita mia*," diye mırıldandı, elinin parmaklarını uyluğumun çıplak teninde gezdirirken. Alyansının metali, Lino'nun benim olduğunu hatırlatırcasına, ateşler içindeki tenimde serinlik hissi uyandırıyordu.

Benim kocam.

Bazen unuttum, onun sadece bir *arkadaş* olduğu onca yıl boyunca acı çektiğim düşüncelere geri döndüm. Bazen asla birlikte olamayacakken ona bu kadar bağlanmış olmanın utancında kayboldum.

Ama öyleydik ve öyle olacaktık.

Ben de çenemi kaldırdım ve yüzümü ona dönerek "Evet" diye mırıldandım.

Gözleri karardı, parmakları kalçalarımda sıkılaştı. Gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırdı ve bunun onu şaşırttığım durumlardan biri olduğunu biliyordum. Tepkilerim onu hazırlıksız yakalıyor ve ona eğlence sunuyor gibiydi. Bu sefer bu eğlence çok daha tehlikeli bir durumda olsa bile.

Akıl sağlığım için

tehlikeli. Kalbim için.

Benim varlığım.

Ama ilişkimizin sularını test etmek için dalıyorduk.

"O zaman bence," diyerek düşünce tarzımı onayladı, parmakları merkezime yaklaştı ve şortumun etek ucunu okşadı. "Belki de bu iyiliğe karşılık vermelisin."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ani değişim yüzünden kafamın karıştığını hissettim. Bana dokunmasını bekliyordum, buna hazır olup olmadığımdan hâlâ emin olmasam da bana dokunmasını istiyordum. "Ne?"

"Kendine dokunmanı izlemek istiyorum. Kendini boşaltırken beni düşündüğünü bilmek istiyorum."

Boştaki elini uzatıp benimkini kavradı ve kalçalarımın arasına indirdi. Göbeğime doğru uzandı, şortumun ince kumaşına değdi ve oradaki sıcaklığı artırdı. Her yerim ne kadar sıcak olsa da, Lino'nun sözleri ve bana *gerçekten* dokunmadan eziyet etmesi yüzünden amım şimdiden yanıyormuş gibi hissediyordum. "Bilmiyorum," diye kekeledim, çünkü dürüst olmak gerekirse birinin önünde kendime dokunmak daha önce yaşadığım bir deneyim değildi.

Şortumun eteklerini okşadı, kumaşı yana kaydırarak parmaklarının çıplak tenime değmesini sağladı. Ona eziyet etmek amacıyla şortun altına iç çamaşırı giymediğimi zaten biliyordum, bu yüzden bacaklarım açılmış ve amım gözlerine açıkken ne kadar müstehcen görünmüş olmam gerektiğini biliyordum. Ama buna rağmen, şortu yana doğru tutuşundan anlamış olsa bile, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Benim onayımı beklerken asla aşağıya bakmadı. "Bakalım seni ne kadar ıslatmışım, Küçük Güvercin," diye fısıldadı, öne doğru eğilip dudaklarını bir anlığına usulca dudaklarıma değdirdi. Kendime baktım, dudağımı ısırdım ve sonunda başımı salladım. Sonra elimi kalçamdan merkezime doğru kaydırdım, parmaklarım aşırı hassaslaşmış tenime dokunduğu anda sarsıldım.

İki parmağı klitorisimin üzerinde yavaş ve tereddütlü bir daire çiziyordu. Sonunda Lino'nun yüzüne bakmaya cesaret edebildiğimde, gözleri hâlâ yüzümdeydi, hâlâ izliyor ve bekliyordu. "İzlemeyecek misin?" O anda hissettiğimden daha cesurca sordum, her zaman test eder ve geri iterdim. İlişkimizin özeti buydu; sataşma, eziyet, şefkat, sevgi ve sınırları test etme arasında sürekli bir itme ve çekme.

Bir iniltiyle gözleri benimkileri bıraktı, vücudumda aşağı doğru süzülerek elimi amıma dayadı. Onun eli şortumu yana doğru tutarken ve kendi parmaklarım bir kısmımın görünmesini engellerken görmenin zor olduğunu biliyordum, bu yüzden kalçalarımı kaydırdım, onları yukarı yatırdım ve taburemin arkasına daha fazla ağırlık verirken bacaklarımı daha geniş açtım. "Siktir," diye inledi Lino, beni cesaretlendirerek. Klitorisimdeki hızım arttı, nefeslerim düzensiz soluklarla geliyordu. "Henüz değil," diye emretti. "Kendini parmakla."

Dudağımı ısırdım ama elimi aşağı kaydırarak bir parmağımı girişime soktum, kalçalarım boşalma ihtiyacıyla yuvarlanıyordu. "Lütfen," diye yalvardım ona, *ihtiyacım* olmayan onayı arıyordum.

Ama ben istedim.

Lino güvenlik sunuyordu. Kontrolümü bırakabileceğim ve her zaman güvende olacağımı bildiğim bir yer. Önemsendiğimi hissetmek için ihtiyacım olan her şey oydu, çünkü ben daha ne yaptığımın ya da tereddütlerimin farkına bile varmadan onun her zaman ipuçlarımı okuyacağını, beden dilimin ne anlama geldiğini yorumlayacağını biliyordum.

Evindeydi.

"Bir tane daha," diye emretti hoyratça. "Bana ne hayal ettiğini söyle."

"Ellerin," diye nefes nefese kaldım. "Parmakların beni geriyor. Beni çok dolu hissettiriyor."

"Başka?" diye homurdandı ikinci parmağımı içeri kaydırıp hızla içime sokup çıkarırken.

"Ağzın," diye fısıldadım.

"Ağzım nerede, Küçük Güvercin?" diye hırladı. Serbest kalan elim cevap olarak yukarı kalktı, göğsümü kavradı ve tişörtümün kumaşı arasından meme ucumu sıkıştırdı. Sırıttı, kısa bir an için beni düşünerek baktı, sonra atletimi aşağı çekti, böylece et tümseği havada serbest kaldı ve ani soğuktan çakıllı hale geldi. Parmakları bir an sonra ona dokundu, nefesim kesildi ve sırtımı dokunuşa doğru eğdim. Bir tıslamayla öne doğru eğildi ve meme ucumu sertçe ağzına alıp emerken sıcaklık meme ucumu sardı ve bana tam da ihtiyacım olan sert muameleyi yaptı.

"Lino, lütfen," diye tekrar yalvardım, parmaklarının içimde olduğu düşüncesi beni tam sınıra getirdi.

"Gel amına koyayım," diye emretti ve parmaklarımı serbest bırakıp klitorisime öyle sert vurdum ki kör edici bir ışıkla patladım. Gözlerimi açtığımda Lino'yu bana bakarken buldum, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Merhaba güzelim," diye mırıldandı, ben kıkırdarken beni öptü. Üzerimi örtmek için şortumu çıkardı, elimi kalçalarımın arasından aldı ve içime soktuğum iki parmağımı ağzına alarak beni şok etti. Onların etrafında inledi ve ben de mutlu bir şekilde iç çektim. Elini uzatıp göğsümü sıkıştırdığında, öne doğru eğilip son bir kez öptü ve kıkırdayarak onu ittirdim. "Tekrar mastürbasyon yapmam lazım," diye homurdandı ama dizlerimi serbest bıraktı ve beni çorbama çevirdi. Kaseyi kaptı, tencereden sıcak bir şeyler almak için çorbayı döktü ve sonra duş almaya gitmeden önce yanağımı öptü.

Çorbama gülümsedim, çünkü ona dokunmak istiyordum.

Onu ellerimin arasında hissetmek istiyordum ama Lino benimle vakit geçirmeye kararlı görünüyordu. Uzun zamandır belirlenmiş olan sınırlara saygı duymak

Doğal eğilimi onları test etmek olsa bile bir araya gelmeden önce. Bu bende sadece onun iyi niyetine saygı duyma isteği uyandırdı, bu yüzden gitmesine izin verdim. Yemeğim bittiğinde bulaşıkları bile temizledim.

Hepsi yerli ve boktan.

***

O gecenin ilerleyen saatlerinde banyoya onun yanına girerken ona dikkatle baktım. Beni cinsel olarak zorlamasından zerre kadar korkmuyordum, mutfakta beni yarı soyundururken bu kadar itidalli davranmışken, ama yapmamızı istediğim konuşmadan hoşlanmayacağını biliyordum.

Diş fırçasını tutucudan aldı, diş macununu sıktı ve ağzına soktu. "Lino," diye iç geçirdim.

"Hayır, Samara," diye homurdandı, aynada gözlerimle buluşmayı reddederek.

"Saçmalıyorsun!" Ben karşı çıktım. "Çürükler geçti!" Başımı yukarı kaldırdım, başımı iki yana çevirirken ona bir görüntü verdim. Hiçbir şey kalmamıştı, Connor'ın boğazıma yaptığı kötü muamelenin fiziksel izi yoktu.

İşe dönmemi engelleyecek hiçbir şey yoktu ve Lino'nun her zaman onunla evde kalmam konusundaki ısrarı devam edemezdi. Onun bir işi vardı, geri dönmesi gereken bir işi, benim de öyle. "Hazır değilsin," dedi diş macununu tükürüp ağzını çalkalarken.

Beni banyoda bırakıp peşinden gittiğinde ona bakakaldım. Komodinin üstündeki televizyon kumandasını kaptığı gibi yatağa girdi.

Ben öyle düşünmemiştim.

"Hazır değil miyim?" Tıslayarak kumandayı elinden kaptım ve yatağın ayakucundaki koltuklardan birine fırlattım. "Sakın bunu benim üzerime yıkmaya kalkma. Ben hazırdım. Seninle dalga geçtim. Artık hayatıma geri dönme vaktim geldi!"

"Bu senin hayatın artık!" diye kükredi ve ben bir adım geri çekildim. Lino bana asla bağırmazdı, bunu yapabileceğine dair hiçbir eğilim göstermezdi. "İşe geri dönmeni hayal etmenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Emilio'yla bile risk altında olacaksın. Sen benim karımsın. Her şey eskisi gibi olacak ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranacak değilsin. Benimle evlendiğin an her şey değişti."

Alt dudağım titredi ve burnum akmasına izin vermediğim gözyaşlarımla yandı. Ağlayamazdım, eğer söylediklerinde ciddiyse. "Söz vermiştin

Bana. Seninle evlenirsem işe gitmeme ve özgür olmama izin vereceğine söz vermiştin."

"Yapacağım," diye iç geçirdi, elini yüzünde gezdirdi. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Sadece ikimizin olduğu bir hafta daha-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Çürükler geçti ve iyileştim. İşime geri dönmek istiyorum."

"Samara," diye iç geçirdi.

"Bu benim için önemli. Sana pek çok konuda izin verdim ve yapmamam gereken şeyleri affettim. Bana bunu vermek zorundasın." Öne doğru uzandı, ellerini belime doladı ve beni kucağına çekti. Vücudunu yatak başlığına daha fazla yaslamak için kaydırdı, kalçalarına yaslanıp ona bakana kadar bana manevra yaptırdı.

"Tamam," diye kabul etti. "Emilio seni buradan işe götürecek ve sen işteyken yanında kalacak ama kalabalık etmeyecek. Ofisten çıkarsan onu arayacaksın. Gün boyunca senden haber bekliyorum, böylece iyi olduğunu bileceğim. İsmini hemen değiştireceksin."

"Sanırım önce DMV'ye ve sosyal güvenliğe gitmem gerekiyor," dedim.

"Ben hallettim. Sen zaten yasal olarak Samara Bellandi'sin. İşe gitmeden önce sana kasamdan yeni belgelerini getireceğim. Bunlar benim şartlarım. Eğer bu evden ayrılırsan, bunu benim adımla ve parmağında benim yüzüklerimle yapacaksın ve senden bunları gururla sergilemeni bekliyorum."

İçimi çektim ve aklını kaçırmış gibi ona baktım. "Benimle konuşmadan adımı mı değiştirdin?"

"Sen benim karımsın. Benim adımı almamak gibi bir şansın hiç olmadı, Küçük Güvercin. Şartlarımı kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Bir iniltiyle teslim oldum. Öne doğru eğilerek göğsünün üzerine düştüm ve tekrar teslim oldum. "Evet, Aygırım." Zaten bilmediğim bir şey sormamıştı, gerçekten. Gerçi bağlantılarının beni boşatabileceği ve ben farkında bile olmadan adımı değiştirebileceği gerçeği dehşet vericiydi ama şaşırtıcı değildi.

Ne de olsa bir Bellandi ile evlenmiştim.

***

Emilio beni evden aldığında gülümsüyordu, kulüpteki soğuk tavrına kıyasla endişe verici bir tezattı bu. O m u z silktim,

Zaten tanıdığınız ama hayatınızda kapasite değiştirmiş biriyle tanıştırılmanın muhtemelen garip hissettirdiğini biliyordum. Patronunun arkadaşı ve nadiren görüştüğü biriyken, her gün görüştüğü biri ve patronunun karısı olmuştum.

"İşe döneceğiniz için heyecanlı mısınız Bayan Bellandi?" diye sordu ön koltuktan. Ayağımı bileğimin üzerinden geçirdiğim yer titriyor, Jasper'la karşılaşacağımı hayal ediyordum. Evlilik haberimi iyi karşılamayacaktı ve ben de hayatımın normale döneceği günü sabırsızlıkla bekliyordum. Bir sonraki tartışmayı bekliyormuşum gibi hissetmek zorunda olmadığım bir gün. Jasper ve Yavin hala ufukta görünürken, kendimi tam bir felaket gibi hissetmemem bir mucizeydi.

"Evet. Yeniden kendim için bir şeyler yapabildiğimi hissetmek güzel olacak," diye gülümseyerek karşılık verdim. "Lino bana çok iyi b a k ı y o r ."

Karşılığında verdiği sırıtış aşırı parlak görünüyordu. "Lino gibi bir adamın iyi bir şeye sahip olduğunda bunu fark edebileceğini tahmin edebiliyorum."

"Çok tatlısın," diye mırıldandım ve Emilio arabayı doğrudan binanın önüne park ederken sessizliğe gömüldük. Çift park ettiği gerçeğiyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu ama beni dışarı çıkarmak için arkaya gelmeden önce sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı.

Soğuk hava çıplak bacaklarıma çarpar çarpmaz ürperdim. Lino'nun, eğer işe döneceksem beni işe götürüp getirecek bir şoförüm olması konusundaki ısrarı hakkında söylenecek bir şey vardı. Ocak ayında Chicago'nun soğuğunda acı çekmemi kesinlikle engelledi.

Ayrıca bacak kaslarımı topuklu ayakkabılarla yürümenin alışılmadık gerginliğinden kurtardı. Sanki yürümeyeli çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordum. Bu nedenle baldırlarım lobide topuklu a y a k k a b ı y l a yürümenin verdiği yabancı duyguya karşı gerildi. Emilio beni içeri almak için ısrar etti, lobide bir tehdit ararken genişliği arkamda gözdağı veriyordu. Kurumsal bir ofis binasında ne bulacağını düşündüğü beni biraz aşıyordu, ama bazen en kötü adamların en cilalı cilaların arkasına saklandığını da biliyordum.

Lino'nun babası bunun en iyi örneğiydi. Tüm o kültürlü zarafet, siz yakından bakana kadar içindeki tehdidi saklıyordu.

"Beni burada bırakıyorsun," dedim Emilio'ya, beni asansöre kadar takip etmesini engellemek için dönerek. "Gizli randevular üst katta gerçekleşiyor ve Lamb & Rowe'un müşterilerini tehlikeye atmana izin veremem."

"Sizi masanıza kadar geçirmem konusunda kesin emir aldım, Bayan Bellandi," dedi adam, bana kayıtsızca bakarak. İçimi çektim, adamın bana üst kata kadar eşlik etmesine izin vermenin çok daha hızlı olacağını biliyordum. Lino'yu aramam tartışmaya yol açabilirdi ve gerçek şu ki o sabah evden *zar zor* çıkabilmiştim. Bir gece önce bunu kabul etmesine rağmen, işe döneceğim düşüncesi yüzünden suratı asık görünüyordu.

Cehennem gibi sinir bozucu olsa da çok sevimliydi.

"Peki," diye iç geçirdim ve başımı geriye atıp tavana baktım. "Böyle bir saçmalığı hak edecek ne yaptım ben?" Fısıldadım.

"Bay Bellandi'yle evlendiniz," dedi Emilio yardımsever bir tavırla. Ona ters ters baktım.

"Karın var mı, Emilio?" Ona sordum.

"Hayır, Bayan Bellandi. Bellandi'ler tam istediğim gibi bir aile." Asansör binanın en üst katına çıkarken düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm.

Tamam o zaman.

Daha fazla konuşmaya zahmet etmedim, bunun yerine kendimi Jasper'la kaçınılmaz yüzleşmeye hazırladım. Haftalardır dışarıdaydım ve ondan haber alamamış olmam, Lino ona gelmeyeceğimi söylediğinde, *bu* konuşmanın muhtemelen iyi gitmediği anlamına geliyordu.

Sadece hayal edebiliyorum.

Asansörün kapıları açıldığında omurgamı dikleştirmiş ve köpekbalığı gibi iş adamı kimliğimi takınmıştım. Kasıla kasıla asansörden çıktım ve küçük bekleme odamızın önünden geçtim. Birkaç haftalık yokluğuma, parmağımdaki yüzüklere ve sırtımdaki takım elbiseye rağmen olağandışı bir şey yoktu. Emilio'nun adımları benimkilere kıyasla doğal olmayan bir şekilde sessiz görünüyordu, sanki devasa cüssesine rağmen her zaman sessiz olmaya özen gösteriyordu.

Özel alanın içinde küçük bir bekleme alanı, benim çalışma alanım ve sol tarafta Jasper'ın işlerini yürüttüğü kapalı bir ofis vardı. Benim masam karşı duvarda, onun ofisine bakıyordu, böylece bir şeye ihtiyacı olduğunda onu pencereden görebiliyordum, ama o orada değildi.

Masamın yanında durmuş, ben yokken yerime bakan kişiye sinirli bir şekilde bakıyordu. Onu tanıyamadım ve geçici bir personel olduğunu kabul ettim. "Ama anlamıyorum," diye fısıldadı. "İyi g i t t i ğ i m i sanıyordum."

"Değilsiniz, ama bu yüzden ajansa geri dönmeniz gerektiğini söylemiyorum. Hasta olan bir çalışanın yerini dolduruyordun. Sen

Bunun ne anlama geldiğini neden anlamadığınızı gerçekten anlamıyorum," diyerek hayal kırıklığını dile getirdi.

Boğazımı temizledim, ayağa kalktım ve Jasper'a kıçından yıldızlar fışkırıyormuş gibi bakan zavallı kıza acıdım. "Özür dilerim. Hasta olan çalışan bendim. Yerime baktığınız için çok teşekkür ederim. Eminim Bay Rowe bunu gerçekten takdir ediyordur ama gördüğünüz gibi artık hasta değilim."

"Ama burayı seviyorum."

"Eminim biliyorsundur," diye iç geçirdim. "Güzel görüşler, ama Bay Rowe için çalışması için bir acemiyi göndermezlerdi, bu yüzden bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyormuşsun gibi davranmayı bırakabilir miyiz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, kibar gülümsemem küçümseyici bir hal aldı. Hayatım son zamanlarda gerçek dramdan başka bir şey içermiyormuş gibi görünürken sahte saçmalıklar ve dramla uğraşmak istemiyordum.

"Senin için söylemesi kolay. Eminim burayı çok seviyorsundur," diye tersledi.

"Bayan Jones, gitme vakti geldi. Bu konuşmayı bitirmeyi gerçekten çok isterdim," dedi Jasper soğuk bir sesle. "Bayan Mahoney izninden döndü-"

"Bayan Bellandi," diye düzeltti Emilio ve gözlerimi ona çevirdim. Çünkü lanet olsun. Kediyi çantadan biraz erken çıkarmaktan bahsediyoruz.

"Affedersiniz?" Jasper ona sordu, boğazından huzursuz bir kıkırdama geliyordu.

"Bayan Mahoney artık Bayan Bellandi."

Jasper'ın gözlerinin yüzüme düştüğünü hissettiğimde burnumu kıvırdım ve bir korkak gibi yere baktım.

Gerçekten, gerçekten öyleydim.

Jasper, eşyalarını toplama zamanının resmen geçtiğini fark edecek kadar aklı olan zavallı kadına, "Defol," diye tısladı. Kadın onları kaptığı gibi çantasına tıkıştırdı ve gitti. "Ofisimde görüşürüz *Bayan Bellandi*," diye çıkıştı Jasper, kadın gittikten sonra ofisine doğru.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim, Emilio. Ama gördüğün gibi buradayım. Sanırım artık gitme vaktin geldi." İçimi çektim, yüzümü buruşturdum.

"Gitmeye hazır olduğunda ya da öğle yemeğine gitmek istediğinde beni arayacak mısın?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Evet, bugün bütün gün burada kalacağım," diye açıkladım. Yeni özgürlüğümü alıp Lino'nun yüzüne vuramazdım, onun benim korunmamı istemesine saygısızlık edemezdim. Ne kadar iğrenç olsa da, hayatımın

aldığı şekil göz önüne alındığında bunun gerekli olduğunu da biliyordum.

"O zaman günün sonunda görüşürüz Bayan Bellandi." Sonra iri adam arkasını dönüp dışarı çıktı, kapının kapanış sesi sanki boşlukta yankılanıyordu.

"Samara! Gel buraya!" Jasper seslendi ve ben de iç çekerek kapıya doğru yürüdüm. "Otur. Yapman gereken bazı açıklamalar var." Sandalyenin kenarına tünedim, ellerimi birbirine geçirdim ve Lino'nun ona ne söylemiş olabileceğini düşündüm. "Bellandi hasta olduğunu söyledi. Seninle ilgilendiğini ve birkaç hafta dışarıda kalmanı planlamam gerektiğini söyledi. Bana aranızda böyle bir şey olmadığını söyledikten sonra o puştla evlenmen nasıl bir anlam taşıyor?"

"Size kendimi açıklamak zorunda değilim ama Connor bana evimde saldırdı. Paranın peşindeydi ve görünüşe göre bir tefeciye ödeyemeyeceği kadar yüklü bir meblağ borcu vardı," diye açıkladım, kararlarımın sorgulanmasından duyduğum tüm hayal kırıklığı küstahça ortaya çıkıyordu. "Saldırı sırasında beni boğdu. Henüz tamamen geçmeyen morluklar vardı. Yine de emin olmak için kalan son küçük izleri kapatmaya çalışmak için fondöten sürdüm. Lino, Connor'ın borcunun sonuçlarından beni korumak için benimle evlendi."

"Lanet olsun. Umarım onu öldürür," diye tısladı. Hiçbir şey söylemedim, çünkü Lino'nun planının bu olduğunu kabul edemezdim. Jasper'a tamamen güveniyordum ama işlenmeden önce bir suçtan haberdar olmak bu güveni sınayacak ve onu bu duruma sokmak haksızlık olacaktı. O noktaya gelmemesini umsam bile. Yine de Lino'nun ellerinin Connor Walsh'un ölümünün lekesiyle lekelenmesini istemiyordum. Adam buna zerre kadar değmezdi. "Ama gerçekten Angelino Bellandi'nin seninle sadece seni korumak için evlendiğine inanmamı mı bekliyorsun? Başka yolları da olabilirdi."

"Tamam, belki tamamen bu nedenle değil," diye tereddütle kıkırdadım. "İşler kesinlikle beklemediğim bir şekilde değişti."

"Samara, bunu beklememiş olman acınası bir durum. Bu kadar anlayışlı biri olarak, bu adamın seni tanıdığımdan beri sana aşık olmadığını bir an bile nasıl düşünebildiğini anlamıyorum. Sana her baktığında bunu görüyorum." Bu sözler bana ilk kez acı ve burukluk yerine umut verdi.

Burnumu çektim ve içimdeki ani ağlama isteğini bastırdım. Tek umudum, ilişkimizin zihnimizin gizli dehlizlerinde saklı, her zaman olmasını umduğumuz gibi olmasıydı.

"Şimdi, ne kaçırdım?"

Jasper başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama kaçındı. Masadan bir dosya aldı ve bana uzattı. "Bunlar son iki haftanın rakamları, neden güncel bilgilerle başlayıp dosyalarındaki her şeyi kontrol etmiyorsun? Programımı kontrol et ve hiçbir şeyin yolunda gitmediğinden emin ol. Döndüğünde gözden geçirmen için tüm e-postaları ayrı bir klasörde tutmasını istedim."

"Tanrı'ya şükür," diye iç geçirdim. Önümüzdeki haftalar boyunca hataları düzeltmek zorunda kalacağımdan endişeleniyordum. En azından bu şekilde nispeten hızlı bir şekilde yapabilirdim. Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

"Samara?"

Ona geri döndüm. "Seni mutlu mu ediyor?" Yüzünde, tavsiyesine karşı geldiğim ve beni uyardığı adamla ilişkiye girdiğim için herhangi bir kızgınlık ya da öfke yoktu. Mutluluğum ve esenliğim için endişelenmekten başka bir şey yaptığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Omuz silkerek başımı salladım. "Her zaman öyleydi." Ve bu doğruydu. Küçükken, babam gittikten ve taşındıktan sonra melankolik bir çocuk olmuştum. Annem ve Yavin, beni o ruh halinden çıkaranın her zaman Lino olduğunu anlatırlardı. Babamı artık gerçekten hatırlayamasam da, kısa bir süre için de olsa onun tarafından el üstünde tutulduğumu hissettiğimi hatırlıyordum.

"Tamam o zaman," diye iç geçirdi Jasper. "Senin için istediğim tek şey buydu. Umarım ne kadar şanslı bir piç olduğunun farkına varır." Dikkatini bilgisayarına verdi, duygusal konuşmayı bitirmişti. Jasper Rowe pek fazla insanla ilgilenmezdi. Aslında anti-sosyaldi ve toplumun onu kendi çıkarları için kullanmak istemesinden nefret ederdi. Her nasılsa, ben onun için önemli olanların çok kısa listesine girmiştim.

"Ben de," diye fısıldadım ve beni beklediğini bildiğim bitmek bilmeyen iş yığınıyla uğraşmak için döndüm.

Yirmi Beş

Lino

Gün ortasında bile olsa Tease'deki müziğin sesi çok yüksek geliyordu. Buradaki ya da Indulgence'daki müziğe her zaman çok alışkın olduğum için bu hiç sorun olmamıştı ama Samara'yla evde geçirdiğim onca sessiz zamandan sonra kendimi yaşlı bir adam gibi hissediyordum.

Ben rakamların üzerinden geçerken Yavin'in masanın diğer tarafında oturup bana bakması duruma yardımcı olmuyordu. Sol elimdeki alyansı fark etmemesi için gizlice uğraşmak zorunda kalmıştım ama neyse ki evlenmemi asla beklemezdi.

En azından küçük kız kardeşine.

Ona yakında söyleyecektim ama Samara'nın bunun için hazır bulunması gerekiyordu. Evliliğimiz sadece benim değil, *bizim* de paylaşmamız gereken bir haberdi ve Yavin ikimiz için de önemli olduğundan bunu birlikte yapacaktık.

"Kızlar bir gösteri isteyip istemediğini sordular," dedi bana ters ters bakarak. Aylardır hiçbirini kabul etmediğimi çok iyi biliyordu.

Neredeyse bir yıl oldu.

Soyunmalarını ya da daha fazlasını teklif etmelerini izlemekle ilgilenmedim.

"Kararlarınıza güveniyorum. Müşterilerin nelerden hoşlandığını biliyorsun, dolayısıyla kimin uygun olduğuna sen karar verebilirsin." Omuz silktim ve ofisinde önümdeki kitaplara döndüm. Aslında teknik olarak Matteo'nun ofisi ama adam striptiz kulübüne hiç adım atmamıştı. Ben bile nadiren gelirdim, bu yüzden güvendiğimiz birinin gösteriyi yönetmesi zaman kazanmam açısından paha biçilmez olmuştu.

Daha öğle yemeği vakti bile gelmemişti ve şimdiden tek düşünebildiğim eve, karımın yanına dönmekti. *Indulgence*'ın yönetimini kalıcı olarak devralacak birini bulmam gerekiyordu, çünkü Enzo′ya ne kadar güvensem de her şeyi o yapamazdı.

Benim yerimi doldururken güvenliğin darbeyi hissetmemesini ummak zorundaydım ama Matteo çoktan eğitmem için yeni bir menajer aramaya başlamıştı.

"Neyin var senin? Birdenbire eşcinsel mi oldun? Seni kim bilir ne zamandır bir kadınla görmedim," diye homurdandı Yavin, kollarını göğsünde kavuşturarak. Kitapları incelemeyi bitirdim, bilgisayarı kapattım ve oturumu kapattım.

Onu görmezden geldim ve buraya yapmak için geldiğim işe devam ettim. "Burada her şey iyi görünüyor ama *Indulgence* tedarikçisinin biraz daha fazla içki talebini karşılayıp karşılayamayacağına bakacağım. Fazla harcama yapıyoruz."

"Lino!" Yavin tıslayarak sonunda dikkatimi çekti.

"Sırada ne var? Birbirimizin saçını örüp duygularımız hakkında mı konuşacağız?" Ben de karşılık verdim. "Kızların hiçbiriyle ilgilenmiyorum."

"Onlara bakmadınız bile ve buraya son gelişinizden bu yana yeni kızlar işe aldık. Doğru standartları belirlediğimizden emin olmak için her zaman çalışanları gözden geçirirsin. Sadece en iyileri. Bana hep bunu öğrettin. Ön kapıdan girdiğinden beri umursadığın tek şey dişleri dökülmüş meth kafaları işe alıyor olabilirdim."

Söz konusu kızlardan biri açık kapı aralığında belirdiğinde iç çekerek masanın arkasından kalktım. İç çamaşırları her şeyi gösteriyordu ama daha önce hiç görmediğim o yeni kızlardan biri olması gerektiği gerçeğini bir kenara bırakırsak, ne gösterdiği ya da sakladığı beni hiç ilgilendirmiyordu.

O benim karım değildi.

"Bağımlıları işe alıyor olsaydınız, bunu kayıtlarda görürdüm. İnsanlar bizim fiyatlarımızı direğin tepesindeki sıradan kızlar için ödemiyor. Artık bitirebilir miyiz? Kulübe gitmem lazım." Kapı aralığındaki kadına olan ilgisizliğim onu daha da kamçılıyor gibiydi.

"Bir şeyler dönüyor ve ne olduğunu bulacağım. Öğrendiğimde, bana kendin söylemediğin için çok kızacağım."

"Rahatlaman gerek Vin." Kapıya doğru ilerlerken omzuna bir tokat attım. "Bak sana ne diyeceğim? Pazartesi akşam yemeğine gel ve Samara ve benimle biraz vakit geçir." Samara'yı kardeşiyle bu kadar erken konuşmak zorunda bıraktığım için suçluluk duyuyordum ama Samara'nın etrafı kurcalama riskini düşününce başka bir şey yapmam imkânsız görünüyordu. Pazartesiye kadar ertelemek bile riskli görünüyordu.

Hoşgörü'deki partiden tanıdığı herhangi birinden bunu duysa gerçekten çok sinirlenirdi.

"İyiyim," diye iç geçirdi. "Kız kardeşim nasıl?"

"Bugün işe geri döndü. O iyi, Vin. Gerçekten iyi. Pazartesi günü göreceksin, söz veriyorum."

"Peki Connor?" diye sordu, kapı aralığındaki kıza dönüp bakarak. Kız uzaklaşmak ya da bizi yalnız bırakmak için hiçbir hareket yapmadı ve Yavin'in kızları sahnede yaptıklarının ötesinde işlerden uzak tutacak kadar akıllı olmasını umuyordum.

"Ryker elinden geleni yapıyor," diye onu rahatlattım, bu beni rahatsız etse de. Kadınıma saldırmasının üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti ve hiçbir şey yoktu. Ne bir haber, ne de ondan bir *iz*. Bunu kendi başına yapacak kadar zeki değildi ve belki de çoktan ölmüş olabileceğine dair hastalıklı bir endişe hissettim.

Ve tetiği çeken ben değildim.

"Onu bir an önce bulsan iyi olur, Lino. Eğer ona bir şey olursa-"

"İnanın bana, ona muhtemelen onun yaptığı gibi çığlık attırma fırsatına sahip olduğumdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Son bir kez başımı sallayarak, hâlâ kapıda duran kızın yanından geçip gittim. Cebimden telefonumu çıkarıp Samara'ya mesaj atarak Yavin'in doğaçlama yemek davetini bildirdim.

Onu işten alarak sürpriz yaptığımda bunu yüz yüze söylediğimde öfkesini kusacak cehennem kedisine şimdiden hazırlanmıştım.

Samara'nın öfkesinin beni tahrik ettiğini itiraf etmekten çekinmiyordum ama Yavin'e kız kardeşiyle taş gibi bir aletle evlendiğimi söylemek yapmak isteyeceğim son şeydi.

Başım göğsüme düştü, arkamdaki kız konuştuğunda sıkıntı gözeneklerime sızdı. "Bay Bellandi?" diye sordu bana doğru bir adım atarak. "Babanız diğer birkaç kızla birlikte özel odalardan birinde."

"Onlara zarar verdi mi?" Bir kaşımı kaldırarak sordum. Dikkatimi yüzünden ayırmadım, geniş gözlerinin onu *Tease*'de çalışmak için çok genç gösterdiğini fark ettim. Yavin'in kurallarıma uyacağına dair güvenim tam olmasaydı, bunu sorgulayabilirdim. Ama kadınlarının genç olmasını tercih etse de, yirmi yaş sınırının altına asla inmezdi.

"Hayır, tabii ki hayır," diye fısıldadı ama kafasındaki dişlilerin nasıl döndüğünü görebiliyordum. Babasının çalışanlarına zarar verip vermeyeceğini sorgulaması gereken bir tür adamı nasıl hesapladığını. Hayatımın ne kadar berbat olduğunu fark ettiğim anlardan biriydi. "Seni soruyor."

"Kızlar sadece zamanını geçirmek için mi?" Gözlerimi devirerek sordum. "Yolu göster."

Koridordan özel odalara doğru ilerledik ve en sondaki kapalı kapının arkasından gelen müziğin her nabzından nefret ettim. Babamın özel şovu için parti odasını talep etmesinden daha azını beklememeliydim.

Kapıyı açtığımda, bangır bangır çalan müzik ve yanıp sönen ışıklar beni hemen etkisi altına aldı. Tanımadığım üç kız direğin etrafını sarmış, iç çamaşırlarından başka bir şey giymeden vücutlarını direğe ve birbirlerine dolamışlardı.

İç çekerek kapının yanındaki kontrol paneline doğru ilerledim ve derin ritmi hemen durdurdum. Bütün kızlar oldukları yerde donup kaldılar, iri gözlerle bana baktılar ama babam yüzünü sahneden hiç çevirmedi. "Dışarı çıkın," diye emrettim ve üçü de bir an bile tereddüt etmeden kapıya doğru koştular. Maaş çeklerini kimin onayladığını hatırladıklarını görmek güzeldi.

Benim. O değil.

Kendisini artık var olmayan bir ailenin reisi olarak görmekten hoşlanan emekli bir kukladan başka bir şey değildi. O aile kardeşiyle birlikte ölmüş, yerini Matteo ve benim sıfırdan kurduğumuz ve bize sadık insanlarla dolu olan aileye bırakmıştı. Bizim zarar gördüğümüzü görmeden önce birbirimizi hayatımız pahasına koruyacak insanlar.

Bir ailenin olması gereken her şey.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Kapı arkalarından kapanır kapanmaz sordum. Yavin'in zaten bilmediğine dair herhangi bir işaret verirsem, babamın Yavin'i evliliğimden haberdar edeceğini düşünmezdim, bu yüzden sonunda bana döndüğünde yüz hatlarımı düzeltmeye özen gösterdim. Onun Vin'e bu kadar yakın olmasının nabzımın endişeyle atmasına neden olduğunu belli edemezdim.

Samara'ya, kardeşi öğrendiğinde yanında olma şansını vermeyi borçluydum ve babamın bunu ondan almasına izin veremezdim.

"Kendinden memnun musun evlat?" diye sordu öndeki koltuğundan kalkarak. Geniş koltuk en iyi kucak danslarını sağlıyordu.

"Tam olarak ne hakkında?" Cevabını bilsem bile gereğinden fazla konuşmak istemediğimden sordum. Söz konusu babamla konuşmak olduğunda, azı karar çoğu zarardı.

"O veletle evlenmek!" diye tısladı. "Onun benim adımı taşımaya hakkı yok. İtalyan gibi görünecek kadar bile haysiyeti yok."

"O velet benim karım ve ona saygıyla hitap edeceksin ya da ondan hiç bahsetmeyeceksin. Ben ikincisini tercih ederim, çünkü o

pisliğin tekisin." Ona ters ters baktım.

"Angelino, Matteo evlendiği o kadınla kanımızı çoktan kirletti. Büyükbabanı gururlandıracak bir nesil yetiştirmek için tek umudumuz sensin. Doğru kararı vermek için çok geç değil. Ondan kolayca kurtulabiliriz ve sen de uygun biriyle evlenmekte özgür olursun. Kendini bir Yahudi ile lekelemiş olmana rağmen Elena hala seninle evlenmeye istekli-"

Bir elimle boğazını kavrayarak öne atıldığımda sözleri kesildi. Sendeleyerek uzaklaştığında sırtı sahnenin kenarına çarptı ve acı içinde dişlerinin arasından tısladı. Boğazını kavrayışımı kaldıraç olarak kullanarak, geriye doğru eğilene ve ayakları altından kayana kadar daha da ittim. Yüzüne doğru eğilirken onu sahneye sabitlemek için elimi boynunda kullandım. "Bir daha asla karımdan *kurtulmayı* teklif etmeyeceksin. Onunla ilgili hiçbir şey önermeyeceksin. Ondan boşanmayacağım. Ortadan kaybolursa başka bir kadınla evlenmeyeceğim ya da hamile bırakmayacağım ve eğer ona bir şey olursa kelleni almaya geleceğim. Anlaşıldı mı?"

Nefes nefese kaldı; sesi boğazındaki elimin baskısında kayboldu. "Lanet olası başını salla."

Yüzü buruştu ama yine de başıyla onayladı.

Onu bırakıp geri çekildiğimde, acınası bir yığın halinde yere yığıldı. Çocukken onun elinden çektiğim onca acıya rağmen, kadınları ve çocukları avlayan zavallı bir tacizciden daha iyi bir şey olma zahmetine hiç girmemişti.

Tökezleyerek ayağa kalkmasını izlerken takım elbisemi düzelttim. "Burada hiçbir gücün olmadığını hatırlasan iyi edersin. Karılarımızı o pis ağzından uzak tut, yoksa bir süre sonra dilinin olmadığını fark edebilirsin."

Küçümsemesini görmezden geldim, topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım. İşten almam gereken bir karım vardı ve bu adam beni ondan daha fazla uzak tutarsa lanetlenirdim.

Yirmi Altı

Samara

İşe geri dönmekle ilgili söylenmesi gereken bir şey vardı.

Bu bana Lino'yu özletti. Ki bu çok saçma görünüyordu. Hayatımın büyük bölümünü onu sürekli görmeden geçirmiştim. Onu gördüğüm günlerde bile, çalışma saatleri genellikle öğle yemeği için buluşmamızı gerektiriyordu ve bir sonraki sefere kadar bu böyle devam ediyordu. Arkadaşıyla öğle yemeği yiyecek kadar normalmiş gibi davranmayı sevdiği kısa çalıntı anlar.

Yemeğimizi bitirir bitirmez bir Kingpin için para kazanmaya gitmeyecekmiş gibi davrandığı yer. Ya da şehrin en ateşli dans kulübünü işletmek için gecenin büyük bir kısmını ayakta geçirmiyormuş gibi davrandığı yer.

Bu yüzden kendimi zavallı hissediyordum ve o gece tek başıma paket yemek yiyeceğimden emindim. İşe dönmeyi o kadar çok istiyordum ki, Lino'nun işe dönmesinin ne gibi sonuçlar doğuracağını hiç düşünmemiştim. Muhtemelen onu neredeyse hiç göremeyeceğim gerçeğini. Kocamı hiç göremeyeceğimi. Ben uyuduktan çok sonra benimle birlikte yatağa girecek, o uyanmadan ben uyanıp gidecektim. Gecenin içindeki iki gemi gibi, sadece birbirlerinin yanından geçip gidiyorlar ve hiçbir zaman anlamlı bir şekilde yolları kesişmiyordu.

Ama bağlantı kurmayı başardığımız o anlarda
nefesimi kesen bir güçle birbirlerine *çarptılar*.

Günü tamamlıyor, bilgisayarımı kapatıyor ve gece için tüm gizli müşteri dosyalarımı kilitliyordum. Geçici elemanın müşterilere aşina olmamasının işini ne kadar etkileyebileceğini tahmin edememiştim, hepsi hakkında bildiklerimi hafife almıştım. Jasper'ın takvimini yeniden düzenlemem gerekti, bu da günümün çoğunu aldı çünkü toplantıları uygunsuz zaman aralıklarına ayarlamıştı.

Jasper'a sürekli gelen dul kadın günün son spotunu alamadı, çünkü onu kapıdan çıkarmak için başka bir müşteriye ihtiyacı vardı.

Nöbetçi olduğunda sık sık randevularını iptal eden doktor, günün erken saatlerinde randevu alamıyordu çünkü gece ameliyatları onu Jasper'ın önüne koyduğu rakamları anlayamayan bir zombiye dönüştürüyordu.

Lamb & Rowe'da geçirdiğim birkaç yıl boyunca öğrendiğim tüm küçük detaylar. İşini Jasper'ı tatmin edecek şekilde yapamamasına şaşmamalı, çünkü hiçbir geçici çalışanın öğrenme zahmetine katlanmayacağı türden bilgilerle donanmadan hiçbir şansı yoktu.

Ofislerin kapısı açıldığında içimi çektim. "Lino sana lobiye giden yolu bulmaktan aciz olduğumu söyledi mi?" Ziyaretçimize bakmadan sordum. Zamanlamaya bakılırsa, beni almaya gelenin Emilio olduğunu varsaymak zorundaydım.

"Sanırım öyle, evet. İkimiz de bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden ne kadar hoşlandığımı biliyoruz, Küçük Güvercin," dedi Lino ve başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum. O sabah evden çıkarken giydiği gri takım elbisenin aynısını giymişti, açık renk kumaşı zeytin rengi teni ve siyah saçlarında mucizeler yaratıyordu.

"Merhaba," diye şaşkınlıkla nefes aldım. Dudağımın kenarını ısırarak Jasper'ın dolu ofisine bir göz attıktan sonra masamın arkasına geçip çantamı kaptım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni şaşırtabileceğimi düşündüm," diye mırıldandı, ellerini ceplerine sokarak benim önden gitmemi bekledi. İş yerime ve orada biraz mesafe koymak isteyebileceğim gerçeğine saygı duyuyordu. Bu beni daha da cesaretlendirdi ve göğsüne doğru bir adım atıp başımı yukarı kaldırarak dudaklarımı ona doğru uzattım. O güçlü kolları beni sardı ve bir anda kendimi evimin yolunu bulmuş gibi hissettim.

"Şaşırdım," diye fısıldadım gülümseyerek.

"Seni özledim," diye mırıldandı. "Canım her istediğinde bu yüzü görmeye çok bağlıyım. Bakmak için yanımda olmadığında bundan hoşlanmıyorum."

Kıkırdadım, boynum kızarırken yüzümü göğsüne bastırdım. "Ben de seni özledim. Hem de çok."

"Bellandi," Jasper'ın sesi sessizliği bozdu ve Lino'nun kollarında dönerek patronuma baktım.

"Rowe."

"Ona zarar verirsen, soyadının ne olduğu umurumda olmaz. Seni gömerim.

Beni anladın mı?" Jasper uyardı.

"Ona asla zarar vermem Rowe. Bunu senin de bildiğine eminim." Lino diğer adama sırıttı ve Jasper başını sallayıp gözlerini devirdiğinde rahat bir nefes aldım.

"Bugün işe geldiğin için teşekkürler, bu bizi Pazartesi gününe hazırlayacak. İyi hafta sonları," dedi Jasper ve bana "Sana söylemiştim," der gibi bir bakış attı.

Ofisine gitmek için arkasını döndüğünde ona dilimi çıkardım.

Sonra Lino'nun beni dışarı çıkarmasına ve eve götürmesine izin verdim. Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi anlattığında hiç oralı olmadım, çünkü aklımda başka şeyler vardı.

Ve onları alana kadar yemekle ilgili hiçbir şey yapmak istemedim.

***

Lino ve ben üstümüzü değiştirmek için üst kata çıktık ve o yatak odasına geçerken benim dolapta üstümü değiştirmem adet olmuştu. Bu bizim işimize yarıyor, bana biraz mahremiyet sağlıyordu. Lino vücudumu görmüş olsa da, bir yatak çok yakındayken bu cazibeleri zorlamak aptalca geliyordu. Tek gerçek cinsel anlarımızın mutfakta yaşanmasının nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordum. Bu bana, sadece bir yanılsama olsa bile, ek bir koruma katmanı sağlıyordu.

Ayaklarımı topuklu ayakkabılarımdan kurtararak, Lino'nun yemek yapmak zorunda kalmamak için pizza sipariş etmek isteyip istemediğimi sormasını duymazdan geldim. Beni özlediği için kanepeye uzanmak istemesi çok hoştu ama ona dönerken nefesimi düzene sokmaya odaklandım. "Fermuarımı açabilir misin?"

Sözsüzce başını salladı ve ben de ona sırtımı vermek için döndüm. Bana dokunmamak için elinden geleni yaparak fermuarı dikkatlice indirdi. Hayal kırıklığımı haykırmak istedim ama bunun yerine dikkatini çekmek için çok daha bariz bir yol seçtim.

Kasketin kollarını omuzlarımdan sıyırdım, siyah kumaşın vücudumdan aşağı kaymasına ve çıplak ayaklarımda birikmesine izin verdim. "Siktir, Samara. Ne yapıyorsun sen?" Yüzümü ona döndüm, takım elbise ceketinin düğmelerini dikkatle açtım ve sonunda ona baktım.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım. "Denemek istiyorum."

"Acele etmemize gerek yok, Küçük Güvercin. Dünya kadar vaktimiz var," diye fısıldadı, elimi takım elbisesinin üzerinde sabitleyerek. Sabrını hem seviyor hem de nefret ediyordum, çünkü beni almasına duyduğum ihtiyaçla yavaş yavaş parçalanıyormuş gibi hissederken, o çok sakindi.

Eğer sertleşirken pantolonunun içindeki uyarılmışlığını hissetmeseydim, beni istemediğini düşünebilirdim. Ama bunu varsaymaktan, kendimi daha az çekici ya da itici hissetmekten bıkmıştım. Lino beni istiyordu. Lino bana dokunmuştu ve beni düşünerek otuz bir çekiyordu.

Onunla seks yapmanın beni zihnimde canlandırdığım kadar harika hissettirip hissettirmeyeceğini öğrenmek istiyordum. Eğer o beni, onu düşünürken geldiğimden daha fazla boşaltabilirse.

"Beni geri mi çevireceksin?" Kirpiklerimin altından ona bakarak ve tüm sahte kabadayılığımı kullanarak sordum. "Dizlerimin üzerine çöküp seni gırtlağıma kadar alsam, bana hayır diyecek misin?"

"Siktir," diye homurdandı ve elimi bıraktı. Son iki düğmeyi açmaya devam ettim, ellerimi göğsünün üzerinde ve ceketin altında gezdirerek ceketi omuzlarından ittirdim ve yavaşça kollarından aşağı sıyırdım. "Ne yaptığını bilmiyorsun, *vita mia*. Seni korkutmak istemiyorum."

Yüzünü ellerimin arasına aldım, fısıldarken bana bakmasını sağladım. "Beni asla korkutamazsın, gerçekten korkutamazsın. Bazı şeylerde sorun yaşayabilirim, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, beni korkutan *sen değil*sin. Beni inciten, beni kıran sen değilsin. Parçaları bir araya getirmeme yardım edecek olan sensin. Beni düzeltmeme yardım *edeceksin* Lino, ama *bana dokunmazsan* bunu yapamazsın." Onu ittim ve karanlık gözlerindeki bir şey değişti. Dudakları dudaklarıma çarptı, hissetmem gereken tüm aciliyet o öpücükte onu tüketiyordu. Kravatını çekiştirirken ellerim gömleğinin düğmelerine gitti ve kemer tokası karnıma değdiğinde neredeyse çıplak olduğumun acı verici bir şekilde farkına vardım.

Kravatı odanın bir ucundan diğer ucuna uçtu, gömleği bir gümbürtüyle arkasına düştü.

Kemerinin tokasını parmaklarımla açtığımda soğuktu, onun eli benimkiyle yer değiştirerek pantolonunu çözdü ve kalçalarından aşağı düşmesine izin verdi. Eğilip ayakkabılarını çıkarırken bir şekilde zarif görünmeyi bile başarmıştı, üzerinde sadece kalçalarındaki ve uyluklarındaki tüm kaslara yapışan boxer külotu vardı.

Dilimi onun her santiminde gezdirmek, karın kaslarının her bir kıvrımını ve vadisini ve onunkilerle aynı hizada olan derin hatlarını keşfetmek ve öğrenmek istiyordum.

Kalçası ve Adonis kemeri "burayı yala" diyen bir işaret gibi boxer'ının içine giriyordu.

Ben sadece onu istedim.

Ağzı tekrar benimkini aldı, eli saçlarıma dolandı, böylece başımı en iyi açıya eğebildi ve beni eriten dilinin derin vuruşlarıyla beni yağmaladı.

Sevildiğimi hissettirdi.

Bunu istedim. Bunu istiyordum. Bu yüzden beni yatağa doğru götürdüğünde, tereddüt etmeden yukarı tırmandım ve izlemesi için sırtüstü uzandım. Koyu renk gözleri kısıldı ve bakışlarını yüzümden çekip elbisemin altına giydiğim siyah dantelli sütyene dikti. Sırtımı kamburlaştırarak çıtçıtını açtım ve sutyeni çıkarıp ona fırlattım. "Bütün gün bana mı bakacaksın, yoksa buraya mı geleceksin?" Ona tekrar meydan okudum.

Daha fazla kışkırtmaya ihtiyacı yoktu. Hareket etti, ağırlığını üzerime verene kadar bir avcı gibi yavaşça yatağa tırmandı. Çıplak göğsü benimkine değdi, dudakları benimkini bulurken muhteşem teninin her santimi bana sürtündü ve bana her şeyi hissettirdi.

Sanki onun için her şeydim, tıpkı onun benim için olduğu gibi.

Dünyam onun üstümdeki hissine, ağzının benimkine karşı hissine daraldı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka hiçbir şey *yoktu.*

"Lino," diye soludum, beni boynumdan aşağıya doğru öptü ve dişleri ile dilinin karışımıyla beni altında kıvrandırdı. "Lütfen."

"Lütfen ne, Küçük Güvercin?"

"Bana dokunmanı istiyorum," diye fısıldadım ve tenime karşı kıkırdadı.

"Sana dokunuyorum," diye karşı çıktı, parmakları tenimin kenarlarını kavradı.

iç çamaşırlarımı kalçalarımdan aşağı kaydırdım. "Yavaştan almak istedim, seni almadan önce sana her şeyi vermek istedim. Ama beni test etmen gerekiyordu, değil mi?" diye sordu ve iç çamaşırımı çıkarır çıkarmaz utanmazca bacaklarımı açtım.

Elleri boxer'ına gitti, bacaklarından aşağı sıyırdı ve beceriksizce çıkardı. Gözlerim anında ona kaydı, sis perdesi bana oyun oynamadan da aynı büyüklükte göründüğüne inanamadım. Karnına doğru kıvrıldı, sert ve mordu. Öfkeli, şiş ve çaresiz görünüyordu. Yutkundum ve yanağımın içini ısırdım, aniden içimi bir endişe kapladı.

Belki de ben-

Belki de yapamazdım.

Başımı sallayarak onu rahatlatmaya çalıştım ve Lino'ya gülümsedim. Kendimi rahatlatmaya çalışmak için. Tekrar bacaklarımın arasına kaydı, dudaklarıma bir öpücük kondurmak için üzerime eğildi. Bu pozisyon onu merkezimle aynı hizaya getirdi ve temas ciğerlerimdeki tüm nefesi kesti.

Vücudum gerildi. Tüm uyarılma kaçtı. Connor'ın üzerimde beliren görüntüleri kafamı doldurdu, öyle kısır bir görüntü döngüsü ki sonunu göremiyordum.

Benden uzak durmasını istedim. Benden uzak durmasını istedim. Ne kadar acı verdiğinin anısı, beni içten dışa doğru parçalayan yakıcı acının hatırlatıcısı beni ele geçirdi ve Lino dizlerini bacaklarımın arasına çekene kadar omuzlarını ittim.

"Şşş, Küçük Güvercin. Sorun yok," diye yatıştırdı ama ben bacaklarımı kendime doğru kıvırıp göğsüme çektim. "Samara," dedi daha sert bir sesle. "Benim, *vita mia*. Sen iyisin."

Bana dokunmadı ama vücudunun nasıl kıvrıldığını, saldırmaya hazır olduğunu ve yardım etmek için elinden geleni yapmak istediğini neredeyse hissedebiliyordum ama düşman orada değildi. Benim için savaşabileceği hiçbir şey yoktu, beni kurtarmak için öldürmesi gereken bir canavar yoktu.

Onun tehdidinin tek izi içimde yaşamaya devam ediyordu. Çarşafı altımdan çektim, utanç içinde vücudumu saklamak için göğsüme doğru çektim. Bunu yapabileceğimi nasıl düşünmüştüm, bunu nasıl başarabileceğimi ve *iyi* bir şeye sahip olabileceğimi nasıl düşünmüştüm*;* asla bilemeyeceğime yemin ettim.

İyi benim gibi kızlar için değildi.

Hasarlı.

Lino boxer külotunu kalçalarına kadar kaydırdı, yatağa süründü ve bana dokunursa kırılacakmışım gibi yaklaştı. "Sorun yok. Seni bir daha asla incitmeyecek," diye söz verdi.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını öfkeyle silerken ona esprisiz bir kahkaha attım. "Bunun doğru olduğunu düşünmek için fazla zekisin. O beni her gün incitiyor. Ne zaman seninle olmamı engellese, pençelerini tekrar batırıyor ve-" Sözümü kestim. Lino'nun Connor'ın beni Lino'dan uzak tutarak incittiğini anlaması için bu sözleri söylememe gerek yoktu. Bana bakarken gözleri bilmişti. "Özür dilerim. Yapabileceğimi sanmıştım-"

"Hey, sakın buna cüret etme. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok, Küçük Güvercin," diye mırıldandı, yüzümü göğsüne çekti ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Konuş benimle. Seni neyin korkuttuğunu anlat bana."

"Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum."

"Bu utanç verici, çünkü oluyor. Bunun üzerinde birlikte çalışmalıyız, böylece senin için neyin bir şeyleri tetikleyeceğini bilebilirim. Ne oldu peki? İyiydin; beni istiyor gibiydin."

"Tabii ki seni istedim," diye karşı çıktım. "Ben sadece-" Durakladım. "Canım acıdı. Bana tecavüz ettiğinde. Bildiğim en büyük acıydı. Panikledim, çünkü bir erkeğin içime girdiği son an acı vericiydi. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum ve sanırım şu anda seksle ilişkilendirdiğim şey bu," diye itiraf ettim. "Acı ve ihlal. Aşağılanma."

"Sana asla zarar vermem," diye fısıldadı Lino, yüzümü kaldırıp bana bakarak.

"Biliyorum. Biliyorum, gerçekten. Sadece orada."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, çarşafı eline alıp uzaklaştırırken. Nefesim kesik kesik gelirken ve tekrar çarşafın altına saklanmak isterken bile başımı salladım. Omuzlarımı itip beni nazikçe tekrar sırtüstü yatırdığında, içimden gelen inilti acınasıydı. Özellikle de Lino'ya güvendiğimi, onun bana zarar vermeyeceğini bildiğimi itiraf ettiğim düşünüldüğünde.

Dudakları göğüs dekoltemin ortasına değdi, öptü ve aşağıya, karnımın üzerine doğru ilerledi. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, yüzü göbeğimin hemen üzerinde gezinirken gözlerimin açıldığını hissettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bir adam sana burada en son dokunduğunda, vermeden aldı. Senin iznin olmadan aldı. Seni kullandı ve canının yanmasını ya da senin bunu istememeni umursamadı. *Seni incitti.* Bu yüzden şimdilik size seksin iyi hissettirebileceğini hatırlatmak istiyorum. Doğru kişiyle olduğunda harika olabilir. Bu yatakta sadece sen ve ben olduğumuzda *her şey* olabilir ve bunu yapmak için ağzımı güzel küçük amına koyacağım ve *adımı* haykırana kadar seni yalayacağım. Üstünde ya da içinde kimin olduğunu asla unutmayana kadar. Benden başka kimse kalmayana kadar, *vita mia*." Ona baktım, gözlerimi tutmasını ve bacaklarımı daha da açmasını izledim. Gözleri merkezime gitti, bana bakarken tekrar erimiş lav havuzlarına dönüştü. Bir parmağını yarığımdan geçirirken yavaş ve tereddütlü davranıyor, dokunuşa itiraz edip etmeyeceğimi *test* ediyordu.

Ama bana dokunma şekliyle ilgili hiçbir şey Connor'ı anımsatmıyordu. Sertlik yoktu, bencillik yoktu. Sadece parmaklarını kullanarak beni araladı ve eğilip dilini içimde gezdirirken gözlerimin içine baktı. İniltisi klitorisimde titreşerek

Sırtımı yatağa yasladım. Ama beni yerken onu izlemek, o kusursuz yüzün kalçalarımın arasına gömüldüğünü görmek için çabucak düzleştirdim.

Bir anını bile kaçırmak istemiyordum ama dilinin her santimimi keşfetmesi, hangi noktalarımın beni kıvrandırdığını öğrenmesi yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, itiraf etmek istemediğim bir şeye ihtiyacım vardı. Ne geçmişim ne de bunun beni akıl sağlığımdan edip etmeyeceğini merak ettiğim için. Ama elim kendiliğinden aşağı uzandı, saçlarına gömüldü ve yüzünü bana daha sıkı bastırdı.

Sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı ve boşalmak istiyordum. Gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordum ve Lino'nun görüntüsü, bu kadar güçlü bir adamın bana diliyle taptığını bilmek içime karanlık bir zevk yayılmasına neden oldu. Bana karşı kıkırdadı, parmağını bana doğru getirdi ve çekmeden önce kısa bir süre içimde kaydırdı ve beni onunla becermek için dilini aşağı kaydırdı.

"Oh Tanrım," diye tısladım dişlerimin arasından, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordum. İnledi, dilini tekrar klitorisime doğru kaydırdı ve bir parmağını tekrar içime sokarken nazikçe üzerinde çalıştı.

O zaman iki.

"Çok sıkı, *vita mia*," diye inledi, parmaklarını içimde kıvılcımlar saçan o noktaya doğru dans ettirirken öfkeli bir ritim tutturdu.

"Oh lanet olsun, lütfen!"

"Ben kimim Samara?" diye sordu, beni dehşete düşürmesi gereken bir ustalıkla orgazmın eşiğinde tutarak. "Amını yalayan kim?"

"Lino!" Ağladım.

"Peki ben kimim?" diye homurdandı, ruhuma kadar hissettiğim tehditkâr bir uyarıydı bu.

"Kocam," diye hıçkırdım. "Sen benim kocamsın, Lino."

"Aynen öyle. Şimdi benim için gel, *karıcığım," diye* tekrar homurdandı ve sesindeki mutlak emir, mutlak *sahiplenme* beni sonunda o uçurumun kenarından döndürdü.

Kalçalarım başının etrafında onu boğabilecek kadar sıkılaştı ama o asla bırakmadı. Parmaklarını içime sokup çıkarmayı ya da klitorisimi emmeyi, tüm uzuvlarım bir gümbürtüyle yatağa yığılana kadar asla bırakmadı.

Hemen uykuya dalmadığımda, yataktan kalkmadan önce kısa bir süre kalçamın iç kısmını öptü. "Nereye gidiyorsun?" Banyoya giderken fısıldadım.

Islak bir bezle geri geldi ve bacaklarımın arasını hiç beklemediğim bir samimiyetle silerek temizledi. "Ben bir duş alacağım, Küçük Güvercin," diye fısıldadı. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Peki ya sen?"

"Bana dünyayı verdin. Daha ne isteyebilirim ki?" Bana gülümsedi, banyoya girerken her kelimesinde ciddiymiş gibi görünüyordu. İyiliğine karşılık vermediğim için bir husumet yoktu, gerçi dürüst olmak gerekirse, kaçmadan önce toparlanmama izin verseydi verirdim. Sadece beni tekrar boşaltmış ve karşılığında hiçbir şey beklememişti.

Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Ama bunun ona büyük puan kazandırdığını biliyordum.

Yirmi Yedi

Samara

İşten eve dönmek ve Lino'ya birkaç gün önce beklemediği orgazmı yaşatmak istiyordum. Ne yazık ki, Yavin'in muhtemelen eve gelmemden birkaç dakika sonra geleceğini bildiğimden, orgazmın gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Geceyi çocuklarla parazit yapmaya çalışarak geçirebileceğimden şüpheleniyordum ve bu düşünce beni sadece yoruyordu. Lino'nun evinde o kadar uzun süre aylaklık ettikten ve hatırladığım kadarıyla ilk kez dinlendikten sonra, tüm iş günü ve Emilio'yla öğle yemeği yediğimiz bistroya yürümek beni yormuştu. "Ben geldim!" Ön kapıyı açtığımda seslendim ve Emilio'ya el sallamak için döndüm. Ama adam arkamdan ön kapıdan içeri girdi, yoluna devam etmeden önce evde her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak istiyordu. Lino güvenliği artırmış, mülkte nöbetçi bulundurmaya başlamıştı ama her seferinde sadece bir kişi oluyordu. Dünyadan uzakta özel sığınağımız olarak hizmet veren evin içinde güvenliğin müdahalesi yoktu ve ben buna minnettardım. Yatarken Lino'nun gömleğini giymeyi ve ertesi sabah kahvaltıya onunla inmeyi dört gözle bekliyordum, zaten seks sınırını aştığımızda.

Kıçımın o tezgâha oturmasını ve beni oraya götürmesini dört gözle bekliyordum, tam da bir gün yapacağını ima ettiği gibi.

"Selam," dedi Lino mutfaktan girişe adım atarken. Beni kısaca öptü ve Emilio'ya dönüp başıyla selam verdi.

Emilio sırıtarak, "Sabah görüşürüz Bayan Bellandi," dedi ve kovulduğunu anlayarak oradan uzaklaştı.

"Güle güle!" Sesimi titreten gergin enerjiden dolayı irkilerek seslendim. "Bunu nasıl yapacağız? Bir planımız yok. Bir planımız olmalı! Neden ona ne söyleyeceğimizi konuşmadık?"

"Nefes al," diye kıkırdadı Lino. "Ben önden gideceğim. Yavin... o Yavin. Bunu pek iyi karşılamayacak ama eninde sonunda üstesinden gelecektir."

Yanından geçip tezgahın üzerinde duran şarap şişesine uzandım ve bir bardağa doldurdum. "Seni öldürecek." Yutkundukça yutkundum, bardağın tamamını bitirmeye çalıştım.

"Deneyebilir," diye itiraf etti Lino yüzünü buruşturarak. "Ama onu suçlayamam. Eğer Chiara'ya dokunsaydı, ben de aynısını yapardım." Lino kardeşlerinden nadiren söz ederdi ve babasının çocukluğunda onları birbirlerinden uzak tutmaya çalıştığı düşünülürse, onu suçlayamazdım. Chiara hayatının büyük bölümünü yatılı bir kız okulunda geçirmişti ve Tomasso da babasının sahip olduğu her şeye hakkı olduğunu düşünen bok kafalı küçük kardeşti. Gabriele, Chiara liseden mezun olduktan hemen sonra onunla evlenmişti. Görücü usulü olmasına rağmen en iyi şekilde sonuçlanmıştı. Chiara kocasını seviyordu, aile yemeklerinde onunla yaptığım birkaç konuşmadan anladığım kadarıyla, ama o zamanlar her şey yeniydi. Connor'la ilk evlendiğimden beri aile yemeğine gitmemiştim.

Kapı zili çaldı, gardiyanın Yavin'e ön kapıdan mülke giriş izni verdiğini gösteriyordu. "Siktir," diye tısladım, şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Rahatla, Samara. Ben hallederim. Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"O benim ağabeyim. İkinizin arasına girmek istemiyorum. Onu incitmek istemiyorum," diye itiraf ettim, kollarını bana doğru uzattığında göğsüne sokuldum.

"*Vita mia*, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen *her zaman* Yavin ve benim aramdaydın. O sadece bunu görmek istemedi." Lino'nun sözleri beni rahatlattı ve ciğerlerimde sıkışmış gibi hissettiğim nefesi dışarı vermemi sağladı. Aramıza daha uygun bir mesafe koymak için göğsünden geri çekilmeden önce başımı salladım. Verdiğimiz haber ne olursa olsun, kapıdan girer girmez Yavin'in yüzüne vurmayacaktım. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim Aygırım," diye mırıldandım. "Sana sahibim. Nasıl olmayayım?" Bana çevirdiği gülümseme, içimde bu adama duyduğum sevgiden başka bir şey kalmayana kadar hissettiğim tüm endişe izlerini eritti. "Sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Beni bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde mutlu ediyorsun."

"Asla bir yere gitmiyorum, Küçük Güvercin. *Asla."* Dudakları kısa bir süreliğine benimkilere dokundu, ama bana daha fazlasını verememesinin onu ne kadar sinirlendirdiğini hissedebileceğim sert bir acelecilikle. Bana daha fazlasını veremediği için

Onu ne kadar mutlu ettiğimi göstermek için. Kelimeler her zaman güçlü yanımız olmayabilirdi ama bedenlerimizle gayet iyi iletişim kuruyorduk. Sözlü iletişimimiz üzerinde onlarca yıl çalıştığımız ve bedenlerimizin birbiriyle konuşmasıyla sadece haftalar geçirdiğimiz düşünüldüğünde, bu ironik görünüyordu. Ama fark ettim ki bedenlerimiz her zaman iletişim halindeydi, her zaman bağlantı halindeydi. Sadece onların birbirleriyle konuşma biçimlerine yanıt vermiyorduk.

Söyledikleri şeylere, konuşma şekillerine ve birbirimizden sakladığımız tüm küçük sırları açığa çıkarmalarına.

Kapının çalınması irkilmeme neden olmadı ama derin bir nefes almamı sağladı. Lino kapıyı açmaya gitti ve beni iş kıyafetlerimle tezgâhın yanında bıraktı. Neredeyse üzerimi değiştirmiş olmayı dileyecektim ama nedense giysiler beni erkeklerle eşit seviyeye getiriyormuş gibi hissediyordum. Lino hâlâ işten kalma takım elbisesini giyiyordu ve Yavin'in yemekten sonra *Tease*'e gideceğini biliyordum, yani o da giyinik olacaktı.

"Hey, dostum," dedi Yavin'in tatlı sesi kapıdan ve Lino, Yavin'in içeri girebilmesi için karşılık veren bir selamla geri çekildi.

"Küçük kardeşim," diye bağırdı Yavin. "Çok daha iyi görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Şimdi iyiyim, söz veriyorum." Ona gülümsedim ve yanıma gelip beni sıkıca kucaklamasına izin verdim. Parmağımdaki yüzükleri hissetmesine izin vermeden ona sarılmak biraz manevra gerektirdi. Lino bu konuda liderliği ona bırakmamı söylemişti ve ben de öyle yaptım. Yavin benden duyduklarını asla anlamayacaktı, olayları benim açımdan görmesini asla sağlayamayacaktım. Onun için ben her zaman üzerine titrediği ama kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadın olduğunu kabul etmekten nefret ettiği o küçük kız kardeş olacaktım.

Kötü olsalar bile.

Connor'dan en az Lino kadar nefret ediyordu ve ben ikisini de dinleme zahmetine girmemiştim. Ama Lino'yla evliliğim söz konusu olduğunda, Yavin'in dayanacak bir ayağı yoktu. Lino'ya tapardı.

Sadece benimle değil.

"Akşam yemeğinde ne var?" Yavin beni bırakırken Lino'ya dönerek sordu. Kıkırdamamı tuttum, çünkü akşamın en heyecanlı kısmının Lino'nun yemek pişirmesi olacağı çok tahmin edilebilirdi. Yavin de mutfakta en az benim kadar başarısızdı ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Lino içini çekerek adaya doğru ilerledi ve fırının penceresine bakıyormuş gibi yaptı. "Lazanya. Belki on dakikası kalmıştır." Tekrar kardeşimin yüzüne döndüğünde, elini uzatıp gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunun Yavin'in daha önce hiç görmediği bir şey olmadığını biliyordum,

Lino bana her zaman fiziksel olarak yakınlık göstermişti. Yavin bunu her zaman kardeşçe bir sevgi olarak yorumlamıştı.

Ama Lino elini belime atıp beni yanına çektiği anda Yavin'in gözleri kısıldı ve harekete odaklandı. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, gözlerinde şüphe ve onaylamama dışında bir şey yoktu. Benim boş bakışlarımda bulduğu her neyse, bu şüpheleri doğrulamış olmalıydı. "Hayır, hiç sanmıyorum," diye tısladı bana. "Git eşyalarını topla."

"Yavin," diye fısıldadım, geri çekilip oturma odasında bana ait görebildiği ne varsa toplamaya koyulurken.

"O benim karım, Vin," dedi Lino, lafı hiç dolandırmadan. Ona ters ters baktım, neden onun öne geçmesine izin verdiğimi merak ediyordum.

"Ne oluyor lan?" Yavin döndü, sesi yükselen öfkeyle boğuklaşıyordu.

Küçük bir gülümsemeyle elimi kaldırdım ve kısa bir süre için saklamak istediğim yüzüklerimi gösterdim. "Biz evliyiz," diye onayladım.

"Küçük kız kardeşimle mi *evlendin*? Senin derdin ne lan? Bu Samara!" Yavin'in sesi daha da yükseldi, dikkatini Lino'ya yönelttiğinde daha da yükseldi.

"Samara'nın kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye karşı çıktı Lino. "Her zaman biliyordum ve eğer gözlerini açmış olsaydın sen de bilirdin." Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi Yavin'e yaklaşarak uzaklaşmadan önce eli belimde kısa bir süre sıkıştı.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Yavin dikkatini bana çevirerek sordu. "Lino? Gerçekten mi? Gerçekten arkadaşım olarak gördüğüm tek adam? Kardeşim mi?"

"Mutluluğumun seni incitmek için yaptığım anlamına geldiğini fark etmemiştim," diye karşı çıktım, acıyla yüzümü buruşturarak. Her zaman istediğim, sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim şey birdenbire çok uzak göründü. Ve önümde duran kişinin onca insan arasında kardeşim olması canımı yakıyordu. Arkamı kollayacağına her zaman güvenebileceğimi düşündüğüm birkaç kişiden biri. "Arkadaşlığını mutluluğumdan üstün tutmamı mı istiyorsun?"

"Bu şehirde milyonlarca adam var. Onu seçmek zorunda değildin," diye hırladı Yavin.

"Dikkat et," diye karşı çıktı Lino, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Bizimle bir sorunun mu var? Bunu benimle hallet. Gerçek şu ki, bu dünyada onu karım yapmaktan beni alıkoyacak tek bir kişi bile yok. Sen değilsin. Ne de babam. *Hiç kimse.* Onun hayatımdaki en önemli kişi olduğunu her zaman biliyordun, neden öyle olduğunu düşündün?"

Yavin derin bir nefes alarak yüzünü buruşturdu. Lino'nun yüzünün yan tarafına baktım ve şaşkınlığın iliklerime kadar işlediğini hissettim. Evlendiğimizde bana bunun beni güvende tutmak için olduğunu söylemişti, ama bu farklıydı. Bu daha fazlasının, geldiğini hiç görmediğim ama başından beri orada olan bir şeyin ilanı gibiydi. "Eğer ona dokunursan, yemin ederim seni öldürürüm," diye uyardı Yavin.

Lino sırıtmama nezaketini gösterdi ama Yavin kardeşim dışında biri olsaydı yüzünün acımasız bir memnuniyetle buruşacağından şüpheleniyordum. "O benim karım, Vin. Onu buraya taşıdığımdan beri benim yatağımda."

"Lino!" Yavin'in evli olduğumuzu ve birlikte yatmadığımızı düşünmesinin gerçekçi olmayacak kadar aptalca olduğunu bilmeme rağmen nefes nefese kaldım. Böyle bir açıklamayla Lino'yu köşeye sıkıştırmıştı, çünkü Lino gibi erkekler eşleriyle olan yakınlıklarını inkâr etmezlerdi. Sadece böyle biri değillerdi.

İddia ettiler. Sahiplendiler. Aldılar.

İsimlerini alan kadınlara saygı duydukları için cinsel yaşamları hakkında ayrıntıya girmiyor olabilirler, ancak bu her gece yatağa kimi aldıklarını açıkça belirtmedikleri anlamına gelmiyordu.

"Seni lanet olası pislik," diye fısıldadı Yavin, Lino'ya doğru hışımla yaklaşırken. Yumruğu Lino'nun dudağının köşesine değdi ve iki adamı da Lino'nun buna izin verdiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Alacağın tek şey bu," diye onayladı sonraki sözleriyle ama Yavin asla geri adım atacak biri değildi. Sinyalleri okumak ve çıkan kavgadan ne zaman uzaklaşacağını bilmek.

Tekrar vurdu; ikinci yumruk Lino'nun burnunu hedef almıştı.

"Yavin!" Lino darbeyi savuşturduğunda rahat bir nefes alarak çığlık attım.

"Ciddiyim, Vin. Seninle kavga etmek istemiyorum. Erkek olmanı ve kız kardeşinin ne istediğini düşünmeni istiyorum. Bir kez olsun onu ilk sıraya koy," diye homurdandı Lino.

"Onun senin yanında yeri yok. Onu kendi dünyana sürükleyemezsin. Hasta bir piçin onu almasını mı istiyorsun? Ivory'yi aldıkları gibi mi?" Bu sözlerle, Lino'nun beni koruyamayacağını ima ederek iki adamdan uzaklaştım. Çocukluğumuzdaki kavgalarından, araya girmenin sadece benim yaralanmama neden olacağını biliyordum.

Yaralanmama kimin sebep olduğu konusunda tartıştıklarında bu onları daha çok kavga ettirdi.

Artık yaşlanmış olabilirlerdi ama aralarındaki gerilimin yükselişine bakınca, daha akıllı olup olmadıklarını merak etmek zorunda kaldım. Lino saldırdı;

Omzu Yavin'in karnına çarptı ve ikisi de Lino'nun üzerine düşerek yere yığıldılar. "Kesin şunu! İkiniz de durun!"

Lino ilk yumruğunu indirdi ve Yavin'in elmacık kemiğine öyle bir çarptı ki irkildim. "Samara benim lanet olası karım. Kimse bana onun her zaman olması gereken yerde olmadığını söyleyemez. Sen bile." Yavin'in yüzüne bir yumruk daha.

"Lino, kes şunu!" Bağırdım, bir adım öne çıktım ve tereddüt ettim. Karışırsam ikisi de beni öldürürdü ama kavga etmelerine izin veremezdim. Lino ayağa kalktı ve Yavin'in ona yardım etmesi için elini uzattı. Ama benim inatçı kardeşim buna aldırmadı ve kendini ayağa kaldırdı. Lino'nun yanına koştum, parmağımı ağzının kenarındaki kana dokundurdum ve her zaman yaptığım gibi üzerine titredim.

Yavin sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. "Ona mı gidiyorsun?" İrkildim, gözlerimi gözü morarmış ve burnundan kan damlıyormuş gibi görünen Yavin'e çevirdim.

"O benim kocam," diye cevap verdim.

"Connor da öyleydi," diye tükürdü Yavin. "Bak bu seni nereye getirdi."

"Siktir git evimden," diye hırladım ve Lino'nun yanından ayrılıp Yavin'i iki elimle göğsünden iterek geri çektim. "Sen onun en iyi arkadaşısın ve onu beni döven ve bana tecavüz eden bir adamla kıyaslamaya *nasıl cüret* edersin?"

Yavin bembeyaz kesildi ve o anda Lino'nun sırrımın son parçasını paylaşmadığını anladım. "Samara-"

"En iyi arkadaşının böyle bir şey yapabileceğini düşünmen senin hakkında tam olarak ne söylüyor? *Hem* de *karısına*?" Lino geri çekildi ama öfkeyle titrediğini hissedebiliyordum. Yavin'in bana zarar verebileceğini düşünseydi, ona bu kadar yakın olmamın imkânı yoktu. Ama ne kadar korkunç olsalar da, Lino'nun canavarı Yavin'i benim için bir tehdit olarak görmüyordu.

"Smalls-" diye hırıldadı Yavin ve bana taktığı çocukluk lakabı ağzından kaçtığında çaresizliğin doruğuna ulaştığını anladım.

"Beni küçümseme. Hayatımda senden hiç şu anda utandığım kadar utanmamıştım. Ben yetişkin bir kadınım. Üzerime işeyip bana sahipmişsin gibi davranamazsın. Lino bana hiçbir zaman açıkça onay vermediğim bir şekilde dokunmadı ve bu *benim seçimim*. Senin değil!"

"Ama o Lino!" Yavin itiraz etti. "O benim çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım.

-"

"Peki onu eve kim getirdi Yavin?" Fısıldadım. "Seni Lino'yla kim tanıştırdı? Dışarıda spor yapmasına izin verilmediğinde Lino'yla içeride kim otururdu? Babasının ona verdiği saatlerce süren ekstra ev ödevlerini yaparken ona kim eşlik ederdi?" Gözlerim yaşardı ve onları boğmaya çalıştım ama Yavin'e başımı salladığımda başarısız oldum. "Ona kim sarıldı? Babasıyla ilgili hikâyelerini kim dinledi ve babası ona vurduğunda, on yaşında ve bu saçmalıklar için çok büyük olsa bile, onu kim öptü?"

Yavin bir adım daha yaklaşarak elini başımın arkasına doladı. "Bize bir dakika izin verir misin?" Tereddüt etmek ister gibi görünen Lino'ya sordum ve Yavin'e baktı.

Lino, "Eğer onu bu evden götürmeye kalkarsan seni kendim öldürürüm," diye uyardı. "O her zaman benimle kalacak."

Yavin ona bakma zahmetine bile girmeden, "Anladım," diye homurdandı.

Lino odadan çıkar çıkmaz, Lino'nun nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmeden Yavin'le açıkça konuşabilmem için gereken mahremiyeti sağlayarak, aptal kardeşime döndüm. "O asla senin olmadı Yavin."

"Anlıyorum," diye iç geçirdi ve bir an için belki de bunun sona ereceğini, belki de Lino ile aramızdaki şeyin çocukken paylaştığımız tüm anlardan kaynaklandığını anlayacağını düşündüm. Onu sevdiğim onlarca yıl boyunca inşa edilmişti. "Ama o adamla kulüplere gittim. Kadınların kendilerini ona nasıl attıklarını gördüm ve evet, küçük kardeşim, onları eve götürdüğünü gördüm. Şimdi kız kardeşimi beceriyor olmasını kabullenmem ve bundan rahatsız olmamam mı gerekiyor?"

Elimi kaldırdım ve karşı koymam gereken görüntü seline karşı gözlerimi kapattım. "Birlikte değildik Yavin. Benimle birlikte değilken yaptığı bir şey için onu sorumlu tutamazsın. Birkaç hafta öncesine kadar beni öpmedi bile ve ben başka bir adamla *evliydim*. Rahip mi olması gerekiyordu?"

"Bu benim sahip olmak istediğim bir imaj değil. En iyi arkadaşım ve kız kardeşim."

"Belki bir kez olsun bunun seninle ilgili olmadığını düşünebilirsin," diye tısladım. "O beni mutlu ediyor. Kendimi yeniden bütün hissetmemi sağlıyor. Yirmi yıl boyunca biriyle birlikte olmak istemenin ve asla ona sahip olamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sen kendi hayatına devam ederken onların kendi hayatlarına devam etmelerini izlemek ve bu yeterliymiş gibi *arkadaş* olmak? Çünkü değil ve asla da olmayacaktı. Onu, sahip olabileceğim her şeyi alacak kadar sevdim ama

senin için buna geri dönmeyeceğim. Ve eğer benden bunu yapmamı istersen, seni asla affetmem."

Yavin iç çekerek beni göğsüne çekti ve çenesini başımın üstüne bastırdı. "Sen benim küçük kardeşimsin. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum. Hayatımız tehlikeli, onun buna değeceğinden emin olmalısın-"

"O buna değer," diye karşılık verdim, sesim yüzümdeki göğsünden boğuk çıkıyordu.

Birkaç dakika sessizce durduk ve sonra nihayet umduğum sözleri söyledi. "Tamam."

***

Yavin kısa bir süre sonra ayrıldı. Özür dilemedi, aptal adamlar oldukları için Lino da dilemedi. "Onunla kavga etmemeliydin. O senin arkadaşın," diye azarladım, Lino'nun ağzının köşesine daha etkili bir şekilde ulaşabilmek için banyo tezgahının üzerine oturdum. Dudağının tam köşesinde küçük bir kesik oluşmuştu ve ben Yavin'i azarlamakla meşgulken kanama durmuş olmalıydı.

"O benim kardeşim," diye düzeltti Lino ve ben yüzümü buruşturdum. Onun ve Yavin'in kardeş oldukları fikri, geçici olacağından şüphelensem bile, aralarında açtığım görünür uçurumdan dolayı kendimi daha suçlu hissetmeme neden oldu.

"Hayır, değil," diye esprisiz bir kahkaha attım, ağlamayı tercih etsem bile.

Lino'nun elleri yukarı kalktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen benim karımsın. Bu da kardeşinin benim kardeşim olduğu anlamına gelir." Başımı salladım, çünkü bunun gerçekliği ezici geliyordu, sanki evliliğimizin ailem için ne anlama geldiği gerçeğinde boğulabilirdim. Annem diğer oğlunu, kardeşim de her zaman istediği kardeşini kazanmıştı.

Peki ya ben?

Her şeyi aldım.

Dudağındaki kurumuş kanı el beziyle son bir kez silerken ona gülümsedim. "Eğer bu evlilikle aileleri birleştireceksek, o zaman sanırım bunu tamamlamalıyız," diye fısıldadım. İkinci kez seksi başlatırken daha gergin hissediyordum, çünkü ruhumun derinliklerine kadar hazır olduğumu biliyordum. Eski Samara'yı sonsuza dek geride bırakmaya hazırdım. Başı dik bir Bellandi olarak ayakta durabilen Samara'yı kucaklamaya. Lino gibi bir adama eş olabilecek Samara'yı.

Sanki daha önce, tüm kabadayılığımla, hazır olmadığımı biliyordum. Lino'yu bir kez daha görmem gerektiğini biliyordum.

Şimdi geri adım atma düşüncesi acı verici geliyordu, sanki onu içimde hissetmeme düşüncesi acı verici hale gelmişti.

"Samara, acelemiz yok. Dünya kadar vaktimiz var."

"Hazırım," diye fısıldadım, gözlerini mutlak bir kesinlikle tutarak. "İçimde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeye hazırım. Seni ağzıma almaya ve amıma almaya hazırım," dedim yüzümün kızarmasına karşı koyarak. Bu sözleri Lino'ya söylemek tuhaftı, yıllardır düşünmeme izin verdiğim tüm fantezileri dile getirmek tuhaftı.

Dünyamı sallayabileceği tüm yollar.

Lino inledi. "Tekrar durabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti. "Eğer emin değilsen-"

"Eminim," diye fısıldadım, diğer elimle pantolonunun üzerinden ona dokunmak için uzandım. Parmaklarım onun sert uzunluğuna sürtündü, sadece bir kez, ağzı ağzıma inmeden önce ve Yavin'le olan savaşının bakırımsı sonucunu tatmadan önce. Elleri gömleğime uzandı ve onu yırtıp başımın üzerine geçirdi. Elleri gömleğinin düğmelerini çözüp yana fırlattığında arkama uzanıp sütyenimi çözmekten başka çarem yoktu. Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkarırken, güm diye yere düştüklerini duydum. Lino'nun kolları beni sarıp kaldırarak yatak odasına taşıdı, ben de bacaklarımı beline sıkıca doladım.

"Her ne kadar seni tezgâhta becermek istesem de, seninle ilk sevişmemiz yatağımızda olacak," diye fısıldadı beni yatağa bırakıp pantolonumu aceleyle çıkarırken. P a n t o l o n u n u izledim ve bacaklarımın arasına süründü, ağırlığını üstüme yerleştirirken gözleri dikkatle yüzümdeydi. Şaftının sıcaklığı bana dokunduğu anda inledim.

Panik

yok.

Korkma.

Sadece biz ve hiçbir şey daha doğru hissettirmemişti.

Gülümseyerek bir elimi uzattım ve onu öpebilmek için yüzünü kendime doğru çektim. Kalçaları bana karşı sallandı, ağzımla sevişirken nazikçe test etti, aynı şekilde horozunu kullanacağını hayal ettim. Kalçalarının nazikçe yuvarlanmasına itiraz etmediğimde, uzunluğunu bana doğru kaydıran yumuşak bir işkence ritmi ayarladı. İçime doğru.

Elini ya da ağzını hiç kullanmadan beklentimi artırıyor, beni içeri kayacağı ana hazırlıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan çekti, ama yüzünü yakın tuttu, gözlerimi tutarken nefeslerimiz birbirine karıştı. "Lütfen," diye yalvardım, ona işkence etmek için kalçalarımı hafifçe oynattım.

İçime girmesini istedim, kontrolünün kırılmasını istedim, ama o anda başının girişime sürtündüğünü hissettiğimde donup kaldım. "Prezervatif," diye iç geçirdim hayal kırıklığı içinde.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sadece biz, Küçük Güvercin." İtiraz etmek, bunun akıllıca olup olmadığını sormak için ağzımı açtım. Doğum kontrolünde bile başka riskler ve yapmamız gereken başka konuşmalar vardı.

Ama ileri doğru bastırdığında ve *sonunda* içime girdiğinde aklım başımdan gitti. İnledi, vücutlarımızın arasına bakmak için başını eğdi ve ben görebilmeyi diledim. Keşke beni ilk kez içine alırken onu izleyebilseydim ama pozisyonum bunu imkânsız kılıyordu. Göğsünü iterek hemen dizlerinin üzerine çöktü ve paniklediğimi düşünmesine neden olduğumu biliyordum.

Gülümseyip izlemek için birleştiğimiz yere baktığımda ciğerleri rahatlamıştı. Gözleri aynı yere kaydı ve ben onu biraz daha içime alana kadar kalçaları öne doğru yuvarlandı. "Tamam mı?" diye sordu.

"Kapa çeneni ve sik beni, Lino," diye nefes nefese kaldım, beni gererek açarken hâlâ verecek daha fazla siki olduğuna inanamıyordum. Kalçalarımı ellerinin arasına alarak beni yataktan aşağı sürükledi, içime girmek için kendi bedenimi kullandı.

Kıçım kalçalarına değdiğinde bir iniltiyle ona sarıldım. "Mükemmelsin amına koyayım," diye inledi ve ağırlığını üzerimde tutabilmek için kollarının üzerine düştü. Ve içime girip çıkarken yavaş, işkenceli bir tempo tutturdu, ıslak sıcaklığımda kayıyor ve boşalmak için çaresiz kalana kadar sonuma çarpıyordu.

"Daha sert," diye yalvardım.

"Seni korkutmak istemiyorum," diye itiraz etti. Kalçalarım yukarı doğru eğildi, itişini karşıladı ve ona beni ikimizin de istediğini bildiğim şekilde almak için ihtiyaç duyduğu mükemmel açıyı verdi.

"Korkmuyorum ve sen de bana zarar vermeyeceksin. Artık sadece sen ve ben varız, Aygır," diye fısıldadım ve ardından parmaklarını kıçıma geçirip sıktığında hemen haykırdım.

Nefes kesici bir güçle içime giren sikinin daha sert, daha keskin darbeleri. Yavaş tuttu, gözlerimi hiç ayırmadı ama ben onun altında inleyene kadar şiddeti arttı. "Siktir, siktir, siktir," diye haykırdım, doruğa ulaştığımda etrafında sıkıldım.

İnledi, yüzünü boynuma gömdü ve boşalırken içimi sıcaklıkla doldurdu. Ağırlığı üzerime çöktü ve kendime geldiğimde kıkırdadım, sanki duramıyormuş gibi sığ itişlerle hala içimde hareket ettiğini hissediyordum.

Benim orgazmım onunkiyle birleşince müstehcen hissettirdi. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum, teşekkürler," dedim gülerek.

Kahkahasını kulağıma üfledi ve sonunda sakinleştiğinde düşünceli bir şekilde bana baktı. "Bu şimdilik iyi sanırım. Ama aramıza hiçbir şey giremez. Lastik bile."

"Çok romantiksin," diye alaycı bir sesle mırıldandım, beni çevirdiğinde çığlık attım, böylece onun üzerine yayıldım. O hâlâ içimdeyken, hâlâ nasıl sert hissettiğini merak ettim ve test etmek için kalçalarımı döndürdüm.

İnlediğinde kalkıp temizlenmem gerektiğine karar verdim ama kalçalarımdaki elleri ondan ayrılmama engel oldu ve sırıttı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yıkanmak için mi?"

"Bırak. Spermlerimin içinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." Kızardım, bunun pisliği bana çok yanlış geldi ve dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Ayrıca, seninle işim bitmedi." Elleri kıçımı tuttu, beni kaldırdı ve ona binmem için tekrar yere yatırdı.

Nefesim kesildi, açı onu amımın ön duvarına doğru sürdüğünde ve o tatlı noktayı okşadığında zevk beni doldurdu. "Yine mi?"

"Yine," diye onayladı.

Yirmi Sekiz

Samara

Günlerce bulutların üzerinde süzüldüm. Lino'nun beni sürekli arzuladığını bilmek, tadına doyamadığım bir uyuşturucu gibiydi. Dikkatini bana her çevirdiğinde, ellerinin üzerimde olduğu her an kendimi değerli hissediyordum. Her zaman istediğim ama almayı hiç düşünmediğim bir hediye gibi.

Bu yüzden eve gitmek için sabırsızlanıyordum, ön kapıdan içeri girip onu beni beklerken bulmak için sabırsızlanıyordum. Takım elbisesinin yere düşmesini, iş adamının ortadan kaybolmasını ve Aygır'ımın tüm ihtişamıyla kalmasını bekleyemedim.

Ön lobiden geçerken Emilio yanımda yürüyordu, yüzünde beni işe götürüp getirdiği son bir hafta içinde tanıdığım geniş bir gülümseme vardı. Rollerimizi belirledikten sonra bana oldukça ısınmıştı ama dokunulmaktan nefret edişini özlemiyor değildim.

Aslında bundan kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Belki de Lino'nun bundan hoşlanmayacağından korkmanın bir sonucuydu, belki de mikroplardan nefret ediyordu. Asla bilemeyeceğimden şüpheleniyordum, çünkü sormak çok garip olurdu. Onun gibi bir adam mikroplardan korktuğunu itiraf etmekten heyecan duyacak bir tipe benzemiyordu. Onun işinde zayıflık Bellandi'lerin hoş göreceği bir şey değildi, hele ki işi beni korumaksa.

Arabanın kapısını açmak için yanımdan ayrıldı, çift park halindeki arabaya doğru ilerlerken kendisine atılan bakışlardan habersizdi. Lino'nun beni bundan daha uzun süre açıkta bırakmaya tahammül edemeyeceği konusunda ısrar ediyordu ve ne yazık ki bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordum.

Etrafıma yağan karla birlikte serin havada ilerlerken bana bakan bir adama utangaç bir gülümseme verdim. Emilio'nun arabanın kilidini açıp kolunu çekiştirdiği yerden henüz birkaç adım uzaklaşmıştım ki

eldivenli eli yüzümü sardı. İçgüdüsel olarak çığlık atmaya çalıştım ama ağzımdaki el sesimi boğdu.

Saldırganım beni ayaklarımdan kaldırdı, geriye doğru çekerek arabadan uzaklaştırdı. Dehşet içinde beni izleyen insanların durup baktıklarını, işaret ettiklerini ve fısıldadıklarını belli belirsiz fark ettim. Dirseğimi beni kavrayan adamın kaburgalarına doğru ittim. Elini ağzımın etrafından hafifçe gevşettiğinde, tıslayıp elini çekene kadar ısırdım. "Emilio!" Sonunda çığlık attım, sesim çoğunlukla sessiz olan sokakta yankılandı. Hâlâ dönüp arabadan başka bir tarafa bakmamıştı.

Neden hala kayıp olduğumu fark etmedi?

Ama çığlığımla birlikte şaşkınlığını üzerinden atar gibi oldu. Gözleri oluşmaya başlayan kalabalığın, ben saldırganın kollarında çırpınırken bana yardım etme zahmetine katlanmayan insanların üzerinde gezindi ve beni şehir arabasından birkaç adım ötedeki bir minibüse doğru götürdü. Nihayet üzerime geldiklerinde bir an paniğe kapıldım.

Minibüs yaklaşıyordu, çok yaklaşmıştı. Kapılar ardına kadar açıkken beni içeri atıp gitmesi uzun sürmezdi. Emilio ileri atılarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Adam beni minibüsün arkasına kaldırmaya çalıştığında, Emilio'yu gözden kaybettim. Boş kargo alanı dışında her şeyi gözden kaybettim. Ayaklarım kenara takıldı, tekme attım ve kendimi olabildiğince sert bir şekilde geriye ittim. Bu bana yeterince zaman kazandırdı.

Emilio'nun namluyu yanlarımıza çevirip bizi yere çarpmasına yetecek kadar. Silahını kılıfından çıkardı ve adam sakinleşip ellerini kaldırana kadar alnına bastırdı. Serbest bırakılmamla birlikte yerden kalktım. "İyi misiniz Bayan Bellandi?" Emilio sordu, nefes nefese kaldığı için sesi sert çıkıyordu.

Lino'nun diğer bazı arkadaşlarıyla yaşadığım deneyimlerden, iri adamların hız için yaratılmadığını biliyordum. "Ben iyiyim," diye onayladım ama ellerimdeki titremeyi gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum ve tereddütle sokaklara baktım.

"Lino'yu ara," diye emretti. "Hemen."

Lino'nun ne diyeceğini düşünüp ürpererek gözlerimi kapattım. Ama yine de onu aradım.

***

Georgio arabayı Emilio'nun çift park ettiği yerin yanına çekti. Bir mucize eseri, Lino ve Matteo ipleri ele almışlardı. Sokağın tamamı kapalıydı, kimse yüzümdeki panik ifadesini görmüyordu. Bir polis önümde oturmuş, Lino'yu beklerken bana sempatiyle bakıyordu.

Araba durur durmaz Lino kapıyı açıp dışarı fırladı. Uzun bacakları kaldırımı hızla geçti ve Lamb & Rowe'un ev olarak kullandığı boşaltılmış binanın içine daldı.

Sonunda bana gelmeden önce gözlerinin boşlukta dolaşmasını izledim. Ayağa kalktım, bana doğru gürlerken ellerimi önümde sıkıyordum. Bana çarptığında, elleri beni sıkıca sardı, biri belime, diğeri başımın arkasına dolanarak beni gövdesine çekti. "Siktir," diye homurdandı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım gömleğinin içine. "Söz veriyorum. Bir iz bile yok." Matteo'nun Aston Martin'i dışarıda durdu, onu Scar'ın Ivory'yi gezdirmek için kullandığını bildiğim SUV takip etti. "Neler oluyor?" diye sordum. Lino'ya dönüp bakarak sordum. "Eve gitmiyor muyuz?"

Lino'nun gözleri Emilio'nun bana saldıran adamın başında nöbet tuttuğu yere gitti. Orada sessizce oturuyor, tek kelime etmiyor ve hiçbir soruya yanıt vermeyi reddediyordu.

"Angel, sana arabada kalmanı söylemiştim," diye homurdandı Matteo, Scar'la birlikte onun peşinden giderken. Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve beni kendine çekerek sarıldı ve ellerini başımın üzerinde gezdirdi. Gözlerindeki yaşlardan ve korkudan, evinden alınmasının kendisi için ne kadar korkunç olduğunu hatırladığını anladım.

"Sen arabada kal, Matteo Bellandi," diye tükürdü ona. O da karısına sırıtmakla yetindi ve Scar bir adım öne çıkarak elini omzuma koydu.

"İyi misin, Mara?" diye sordu. Başımı sallayarak ona karşılık verdim ve gülünç derecede uzun yüzüne baktım. "İyiyim. İkinizi de Bellandi malikânesine geri götürüyorum. Kocalarınızın ilgilenmesi gereken bir şey var." Emilio'nun saldırganla birlikte durduğu yere doğru baktı.

"Lino?" Ona dönüp bakmak için sordum ama yüzü geceyi atlatmak için olması gerektiğini bildiğim acımasız adama dönüşmüştü.

"Scar'la git, *vita mia*. Güvende olduğunu bilmem gerek. Matteo'nun evinden daha güvenli bir yer yok."

"Ama-"

"Bunu benim için yap, Küçük Güvercin," diye fısıldadı ve sesindeki gerginlik karşısında başımı sallamaktan başka çarem yoktu. Dudakları benimkilere dokundu, çok kısa bir süre.

"Dikkatli ol," diye fısıldadım ve o da başını salladı. Ivory koluma girip beni uzaklaştırırken, Scar'la birbirlerine ağır bir bakış fırlattılar.

Bunun ne anlama geldiğini anlamak için erkek olmama gerek yoktu.

Eğer bana bir şey olursa, Lino Scar'ı da yapacağından şüphelendiğim saldırıya dahil edecekti.

Yirmi Dokuz

Lino

Kadınlar binadan çıkar çıkmaz, "Onu bagaja koyun," diye homurdandım.

"Sakin ol," diye beni yatıştırmaya çalıştı Matteo ama ben sakinleşmenin ötesindeydim. "Ryker hâlâ Connor'ı takip ediyor. Onu geri çekebiliriz, ama-"

"Gerek yok. Ben hallederim." Gözleri büyüdü ve ellerimin yumruk haline geldiği yere baktı. Georgio'ya başıyla selam veren adam Emilio'ya doğru ilerledi ve ikisi birlikte adamı ayağından kaldırıp dışarı taşıdılar.

"Bulduk," diye karşılık verdi Matteo, elini omzuma vurarak. Delici mavi gözlerinde parlayan öfkeden, Ivory kaçırıldığında neler hissettiğini hatırladığını anladım. O şerefsize sonsuza dek kan akıtmasına ve acı çektirmesine izin verilmediği gerçeğiyle ne kadar mücadele ettiğini hatırladığını biliyordum. Vücudumda ölümcül bir toksin gibi dolaşan ve ben onu serbest bırakana kadar hayatımın her parçasını istila edecek olan aynı intikam ihtiyacını benden esirgemeyecekti. "Kimse kadınlarımıza dokunamaz."

"Hiç kimse," diye homurdandım ve hışımla yan yana Aston'a doğru yola çıktık.

Depoya olan yolculuğumuz hem mesafe olarak hem de Matteo'nun sürüş şekli nedeniyle hızlıydı. Arabada değerli bir yük olarak Ivory olmadan, şehrin en kötü bölgesine ulaşana kadar sınırı zorladı. Şehrin bu kısmına gelen tek insan, burnunu ait olmadığı yere sokmamayı iyi bilirdi, bu yüzden Georgio ve Emilio'nun Samara'nın saldırganını bagajdan çıkardığını gördüğümüzde hiçbir şey düşünmedik.

Kimse görmezdi. Kimsenin umurunda olmazdı.

Depodan canlı çıkmadığı için sadece çöpü atıyorduk.

"Buzdolabına," diye emrettim ve iki adam onu içeri taşıdı. Odanın ortasındaki sandalye, titiz işkencecimizin izniyle bizim için iplerle hazırlanmıştı.

Onu bağladıklarında Matteo, "Beni dezavantajlı duruma düşürdünüz," diye söylendi. Ryker'ın aletlerine uzandı ve bıçakları şefkatle parmakladı. "Benim psikopatım bu gece meşgul, o yüzden sanırım bizimle yetinmek zorunda kalacaksın." Adam cevap vermedi, Emilio'ya küçümseyerek bakıyordu. Matteo'nun yanına gittim ve masanın yanındaki balyozu yerden alıp kollarımın arasına aldım. Emilio ve Georgio geri adım atar atmaz, içeri girdim ve tüm gücümle balyozu ileri doğru savurdum.

Diz kapağının bu gücün altında ezilmesi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tatmin ediciydi.

Öldürdüm. İşkence ettim. Yetiştirilme tarzım gereği hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapmıştım ama bundan hiç zevk almamıştım. Ama adamın acı içinde uluyarak öne doğru yığılmaya çalışması hoşuma gitmişti. Çekiç diğer dizine de aynı kolaylıkla indi ve beni hem rahatlatan hem de aynı anda bir canavar gibi hissettiren başka bir tatmin darbesi verdi.

Çekici boğazına bastırmak için kullandım ve gözlerindeki acıyı görebilmek için onu geriye yatırdım. "Ellerini *karımın* üzerine koydun," diye hırladım. "Neden?"

"Kim olduğunu bilmiyordum, yemin ederim," diye inledi. Matteo kıkırdadı, takım elbise ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını sıvadı.

"Yalancı," diye kara kara sırıttı ve dikkatini adama çevirdi. Elindeki küçük bıçak sadece ve sadece tek bir şey için mükemmeldi. Ne kadar küçük olursa olsun, bıçak oldukça iriydi ve Ryker onu olabildiğince keskin tutuyordu. "Söylediğin her yalan için bir parmak alayım mı?" diye sordu.

Adam yutkundu ve gözleri sandalyenin kollarına bağlı ellere gitti. Bizim için erişmesi çok kolaydı. "Lütfen hayır."

"O zaman neden benim olana dokundun?" Tekrar sordum, boğulana kadar boğazına daha sert bastırdım. Cevap vermeyince Matteo bıçağı serçe parmağına bastırdı. Kesikten kan aktı ama kanı almak için yeterince baskı uygulamadı. Henüz değil.

"Son şansın," dedi kaşlarını kaldırarak. "İkimiz de buradan canlı çıkamayacağını biliyoruz. Bana istediğimi verirsen hızlı bir ölüm olmaması için hiçbir neden yok." Hâlâ cevap gelmeyince, Matteo'nun kemiği doğradığını görmek için bakmama gerek kalmadı. Adamın yankılanan uluması kemiğin ikiye ayrılma sesini neredeyse örtüyordu

ve parmağın depo zeminine düşerken çıkardığı gümbürtüyü neredeyse örtüyordu ama kanının içinden akarken çıkardığı ıslak sesi örtmüyordu. "Bir tane daha yapalım mı?" Matteo sordu ve adam acınası bir şekilde inledi. "Bir tane daha yapmak ister misin, Lino?"

"Kesinlikle," diye gülümsedim ona.

"Kafayı yemişsin sen. Senin derdin ne lan?!" diye bağırdı adam, ben Matteo'dan bıçağı alırken. Matteo'dan daha az merhametli hissederek diğer elindeki başparmağa yöneldim.

"Karımdan ne istedin?" Tekrar sordum, bıçağı bükmeye çalıştığı başparmağına dokundurarak onu benden korumaya çalıştım. "Maymunların bile ters çevrilebilir başparmakları vardır."

"Kocası bana para verdi!" diye bağırdı.

"Yanlış. Ben onun kocasıyım," diye hırladım ve kemik kırılıp başparmağı yere düşene kadar bastırdım. Oluk gibi kanaması ya da takım elbisemin kolunun ortaya çıkan pisliği engellememesi umurumda değildi. Küçük Güvercinimi benden almaya çalışan adamların kanını seve seve giyerdim.

"Sarışın bir adam! Kocası olduğunu söyledi," diye hıçkırdı. "Bana para verdi

Onu eski tahıl değirmenine götürmek için 1000 dolar! Tek bildiğim bu. Yemin ederim."

"Enzo'ya haber ver." Emilio'ya başımı salladım, o da telefon etmek için dışarı fırladı.

Matteo ve ben birbirimize baktık ve adamın başka bir şey bilmediği değerlendirmesine katıldığını biliyordum ama bu durabileceğimiz anlamına gelmiyordu.

Samara'nın hayatı risk altındayken, kesinlikle emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıydık.

Ve yaptık.

Cesedini yakma fırınına koyana kadar saatler geçti ama bunu Connor'ın Samara için bir tehdit olduğundan emin olarak yaptık.

Keşke Enzo oraya vardığında hâlâ tahıl değirmeninde olsaydı.

Otuz

Samara

Gömleğinde kan vardı.

Çok fazla kan var.

Sormaya cesaret edemedim, konuyu açmaya cesaret edemedim. Ceketi belirgin bir şekilde yoktu ve beyaz gömleğindeki kırmızı lekeye bakılırsa, bunun gömleğin tamamen ıslanmasından kaynaklandığını tahmin etmek zorundaydım. O ve Matteo Malikâneye yanaştıklarında ben sinirden harap olmuştum. Sadece Ivory ve Scar'ın her şeyin yoluna gireceğine dair verdikleri güvence, geçen her saatle birlikte artan korkumu biraz olsun azaltmıştı.

Bana dokunmamıştı, her şeyden çok sarılmak istememe rağmen benden uzak kalamazmış gibi beni kendine çekmemişti. Bunun yerine, garaj yolunda bekleyen arabaya binip eve gittik.

Sanki arkadaşlarımla huzur *içinde* takıldığım herhangi bir geceymiş de eve *kanlar içinde* döndüğü bir gece değilmiş gibi.

Beni yatak odasında ayakta bırakmış, tek kelime etmeden duş almaya gitmişti. Ona birkaç dakika verdim, beni bıraktığı yerde kaldım ve üzerimdeki kıyafetlere rağmen kendimi çırılçıplak hissettim. Sonunda hareket ettiğimde, ayaklarım beni planladığım gibi dolaba götürmedi.

Banyoya girdim, kıyafetlerimi hızla yere bıraktım ve onun arkasından büyük duşa girdim.

Gövdemi sırtına bastırdım, ellerimi etrafına dolayarak ona sıkıca sarıldım. Ne kadar soğuk hissettiğini görmezden gelmeye çalıştım, su sabit bir şelale halinde akarken bizi haşlasa bile. "Şimdi olmaz Samara," diye homurdandı.

"İyi olduğunu bilmem gerek," diye fısıldadım ve başını öne eğdi. Yüzünün kenarından damlayan su duşun zeminine düşerken kendi üzerine çökmüş gibi görünüyordu.

"İyi değilim. Uzaktan yakından iyi bile değilim. Connor seni götürmesi için ona para ödedi ve bir şekilde *hâlâ* elimizde değil."

"Onu bulacaksın," dedim yüzümü sırtına yaslayarak. "O zamana kadar Emilio benim yanımda. Bana hiçbir şey olmayacak."

Aniden döndü, kahverengi gözleri lav havuzları gibi bana bakıyordu. "Şimdi gitmen gerek Samara. Bu gece çok gerginim. Seni incitmek ya da korkutmak istemiyorum. Bu gece yaptığım şeylerden sonra olmaz. Nazik olamayacak kadar gerginim."

"Nazik olmanı istemiyorum. Bu senin bir parçan Lino ve ben senin tamamını istiyorum," diye itiraf ettim, dudaklarımı usulca göğsüne bastırarak. Göğsü hırıltıyla inledi, eli ıslak saçlarıma gömülüp başımı sertçe geriye çekti. Gözleri içimi yakıyor, bulamayacağı bir tepki için beni inceliyordu. Onun tamamının benim olmasını istediğimi söylediğimde ciddiydim ve bu, onun beni korkutan tarafıyla yüzleşecek kadar cesur olmam gerektiği anlamına geliyordu. Onun ilgimi çekmediğini söylesem yalan söylemiş olurdum.

"Son şansın," diye gürledi ve itiraz etmediğimde, inlememe neden olan sert bir iddiayla ağzını ağzıma indirdi. Öpücüğü tamamen dili ve dişleriydi, beni vücuduna çekip bir parçası haline getirebilecekmiş gibi yutarken acımasız ve vahşiydi. Beni döndürdü, duş duvarına yasladı ve bacaklarımı beline dolamak için beni yukarı kaldırdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi ve bunun için yeterince ıslak değildim, ama beni germe şekliyle acının ısırması sadece bunun yasak zevkini arttırdı. Vücudum onun etrafında kenetlendi, ilk pompada sonuna kadar girmesini imkansız hale getirdi ve geri çekilip tekrar içeri iterken artan hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Dudaklarını benimkilerden çekip köprücük kemiğimi ısırırken, "Bırak gireyim," diye inledi. Nefes nefese kaldım, o eve kayana kadar kendimi ona açık hissettim. Duraklamadı, sadece kalçalarını kısa bir süre içime soktuktan sonra geri çekildi ve pozisyonunun izin verdiği en sert şekilde bana vurdu.

Bir hayal kırıklığı iniltisiyle beni ayaklarımın üzerine bıraktı, beni çevirdi ve ellerim destek için duvara değene kadar hafifçe öne eğdi. Ayak parmaklarımın üzerine çıkana kadar kıçımı yukarı kaldırdı ve pozisyon hemen rahatsız edici, dengesiz hissettirdi. Bu his daha da kötüleşti ve yüzüm duş duvarına çarptı. "Lino!" Soluk soluğa kalmıştım, onun en ucuma vurduğunu hissediyordum.

"Sen benimsin," diye hırladı. "Evet!" Ağladım.

"Kimse seni benden alamayacak." Bir itiş daha, bir geri çekiliş daha. "Söyle, Küçük Güvercin."

"Hiç kimse, Aygırım," diye mırıldandım ve eli sertçe kıçıma indi. Onu rahat bırakmak yerine, beni oraya götüreceğine dair verdiği sözlere rağmen parmaklarını bana hiç dokunmadığı yere getirdi. Parmakları amıma doğru kayarak seksimdeki ıslaklığı emdi ve tekrar yukarı çekti. "Lino, sanmıyorum-"

"Sana yatağa gitmeni söylemiştim. Dinlemedin, şimdi sikimi kıçına alacaksın, Küçük Güvercin."

"Lino!" Parmakları bana doğru bastırdığında çığlık attım. Aleti hala amımda duruyordu, içimi onunla dolduruyor ama beni gerçekten sikmek için herhangi bir hamle yapmıyordu. Uzaklaşmak istedim, bana işkence eden yabancı, karanlık zevkten uzaklaşmak istedim, ama diğer kolu klitorisimi kızdırmak ve hafif baskısıyla yarattığı ısıyı artırmak için etrafıma sarıldı.

Ben kollarında kıvranana kadar bekledi ve sonra parmağı yavaşça içime girene kadar ileri doğru bastırdı ve beni, aletini oraya götürmenin imkansız gibi görünmesine neden olan kısır bir yanma ile doldurdu. Ama klitorisimdeki o parmaklar beni çalıştırmaya devam etti, bana verdiği sapkın zevke rağmen ya da belki de bu yüzden beni orgazmın eşiğine kadar okşadı. Tam yanma hissi geçtiğinde bir parmağını daha içime soktu ve her şey yeniden başladı. Sanki vücudumun bu işkenceden ne kadar hoşlandığını hissedebiliyormuş gibi siki içimde kıpırdadı.

"Benim için çok ıslaksın, Küçük Güvercin," diye mırıldandı ve parmakları içimde birbirinden ayrıldı, bir sonraki adımda geleceğini bildiğim şey için beni gererek açtı.

"Lino, lütfen. Gelmek istiyorum," diye yalvardım.

"Beni o küçük, dar kıçına aldığında boşalıyorsun, *vita mia*," diye inledi ve parmakları içime daha keskin bir şekilde pompalandı.

"O zaman yap gitsin," diye yakındım ve parmaklarını serbest bırakırken arkamdan karanlık kıkırdaması duyuldu.

"Seni ikiye ayırdığımda bunu istediğini unutma. Nefes al," diye emretti kendini bana doğru bastırırken. Etim etrafından belli belirsiz ayrıldı, yavaşça dokularımı verdi ve onu durdurmak için bir elimi kalçalarına doğru ittim. Ama o ileri doğru bastırdı, bedenimin direncini kırarak içeri girdi. Durakladı, ben rahatlayana kadar parmaklarıyla klitorisimi okşadı ve azar azar ileri doğru bastırdı. Her birinde içime biraz daha girmesine izin veren sığ vuruşlar, başımı eğdim

Kalçaları kıçıma bastırana ve inleyene kadar ileri doğru nefes alıp verdi. "Bu kız artık benim."

"Evet, evet," diye tısladım. "Şimdi gelebilir miyim, seni Neandertal?"

Güldü ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geldi. Lino içimde her kayışında, kulağıma gelen her iniltisinde biraz daha insan gibi geliyordu. "Evet, *vita mia*, artık boşalabilirsin." Parmakları klitorisime daha sıkı bastırarak beni bir çığlıkla uçurumun kenarına gönderdi ve o da bir kükremeyle arkamdan geldi.

Alnını omurgama bastırdı ve su üzerimize dökülürken şimdilik orada rahatladı.

Canavarı tekrar uyandırmaktan korktuğum için kıpırdamaya cesaret edemedim. Vücudum ağrırken, onu bu kadar kısa sürede tekrar vahşice alamayacağımı biliyordum.

Ama benden ayrılıp beni temizlemek için kollarında döndürdüğünde gözleri sıcacıktı. "Benim aygırım," dedim, yanağını okşamak için elimi uzattım.

"Her şeyim," diye iç geçirdi, alnını benimkine bastırdı ve bana baktı.

Connor'ın saldırısından sonra söylediği sözleri hatırlayınca kalbim tekledi.

Onun her şeyi. Parmaklarım göğsündeki dövmenin üzerinde geziniyor, merak ediyor ama düşüncelerimi asla dile getirmiyordum.

O gün çok yıpranmış, çok tükenmiş ve bitkin düşmüştüm ama ilk kez yatağa girdiğimizde beni yanına yatırdığında, yıllar süren aşkımın gerçekten de karşılıksız olup olmadığını merak ederek uykuya daldım.

***

Tekmeleme. Pençeleme.

Dövüşmek.

Kollar beni sardı. *Beni dizginliyor.*

Boğazım boğuk, bedenim canlı, farkında ve acılı hissediyordum.

Eller bileklerimi kavradı, çırpınan uzuvlarımı umutsuzca kurtulmak istediğim sert bir kavrayışla topladı.

"Hayır!" Çığlık attım. "Bırak beni!"

"Küçük Güvercin." Yumuşak ses sise nüfuz etti ve beni tutan kollarda hareketsiz kalmamı sağladı. Ama siyahtan başka bir şey yoktu, baktığım hiçbir yerde Aygırımdan iz yoktu. Saldırganımı hazırlıksız yakalayarak tekrar debelendim. Tırnaklarım derimi tırmaladı ve tırnaklarımın altında çok tanıdık bir kan ve deri hissi bıraktı. "Samara!" Lino havladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Lino üzerimde geziniyor, beni olabildiğince nazikçe zapt etmeye çalışıyordu. Beni incelerken gözleri vahşiydi. "İyisin, *vita mia*. Sadece bir kabus." Beni kollarının arasına, göğsüne doğru çekti ve ben de beni sarmasına izin verdim. Rüyanın kalan kenarlarını kovalamasına izin verdim.

Ama boynunun dibindeki kabarık çiziklerin görüntüsü bana geri baktı.

Sadece biraz kanadılar ama bunu yaptığımı, onu incittiğimi bilmek beni derinden sarstı. Ben göğsüne doğru ağlarken o "İyisin," diye tekrarladı.

"Seni incittim," diye fısıldadım, sesim titriyor ve kırılmakla tehdit ediyordu. "Sadece bir sıyrık, Küçük Güvercin. Seni bu kadar korkmuş görmek beni çok daha fazla incitti."

Beni yan yatırmasına izin verdim, kolları ortama dolandı. "Yanındayım. Güvendesin."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Nefesi uykuda eşitlendikten sonra uzun süre uyanık kaldım.

Onu tekrar incitmek istemedim.

Thirty-One

Samara

Yapmak istediğim son şey Lino'nun babasıyla yüzleşmekti, özellikle de son birkaç gündür hayatımızın seks festivaline dönüştüğü düşünüldüğünde. Bacaklarımın arasındaki zonklamayı her zaman hissedebiliyormuşum gibi geliyordu, bana iyi ve iyice becerildiğimi söyleyen o belirgin acıyı. Lino'nun her zaman, her zaman içimde bitirdiği şeyle birleşince bazen elbise giymekten endişe ediyordum. Kabusumdan sonra bana her şeyin yolunda olduğunu, çiziklerin benim suçum olmadığını kanıtlamaya kararlı görünüyordu. Bunu yapmak için vücudunu kullandı, fiziksel olarak uzaklaşmak istediğimde beni ona bağlı tutmak için.

Babasının malikanesinin önünde arabada otururken "Atlamak ister misin?" diye sordu.

"Sanırım o gemi biz evden ayrıldığımız sıralarda denize açıldı." Ona güldüm, çünkü bu soruyu sormak için biraz geç kalmış gibiydim. Garaj yoluna girdikten sonra geri çekilmek korkakça bir hareketten başka bir şey olarak görülmezdi ve babasının nefret ettiği bir şey varsa o da korkaklardı.

Ve annemin Yahudi olduğunu öğrendiğinden beri defalarca belirttiği gibi Yahudiler. Oğlunun iyi bir İtalyan kızından başkasıyla birlikte olması fikrini bile reddeden bir Roma Katoliği için, Lino'ya eş olarak seçeceği son kişinin ben olacağımı biliyordum - kendim dindar olmasam bile.

Bunun beni eğlendirmediğini ve en karanlık seviyelerde bana hitap etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Lino karşılık olarak kıkırdadı, ama sesi tedirgindi. Bu yemeklerin onun için bile rahatsız edici olduğunu biliyordum. Chiara'yı görmeyi ne kadar sevse de, babası ve erkek kardeşiyle aynı odada vakit geçirmek onun iyi vakit geçirme anlayışından çok uzaktı. Arabada bekledim, yanıma gelmesine ve bana karşı her zaman olduğu gibi centilmence kapımı açmasına izin verdim.

Bellandi işinin kirli yönlerinden uzak kaldığını umduğum o ellerin neler yaptığını düşününce, onları bu kadar nazikçe kullanabilmesi ve bu kadar kibar davranabilmesi bana hep tuhaf gelmiştir. Lino benimle aile işinin ayrıntıları hakkında hiç konuşmamıştı ve muhtemelen hiç konuşmayacaktı ve açıkçası bilmek de istemiyordum. Bazı günahlar affedilebilirdi ama bazıları da affedilemezdi. Umarım onunki de öyledir.

Kapım açıldığında dönerek koltuktan kalktım. Zeytin yeşili kazak elbisemi kalçalarımdan aşağıya doğru düzelterek, Lino'nun elimi tutmasına ve soğuktan kurtulmak için kapıya kadar bana rehberlik etmesine izin verdim. Gabriele Bellandi'nin karısı ince bir sırıtışla bize kapıyı açtı. "Lino," diye çok tanıdık bir şekilde mırıldandı. Dürüst olmak gerekirse, bazen Gabriele onu terk ettiğinde oğluna terfi etmeyi umup ummadığını merak ediyordum. Bir zamanlar güzel olan yüzünde, sevgisiz bir hayat yaşamanın stresi okunuyordu. Bu onu yaşlı göstermiyordu, sadece yorgun gösteriyordu. Yorgun ve kayıtsız.

Duygusuz.

Bazı günler ona acıyordum, ama çoğu gün sadece ellerini Lino'dan uzak tutmasını istiyordum.

Sonunda bu konuda dayanabileceğim bir ayağımın olması güzeldi. Daha önce fikrimi söylemek bana düşmezdi, ama şimdi onun karısı olarak? Kesinlikle.

Paltolarımızı aldı ve işini yaptığı için ona ters ters bakan uşağa verdi. "Samara, seni görmek ne güzel, canım."

"Sen de Trista," diye yineledim. Geçmişte ona hep Bayan Bellandi diye hitap etmiştim ama nedense aynı zamanda benim de adımken ona bu şekilde hitap etmek korkunç derecede garip geliyordu.

Tuhaf.

Aradaki farkı fark etmemiş gibiydi, konuşurken bile Lino'nun dikkatini çekmeye çalışmaktan bana aldırış etmiyordu. "Diğer herkes çoktan geldi. Oturma odasındalar. Neden gidip onlara katılmıyorsun? Ben sadece Lino'yla konuşmak istiyorum."

"Sorun değil. Ben kalacağım. Bizim sırrımız yok," diye karşılık verdim ve onun yanına sokuldum.

Gözleri genişledi, hareketin üzerine doğru daraldı. "Samara artık benim karım Trista," diye açıkladı.

"Şey," diye güldü. "Babanızın normalden daha kötü bir ruh hali içinde olduğu konusunda sizi uyarmayı düşünmüştüm ama sanırım nedeni bu o zaman?"

Lino omuz silkti, sanki babasının ruh halinin herhangi bir şeye atfedilebileceğini söylemek ister gibiydi. Acı gerçek, bunun olabileceğiydi, ama başka bir şey olması pek olası değildi.

Adamın benden nefret etme şekliyle değil.

Trista kollarını göğsünde kavuşturarak, "Samara'ya olan ilgini babanın yıllar önce hallettiği izlenimine kapılmıştım," dedi. Lino ona bir açıklama borçluymuş gibi davranıyordu ama kadın ona hiçbir zaman annelik yapmamıştı. O daha lisedeyken evlenmişlerdi ve zavallı Lino, babasının ona davranış biçimi yüzünden onunla tanıştığımda bir yetişkindi.

"Benim ilgimi asla çekemedi. Sadece onun benimle birlikte olmasının güvenli olmamasını sağladı ama şimdi ona dokunmaya çalıştığını görmek istiyorum. Matteo onu her şeyden mahrum bırakacak ve çok sevdiği şehirden sürgün edecek. Babamın hiç anlamadığı bir şey var. Güç her zaman yer değiştirir ve artık beni boş tehditlerle kontrol edemez," dedi Lino, kolumu çekiştirerek ve Trista'yı girişte bocalar halde bırakmak için beni uzaklaştırarak.

"O da neydi?" Beni oturma odasına götürürken şaşkınlıkla kekeledim.

"Burada olmaz," diye fısıldadı. "Sonra açıklarım."

"Tamam," diye hızlıca mırıldandım ve sonra odaya adım attık.

"Samara!" Chiara hemen ayağa fırlayıp beni kucakladı. "Çok uzun zaman oldu!"

"Kocalar," dedim gözlerimi devirerek. "Ne kadar talepkâr olduklarını biliyorsunuzdur, eminim." Sanki akşam yemeklerinden mahrum bırakılmak beni hiç incitmemiş gibi, yokluğu geçiştirdim. Gabriele ve Tomasso'nun yanında olmaktan ne kadar nefret etsem de Chiara'nın arkadaşlığından gerçekten keyif almıştım.

"Ah, başka bir şey söyleme," diye karşılık verdi, arkasında duran ve yanağımı öpmek için eğilen kocası Antonio'ya bir bakış attı. Lino onun elini sıktı, sonra aynı şeyi kız kardeşinin yanağına yaptı ve ona kısa bir süre sarıldı.

"İyi görünüyorsun," dedi ona, karnına şefkatle dokunarak. Uzun zamandır görmediğim yüzlere o kadar odaklanmıştım ki oradaki bebek yumrusunu gözden kaçırmıştım.

"Aman Tanrım! Tebrikler!" Elimi uzatıp karnının üzerinde gezdirdim. İzni olmadan ona dokunmaya cüret etmek istemedim ama hamile yumrularının görüntüsüyle ilgili bir şey beni daha önce hiç olmadığı kadar içine çekti. Hiçbir zaman hamileliklere ya da bebeklere hayranlık duyan bir kadın olmamıştım. Çoğunlukla kendimi hamile kalmak istemediğime ikna etmiştim.

ama Connor'dan çocuk istemediğim gerçeğini de biliyordum.

Zamanı geldiğinde Lino'nun farklı bir hikaye olacağını hissediyordum. Chiara ellerimi tutarak küçük çıkıntıya bastırdı ve sertliği beni şaşırttı.

O kadar küçük olmasına rağmen çok dolu hissettiriyordu.

"Bunu kaçırdığıma inanamıyorum," diye takıldım, geri çekilmeden önce bir elimi kısa bir süre üzerinde gezdirdim. Lino'nun eli aşağı indi ve sessiz bir destekle belime dolandı. Kimse bu dokunuşun ya da ilettiği sahiplenmenin farkına varmamış gibiydi.

Ne zaman bir yere gitsek ya da biriyle görüşsek, ellerinin hep üzerimde olması gerekiyor gibiydi. Beni sahiplenmeye.

Bayıldım.

Beni sahiplenecek kadar önemsemesini sevdim. Beni kendisinin olarak işaretlemekten gurur duyuyordu.

"Bu da ne?" Antonio sonunda sordu, Tomasso ve babasını karşılamak için hareket etme zamanı geldiğinde Lino'nun sırtıma nasıl bastırdığını fark etti. Elini aşağı uzatıp benimkini avucunun içine aldı ve yüzüklerime baktı. "Ayrıldığınızı duyduğumu sanıyordum."

"Boşanmıştım. Aslında boşandım," diye gülümsedim ve kelimelerimin üzerinde biraz duraksadım.

Lino'nun kıkırdaması kulağımda yankılandı, derindi ve kelimelerimin yetersizliği karşısında iyice eğlenmişti. "Samara ve ben birkaç hafta önce evlendik."

"Vay anasını," dedi Antonio ve uzanıp Lino'nun sırtına vurdu. Bu onu benim alanıma soktu ve ikimiz de hareketin masum olduğunu bilsek de Lino'nun sertleştiğini hissettim. "Tebrikler sırayla!"

"Ne yaptın sen?" Chiara şok içinde Lino'ya bakarak sordu.

"Küçük bir düğündü," diye açıklamak için acele ettim. "Aslında Matteo'nun oturma odasında evlendik-"

"Oh, bu umurumda değil!" diye kıkırdadı. "Düğünler tam bir israf. Benimkinin ne kadarını önemsediğimi sorabilir misiniz? Senin adına çok mutluyum! Kendimi bildim bileli parmağında oynatıyorsun! Tanrım, on üç yaşında olduğun zamanı hatırlıyor musun? Onu bu kadar sıkı bağlamak için ne yaptığını sormuştum sana. Daha küçücük bir şeydin."

Güldüm. "Sana neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemiştim, hâlâ da yok. Ama her ne yaptıysam, umarım bunu sürdürebilirim."

"Yakında çocuk sahibi olacak mısın? Lütfen evet deyin, çocuklarımız birlikte büyüyebilir."

"Ben. O kadar ileri gidemedik," diye itiraf ettim, tedirgin bir şekilde Lino'ya bakarak.

"Yakında," diye karşılık verdi Lino, sıcak bir bakışla bana bakarak. Eli etrafımda uzanıyor, karnımın üzerinde inanılmaz derecede samimi ve vaat dolu bir şekilde sürtünüyordu. İçimdeki her şey sıkıştı, Lino'nun içimde yaşayacağı düşüncesi beni endişelendirdi.

Hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Ama bunun çok erken olduğunu biliyordum. Bir çift olarak nasıl birlikte çalışacağımızı daha yeni çözüyorduk, ilk gerçek kavgamızı bile etmemiştik ve evli olmanın kavga etme şeklimizi nasıl değiştireceğini kim bilebilirdi. Lino arkadaşım olarak bana hükmediyordu. Şimdi onun karısı olduğum için daha iyi olacağını hayal bile edemiyordum.

Ailesi kadınlar söz konusu olduğunda hoşgörülü olmalarıyla tanınmazdı.

Tomasso sonunda bizi karşılamak için beklemekten yoruldu, hışımla yanıma geldi ve selamlamak için yanağıma çok sert bir öpücük kondurdu. Dokunuşundan ve beni yapış yapış hissettirmesinden ürkmemeye çalıştım. Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen nefesi içki dolabı gibi kokuyordu. Şımarık, kendini beğenmiş zengin çocuğu Chicago'nun en iyi özel okuluna gitmiş ve eline geçen her fırsatı hemen içkiye vermişti. Lino geçmişte bir keresinde uyuşturucu bağımlılığı yüzünden rehabilitasyona gittiğinden bahsetmişti ve Chiara ile Lino'nun babalarının müdahalelerine rağmen nasıl bu kadar iyi olduklarını düşünmek bana acı veriyordu.

Tomasso'nun annesinin ortadan kaybolmasıyla ilgili şüpheli durumlar da göz önünde bulundurulmalıydı. Doğum yaptıktan kısa bir süre sonra ortadan kaybolan Gabriele'nin ikinci karısı olan annesinden kimse bahsetmiyordu. Gabriele'in gözünde affedilemez bir şey yaptığını ve ondan kurtulduğunu tahmin etmek zorundaydım. Çünkü Bellandi ailesindeki hiçbir erkek, kadınının onu terk etmesine asla göz yummazdı.

Tek çıkış yolu ölümdü.

Yani ölmüştü ve ben ne olduğunu asla öğrenemeyecektim. Lino'nun bile bildiğinden şüpheliydim.

"Yeni gelinim merhaba demeyi düşünüyor mu?" Gabriele şöminenin yanında oturduğu yerden alaycı bir tavırla sordu. Lino iç çekerek elimi tuttu ve beni babasına doğru götürdü. Eğildim ve onu öptüm.

Dik durmadan önce elimden geldiğince hızlı bir şekilde yanağını okşadım. "Bundan memnunmuş gibi davranmayacağım. Kendi evimde olmaz."

"Baba!" Chiara azarladı ama kocası ona başını salladı. Gabriele'in acımasızlığı öyle bir efsaneydi ki, bir koca kayınpederinin hamile kızına vuracağından endişe etmek zorundaydı.

"Senden bunu beklemiyorum," diye itiraf ettim. "Bu bana gayet uygun. Benden hoşlanmadığını hiçbir zaman gizlemedin. Ben de seni pek umursamıyorum."

"Samara," Lino'nun sesi gülmesini engelleme çabasıyla titriyordu ama babasının bakışlarını tutmak için onu görmezden geldim.

"Yine de en büyük oğlumla evlendin. Bunun hayatında olacağım anlamına geldiğini bilmen gerekirdi. Benden bu kadar nefret ediyorsan neden böyle bir şey yaptın?" Gabriele viskisini yudumlarken sordu.

"Senden nefret ettiğimi söylediğimi hatırlamıyorum. Bu seni hak ettiğinden daha fazla düşünmemi gerektirirdi." Durakladım ve derin bir iç çektim. "Senden nefret ettiğim zamanlar olduğunu kabul ediyorum. Sen Lino'yu dövdükten sonra onunla her ilgilendiğimde. Sen hariç hiç kimsenin ölmesini dilediğimi sanmıyorum."

Gabriele, "Belki de karına tasma takmalısın, Angelino," diye alay etti.

Lino arkamdan sadece kıkırdadı. "Hayır, çılgınca koşarken çok daha eğlenceli oluyor. Bir kadının benim yanımda konuşmaya cesaret edemeyecek kadar ezilmiş olması hiç umurumda olmadı. Ben senin gibi değilim," dedi.

"Kadınlar hayatımızdaki yerlerini unutmamalıdır. Kararlarımızı ya da oğullarımızı yetiştirme şeklimizi sorgulamazlar. Evde otururlar ve biz istediğimiz zaman çocuk doğururlar. Bellandi erkekleri canları ne isterse onu yaparlar ve sen adımızı korkak bir zayıflığa indirgiyorsun," diye bağırdı Gabriele Lino'ya ve göz ucuyla Tomasso'nun sırıttığını gördüm, sanki babasının zalimliğini miras aldığı için erkek olmak hakkında ilk şeyi biliyormuş gibi. "Ama ondan sıkılacaksın. Oyuncaklarından her zaman çabuk sıkılmışsındır."

Lino müdahale edecekmiş gibi bir adım öne çıktı ama elimi göğsüne götürerek onu geri çektim. Gabriele'in sözlerin beni nasıl etkilediğini görmesine izin veremezdim, veremezdim.

"Akşam yemeği birazdan hazır olacak," dedi uşak, odaya girip gerginliği bölerek. Bellandi'lerin evinde çalıştığı onca yıl boyunca adını hiç öğrenememiştim. Vermeyi reddetti. Arkaik ve korkunç bir şeydi bu. Lino hayal kırıklıklarını içini çekerek dışa vurdu ve dikkatini bana çevirdi.

"Yemekten önce benimle gel," dedi elimi tutup beni çekiştirerek. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Diğerlerine el sallayarak veda ettim ve beni koridora çıkarıp birkaç kapı öteye götürmesine izin verdim. Daha oraya varmadan beni tam olarak nereye götürdüğünü biliyordum.

"Hâlâ burada," diye nefes aldım odaya girdiğimizde. Odanın arka tarafındaki kuyruklu piyano nefesimi kesmeyi asla başaramadı. Lino'nun annesiyle ilgili tek anısının, onun piyanonun başında oturup, yanındaki bankta ona usulca çalıp söylediği şarkılar olduğunu biliyordum.

Lino gülümseyerek, "Benim için şarkı söyle," dedi ve beni piyanoya doğru yönlendirdi.

Başımı sallayarak bir adım geri çekildim. "İyi bir zaman değil. Diğerleri -"

"Şarkı söylediğini duymayalı çok uzun zaman oldu, Küçük Güvercin. Lütfen?" Sesindeki yalvarış beni yıkmaya yetti ama bankın yanına giderken ellerim titriyordu. Anahtarları ortaya çıkarmak için anahtar kapağını ters çevirerek derin bir nefes aldım. Birinin önünde çalmayalı o kadar uzun yıllar olmuştu ki, Lino için söyleyebileceğim, kendim ve onun hakkında hissettiğim her şeyi anlatabilecek bir şarkı düşünmeye çalıştım.

Sonunda onun için daha önce hiç söylemediğim bir şarkıda karar kıldım. Sesimi zorlayacağını biliyordum, muhtemelen ne kadar pratik yapmadığımı düşünürsek çok fazla zorlayacaktı, ancak sözler bir kadının üstesinden gelmesi ve kendisi için savaşması ve sonra içinde tuttuğu gücü gören birinin kollarında şifa bulması hakkındaydı.

İlk parmağım tuşlara dokundu ve sonra durakladım. Gözlerimi kapattım ve girişi çalarken tuşların verdiği hissin beni alıp götürmesine izin verdim. Yavaş başladı; şarkı ilerledikçe daha akılda kalıcı hale gelen yumuşak bir melodi. Sesim katıldığında, titredi. Titreme neredeyse kelimeleri karıştırmama neden oluyordu, parmaklarım tuşların üzerinde istediğim gibi kaymıyordu.

Ama sağlamlaştı, sesim güçlendi.

Kendimi buldum. Connor'ın bana sesimin ölmekte olan bir kedi gibi çıktığını söylediği her seferinde öldürdüğü parçamı. Bana asla bir kariyer bulamayacağımı ve arkadaşlarımın duygularımı incitmekten korktuğunu her söylediğinde.

Şarkının temposu arttıkça sesim de yükseldi, daha az tereddütlü ve daha yüksek sesle, ta ki diğerlerinin duyacağını düşünene kadar. Ama umurumda değildi.

Umarım duymuşlardır.

Son nota çaldığında yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Lino bunu kendisi için bir istek olarak gizlemiş olsa da, bana kendimden bir parçayı daha geri vermişti.

"Onu eve götürüyoruz," dedi Lino ve ben de ona sulu bir gülümseme verdim. Bankta yanıma oturduğunda dönüp kucağına oturdum ve onu öptüm. Onu yıllar önce hep yapmak istediğim ama asla yapamadığım şekilde öptüm. Geri çekildiğimde, yüzündeki gülümseme babasının yaptığı ve gecenin geri kalanında söyleyeceği her şeyi sildi.

"Tamam."

Otuz İki

Samara

Emilio birkaç gün sonra kıyafetlerime merakla baktı. Sadie'yle spor yapmaya pek hevesli değildim ama randevuyu ayarlamıştık. Sadece pazartesi günleri müsaitti, çünkü kim pazartesi günü spor salonuna gitmek isterdi ki? Sanki pazartesiler fiziksel aktivite şeklinde bir işkence olmadan yeterince kötü değilmiş gibi.

Egzersiz yapmaktan nefret ettiğim dolabıma şöyle bir göz atmamla bile anlaşılabilirdi. Bolca taytım vardı ama hepsi pamukluydu. Rahattı. Bulmak için çekmecelerimin dibini karıştırmak zorunda kaldığım cehennem taytlarından değil. Tam olarak bir spor sütyenim ve sütyenimin arkasını gösterecek şekilde arkadan dökümlü bir egzersiz üstüm vardı. İşten sonra spor kıyafetlerimi giyerken giymek isteyebileceğim şeylere hapsolmuş ve etiketlerini koparmıştım.

"Nereye Bayan Bellandi?" diye sordu, içeri girmem için arabanın kapısını açarken.

"Öfke Yumrukları, lütfen."

"Elbette," dedi ama telefonuna gizlice bir mesaj yazdığını gözden kaçırmadım. Eminim ki kocamı seyahat programımdan haberdar ediyordu. Sanki Lino eve normalden daha geç döneceğimden habersizdi. Çoğu zaman benimle yemek yiyebilmek için çalışması gereken saatten önce işi bıraktığını ve sonra uzaktan çalışmaya başladığını düşünürsek, evde olmayacağımı ona haber vermeyecek kadar düşüncesiz bir pislik değildim.

Güvenliğimin attığım her adımdan kocamı haberdar etme gereği duyması beni hâlâ rahatsız ediyordu. Connor'la ilgili her şey yatıştığında, üzerimdeki güvenliğin biraz daha gevşeyebileceğini umuyordum. Asla ortadan kalkmayacağını biliyordum ama daha azını umabilirdim, değil mi?

Muhtemelen hayır.

Bunu itiraf etmek beni kızdırsa bile.

İçimi çektim ve Emilio trafikte ilerlerken şehrin sokaklarını izledim. Sonunda şehrin diğer tarafındaki spor salonunun önüne geldiğimizde, tuğla dış cephe beni hazırlıksız yakaladı. Temiz, modern çizgileri ve koşu bandında koşan herkesin sefaletini görebileceğiniz büyük cam pencereleri olan canavar gibi bir spor salonu bekliyordum.

Elbette bir boks salonu olduğunu biliyordum, sadece normal bir zincir spor salonundan bu kadar farklı olacağını tahmin etmemiştim.

Bayıldım.

Kapım açılır açılmaz dışarı çıktım ve Emilio'nun bana ayak uydurmak için acele etmesiyle ön kapıdan içeri adım attım. Ayağımdaki converse rahattı ama Sadie'nin beni zorlayacağını bildiğim egzersiz için yeterli değildi. Bu yüzden insanların eşyalarını sakladıkları bölmeleri buldum ve converse'lerimi gün ışığı görmemiş bir çift mor ve gri spor ayakkabıyla değiştirdim.

Onları sabahları koşuya çıkmaya niyetlendiğimde almıştım.

Neredeyse bir yıl önce.

Bir kere bile gitmedim.

"Samara!" Sadie seslendi ve gözlerimi bir adama karmaşık yumruklar atarak yardım ettiği yere çekti.

Yutkundum ve ona doğru ilerlemeden önce el salladım. Rakiplerine ya da çantalarına yumruk atma hareketleri yaparken hepsinin bakışlarına bakılırsa, erkeklerin yarısının antrenman yapmak ya da ona bakmak için orada olup olmadıkları konusunda hiçbir soru işareti yoktu. "Hey, beklemenin sakıncası yok."

"Hayır. Sen benim randevumsun." Sırıttı, koyu renk saçlarını arkasına attı ve uzun, kat kat koyu renk saçlarıyla dergilere layık görünen yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladı. Spor sütyeni ve dar, yüksek belli tayt şortuyla birlikte, iyi bir egzersiz rutini için poster çocuğu gibiydi.

Minyon vücudu mükemmel bir şekilde tonlanmıştı, kıvrımları hafifti ama küçük olduğu gerçeğiyle vurgulanmış gibi görünüyordu.

Boyu 1.80'in altında, biraz ufak tefek.

"Gel," dedi ve beni bir kutu pamuk sargının bulunduğu bir banka doğru yönlendirdi. Döndüğünde başımı öne eğdim. Ivory'den Sadie'nin bütün erkekleri salona toplayan kabarık poposuyla ilgili hikâyeler duymuştum. Kendi gözlerimle görmek beni gülmekten kırdı geçirdi.

"Babanın böyle giyinmene izin verdiğine inanmakta çok zorlanıyorum," dedim, beni pamuklu şala sarabilmesi için elimi uzattım.

"Psh. Bana ne yapacağımı söyleyecek bir erkek görmek isterdim," diye alay etti. "Babam bile bunun için yeterince erkek olmadığını biliyor." Kahkahalarla kükredim. Babasıyla belki iki kez karşılaşmıştım ve beni dehşete düşürmüştü. Sadie de benim ödümü koparıyordu. Bir irade savaşında kimin kazanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama galip gelen kesinlikle Sadie olacakmış gibi geliyordu. "Connor avı nasıl gidiyor? Ivory geçen hafta bir şey olduğunu söyledi. Onu yakalamışlar mı?" Pamuk elimi hızlı ve etkili bir şekilde sardı.

"Beni yakalamaya çalışan adam, evet. Detayları sormadım ama-"

"Evet, öldü," diye kahkaha attı Sadie. "Ama Connor kaçtı, anladığım kadarıyla?" Sözsüzce başımı salladım. "Bu çok iç k a r a r t ı c ı. Peki ya seks?

Lütfen bana bu konuda daha fazla ilerleme kaydettiğini söyle," dedi ve diğer elini sarmaya başladı. Her şeyi bilen bakışlarından kaçmaya çalışarak kızardım. "Seni orospu! Sonunda Lino'yla yattın ve beni aramadın!"

Gözlerimi odanın içinde gezdirdim ve birkaç adamın beni izleyip dinlediğini fark edince irkildim. "Sadie!" Yüzümü ellerimin arasına gömerek ona tısladım.

"Sakın buna cüret etme," diye güldü. "Angelino Bellandi gibi iyi bir adamdan sana bir şey almakta utanılacak bir şey yok, özellikle de o senin kocansa." Yüzükleri parmağımdan çıkarıp rafın üstündeki bir kutuya koydu. Elim onlar olmadan anında çıplak hissetti ve Lino'nun onları ilk takmasının üzerinden sadece üç hafta geçmiş olması çok garip geldi. "Belki de-"

"Burada kimse bir boka dokunamaz, yoksa başlarına cehennemi yağdıracağımı bilirler. Güvende olacaklar." Başımı salladım ve beni odanın ortasına doğru yönlendirmesine izin verdim. Emilio kenarlarda pusuya yatmış, gözleri kısılmış ve tuhaf bir şekilde yargılayıcıydı. "Çocuklar!" Sadie tersledi ve salondaki herkes dondu kaldı. "O yüzük benim. Dışarı." İki ringden birinde antrenman yapan iki adam gülümseyerek dışarı fırlayınca başımı geriye attım.

"Üzgünüm, Kum Adam."

"Çok haklısın, üzgünsün. Defol git buradan," diye dalga geçti ve elini uzatıp adamın kıçına bir şaplak attı. Yüzü, kızın gözlerini devirmesine neden olan bir gülümsemeyle aydınlandı ve sonra iplerden kayarak ringin ortasına atladı ve heyecanını kontrol edemiyormuş gibi ayaklarının topları üzerinde zıpladı.

"Kıçımı tekmeleyemeyecek kadar güzelim, değil mi?" Çok daha az zarif bir şekilde takip ederek alay ettim. Son bacağımı da iplerin arasından geçirmeye çalışırken neredeyse yüzüstü düşüyordum.

"Merak etme. O surata zarar verirsem Lino beni öldürür. Biz boks yapmıyoruz." Ben kendi saçımı savururken o da "Boks yapmıyoruz" dedi. "Bugün çok basit bir şekilde başlayacağız. Kaçmak için ne yapıyorsun. Hepsi bu."

Başımı salladım ve benim alanıma girmek için aramızdaki mesafeyi kapattı. "Egzersiz yapmadığını biliyorum, bu yüzden bundan sonra sana bir çanta hazırlayacağız ve biraz dayanıklılık üzerinde çalışacağız, ama bu gerçekten dikkat etmeni istediğim yer, bu yüzden ölü yorgun olmanı istemiyorum."

"Yorgunluktan ölüyormuşum gibi gelmesinden hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim. "O kısmı atlayamaz mıyız?"

"Amacım bir açık yakalamanız ve sonra cehennem gibi koşmanız. Eğer kaçamazsan, o zaman bunun bir anlamı kalmaz." Yüzümdeki eziyet dolu ifadeye sırıtırken ellerini kalçalarına vurdu ve sonra bir elini uzatıp bileğimi kavradığında beni şok etti. "Connor seni bu şekilde yakalarsa içgüdün ne olur?" diye sordu. Benimle konuşurken üzerimizdeki gözlerin farkındaydım. "Onları görmezden gel," dedi. "Onlar meraklı genç kızlar!"

İşlerine devam etme sesleri kulaklarıma ulaştı ve artık ilgi odağı olmadığım için rahat bir nefes aldım. "Çekilmek istiyorum."

"Yanlış," dedi. "Az önce sana vücudundaki çok hassas bir noktaya erişim izni verdi. Ne olduğunu biliyor musun?" Başımı salladığımda koluma doğru başını salladı. "Bileğim. Mike buraya gel! Ona bu hareketleri göstermeme yardım et."

Beni serbest bıraktı ve Mike ringe adımını attığında bana kibarca gülümsedi. "Samara," diye selamladı. Sadie başını geriye atarak bir ileri bir geri baktı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Başımı salladım, "Mike bazen açık mikrofon gecesi için gittiğim barda güvenlik görevlisi olarak çalışıyor."

"Nasılsın? Boşandın mı?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. "Beni hiç aramadığını fark ettim."

"Evet. Lino icabına baktı. Özgür ve temizim," diye cevap verdim, bir elimi beceriksizce ensemde gezdirerek. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bana yardım etmeyi teklif ettiği ve onu aramadan önce dayak yiyeceğimi söylediği gece, bir dayak daha yemiştim.

Ve onu aramak hiç aklıma gelmedi.

"Evet, üç gün sonra da onunla evlendi," diye kıkırdadı Sadie.

"Boks yaptığını bilmiyordum," dedim konuşmayı değiştirmek için, Sadie'ye ters ters bakarak.

"Mike "Yağmur" Williams. Underground Circuit'te çalışıyor," diye cevap verdi Sadie ve ben ona sorgulayıcı bir bakış attığımda iri yarı adam bronz omuzlarını silkti. Onu tanıdığımdan beri Mike *Bird Lounge*'da çalışıyordu. Onu gördüğümde hiç sakatlık belirtisi yoktu ama maçlarını kazanırsa koruma parasına ihtiyacı olmayacağından şüpheleniyordum.

"Saldırgan olmamı mı istiyorsun?" diye homurdandı ve hayatının iki tarafının çarpışmasından rahatsız olduğu anlaşıldı. Bu iki tarafın neleri içerdiğine dair merakımı bastırmaya çalışarak Sadie'nin cevabına odaklandım.

"Çok doğru," dedi. "Endişelendiği adam ondan daha büyük. Boyu ne olursa olsun bu şeylerin işe yaradığını görmesini istiyorum." Bir kolunu uzattı ve Mike onun bileğini sıkıca kavradı. "Sadece ilk seferini izle."

Başımı salladım ve o kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını anlamam için çok az umut vardı. Bir şekilde Mike'ın kolunu bükmüş ve onu dizlerinin üzerine çöktürüp yüzünü ona dönmesini sağlamıştı. Onu bıraktığında Mike tekrar ayağa kalktı. "Yavaşlatabilir misin?" diye sordum.

Mike bileğini tekrar kavradı ve bir erkeğe diz çöktürme yeteneğine sahip olmanın onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi görünen minyon kadına gözlerini devirdi. Böyle bir gücü hissetmeyi, *gücümü* böylesine fiziksel bir şekilde geri alabilmeyi hayal bile edemezdim. Bir daha asla Connor'dan korkmak zorunda kalmamak için.

Bunun benim için ne anlama geldiğini açıklayamazdım.

"Diğer elini tutacaksın ve parmaklarının üzerinden, eklem yerlerinden kıvıracaksın. Bu, kolayca kaymaması için yeterli tutuşu sağlayacaktır, tamam mı?"

"Anladım," diye kabul ettim.

"Sonra vücudunuzun karşı tarafına doğru savurun. Bu onun kolunu çevirecek ve bu gerçekleştiğinde bileğini tutacaksın. İzlemeye hazır mısın?" Ben de onu izledim ve vücudunu döndürüp yere bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar kolunun omzundan nasıl büküldüğünü gördüm. "Buraya geldiğinde ileri doğru it. Onu yere düşürmek için kolunu kullan,

ve dizlerinin üzerine çökecek. O noktada onu tutup yardım çağırabilir ya da koşabilirsiniz. Bu size çok zaman kazandırmaz ama oraya ulaşacağız."

"Tamam." Başımı salladım.

"Buna ihtiyacı yok," diye araya girdi Emilio. "Onu koruyacak ben varım." "Ve Ivory'nin de Scar'ı vardı," diye karşılık verdi Sadie hayal kırıklığıyla başını sallayarak.

"Olur böyle şeyler, en azından bu şekilde kendini yardımsız bulursa bir şansı olabilir."

Başımı salladım, çünkü tek istediğim buydu. En kötüsü olursa ve tek başıma kalırsam kendimi korumak için bir *şansım* olsun istiyordum. "Umarım korkudan donup kalmam."

"Cesaret korkmadığınız anlamına gelmez. Sadece yine de yapacağın anlamına gelir. Şimdi önce benim üzerimde dene," dedi Sadie ve bileğimi tuttu. "Acele etme, yavaş git. Karşı koymayacağım. Temelleri attıktan sonra hızlandırma konusunda endişeleniriz." Ben de dediğini yaptım ve onu dizlerinin üzerine çöktürmek için acele etmedim, ama bunu yaptım ve bir adımı bile kaçırmadım. "Sen doğuştan yeteneklisin," diye beni rahatlattı, her ne kadar henüz hak etmediğim bir iltifat gibi gelse de. Zamanla bunu hak edecektim. "Tekrar," diye mırıldandı.

Ben de öyle yaptım.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ta ki bu bir kas hafızası haline gelene ve ben karşı koymadan kimse kolumu tutamayana kadar.

Otuz Üç

Lino

Don babamı içeri götürdüğünde Matteo ve ben ofisindeki koltuklarımıza yerleşmiştik. Matteo'nun Gabriele'i kendi evinde, Ivory'nin evinde ağırlamaktan acı duyduğunu biliyordum, geçmişte onunla yaptığı pisliklerden sonra, ama bu güç gösterisi gerekliydi.

Bellandi Malikânesi'nde babamın değil Matteo'nun oturduğunu hatırlatmak onun aklından geçmeyecek bir şey değildi. Malikâne nesiller boyunca faaliyetlerimizin merkezi olmuştu ve hiçbir zaman babama ait olmamıştı, olmayacaktı da.

Matteo homurdanarak masasının önündeki sandalyeleri işaret etti ve "Oturun," dedi. Ivory'nin fırsat buldukça çalıştığını bildiğim ama bir sosyal medya yöneticisi işe aldığında iş yükünün azaldığı kanepenin arkasına yaslanarak rahatladım.

Artık tek yaptığı yemek pişirmek ve fotoğraf çekmekti, sevdiği kısımlar bunlardı ve bir zamanlar nefret ettiği işinin tüm iğrenç kısımlarını başka birinin halletmesine izin verdi.

"Lino bana Samara'ya saygısızlık ettiğini söyledi," diye devam etti, babama dik dik bakarken ellerini öne eğip çadır kurdu. Adam, Matteo'nun yüzeyin altında ne tür bir canavar sakladığını anlamak konusunda hiçbir zaman en parlak ampul olmamıştı, ama Matteo'nun onu vurduğu gün bu durum değişmişti.

Matteo'nun giderek artan hayal kırıklığı karşısında babamın yüzü soldu. "Zaten örgüt içindeki tüm yetkilerini elinden aldım. Şikago'da kalmana, daha iyi bir karar vermeme rağmen izin verdim. Eğer Samara ve Ivory'nin eşlerimiz olarak hayatımızdaki konumlarını desteklemenin bir yolunu bulamazsan, o zaman

artık şehirde yaşamasına izin verilmeyecek. Florida'nın yaşlanan erkekler arasında popüler olduğunu duydum. Belki de orada emekli olmayı düşünmelisiniz."

"Chicago benim evim," diye homurdandı Gabriele ve yüzü buruştu. "Hayatımı bu şehre ve bu organizasyona adadım. Hoşunuza giden bir kadın bulduğunuz için beni ortadan kaldıramazsınız."

Matteo içini çekerek masasının arkasından kalktı ve ona doğru baktı. "Yapabilirim ve yapacağım da. Karıma silah çektikten sonra hâlâ nefes alıyor olman sadece sana saygı duyan operasyonumuzdaki adamlara duyduğun saygıdan kaynaklanıyor. Eğer onlara saygı göstermeyi düşünmüyorsanız, o zaman onları hiç düşünmeyin. Onlar seni ilgilendirmez. Eğer onlar hakkında kötü konuştuğunu duyarsam, şehirden sürülürsün. Eğer ikisinden birine bir şey olursa, seni şahsen sorumlu tutarım. Bunu aklınızda tutmanızı ve tutumunuzu düzeltmeyi düşünmenizi öneririm. Kanın nihai bağ olduğuna inanmayan yeni bir nesle giriyoruz. Ailemiz sadakat sayesinde var ve senin bunda yerin yok."

"Evine git," diye ekledim. "Evinize gidin ve yıllarınızı çok sevdiğiniz bu şehirde huzur içinde geçirin. Evlerimizden, eşlerimizden ve işlerimizden uzak durun. Sizin gibiler tarafından daha fazla lekelenmeyeceğiz."

Babam sandalyesinden kalkıp bana doğru baktı. Boğazının sütununun üst kısmındaki belli belirsiz morluk izi, Samara'nınkine bu kadar benzeyen bir yaranın görüntüsünden zevk almak hastalıklı olsa da, bana bir zevk dalgası verdi.

Adam beni çocukken sayamayacağım kadar çok kez işaretlemişti. Sonunda bu iyiliğe karşılık vermem uygun göründü.

"Karılarınıza ve soyunuzu lekeleme şeklinize duyduğum nefreti yatıştırmak için elimden geleni yapacağım," diye tükürdü ve topuklarının üzerinde dönüp ofis kapısından çıktı. Matteo içini çekti, sandalyenin üzerine eğildi ve arkasını sıkıca kavradı.

"O bir sorun olacak." "Evet,"

diye kabul ettim.

Her zaman öyleydi.

Otuz Dört

Samara

Bistro'da Linda'nın gülümseyen yüzüyle karşı karşıya oturmak içimden memnuniyetle iç çekmek gelmesine neden oldu. "Ah tatlım," diye fısıldadı. "Seni gülümserken görmek çok güzel."

"Sen de!" Ben de kaşlarımı kaldırarak ona karşılık verdim. Benim için çok fazla endişeleniyordu ve ben de artık buna ihtiyacı olmadığını göstermek için sabırsızlanıyordum. Gözleri boğazıma gitti ve beni en son gördüğü yaradan bir iz olup olmadığını inceledi. "Ben iyiyim. Gerçekten," diye sırıttım.

"Boşandın mı?" diye sordu ama gözleri yüzüklerime kaydı.

"Evli ama artık Connor'la değil," diye fısıldadım, masaya bir bardak su bırakan garsona teşekkür etmek için başımı kaldırdım. O gittiğinde Linda bana bilmiş bir gülümseme verdi.

"Lino, sanırım?"

Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı salladım. "Nasıl tahmin ettin?"

"Senin için geldiğinde ben de oradaydım. Sana verdiğim ağrı kesicileri düşününce çok az şey hatırladığına eminim ama yüzündeki ifadeyi çok net hatırlıyorum. O seni seviyor. Sanırım her zaman da sevdi," dedi beyaz şarabını nazikçe yudumlarken.

"Birkaç hafta önce olsa deli olduğunu söylerdim," diye iç geçirdim ve yanımdaki pencereden dışarı baktım. Emilio'nun barda oturmuş beni izlerken pencereye yansıyan görüntüsü beni rahatsız ediyordu ama ısrar ettim. "Ama şimdi." Gülümsedim. "Umarım haklısındır."

"Sana söylemedi mi?" diye sordu.

Düşünerek başımı salladım. "Çok fazla kelimeyle değil, ama tüm o küçük şeyler, anlıyor musun? Bana onun için ne kadar önemli olduğumu gösteriyor, bana doyamıyormuş gibi sürekli dokunuyor, benimle ilgileniyor ve bana hayatım diyor."

Garson kız geri döndü ve böldüğü için özür dileyen bir gülümseme takındı. "Sipariş vermeye hazır mısınız, bayan?"

"Sadece ızgara tavuklu ve balzamikli salata lütfen."

"Elbette," diye sırıtarak uzaklaştı. Dikkatimi tekrar Linda'ya çevirdim, o da bana bilerek gülümsedi.

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?" diye sordu, bana gerçekten sormasına gerek olmadığını söyleyen sivri bir bakış attı.

"Henüz değil," diye itiraf ettim. "Ben söylersem ve o da karşılık vermezse ne olacağını düşünmek istemiyorum. Uzun zamandır ilk kez mutluyum. Bir şeyleri sarsmadan önce bunu bir süre daha sürdürmek istiyorum."

Elimi tutmak için masanın diğer tarafına uzandı. "Ve yaşadıklarından sonra mutluluğa tutunmakta yanlış bir şey yok. O artık senin kocan. Bunu çözmek için dünya kadar zamanın var. Her şeyin kendi hızında ilerlemesine izin vermeli ve onu zorlamak yerine olduğu gibi tadını çıkarmalısın."

İçimi çektim, ona başımı sallayarak karşılık verdim ve öğle yemeğinin ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeyi karşıladığını hissettim. Linda'yı görmenin bana Connor bana vurduktan sonra morluklarıma buz tuttuğu zamanları ya da parmaklarının saçlarımdaki kanı yıkamasının ve ayaklarımdan camları çekmesinin nasıl hissettirdiğini hatırlatacağından endişelenmiştim.

Ama bunun yerine, hayatımın o bölümünü nihayet kapatıyormuşum gibi hissettim.

Connor hala dışarıda olsa bile, bana bir daha asla dokunmayacaktı.

Lino bundan emin olacaktı. Connor ne yazık ki artık Lino'nun sorunuydu.

Benim değil.

***

Gerçekten de masamdan defolup gitmesini istiyordum. Normal şartlar altında, ilgi gösteren erkekleri kovmakta zorluk çekmezdim ama söz konusu olan Jasper'ın yıllık milyonlarca dolar yatırım yapan en zengin müşterilerinden biri olunca, bir yabancıya karşı olabileceğim kadar açık davranmakta tereddüt ettim.

O günkü işimi bitirmem gerektiğini kibarca ima etmeyi denedim. Jasper'ın, masaları çalışma masası olarak kullanan insanlardan hoşlanmadığını ima etmeye çalıştım.

Mobilya. Kısa evet ya da hayır cevapları dışında konuşmaya dahil olmamaya çalıştım.

Yine de kıçı masamın üzerinde tünemeye devam etti. Normalde, Jasper başka bir yere gitmemi gerektiren acil bir şey yapmamı isteyerek ya da beni ofisinde görmek isteyerek beni kurtarmak için araya girebilirdi, ama günün son müşterisiyle bir toplantıya dalmıştı ve bu pislik, kendi toplantısı neredeyse bir saat önce bittiğinden beri masamda oturuyordu.

Bekleme alanını düzeltmek için ayağa kalktığımda elini uzatıp belime dokunmadan önce bile sabrım tükenmişti. Döndüm, onu azarlamaya hazırdım ama Lino'nun derin ve tehlikeli sesi benden önce çok sakin bir şekilde konuştu.

"Ona tekrar dokunman için sana meydan okuyorum." Sesinde hiçbir tonlama yoktu, kızgın olduğunu ima edecek hiçbir şey yoktu ama açık kapının içinde vücudunu kıpırdatmadan durması da normal bir erkeğe benzemiyordu.

Lino tehlikeliydi, çoğu erkeğin sadece öyleymiş gibi davranabileceği bir şekilde. Sesi çok sakinleştiğinde ve vücudu hareketsiz kalma çabasıyla titreştiğinde çoğu insanın başka yöne kaçmasına neden olacak şekilde tehlikeliydi.

"Sakin ol dostum. Bir şey olmadı," dedi müşteri, sanki masummuş gibi iki elini havaya kaldırarak. "Samara'yı uzun zamandır tanıyorum. Sadece birbirimizi daha iyi tanımaya çalışıyoruz." Belli ki kendini koruma duygusu yoktu, çünkü masadan kalkmadan önce omzuma kısa bir süre dokundu.

Lino'nun vücudunun gerginliğini, habersiz bir avı takip eden yırtıcı bir hayvan gibi sinsice ilerleyişini izledim. Attığı her adımdaki tehdit, takım elbisesinin vücuduna mükemmel bir uyumla yapışması, kalçalarının ve geniş omuzlarının tüm kusursuz, yağsız kaslarını sergilemesiyle daha da artıyordu. "Karımın izni olmadan ona elini süren insanlara ne olduğunu biliyor musun? *Benim* iznim olmadan?" Yanına gittim, elini elime aldım ve onu rahatlatmaya çalıştım. Dokunuş masum olmasa da - ve ona hiçbir ilgi belirtisi göstermediğim için kolayca taciz olarak tanımlanabilirdi - aslında bana zarar vermemişti.

"Vay be, dostum. Evli olduğunu bilmiyordum. Benim hatam." Müşteri sonunda kendini korumayı biraz olsun kavramış görünüyordu, ama Lino içinde uyandırdığı canavarı tutma yeteneğinin çok ötesindeydi. İşyerimde olduğumuzu, bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu hatırlamak istedim.

Lino'nun sahiplenme gösterisi, ama odaklanabildiğim tek şey, beni sahiplenmek *isteyen* birine sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiğiydi. Beni kendi adıyla damgalamak ve herkese onun olduğumu söylemek istiyordu. Bana sahip olmaktan gurur duyan ve ikimiz için de sonuçları ne olursa olsun beni koruyacak biri.

Bu duyguda kaybolduğumu hissettim, kendimi *istenmenin* alışılmadık hissine sarma ihtiyacında kayboldum.

Değerli olmanın. Kıymetli.

"Ona dokunmak şöyle dursun, ona uzun süre baktığını görürsem, seni kendi ellerimle toprağa gömerim. Beni anlıyor musun?"

"Lino!" Nefesim kesildi, çünkü ben bile bunun çok ileri gittiğini biliyordum. Bele konan bir el yüzünden ölümle tehdit etmek, benim çarpık beynim için bile biraz fazlaydı.

"Sen delisin dostum," diye güldü yatırımcı. "Ama tamam, zaten başka bir adamın kadınıyla ilgilenmiyorum. Denizde bir sürü balık var." O gitmek üzereyken, Lino bir elini uzatıp göğsüne bastırarak onu olduğu yerde durdurdu. Lino'nun dokunduğu yere bakıp kaşlarını kaldırdıktan sonra kendi gözdağı verme çabasını tısladı. "Ellerini üzerime sürme lan!"

"Karıma yaptığın gibi mi? Kendini nasıl bir pisliğin içine attığının farkında mısın Miller?" Lino sordu, yatırımcının adını bilmesi beni şok etmişti.

Mesafemi korumak akıllıca görünüyordu, bu yüzden Miller'ın yoluna girdiğinde beni bıraktığı yerde, Lino'nun biraz gerisinde kaldım. "Adımı nereden biliyorsun? Küçük karın benim hakkımda mı konuşuyordu?"

"Biz Bellandi'ler eşlerimizle ilgili her şeyi biliriz, buna ofise gelen müşteriler de dahildir. Samara'nın sizin adınızdan bir kez bile bahsetmediğini rahatlıkla söyleyebilirim, ancak güvenlik görevlisinin benim için hazırladığı dosyada bir işaret olarak ortaya çıktınız. Ellerinizi istemediğiniz yerlere sokma konusunda oldukça ünlüsünüz. Birkaç kadın taciz davası açtı," diye homurdandı Lino. "Karım onlardan biri olmayacak, çünkü ona bir daha dokunursan seni mahvederim ve sonra da gömerim. Şimdi bana yine deli olduğumu söyle, yoksa sonunda beni ciddiye mi alıyorsun?"

"Evet, Bay Bellandi. Tamamdır."

"Bay Miller, bir sorun mu var?" Jasper sonunda ofisinin kapısından dışarı çıktı ve Lino'nun müvekkilinin üzerindeki eline buz gibi bir bakışla bakarak sordu.

"Hayır, sorun değil Jasper. Bay Miller da şimdi gidiyordu," diye cevap verdi Lino, Lino'nun uzattığı elin etrafından dolanıp açık kapıdan kaçan adam için. Jasper'a garip bir şekilde gülümsedim, o da ofisine geri dönmeden önce bana gözlerini devirdi. "Gidelim," diye homurdandı Lino. "Eve gitme zamanı."

"Kapatıp sabah için bir not alayım," diye kabul ettim ve yanından geçip masama gittim. Lino bir ileri bir geri volta atarken ben de eğlenen bir sırıtışla sandalyeme oturdum. "Biliyor musun, bilmesem kıskandığını düşüneceğim," dedim kirpiklerimin arasından ona bakarak. Kalemimin ucunu çiğniyor, Bay Miller'ın müdahalesi yüzünden bugün yapamadığım ama sabah tamamlamam gereken işleri düşünüyordum.

"En azından oral takıntın varmış gibi kalemini çiğnemeyebilirdin, Samara. Siktir," diye homurdandı. "Sana yeni iş kıyafetleri alacağım. Siyah patates çuvalları," diye ekledi sonradan. Bu yorum, tamamen uygun olan uzun kollu siyah üstüme ve kraliyet mavisi kalem eteğime bakmama neden oldu.

"Kıyafetlerimi seviyorum," diye karşı çıktım.

"Bu ofise adım atan tüm erkek nüfusu da öyle," diye homurdandı dehşet içinde. Jasper ofisinden çıkıp son müşterisine kapıya kadar eşlik ettiğinde konuşmamız kesildi.

"Testosteronunu ofisimden uzak tut Bellandi. Ciddiyim," dedi Jasper, parmağıyla cesurca Lino'yu işaret ederek. Benimle olan bağının onu Lino'nun gazabından koruduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordum, çünkü bir telefonla Lino'nun Jasper'dan anında kurtulabileceğini biliyordum. "Sana onun saçmalıklarının işimi etkilemesine izin veremeyeceğimi söylemiştim," diyerek bana döndü. "Biliyorum-" İçimi çektim, Lino'nun o günkü davranışları için özür dilemeye *hazırdım*.

çizginin dışında.

Hoşuma gitse bile.

"Ona dokundu. Bu senin için sorun değil mi?" Lino sordu.

"Tabii ki hayır, ama Samara bu durumu kendi başına halledebilecek kapasiteye sahip. Burada çalıştığı son birkaç yıl boyunca gayet iyi idare etti." Yüzümü buruşturdum, çünkü söylediğim şey çok yanlıştı.

"Bu çok oluyor mu?" diye sordu.

"Çok değil, ama ben genç, kadın bir sekreterim. Erkekler domuzdur."

"Ya bunu halletmenin bir yolunu bulursun ya da bütün gün, her gün yanında güvenlik olur Jasper. Onun arkasında olduğunu bilmem gerek."

Lino tıslayarak elimi tuttu ve beni sandalyemden kaldırdı. Çantamı ellerime sıkıştırarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

Jasper burnunu parmaklarının arasına sıkıştırarak, "Ben hallederim," diye iç geçirdi. "Saçmalıyor olsan bile."

"Bir kadını umursadığın ve bunu yüzüne vuracağım günü iple çekiyorum," dedi Lino sırıtarak. "O gün hepimiz için gelecek ve ben de sana söylemiştim demek için sabırsızlanacağım." Beni ofisten çıkarırken el sallayarak veda ettim.

"Lino-" Tereddütle denedim.

"Kimse sana elini süremez. Beni anlıyor musun? Eğer biri sana sorun çıkarırsa, beni ya da Emilio'yu ara ya da yemin ederim Samara'yı-"

Eğildim ve tiradını susturmak için dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Tamam," diye kabul ettim. Bana şüpheyle baktı, sanki bu kadar basit olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Nedenini bilmiyordum. *O kadar* da zor biri değildim. "Hiç kimse aynı şey senin için de geçerli olduğu sürece bana dokunur."

"Aynısı benim için de geçerli, Küçük Güvercin," diyerek beni tekrar öptü ve koridordan asansöre doğru ilerlemeye devam ettik.

Adımlarında hiçbir aciliyet, eve dönmek için hiçbir çaresizlik yoktu. Neyin yaklaştığına dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi, beni savunduğunu görmek b e n i ne hale getirmişti. Tüm bu hayal kırıklığını bana çevirmesini istedim. Tüm o sahiplenmeyi. Lino seks yapmaya başladığımızdan beri her saniye içimdeydi ama hep kontrollüydü. Her zaman bana zarar verebileceğinden endişeleniyordu. Duşta geçirdiğim bir gece hariç.

Ben istedim. Acıtmasını ve kontrolsüz olmasını istedim.

O gece bana bir anlığına gösterdiği kısımları da dahil olmak üzere onun her şeyini istiyordum.

Ve koridorda yürürken, o gecenin o gece olacağına karar verdim.

o.

***

Eve dönerken yol boyunca planımı düşündüm. Akşam yemeği boyunca.

Yapmak üzere olduğum şeyin gerçekleşmesi gerektiğini bilsem bile, damarlarımda endişe dolaşıyordu. Lino'nun olduğu her şeyi yeniden görmem gerekiyordu, çünkü onun bu yönünün ihtiyaçlarını karşılayamazsam, asla başarılı bir evlilik yapamazdık.

Ayrıca içimde hep var olduğunu bildiğim karanlık bir şey vardı. Bir erkeğin kontrolü ele alması ihtiyacı, bir kez olsun karar vermek zorunda olmama ihtiyacı. Savaşmak zorunda kalmama ve kontrolü başkasına bırakma ihtiyacı. Beni Lino'ya ilk çeken şeylerden birinin bu olduğundan şüpheleniyordum, çünkü genç bir kızken bile filmlerin korkunç olması gereken tüm bölümleri ilgimi çekerdi.

Prensesleri isteyen kötüler, onları zincire vuranlar ve onlara asla gerçek bir seçim olmayan ültimatomlar verenler.

Yine de ilgimi çeken hiçbir zaman kötü adamların kendileri değil, bu seçimlerle bocalayan Prensesler oldu. Savaşan ve reddedenler, çünkü kötüler asla Lino'ya benzemiyordu.

Hiçbir zaman nazik bir taraf göstermediler, onlarla ilgilenmediler veya gelecek için sözler vermediler.

On yaşındayken bile Lino baskındı. Havalı ve diğer tüm çocuklardan sorumluydu. Kralmış gibi önünde eğilirlerdi ve aynı şey Matteo için de söylenebilirdi. Ama ben hayatına girdikten aylar sonra, annem ve Yavin'le bağ kurduktan sonra diğer tarafı ortaya çıktı. Lino'nun eğlenceyi seven, kaygısız tarafı gerçekte kişiliğinin yarısıydı, ama bu onun en doğal hali değildi.

O tarafını sakladı. Yüzeyin altında gizlenen kötü adam ve sadece orada burada bakışları ortaya çıktı. Evliliğimizde zaman geçtikçe daha fazla, sanki on yıllardır benden saklamaya çalıştığı tarafına beni alıştırmaya çalışıyordu.

Ama ben onu hep görmüştüm. Çocukken bile Lino'yu *gördüm*. Sırlarını saklıyormuş, beni koruyormuş gibi hissetmesine izin verdim.

Ve Connor'dan sonra, o karanlık çekimin yok olmasını bekledim. Gerçekten güçsüz olmanın ne demek olduğunu hissetmiştim. Baskı altında tutulmanın ve kullanılmanın ne demek olduğunu hissetmiştim. Bundan kurtulduktan sonra Lino'nun beni sınırlarıma kadar zorlayacağından ve uçurumdan aşağı iteceğinden şüphelendiğim o parçasını nasıl uyandırmak isteyebilirdim ki?

Ama bu arzulara tutunmakla ilgili bir şey bana kazanmışım gibi hissettirdi. Sanki Connor beni kırmamış, geri dönülmez bir şekilde değiştirmemişti. Ve Connor'ın aldığı şeyleri Lino'ya vermek, ona her şeyi vermek ve ne olursa olsun güvende olacağımı bilmek, bedenimi geri almanın nihai yolu gibi geliyordu. Çünkü Lino'ya herkesten daha çok güveniyordum, çünkü bedenimin onunla her zaman güvende olacağını biliyordum.

Lino'yu kenara doğru iyice ittirmem ve sonrasıyla başa çıkabileceğimi ummam gerekiyordu.

Banyoda durduk, her zaman yaptığımız gibi duşumuzu aldıktan sonra havluyla kurulandık. Yatağa gireceğimize, Lino'nun fırsatını bulduğu anda bana dokunacağına hiç şüphe yoktu. Her zaman dokunurdu ama ben bunun benim şartlarımla olmasına karar vermiştim. Nasıl istersem.

Ve Lino'ya ihtiyacı olduğunu bildiğim her şeyi verip veremeyeceğime kesin olarak karar verecektik.

"Bugün çok kıskançtın," diye tereddütle başladım. Lino'yu tüm tanışıklığıma rağmen, ilişkimizde bana *yeni gelen* bazı şeyler vardı. Seks dışında bile.

"Hmm," diye mırıldandı ama bu hatırlatmadan duyduğu rahatsızlık yüzüne yansımaya başlamıştı bile.

"Bu seni çok mu rahatsız ediyor? Başka bir adamın ellerinin üzerimde olduğunu düşünmek?" Ona gülümsedim, yatağın kenarına oturdum ve arkama yaslandım. Gözlerini göğüslerime dikti, duşun sıcağından sonra yatak odasının serin havasında meme uçlarım çakıllaşmıştı. "Bana burada dokunmuş olabileceğini düşünmek sana acı veriyor mu?" Bir elimi göğsüme doğru uzatarak sordum. "Ya da buraya?" Elim karnımın üzerinden aşağı kaydı, bacaklarımın arasına giden yolda göbek deliğimin üzerinden geçti.

"Beni zorlama Samara. Bu gece olmaz," diye uyardı, o derin gözleri kısa bir süreliğine benimkilere döndü.

"Belki de seni zorlamak istiyorum," diye itiraf ettim ve elim sonunda kalçalarımın arasına kaydı. "Belki de kontrolünü kaybetmeni ve içeri girip elini üzerimde görmenin senin için ne kadar sinir bozucu olduğunu bana hissettirmeni istiyorum."

Dişlerini sıktı. "Hayır. Seni inciteceğim."

"Güzel." Ona gülümsedim. "Canımın yanmasını istiyorum, Lino. Her gece sevişmek ikimiz için de yeterliymiş gibi davranmaktan vazgeçmek istiyorum. Birbirimize olan çekimimiz çalıntı öpücükler ve romantizmle başlamadı. Yılların hayal kırıklığı ve arzusuyla oluştu. Beni ne kadar istediğini hissetmek istiyorum. İstediğin şeyi tekrar almanı istiyorum."

"Siktir," diye inleyerek bana doğru yürüdü. Elleriyle kalçalarımdan tutarak beni karnıma doğru çevirdi ve ayak parmaklarım yere değecek şekilde yatağın kenarına çekti. Elleri ıslak saçlarımı başımda topladı, kavradı ve sırtım dikleşip göğüslerim yataktan kalkana kadar çekti. "Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu yüzünü boynuma gömüp.

"Hepinizi istiyorum, Lino. Her zaman istedim. Erkeği, canavarı ve aradaki her şeyi." Parmakları kaygan kıvrımlarımda gezinirken nefes nefese kaldım.

"O kadar ıslak ki," diye inledi, bir parmağını içime sokup çıkararak. "Boşalmayı hak ettiğini mi düşünüyorsun? Sana dokunmasına izin verdin. Elini *benim* olana koymasına izin verdin. Sadece belin olsa bile umurumda değil. Sana benden başka kimse dokunamaz, beni anlıyor musun?" diye tısladı ve ben başımı sallamaya çalıştım. Parmağı benden kurtulduğunda, kaybettiğim için inledim.

Ve sonra eli sert bir tokatla kıçıma çarptı. "Kahretsin!" Acıdan irkilerek haykırdım. Eli aşırı ısınmış etimi okşadı, sanki arkasında bıraktığını bildiğim el izinden yayılan acı verici ısıyı hapsedebilecekmiş gibi ovuşturdu.

Bunu tekrarladı, diğer yanağıma daha da sert bir şaplak attı ve bunu içimde hissettim. İçimde bir sıcaklık oluştu, zaten ıslak olan merkezime yayıldı ve şehvetten çıldıracakmışım gibi hissettim. "Beni anlıyor musun?" diye sordu ve saçlarımı biraz daha sıkı çekerken bile sonunda sesine bir belirsizlik karıştı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Çok açık konuştuğunu sanmıyorum, Lino."

Sözlerimi dinlerken sustu, tamamen sessizleşti ve bir an için çok fazla bastırmış olabileceğimi düşündüm. Çok fazla, çok hızlı bastırmış olabilirdim. Sonra eli tekrar kıçıma indi, tekrar ve tekrar bir hareket çılgınlığı içinde.

Ertesi gün oturup oturamayacağımı merak ediyordum ama umurumda da değildi. Sonunda eli saçlarımı bırakıp iki elini de kıçımın derisinde gezdirmeye başladığında umurumda değildi. Yüzüstü yatağa yığıldım, tenimi okşarken hissettiklerini ateşli bir şekilde seviyordum. "Bir odaya girdiğinde üzerinde başka bir adamın elini bulmak, bunun bana ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrin var mı? Bana neyi hatırlatıyor?" diye hırladı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, bir parmağını içime sokarken geri çekildim.

"Başka bir adamla evlenmen için seninle koridorda yürümemi sağladığın gün, *vita mia*. Bana başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar eziyet ettiğin gün. Bunun ne anlama geldiğini bilmediğin zamanlardan beri benimdin ve beni senden vazgeçmeye zorladın." Sesine işkence eden kaba duygu beni inletti, benim onu istediğim gibi o da beni gerçekten istediyse bunun ne kadar acımasız ve adaletsiz olduğunu hissettirdi.

Connor'ı sevmiştim. Bana verebileceğini düşündüğüm hayat vaadini sevmiştim, ama düğün günümde bile Lino'nun beni gelinliğimle ilk gördüğü

an, Connor'a sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmiştim.

Koridorun sonunda beni bekliyordu. "Özür dilerim. Bunu bize yaptığım için çok üzgünüm," diye itiraf ettim, parmağının umutsuzca daha fazlasını isteyen amıma yaptığı tatlı işkenceden dolayı inliyordum.

"Üzülme, *vita mia*. Artık benimsin ve önemli olan tek şey bu. Benim olduğunu *hatırladığın* ve bir daha asla başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermediğin sürece," diye uyardı ve ben de başımı sallayarak kimsenin bana dokunmayacağına dair onayımı mırıldandım.

"Senden başka kimse, benim Aygırım. Lütfen," diye yalvardım, kalçalarımı ona doğru uzatarak. O da buna uyup sikini içime kaydırdığında rahatlayarak inledim.

"Siktir, Samara," diye inledi, kalçalarımı kavradı ve daha derine inebilmek için beni geri çekti. "Buna kimse dokunamaz. O *benim* ve ben-" Çığlık atarken bile nefesimi kesen derin itişlerle, sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. "Asla. Paylaşma. Paylaşma."

"Çok yaklaştım," diye inledim, ufukta beliren orgazmdan başka bir şey istemiyordum.

Lino çekip gittiğinde neredeyse öfkeyle ağlayacaktım. Beni yataktan aşağı çekti ve önünde dizlerimin üstüne çöktürdü. Yaptığımız onca şeye, bana dokunduğu onca zamana rağmen, henüz yapmama izin vermediği tek şey buydu.

O anlarda nedenini merak ederdim, neden beni her zaman bundan uzaklaştırdığını merak ederdim.

Beni dizlerimin üzerine ittiği o anda artık bunu sorgulamıyordum. Bir gün onun altımda uzanmasına bayılacak olsam da, onun önünde dizlerimin üzerinde olmak bana doğru gelen bir şeydi.

"Aç," diye emretti. Az önce *içime girmiş* olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak dudağımı kısa bir süre ısırdım, sonunda ağzımı açtım. Hızla içeri girdi, boğazımın arkasına o kadar sert vurdu ki, ağzımın içinde kendimin tadı patlarken onun etrafında öğürdüm. "Bu ağız benim de ağzım. Ondan çıkan kelimeler, gülümsemeler, inlemeler, onunla ilgili *her şey* benim. Sen konuşurken o sana bakamaz. Bu güzel dudakların ona sarıldığını hayal edemiyor," diye inledi. Konuşmasına ara verdi, ağzıma girip çıkıyor ve gözlerim sulanana kadar her hamlede kendini biraz daha sert bir şekilde boğazıma sokmaya çalışıyordu. "Bunu sen mi istedin? Öyleyse yut beni ve al onu, Küçük Güvercin."

Sulu bakışlarımı ona çevirerek dediğini yaptım ve boğazımdan aşağı birazcık da olsa kayabilmesi için yutkundum. Ona bunu verdiğimde bana yaptığı sığ darbeler çok daha yumuşaktı, yolunu kolaylaştırdı

etime ve bana bakıyordu. Gözlerindeki öfke yeterince azaldı ve bir elini yanağımda hayranlıkla gezdirdi. "Boğazında sikim varken çok mükemmel görünüyorsun, Küçük Güvercin," diye fısıldadı. "Her zaman olacağını bildiğim kadar mükemmel, ama bugün döllerimi yutmana izin vermeyeceğim."

Bir patlamayla serbest kaldı ve ben de dudaklarımı yalayıp çenemi oynatarak hissiyatımı biraz olsun geri kazandım. Lino gerçekten rahat edemeyeceğim kadar genişti. "Benim misin?" diye sordu daha nazikçe.

"Her zaman," diye itiraf ettim sonunda, beni koltuk altlarımdan tutup tekrar yatağa yatırdığında kıkırdadım. Kıkırdamam üzerine eli yine kıçıma indi ve sonra ayaklarımı yerden kesen sert bir hamleyle içime girdi. "Siktir!" Çığlık attım, merhametsizce içime girdiğinde acı verici bir sızı hissettim. Ama bu acı darbesiyle bile zevk büyüdü ve daha önce hiç deneyimlemediğim yeni bir yere ulaştı. Lino sırtıma eğildiğinde, beni yatağın içine doğru becerirken göğsü omurgama sürtündüğünde, zevkten öleceğimi sandım.

"O ağız benim," dedi sert bir hamleyle. "Evet!"

Nefes nefese kaldım.

"Bu kedi benim," diye ekledi bir başkasıyla.

"Evet," diye inleyerek tekrarladım.

"Bu kıç benim," dedi üzerimden doğrulup. Bir eli altıma kaydı, birkaç dakika boyunca içime girip çıktığı yerin etrafını sardı ve sadece bağlantıyı hissetti. Diğer eli kalçama dolandı ve klitorisimi yavaş daireler çizerek okşamaya başladı; bu, amımı öfkeyle okşayışına kıyasla acı verici bir işkence gibi geliyordu.

"Lütfen, Lino," diye yalvardım.

İçime girip çıktığı yerde kendisine dokunan elini kaydırarak ıslak parmağını diğer tarafıma bastırdı ve bu hisle sarsıldım. Zorlamak için hiçbir hareket yapmadı, sadece beni yatakta komaya sokarken yavaşça daha fazla baskı uyguladı. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama inlemeye başlamıştım. Üç duyu noktası, üç temas noktası ve her biri tek başına beni duvara tırmandırmaya yetiyordu, ama asla boşalmamı sağlayacak kadar vermedi. "Dışarı it, Küçük Güvercin. Parmağımı tekrar kıçına aldığında boşalabilirsin."

"Lino!" Nefes nefese kaldım.

"Şimdi Samara," diye emretti ve sesindeki emir, söz konusu Lino olduğunda karşı koyamayacağım bir şeydi. Emrettiği güç sadece yatakta günlük hayatta olduğundan daha güçlüydü, ben de ittim.

Ve parmağında patladı.

Altında hareketsiz kaldım, kıvranmalarım tanıdık gerilmeye eşlik eden hafif yanmayla aniden durdu.

Lino içimdeyken ve parmağı oradayken çok doluydum.

Klitorisimdeki parmakları, o parmağı ileri doğru bastırırken hızlandı, kalçaları yavaşladı, böylece üç harekete de odaklanabildi.

Ve sonra boşaldım, yatağa tamamen yığılırken çığlığım yatak odasında yankılandı.

"Siktir," diye homurdandı, ellerini çekti ve kalçalarımı kavradı, böylece kendini gidebildiği kadar derine sokabildi ve sonra sonuna kadar çekebildi. Onu kaybettiğim için inledim ve sonra tekrar içeri girdi.

Tekrar tekrar yaptı. Ve geri çekildiğinde amıma baktığını görmek için arkama baktım. Sanki tekrar içeri girmesini istiyormuşum gibi sıkmamı izliyordu.

Ve istedim de. Onu *hep* içimde istedim.

Sonunda canına tak ettiğinde, içime girdi ve bir iniltiyle içimde patlamadan ve ağırlığımı kendi ağırlığıyla örtmeden önce beni altında hıçkıra hıçkıra ağlatan bir düzine sert, acımasız hamleyle beni becerdi.

Orgazmdan inmesi için birkaç dakika bekledim ve sonunda indiğinde kulağıma kıkırdadı. Canavar gitmişti ve sadece Lino kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben öldüm," diye iç geçirdim. "Mezar taşıma ölümüne seviştiğimi yazmayın lütfen." Yaşadığımız yoğun seksten sonra attığı kahkaha kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Ve her şeyden önemlisi, cevabımı

almıştım. İyi olacaktık.

Otuz Beş

Samara

Lino'nun babası uğradı.

Lino'nun işe gitmeden önceki izin günlerinde onunla takıldığım onca yıl boyunca böyle bir şey hiç olmamıştı. Hafta içi sık sık uğrayıp uğramadığını bilemiyordum, çünkü o günlerde Lino'nun evinde olmama eğilimindeydim, ama Lino'nun kapıyı açtığında babası ve üvey annesinin kapının eşiğinde dikildiğini görünce yüzünde beliren şaşkın ifadeden bunun neredeyse hiç duyulmamış bir şey olduğunu anlıyordum.

Ayrıca çenesinin sıkılmasından, o gece kapıyı kim tutarsa tutsun başının belaya gireceğini de anlamıştım. Lino'ya haber vermeden babasının mülke girmesine izin vermek ona karşı bir saygısızlıktı, babasının hâlâ Lino'dan daha fazla güce sahip olduğunu ima ediyordu, ama öyle değildi.

Matteo atışları yönetirken olmaz.

Dürüst olmak gerekirse, Ivory'nin hayatını tehdit ettiği düşünüldüğünde, Gabriele'in hayatta olmasına bazı günler şaşırıyordum. Ama adam çaresiz hissediyordu, kara gözlerinde parıldayan ışıltıyı herkes görebilirdi. Kardeşinin kulağını çekmiş ve onun sağ kolu olarak hizmet verirken, dışlanmış ve sendikanın kenarlarında kalmıştı.

Gücünü geri istiyordu ve onun varlığı, bunu elde etmek için oğlunu kullanmaya niyetli olduğu anlamına geliyordu.

Lino kapıdan geri çekilerek çiftin evimize girmesine izin verdi. Evin dışında ona eziyet eden şeylerden sığındığı yer. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Lino dişlerini sıkarak sordu, ön kapıyı kapatıp yanıma geldi. Yemek yerken Lino'yla sohbet ettiğim adadaki yerimden kalkmamıştım, ama sandalyemi konuklara bakacak şekilde çevirmiştim. Lino'nun babasının ani varlığıyla nasıl başa çıkmam gerektiği konusunda beni yönlendirmesini bekledim, çünkü garip bir şekilde *benim* bölgeme gelmişti.

İster toplum içinde ister onun evinde olsun, her zaman saygı göstermek zorundaydım, çünkü bu durum için beklenen kural buydu. Ama Gabriele'in Lino'nun evine -benim evime- gelmesiyle güçte bir değişim olduğunu hissettim. Ya sevecen bir eş ve ev sahibi rolünü oynayacaktım ya da Gabriele'e, evine her gittiğimde bana gösterdiği saygısızlığı gösterecektim.

Hoşbeşle uğraşmak isterse onu kendime getirebilirdim.

Lino koltuğumun yanında durmak için hareket ettiğinde elini omzuma koydu. Dokunuşu nazikti, ama bana olduğum yerde kalmamı istediğine dair ince bir ipucu verdi. Bu bana uzun zaman önce kelimeler olmadan nasıl iletişim kuracağımızı öğrendiğimizi, çocukken birbirimize mesajlarımızı konuşmadan ya da yazmadan iletmenin yollarını bulmamız gerektiğini hatırlattı.

Sıradan dokunuşlar normumuz haline gelmişti, çoğu insanın anlam veremeyeceği şeylerdi ama bizim için her şeyi ifade ediyorlardı. Bunların sevgi gösterilerine ve nihayetinde çekime dönüşmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Bacaklarımı çaprazladım, bir şekilde hâlâ iş kıyafetlerimi giydiğim için minnettardım. İş yerinde nasıl bir zırh görevi görüyorlarsa, Gabriele'in yanında da bir zırh gibi hissediyordum. Kafasında düğümlenmiş saçları, yüzünde gözlükleri, atleti ve taytıyla ortalıkta dolanan Samara'yı daha önce hiç görmemişti.

Gerçek beni hiç görmemişti.

Bu düşünce beni rahatlattı. Onu tanıyor olsam da, oğluna elini sürmeye cüret ettiği her aşağılık zamanı biliyor olsam da, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

"Geçen akşamki yemek pek iyi geçmedi. Bizi bağışlayın ama evliliğinizi öğrenince hazırlıksız yakalandık. Her zaman Angelino'nun bir gün kendisinden beklendiği gibi bir İtalyan kadınla yuva kuracağı izlenimine kapılmıştım," diye karşılık verdi Gabriele, gözleri benim üzerimdeydi. Gözlerinde bir ıstırap vardı, sanki benimle eşitmişim gibi konuşmak zorunda kalması bile başlı başına bir işkenceydi. Ama fark ettim ki, davranışları için özür dilediği iddia edilse bile, bunu yine de onu affetmemi emrederek yaptı. Ne rica ederek, ne de gerçekten özür dileyerek. Sadece bir talep.

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin," dedim, ona herhangi bir erteleme vermemeye niyetliydim. Zavallı girişimini kabul etmemi istiyorsa, daha fazla çaba göstermesi gerekecekti.

"Bunun bir anlamı var mı?" Lino, üvey annesi tek kelime etmeden bizden en uzaktaki tabureye oturmak için hareket ettiğinde ona ters ters bakarak sordu. Sessizdi. Eğer bu işe karışmak niyetinde değilse, neden gelme zahmetine katlandığından emin değildim.

konuşmayı. Belki de sadece Lino'nun evinin içini görmek istiyordu, gözlerinin etrafa bakışından ve tüm ayrıntıları not edişinden anlaşıldığı kadarıyla.

Belki de gerçekten daha önce hiç içeri davet edilmemişlerdi.

Gabriele, ceplerini dolduran tüm politikacılara takındığı sahte gülümsemeyle, "Hayır dualarımı sunmak istedim," dedi. Bellandi'nin daha kazançlı yan işlerine ödeme yapan tüm iş adamlarına.

"Senin kutsaman mı?" Fısıldadım.

"İtalyan olmayabilirsiniz ama anladığım kadarıyla kardeşiniz Bellandi'lere sadık olduğunu kanıtladı ve uzun yıllar boyunca Angelino'nun yanında yer aldı. Bu da beni bazen ailenin kan bağı anlamına gelmeyebileceğini kabul etmeye zorladı. O sadık biri ve senin de oğluma sadık bir eş olacağına ve gelecek nesli yetiştirmek için senden bekleneni yapacağına inanıyorum." Gözlerim büyüdü, gelecekteki çocuklarımızdan bahsetmesi neredeyse yüksek sesle gülmeme neden oluyordu. Gabriele Bellandi'nin oğlunun kanının benim gibiler tarafından lekelenmesini isteyeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. "Bellandi kadınları ev dışında çalışmaz. Bu çalışmayı bıraktığın anlamına mı geliyor?"

"Hayır, çalışmıyor. Fildişi çalışıyor-"

Matteo'nun karısından söz edilince çenesi gerildi. Lino'nun benimle evlenmesi kabul edilemezse, aile reisinin kanını Fransız ve Portekizli bir kadınla sulandırmasının onu nasıl yaktığını hayal bile edemiyordum. "Fildişi kabul edilebilir çünkü onun işi ev içinde gerçekleşiyor. Anladığım kadarıyla sizinki öyle değil."

"Evlendim diye işi bırakacak değilim," diye itiraz ettim.

"Bunu düşüneceğiz," diye sözümü kesti Lino ve ona pek de ince olmayan bir bakış fırlatmama neden oldu. Birleşik bir cephe oluşturmak amacıyla babasının önünde yorum yapmayacaktım ama babası gider gitmez bu ifadesini geri almazsa koltuğa mahkûm olacaktı. "Ama Samara hamile kalana kadar acele edilmesini gerektirecek bir neden göremiyorum. Her halükarda, zamanı geldiğinde bu kararı *biz* vereceğiz. Sizin bu konuda herhangi bir katkınız olmayacak."

"Sadece hayatlarınızın bir parçası olmak istiyorum. Torunlarımın hayatlarının
-"

"Çocuklarımla yalnız kalmana izin vereceğimi sanıyorsan, sen lanet olası bir aptalsın," diye öfkeyle tısladım. "Ona her vurduğunda kim yardım etti sanıyorsun? Oğluna hiç sarılmadın. Ona senin için bir miras ve para ineğinden başka bir şey olduğuna dair hiçbir işaret vermedin. Ona ilk sarıldığımda, annesi öldüğünden beri ilk kez kucağıma alıyordum.

Çocuklarımla *asla* bir ilgin olmayacak." Lino'nun eli

ve kurnazca önüme geçmek için yer değiştirdi. Sanki babasının bana zarar verebileceğini düşünüyordu ve eğer verirse bu beni şaşırtmazdı. Gabriele'in yüzü gerildi, bana bakarken dudaklarını bir hırıltı kapladı. Ama dikkati Lino'ya kaydığında, orada gördüğü bir şey yüzünü ekşitip küçük bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

"Hiç değilse torunlarıma cesareti ve güçlü bir anne olmayı öğretirsin, çünkü Lino'nun böyle şeylerle uğraşamayacağı ortada. Ben bir erkek yetiştirdiğimi sanıyordum, karısının arkasına saklanıp ona bebek baktıran birini değil." Babası tüm öfkesini ona yöneltti, ama Lino irkilmedi. "Belki de Matteo'nun ikinci komutanı olmalı."

Babasının acımasızlığının sert ve derin olduğu bir zaman olmuştu ama görünüşe göre o zaman geçmişti. "Zayıf olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun. Senden kurtuldum. Bu senin bilebileceğinden çok daha fazla güç gerektirdi. Beni kutsadığın için teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Kapı orada."

"Umarım Connor yakında bulunur. Bunu geride bırakmak hepimiz için faydalı olacaktır," dedi Gabriele başıyla beni selamlayarak, ama yüzü cam yutmuş gibi buruşmuştu. Yine de onun onayını almıştık. Bunun en azından evliliğimize karışmayacağı anlamına geldiğini ummak zorundaydım. Lino'ya son bir kez daha baktıktan sonra kapıya yöneldi. Karısı, ona ayak uydurmasını zorlaştıran topuklu ayakkabılarıyla peşinden geliyordu. Adam yavaşlamadı, kapıyı çekerek açıp dışarı adımını attığında bile. Eşikte durakladı, yoluna devam etmeden önce "iyi şanslar" diye mırıldandı.

Kapı kapanır kapanmaz Lino'yu yüzüme çevirdim ve yüzümü göğsüne gömdüm. "İyi gitti."

Göğsü sessizce titriyordu ve başımı kaldırdığımda elini yüzüne sürdüğünü gördüm. "Seni kontrol etmek imkânsız, biliyorsun değil mi?" diye sordu ama kahkahalar sözlerini takip etmek için dalgalandı.

"Gayet iyi görünüyorsun," diye mırıldandım, o uzaklaşıp ada tezgahındaki yemeği temizlemeye koyulduğunda suratımı astım.

"Yemek masasında senin için bir şey var. Git benim için al, tamam mı?" Gözlerimi ona diktim ama merakımın beni yenmesine izin verdim ve gidip bakmak için geri çekildim. Oraya vardığımda tek gördüğüm masanın üzerinde duran bir zarftı. Suratımı asmamak için kendimi zor tuttum. Lino bana pek sık hediye vermezdi, ama verdiğinde de aldığım en düşünceli hediyeler olurdu.

Bir gitar, üzerinde güvercinler olan gitar penaları, kayıt yapmak için kullanabileceğim ekipmanlar, okumaktan hoşlanabileceğimi düşündüğü kitaplar. Pek sık olmasalar da

Abartılıydı, Connor'ın bir şey istediğinde yaptığı üstünkörü çiçek hediyesinin ötesinde beni düşündüğünü gösteriyordu. Mutfağa geri döndüm, ağır paketi açtığımda Lino'nun yanında olmak istiyordum.

"Devam et," diye kıkırdadı ve içindeki kâğıtları çıkarmak için küçük ipi çözdüm.

Sayfanın üstündeki kelimeler sürpriz olmamalıydı. "Evime şimdiden bir teklif mi geldi?" diye sordum. Sayfanın ilerleyen kısımlarındaki rakamlara bakılırsa oldukça cömert bir teklifti bu.

"Birkaç tane. En iyisi bu. Bu sağlam bir teklif, Küçük Güvercin. Kabul etmeliyiz."

Başımı salladım ve omuz silktim. "Senin kararlarına güveniyorum. Yasal şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun. İmzalamam gerekiyor mu?"

Bana bakarken topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sonra öne doğru eğilerek tezgâhın kenarını kavradı ve gözleri benimkilere dikildi. "Benimle mücadele etmeyecek misin? Bağımsız bir kadın olduğun ve kendi teklifine bakabileceğin konusunda ısrar etmeyecek misin?"

Kıkırdadım. "Para sıkıntımız mı var?"

"Hayır diyebilirim." Sırıttı ve benden "biz" diye söz etmemin onu memnun ettiğini biliyordum.

"O zaman fark etmez. O evi istemiyorum; hiç istemedim. Satalım gitsin. Ayrıca," diye omuz silktim ve parmağımı tezgâha vurdum. "Evlilik sözleşmesi imzaladığımı hatırlamıyorum. Yani senin olan benimdir, benim olan da senindir."

"Sana evlilik sözleşmesi imzalatmalı mıydım, Küçük Güvercin?" diye fısıldadı, arkama gelene kadar tezgâhın etrafından dolaştı. "Bütün paramı alıp kaçmaya mı çalışacaksın?"

"Denemek mi?" İçimi çektim, dudakları kulağımın hemen altındaki ete bastırdığında başımı yana eğdim.

"Her zaman senin peşinde olacağım, *vita mia*. *Her zaman."*

"Hmm," diye düşünerek mırıldandım. "Başka birini bulsam bile mi?" Onu zorlamanın, babasının tatlı akşamımızı bölmesinin ardından tam olarak aradığım şeyi elde etmenin yolunun bu olacağını biliyordum. Bu çok doğal görünüyordu.

Göğsümün alt tarafına bir şaplak atarak kıkırdamama neden oldu. "Hayatından erkekleri kovmak için çok uzun yıllar harcadım, Küçük Güvercin. Sana layık olmayan erkekleri, seninle oynamayı ve seni bir kenara atmayı düşünen erkekleri. Artık benim olduğun için sana dokunmaya cüret eden olursa öldürürüm.

çıplak ellerimle." Sesindeki derin hırıltı, itmemi eğlenceli bulmadığını gösteriyordu ama sandalyeden kalktım ve onunla yüzleşmek için döndüm.

"Erkekleri kovalamak mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Başını salladı. "Çoğunlukla okulda. Rick. David. Craig. Hiçbiri seni hak etmedi."

"Connor'ı neden kovalamadın?" Çıktığı erkekleri kovaladığı ikiyüzlülüğü yerine buna odaklanmayı seçerek sordum. Bu beni her ne kadar kızdırsa da, o zamanlar bile beni istediğini bilmek iyi hissettiriyordu, beni istemesine engel olan şey ne olursa olsun. Bir gün bunu daha iyi anlamayı umuyordum ama bugün o konuşmanın günü değildi. Ne kadar istesem de, canavar makul bir konuşma için yüzeye çok yakın duruyordu.

"Sen Connor'la tanıştığında, durmam gerektiğine karar vermiştim. Artık aşk hayatına karışmayacaktım. Bu kararımdan ne kadar pişman olduğumu bilemezsin Samara. Diğerleri gibi ondan da kurtulmuş olsaydım-"

"Yapma. Böyle düşünmeni istemiyorum. Connor'la birlikte olmasaydım, bugün olduğum kişi olamazdım. Sanırım hayatımda ilk kez kendimi seviyorum. Kendi seçimlerimden ben sorumluyum ve bana ilk vurduğunda onu terk etmeliydim. Ama yapmadım. Ya da ikincisinde, üçüncüsünde. Ayrılmadan önce çok ileri gidene kadar bekledim ve bu senin hatan değil. Beni bilmediğin bir şeyden koruyamazsın, Aygırım," diye fısıldadım, eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Ayrıca, bizi buraya getirdi. Bulunduğumuz yeri seviyorum."

"Ben de bulunduğumuz yeri seviyorum," diye fısıldadı, beni belimden kaldırarak tabureye oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. "Bulunduğumuz yerden asla ayrılmak istemiyorum."

Gömleğinin düğmelerini açarken dudaklarımı boynuna bastırarak kıkırdadım. "Bir itirazım var."

"Neymiş o?"

"Üzerinde kıyafet var ve bu çok utanç verici." Kıkırdayarak kıyafetlerinden kurtulmama yardım etti ve böylece bulunduğumuz yerden memnun kaldım.

Çok mutluyum.

***

Yokluğumda kaçırdığım analizleri tamamlamak hiç bitmeyecek bir proje gibi görünüyordu. Genellikle, bir oturuşta yapamayacağım kadar çok şey olmasını önlemek için değerleri günlük olarak giriyordum.

Bu sistemi daha önce hiç bu kadar takdir etmemiştim, ancak bu sisteme yetişmeye çalışırken işimin geri kalanı bir kenara bırakılmış gibi hissediyordum. Ancak Jasper'ın bu rakamlara güvendiğini de biliyordum; kendisi zaman ayırmak zorunda kalmadan çalışanlarının fonları uygun şekilde yönettiğinden emin olmak için hızlı bir kontrol ve denge. Bu görev için güvendiği tek kişi olmak her zaman gurur vericiydi ve hayatımda sahip olmaktan gerçekten gurur duyduğum başarılardan biriydi.

Kendim için öngördüğüm kariyer yolu bu olmasa bile, bu işte iyiydim. Çok ileri gitmeye çalışırsam hayatımın geri kalanını temizlikçi olarak geçireceğimi söyleyen tüm o insanlara meydan okudum. Anne gibi, kız gibi, işinde utanılacak bir şey varmış gibi.

Vücudumda evle ilgili bir kemik yoktu. Yemek yapamazdım ve temizlik yaparken arkamda kir izleri bırakırdım.

Bununla başa çıkamazdım. Bir hizmetçimiz olsa bile Connor'ın sürekli şikayet ettiği bir şeydi bu. Pasaklı biri değildim; arkamı toplardım. Sadece duşu fırçalamıyor ya da kullanmadığım mutfağı temizlemiyordum.

Lino bunu sevimli buluyor gibiydi, her akşam yemek yapmak zorunda kaldığında ya da canı istemediğinde sipariş vermek zorunda kaldığında bir kez bile şikayet etmedi. Benimle evlenirken kim olduğumu biliyordu, bu yüzden o kadına bağlanıp sonra da böyle şeylerden şikayet etmek saçma olurdu.

Neden değiştirmek istediğin biriyle evlendin?

Ofisin kapısı ittirilerek açıldığında, bilgisayarımda açtığım dosyalardan başımı kaldırıp bakmadım bile. "Birazdan yanınızda olacağım," dedim kibarca, gözlerimi bana dik dik bakan adama çevirmeden önce hesap tablomdaki rakamları not ettim.

Onun kim olduğunu ve neden bu kadar kızgın olabileceğini çok iyi biliyordum.

-Gerçi bunu nasıl öğrendiği beni aşıyordu. "Sizin için ne yapabilirim, efendim?" Masamın arkasından kalkıp adamla aynı seviyeye gelerek sordum. Hiç değilse bir adamın gözlerinde öfkeyle üzerime yürümesinden nefret ediyordum ama bir anlık paniğimi bastırdım.

"Jasper Rowe'la derhal konuşmam gerekiyor," diye tısladı Jim Clarke, öne doğru eğilip masamın kenarını kavrayarak göz hizamızda durmamızı sağladı. Yüzüme şirret bir gülümseme yerleştirmeye zorladım ve etrafındaki kapalı odaya baktım.

Jasper'ın ofisinin kapısı. Sanki o saat için programının ne olduğunu tam olarak bilmiyormuşum gibi.

"Korkarım bu mümkün olmayacak. Bay Rowe bir müşteriyle birlikte." Yerime oturdum, fosforlu kalemimi aldım ve analizime geri döndüm. "Bekleme alanında oturmak isterseniz, yaklaşık yirmi dakika sonra bir boşluğu var. O zaman sizi araya sıkıştırmak isteyip istemediğine bakabilirim Bay Clarke."

Gözleri kısıldı ve sanki adını bilmemi beklemiyormuş gibi beni inceledi. "Peki nasıl oluyor da bir sekreter benim adımı biliyor?"

"Sizi temin ederim ki Lamb & Rowe'un her müşterisini tanırım. Şimdi, oturma alanı hemen şurada" -ofisin önündeki dört sandalyeyi işaret ettim- "Beklemek isterseniz. İstemiyorsanız, mesajınızı alıp Jasper'a iletebilirim. Eminim vakti olduğunda sizinle iletişime geçmekten mutluluk duyacaktır."

"Şimdi beni görecek!" diye bağırdı ve ellerini masamın kenarına vurdu.

"Efendim, eğer kendinizi kontrol edemezseniz güvenliği çağırmaktan başka çarem kalmayacak ve eğer tehdit altında hissedersem *güvenliğimi* de çağıracağım. Sizi temin ederim ki; benimkini bu duruma dahil edersem kocam sizi takip ettiğinde hoşnut olmayacaksınız. Bu uyarıyı çok ciddiye almalısınız, çünkü bunu hafife almıyorum."

Nefes aldı, kocamın kim olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen dimdik durdu. "Bekleyeceğim," diye homurdanarak oturma alanına doğru yürüdü.

"Harika." İşime geri döndüm, bunu yaparken bana ters ters bakmasını görmezden geldim.

"Bir sekreter için son derece kendinden emin görünüyorsun," diye yorum yaptı ve dikkatimi tekrar ona çevirmeden önce iç çektim.

"Ben bir Yönetici Asistanıyım, sekreter değil. Sekreter artık kullanılmayan modası geçmiş bir terim. Asistanların yaptığı iş için kabul edilebilir terimlerin neler olduğunu tartışmak isterseniz İnsan Kaynakları müdürünü arayabilirim. Sizin gibi bir adamın kendi Asistanı olduğunu hayal ediyorum, bu yüzden belki sizin için aydınlatıcı bir konuşma olur," diye karşılık verdim. İçini çekip öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldığında tuzlu ve biberli saçları ışıkta parıldıyordu.

"Karımın Mark Dobson ile bir ilişkisi vardı. Jasper'ın çalışanlarını neden daha yakından izlemediğini bilmek istiyorum."

"Korkarım Bay Rowe ile konuşmak için beklemeniz gerekecek. Bu tür konuları sizinle tartışma yetkim yok." Sustu, beni dikkatle inceledi ve Jasper müvekkiline ofisten çıkarken eşlik ettiğinde, Jasper başıyla onayladı.

"Bize katılın lütfen," diye işaret etti ve ben de içimi çekerek yapmam gereken işlerden uzaklaştım.

"Bu taraftan Bay Clarke," diye mırıldandım ve beni Jasper'ın ofisine kadar takip etmesine izin verdim. İkimiz de içeri girer girmez, mahremiyet için kapıyı kapattım.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Clarke?" Jasper masasının arkasındaki koltuğuna oturarak sordu. Ben de kendiminkini aldım, masasının yanındaki sandalyeye tünedim ve Jim'i önündeki koltuklardan birine oturması için bıraktım. Elimdeki tabletle not defterimi açtım ve hızlıca not almak için kalemimi aldım. "Mark Dobson ile de konuşmak istiyorum. Onun neden öldürüldüğünü bilmek istiyorum. karımı becermeme izin verdi ve kimse bana haber verme zahmetine girmedi!"

"Bay Dobson artık Lamb & Rowe'un bir çalışanı değildir. Bayan Bellandi onun patavatsızlıklarını öğrendiği anda işine son verdik." Jasper'ın ismimi rahat bir şekilde konuşmaya dahil etmesine sırıttım; masanın diğer tarafında oturan öfkeli adama, yaklaşan çatışmada saygılı olması gerektiğini söyleyen rahat bir dürtmeydi bu.

"Bayan Bellandi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Yani Bayan Angelino Bellandi," diye onayladım, ama iş saatlerimde Lino'yla olan bağlantıma sığınmaktan nefret ediyordum. Ayrıca adamın yaptığı ya da söylediği her şeyin eninde sonunda Lino'nun kulağına *gideceğini* de biliyordum. İsmen verdiği korumayı ya da muhtemelen bir arabada oturup günümün bitmesini bekleyen korumayı kullanmadığım için bana kızmasına izin veremezdim. "Mark Dobson'ın karınızla olan ilişkisini ortaya çıkaran bendim." Bu itiraf çok kolay geldi. "Her çalışanın yatırımlarını aylık olarak kontrol ediyorum, giriş yaptıkları zamanın gördüğümüz getiriyle eşleştiğinden emin olmak için. En iyinin en iyisi olmaya devam ettiklerinden emin olmak için, anlıyor musunuz? Bay Dobson'ın çalışma saatleri aniden artmış ama rakamları değişmemiş. Ben de fazla mesai saatlerinde ne yaptığını görmek için güvenlik kayıtlarını kontrol ettim."

Clarke yutkundu ve gözlerini tavana çevirdi. "Peki neden bana haber verilmedi?"

"Karınızın kararlarından biz sorumlu değiliz Bay Clarke," dedi Jasper sessizce. "Biz çalışanlarımızın etik uygulamalarından sorumluyuz, bu yüzden Mark Dobson ilişkiyi öğrendikten hemen sonra kovuldu."

Clarke, "Yine de insanları eşleriyle olan ilişkileri hakkında bilgilendirmelisiniz," diye itiraz etti.

"Size fotoğraflı kanıt göstermediğimiz sürece, ki eşinizin fotoğrafını görmek hiç de hoş bir şey değil, müşterilerin bize inanmama riskiyle karşı karşıya kalırdık. İşler çirkinleşebilirdi ve biz de firmanın adını evliliğinizin ve boşanmanızın dışında tutmayı umuyorduk," diye açıkladı Jasper öne doğru eğilerek dirseklerini masaya koydu.

"Eğer karın güvenilir değilse, özel bir dedektif tutmalısın. Şirketlerin sizin için kirli işlerinizi yapmasını beklemeyin," diye tersledim. "Bir şirket her zaman kendi çıkarlarını koruyacaktır. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Clarke iç geçirerek, "Bu hiç yardımcı olmadı," dedi ve ayağa kalktı. "Boşanma avukatımla bir toplantım var. Sanırım hesaplarımı başka bir firmaya aktaracağımı anlayışla karşılayacaksınız."

"Anlıyorum," dedi Jasper, Clarke'ın bir müşteri olarak kaybının acı vereceğini bilmeme rağmen sesinde en ufak bir tereddüt belirtisi yoktu. Jasper iyileşecekti, her zaman iyileşirdi ve bu arada adam para kazanıyordu.

Sadece yakışıklı olduğu için Lino'yla birlikte Chicago'nun En Uygun Bekârları listesinin başına geçmemişti.

"Güle güle, Bay Clarke." Bize bir kez daha bakmadan ofisten çıktığında ona başımla selam verdim. İç çekerek yerimden kalktım ve masama geri döndüm. Düşünmek bile istemediğim kadar çok çalışmam gereken sayı vardı.

"Onu iyi idare ettin Samara," dedi Jasper ben giderken. Ona sırıttım, çünkü başlangıçtaki tek bir panik anı dışında, öfkesi ve duruşu beni korkutmamıştı. Birkaç ay önce nasıl tepki verebileceğimi düşündüm ve iyileşmenin her zaman uzun bir süreç olacağını biliyordum.

Ama Lino sayesinde kısa sürede hayal edebileceğimden çok daha fazla ilerleme kaydetmiştim. Onsuz geçirdiğim aylardan daha fazla. Kabuslar nadiren geliyordu ve yıllardır hatırlayamadığım kadar iyi dinlenmiştim. Muhtemelen Lino'nun okuldayken babası ona vurduktan sonra odama gizlice girip benimle kucaklaştığı gecelerden beri.

O benim uyku tılsımımdı.

***

Lino bana *Angel's*'ta bir randevu gecesiyle sürpriz yaptı ve ben de kocamla gerçekten bir randevuya çıkma düşüncesiyle eridim. Birkaç kez dışarı çıkmış olsak da, bunlar hep gündelik ya da Lino için işle ilgili olmuştu. *Angel's*

Bana tanıdık geldi, yıllar boyunca beni aile restoranına getirdiği öğle yemeği randevularımızı hatırlattı ve kolunda aynı kapıdan kaç r a n d e v u n u n geçtiğini merak ettim.

"Bay Bellandi," dedi garson biz yerimize oturduktan hemen sonra, masadaki bardaklara taze su doldururken. "Bu akşam size şarap ikram edebilir miyim?" Lino şarap siparişi vermeye başladı, bu konuda hiçbir şey bilmediğimi biliyordu ama takip edemesem de hangilerini tercih ettiğimi biliyordu.

Sanki geçmişte yüzlerce kez bakmamışım gibi menüye döndüm. Lino'nun eli elimi tutup ona bakmamı sağladığında, yüzündeki tuhaf ifade karşısında dudaklarımı yukarı kaldırdım. "Ne var?"

"Seni kaç kez buraya getirdiğimde sadece elini tutmak istediğimi biliyor musun?" Elini dudaklarına götürdü ve sırtını öyle hafifçe öptü ki kıkırdadım.

"Muhtemelen beni eve götürmeni dilediğim kadar çok kez." Cevap olarak bana sırıttı ve başını salladı. "Bir canavar yarattım.
Bir erkek sana nasıl ayak uydurabilir ki, *vita mia*?"

Ona homurdandım, kıkırdarken bir elimi yüzüme bastırdım. Garson şarabımızı getirdiğinde, o gidene kadar sessizce bekledik. "Bu çok komik." Adam doyumsuzdu, benimle birlikte olabilmesi için birçok geceyi rastgele anlarda uyandırılarak geçirmeme rağmen beni hâlâ şaşırtmayı başaran bir dayanıklılığa sahipti.

"Tam olarak ne ima ediyorsun, kadın?" diye güldü ve garson döndüğünde kıkırdamamı kontrol etmek için savaşırken gözlerimi ona çevirdim.

"Sipariş vermeye hazır mıyız?" diye sordu ve Lino boşanmamdan önceki aylarda giderek daha az kullandığını fark ettiğim geniş bir gülümsemeyle ona döndü. Sanki bir şeyler toplum içinde takındığı mutlu görüntüsünü yok etmiş ve gösteriyi yöneten sert kuzenine giderek daha çok yaklaşmıştı.

Lino, "Ben ribollita alacağım, o da yanında yeşil salata ve çıtır polenta ile dana polpette alacak," diye emretti ve menümü kapatırken ona ters ters baktım. Bakışları bana bunun benim siparişim olmadığını söyleme cesareti veriyordu ve merakıma engel olamıyordum. Sık sık aynı şeyi sipariş etmezdim, bu yüzden ne sipariş edeceğimi tahmin etmeye çalışmak onun için bir oyun haline gelmişti.

Her nasılsa, o hep haklıydı.

Her zaman.

Garson gülümsedi ve o anda tanıdığım biri olduğunu anladım. "Siz ikiniz çok sevimlisiniz," diye mırıldandıktan sonra diğer müşterileriyle ilgilenmek üzere uzaklaştı.

"Bunu duydun mu? Çok sevimliyiz." Lino yüzümdeki çatık kaşları dürterek alay etti. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Neden bu kadar sinirlendiğinizi anlamıyorum. Hiç yanlış sipariş vermedim ki." Sessiz kalıp hoşuma gideceğini bildiği kırmızı ve tatlı şarabımı yudumladığımda tekrar konuştu. "İş nasıldı?"

Yalan söylemeye zorlamadan önce yüzümü bir an için buruşturdum. "İyiydi."

"Uh-uh, o surat da neydi, Küçük Güvercin?"

Bulabildiğim en belirsiz açıklamaya dalmadan önce dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Bir süre önce çalışanlardan birinin bir müşterinin karısıyla yattığını söylediğimi hatırlıyor musun? Belli ki bugün öğrenmiş. Jasper ve çalışanla bu konuda yüzleşmeye geldi ve belli ki bu eğlenceli bir konuşma değildi. Hiçbir şekilde kötü değildi, sadece garipti. Demek istediğim, adamın karısını bacaklarını masaya açmış ve bacaklarının arasında başka bir adamla gördüm, bu yüzden ona bakmak biraz zordu, anlıyor musun?" Sözlerim sessizdi, konuşmamızın ortamının farkındaydım. Lino şarabını masaya vurdu, sıvı bardağın içine sıçradı.

"En başta neden binaya girmesine izin verildi?" Lino sordu, ben de iri gözlerle ona baktım.

"Jasper'ın güvenliğe bir müşterinin içeri alınmadığını çünkü bir çalışanın karısını becerdiğini söylemek istediğini sanmıyorum. Bu bilgiyi gizli tutmaya çalışıyorduk." Şarabımdan bir yudum daha aldım ve Lino'nun yakındaki lokantacıların dikkatini çeken öfkeli tavrına tezat oluşturacak şekilde sessizce bıraktım.

"Eğer orada güvenlik yeterli değilse, başka bir yerde çalışmak zorunda kalırsınız. Anladığım kadarıyla çalışmak istiyorsun ve işini seviyorsun. Seni aynı şekilde zorlayacak ama güvenliğini sağlayacak bir iş bulabilirim. Kulüpteki güvenliğim birinci sınıftır."

Gözlerimi devirdim. "Doğru, çünkü tüm gün boyunca çalışanlarının sana asılmasını izlemek istiyorum, Lino. Gerçekçi ol."

"Endişelenecek bir şey yok. Benim asla bir ilişkim olmaz Samara," diye açıkladı Lino. "Ayrıca, belki de senin varlığın

Bu kadar rahatsız olduğun için daha verimli kullanabilirsin. Gün boyunca birbirimizi görebiliriz."

"Benim de asla bir ilişkim olmaz, bu erkeklerin bana asılmasını izlemek istediğin anlamına mı geliyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak karşılık verdim. Lino hareketime baktı ve ben de sahnenin tanıdıklığından etkilendim. Dobson'ın ilişkisi Lino'nun daha önce de beni kendisiyle çalışmaya ikna etmeye çalışmasına yol açmıştı ve görünüşe göre şansını zorlaması için ona bir neden daha vermişti.

Duruşumdaki değişikliği fark ettiğinde bile yüzü gök gürültüsüne döndü. "Seni yanımda çalıştırmam için bana sadece daha fazla sebep veriyorsun. Çalışanlarım bana ait olana bakmamaları gerektiğini bilirler."

Gülümsedim, konuşurken gözlerini tutmak için masaya doğru eğildim. "Beni çok ama çok dikkatli dinle Angelino Bellandi. İşimi bırakmıyorum. Senin için çalışmaya gelmiyorum. Uygun gördüğüm sürece Lamb and Rowe'da çalışmaya devam edeceğim. Son bir ay içinde pek çok konuda sana hak verdim ama çizgiyi çektiğim yer burası. Beni zorlamayın."

Tartışmasını, taleplerde bulunmasını bekliyordum ama onun yerine başını salladı. "Peki, ama binadaki güvenliğe güvenemezsem Emilio seni daha yakından koruyacak."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Tısladım. "Yapamayacağını söyleyen her türlü gizlilik maddesi var-"

"Yani Jasper ona imzalaması için evrakları getirecek, ama o ya yukarıda seninle olacak ya da aşağıda seni veya Jasper'ı görmeye gelen tüm ziyaretçileri izleyecek. Bu konuda uzlaşmamın tek yolu bu, Küçük Güvercin," dedi Lino, garson yemeğimizi önümüze bırakırken koltuğunda arkasına yaslanarak.

"İyi. Aşağıda güvenlikle birlikte çalışabilir. Pazartesi günü Jasper'la konuşurum," diyerek gözlerimi devirerek iç geçirdim. Bunu daha iyi yapan tek şey Lino'nun yemeğini yemeden önce elimi son bir kez öpmesiydi.

İşlerin yoluna girip girmeyeceğini, güvenliğim konusunda birbirimizle didişmediğimiz bir düzen bulup bulamayacağımızı merak ediyordum.

Lino Connor'ı bulduğunda işlerin yoluna gireceğini ummak zorundaydım ama Ivory'nin hayatına bakınca bundan içtenlikle şüphe duydum.

Otuz Altı

Lino

Samara yanımdayken Matteo'nun evinin ön kapısından içeri girmek gerçeküstü bir duyguydu. Onu elleri benim elimde oraya getirebilmeyi, Ivory'nin Matteo'nun olduğu gibi onu da benimmiş gibi öpebilmeyi ve ona dokunabilmeyi dilediğim onca zamandan sonra, sonunda bu dileğime kavuşmuştum.

Yolculuğumuz farklı olabilirdi, sadece birlikte olabileceğimiz yere giden yolu bulmamız daha uzun sürmüş olabilirdi, ama şimdi oraya ulaştığımız için daha az güzel değildi. Hatta, hayatımdaki her şey gibi bunun için de çalışmak zorunda olduğum gerçeğinden dolayı sahip olduklarımıza daha çok değer veriyordum.

İnsanlar Matteo ve benim ağzımızda gümüş bir kaşıkla doğduğumuzu düşünebilirdi ve bu bir dereceye kadar doğru olsa da, hayatta kalmak için çoğu insanın hayal bile edemeyeceği şeyler yapmak zorunda kaldık. Sevgisiz çocukluklara katlanmak zorunda kaldık. Hayal kırıklıklarını ve hüsranlarını oğullarından yumruklarıyla çıkaran babalara katlanmak zorunda kaldık.

Kan akıtmak
zorunda kaldık.
Öldürmek
zorunda kaldık.

Ve tüm bunlar bizi dönüp dolaşıp bize bir şeyler hissettiren ilk ve tek kadına getirmişti. Samara'yla beni onca yıl onu sahiplenmekten alıkoyan şeyin ne olduğu hakkında konuşmamıştık ama yüz ifadesindeki açıklıktan sonunda her şeyin göründüğü gibi olmadığını anlamaya başladığını görebiliyordum. O benim olmasa da benim duygularım o kadar da açık değildi. Bu hiçbir şeyi değiştirmedi, onu istemediğimi düşünmemden kaynaklanan yılların acısını silemedi. Birlikte olmamız gerekirken benim başka kadınlarla, onun da başka erkeklerle birlikte olduğu bilgisini. Biliyordum, çünkü

Hâlâ ona baktığım ve Connor'la evlendiği günkü halini gördüğüm anlar oluyordu. Minyon vücudunu boğan beyaz elbisesi içinde o kadar ciddi, o kadar dingindi ki. Connor'ın annesinin onun için mükemmel olduğuna ikna ettiği gelinlik.

Yavin ve ben onu koridorda yürüttüğümüzde, göğsümü ikiye ayıran acı asla geçmeyecek türdendi. Connor bana bilmiş bir sırıtışla, Samara'nın resmen kendisine ait olduğunu söyleyerek kibirle bakınca daha da kötüleşti. Sanki bir Bellandi'yi alt etmişti ve ben onu güvende tutmak için fedakârlık yapmamıştım.

Belki bir gün tüm bunlar tarihimizin bir parçası olur. Belki

bir gün bu kadar acıtmaz.

Tıpkı kuzenimin yüzünü karısının boynuna gömdüğünü ve onu dünyanın en güzel kokusuymuş gibi derin derin içine çektiğini görmenin artık canımı acıtmadığı gibi. Bu duyguyu biliyordum, hayatımın her saniyesini Samara'ya gömülerek geçirmek istiyordum.

Luna oturma odasında yoktu ama Donatello'nun da olmadığını fark ettim. Ben onu görebiliyorken adamın bebeği kaçırmayı başaracağını düşündüm. "Samara!" Ivory oturduğu yerden sıçradı ve kendisine uzanan Matteo'nun ellerini savuşturdu.

Samara ona sarılmak için bir adım öne çıktı ve ikisi neşe içinde kucaklaşırken yan yana sallandılar. Samara'yı daha sık ziyarete getirmediğim için pişmanlık duymama neden oldu.

"Seni bu koşullar altında görmek, endişeden delirdiğin zamanlardan çok daha güzel. Artık kardeşiz, bu yüzden gelip beni daha sık ziyaret etmelisin," diye fısıldadı.

"Ama onlar kuzen," diye yarım ağız gülerek karşılık verdi Samara ama gözlerinde birikmeye başlayan mutluluk gözyaşlarını görünce kalbim sıkıştı. Kadınım çok sık ağlamazdı, omuz silkip kıçına tekmeyi basabilecekken duygularının onu ele geçirmesine izin vermezdi. Bu yüzden gerçek aileme kabul edilmenin benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ettiğini bilmek, dişlere vurulan bir tekme gibiydi.

"Lütfen," diye alay etti Ivory. "Kardeş de olabilirler, bu yüzden kız kardeş statüsünü talep ediyorum. Bu lanet ailede çok fazla erkek var. Sen, ben ve Chiara birbirimize destek olmalıyız."

"Bu iş benim için fazla duygusal olmaya başladı." Scar Matteo'nun ofisine doğru yürüdü. Samara'yı bir anlığına Ivory'den uzaklaştırmak için eğilip dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Başının arkasını kucakladığımda saçları parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyor, sanki tüm dünyam avucumun içindeymiş gibi hissediyordum.

Elimi. Ağzıma karşı kıkırdadı, öpücüğün uygunsuzluğunun çok ileri gittiğini hissettiğinde geri çekilmeye çalıştı.

Küçük Güvercinim hiçbir zaman halka açık gösterilerden hoşlanmamıştı, hatta çoğu zaman Connor'ın onu herkesin içinde öpmesine bile izin vermezdi. Gözlerini kısarak şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. Ama o fişek gibi ağzını açamadan döndüm ve koridorda ilerlemeye başladım. Matteo bir kahkaha atarak arkamdan geldi ve kadınlara yetişmelerini söyledi.

Onu Jasper'dan ayrılmaya ikna etmeye çalıştığım için beni hâlâ tam olarak affetmemişti ama bunun sonunda kazanacağım yavaş bir savaş olacağını biliyordum. O bir Bellandi'ydi ve çalışmak istiyorsa sorun yoktu ama eninde sonunda ailemiz için çalışmaya başlayacaktı. Gerekirse Matteo'yu onu Luna için tam zamanlı ninni şarkıcısı olarak işe almaya ikna edebilirdim.

Onun bir bebeğe şarkı söylediği düşüncesi, görüntüsü kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

Matteo'nun ofisine varmadan önce duraklamama neden olan tek şey, ön kapı açıldığında Yavin'in çıkardığı ses oldu. Bu ses beni geri döndürdü ve Yavin ile Samara'nın birbirlerine baktıkları oturma odasına doğru ilerledim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ilgiyle izledim ve Yavin'in hoşuma gitmeyen bir şey söylemesini bekledim. Bunun yerine, gözlerimle karşılaştığında Samara ile arasındaki mesafeyi aştı ve onu kucakladı. Söylediği her neyse Samara'nın gülerek başını geriye atmasına neden oldu ve ben de arkadaşımı dövmek zorunda kalmayacağımı bilerek rahatladım.

Ama o devam etti, kız ona kendi sıradan sevgisiyle karşılık verdiği her seferinde bana meydan okuyan sırıtışlar gönderdi. Sanki bir erkek kardeş kız kardeşine gerçekten sahipmiş gibi bu gülünç sahiplenme gösterisi gözlerimi devirmeme ve koridora geri dönmeme neden oldu. Yavin bize katılmak için içeri girdiğinde kıçımı Matteo'nun masasına yaslamak için zar zor yerleşmiştim ve benim dışımdaki herkesi dikkatle selamladı.

Matteo homurdandı. "Pekâlâ hanımlar, görünüşe göre açıklığa kavuşturmamız gereken bir şey var."

"Benim bir sorunum yok, Matteo. İsteyebileceğim her şey diğer odada beni bekliyor. Hey, Yavin." Ona parlak bir gülümsemeyle baktım, saçmalamaya başlaması için cesaretlendirdim ama o sadece rahat selamıma karşılık verdi ve iş konuşmak için yerini aldı.

"Ryker hâlâ Connor üzerinde çalışıyor, o yüzden bugün gelemeyecek," diye homurdandı Scar, Samara'nın canını yakan pislik hakkında tek kelime bile etmedi. Bir yandan da

Yavin'den hala gerginlik akıyordu, tavrını hemen değiştirdi ve işe koyuldu.

Kız kardeşiyle evlenmeden önceki gibi değildik ama Yavin için talihsiz gerçek şuydu ki, onunla Samara arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, onu seçerdim.

Her zaman onu seçerdim.

Otuz Yedi

Samara

Sadie ve Duke birlikte geldiler ve ikisinin de orada olmasını beklemediğime inanamadım. Duke'u çok iyi tanımıyordum, en azından okuldaki gibi tanımıyordum, çünkü yakınlaştığımız son aylarda Ivory'den biraz uzaklaşmıştı, ama Ivory'ye duyduğu sevginin kaybolmadığı hemen anlaşıldı. Sadece kızına aktarılmıştı, hiç de ürkütücü olmayan bir şekilde.

Donatello mor kundağa sarılmış küçük kundakla merdivenlerden iner inmez, Duke "yeğeniyle" vakit geçirmek için acele etmişti. Don yanıma geldi ve başımın tepesine bir öpücük kondurarak beni selamladıktan sonra koridordan geçip adamların yanına gitti. Sadie kükreyerek tanka doğru ilerledi ve Smaug'u yakaladı. Kertenkeleyi bana uzattı ve o maceracı küçük şey gibi elime tırmandığında kıkırdadım.

Bu kertenkeleden korkma.

Keşke bir gün ben de bu kadar cesur olabilseydim, insanların ürkmeden bana uzanmasına izin verebilseydim. Ama küçük başını eğip bana baktığında kalbim eridi ve bir parmağımla başını okşadım. Memnuniyetle gözlerini kapadı, elimde bir daire çizdikten sonra yerleşti ve elime öyle mutlu bir şekilde sarıldı ki kıkırdadım. "Çok tatlısın, değil mi?" diye sordum ona.

Luna'ya bakmak için döndü ve bir an için fazlasıyla insana benzeyen dilini çıkardı.

"Evet, tuhaf biri," diye başını salladı Ivory. "Dürüst olmak gerekirse ürkütücü küçük bir adam. Her şeyi anlıyor gibi görünüyor. Ama sizi kandırmasına izin vermeyin, o da Luna'ya hepimiz kadar aşık."

Sadie sırıtarak, "Git ellerini yıka, biz de onu Duke'un elinden alalım," dedi ve ben de bunu yapmak için ayağa fırladım. O küçük tatlı yüzü kucağıma almak için can atmıyormuşum gibi davranamazdım bile. Her nasılsa, Luna doğduğundan beri Ivory'nin evinde bulunduğum iki seferde de bebeği hiç kucağıma almamıştım. Düğün ve kaçırılma girişiminden sonra yaşadığım endişe arasında, onunla ilk deneyimimi denemediğim ve lekelemediğim için mutluydum.

Geri döndüğümde Ivory onu, bana ters ters bakan suratı asık Duke'un elinden almıştı bile. "Onu hiç kucağıma almadım!" Ellerimi havaya kaldırarak itiraz ettim. Cevap olarak güldü, huysuzluğunu üzerinden atmış gibiydi ve gülümsemesi çok daha neşeli ve açık bir hal aldı. Yanıma geldi ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için Ivory'nin kollarımı Luna'yı tutmak için uygun şekilde konumlandırmasına yardım etti. Çıplak kollarıma dokunan elleri nasırlı gibiydi ve onun bir karma medya heykeltıraşı olduğunu biliyordum. Ivory bana arkadaşı olarak her hafta ellerini kaç kez kestiğini ve bunun korkunç olduğunu söylemişti ama bunun onun avuç içlerindeki çatlaklarda boya lekeleri olan bir tamircinin elleri gibi hissetmesine dönüşmesini beklemiyordum.

Ivory Luna'yı kucağıma bıraktığında, bükülmüş kolumla başını desteklememe yardım etti ve başından poposuna kadar tüm vücudu ön kolumun uzunluğuna sığdı. Onu daha iyi görebilmek için kundak örtüsünü biraz geri çekerek o masmavi gözlerini bana çevirmesini izledim. Mükemmel küçük dudaklarını bükerek bir parmağımı göğsüne dokundurdum ve oynattım.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandım gülümseyerek. "Sanırım şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeysin." Ivory'ye baktığımda, sadece bir annenin başarabileceği türden bir gururla bana sırıttı.

Sinirli bir hareketle kolunu kundaktan kurtaran Luna parmağımı sıkıca avucunun içine aldı ve beni izlerken tüm gücüyle tuttu. "Uh oh," diye fısıldadı Ivory, ben ona bakmadan önce bile sesinde bir gülümseme vardı.

Ama gözleri bende değildi, koridorun ağzında duran Lino'yu izliyordu, içimi ısıtan bir bakışla bana ve Luna'ya bakıyordu.

Sadie tuhaf bir şekilde, "Hamilesin," dedi.

"Hayır, değilim," diye alaycı bir şekilde güldüm. En azından doğum kontrolü için ödediğim parayla öyle olmasam iyi olurdu.

"Olmak üzeresin," diye kahkahalarla kükredi Ivory, Luna'yla oturduğum yere doğru hışımla ilerleyen Lino'dan gözlerini ayırmadan. Duke ipucunu aldı ve Lino'nun oturabilmesi için kanepenin diğer tarafına geçmek üzere geri çekildi.

yanıma geldi. Dizlerini açıp beni bacaklarının arasındaki boşluğa sıkıştırdı ve küçük prensese bakarken başını omzumda hissedebiliyordum. O an çok ağırdı, sanki biz tek kelime etmeden bir şeye karar verilmiş gibiydi. Bu anı daha az dokunaklı hale getirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden ona yaslandım ve her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Garip bir sıcaklık, bir aidiyet hissi. Lino eve gitmemiz gerektiğini söyleyene kadar kimse Luna'yı bizden almaya cesaret edemedi, sesi duygusallıktan kısılmıştı ve Ivory Luna'yı geri aldığında garip bir şekilde ağlamak istedim.

Kollarım aniden boşaldı. Daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde boştu, sanki onu tutarken içimde bir şey uyanmış gibiydi. Lino bana gülümsedi, sanki bunun benim için ne anlama geldiğini çok iyi biliyormuş gibiydi.

Bizim için.

Benim hiçbir şeyden haberim yoktu.

Gitmek istemiyordum, sonsuza kadar Luna'yla kalmak istiyordum ama diğerleri de gitmek için ayağa kalkınca Matteo ve Ivory'nin yeni doğan bebekleriyle geçirecekleri zamana ne kadar müdahale etmiş olacağımızı anladım. Onu hiç paylaşamayacağımdan şüpheleniyordum.

Zamanı geldiğinde bebeğime karşı bencil olacaktım ve aniden bunun bir zaman olacağı kesin bir netlikle yüzüme çarptı.

Artık bir eğer değil.

Yalvarmak zorunda kalsam bebek yapardım.

Lino bana arabaya kadar eşlik etti ve birlikte sessizce eve gittik. Lino da benim gibi kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu ve bunun benimkine yakın nedenlerle olduğunu, tersi olmadığını ummak zorundaydım.

***

Ön kapıdan içeri girdik ve Lino bir an bile kaybetmeden dönüp beni kapının arkasına bastırdı ve ağzımı kendi ağzıyla yağmaladı. Nefes nefese kaldım, o anda istediği her şeye erişmesine izin verdim. Kalbime, ruhuma, bedenime, *varlığıma.* Bebeği tutmak, kendime ait bir bebeği çaresizce istediğimi fark etmek beni derimden yarmıştı.

"Kucağında bir bebekle çok güzel görünüyordun," diye mırıldandı ve eğilerek boynuma doğru iç geçirdi. "Bir ev dolusu çocuk istiyorum," dedi.

Birden kalbim göğsümde tekledi.

Ben daha iyi düşünemeden soru ağzımdan dökülüverdi. "Benimle mi?"

"Tabii ki seninle, Küçük Güvercin," diye güldü. "Sen benim karımsın. Çocuklarımın da annesi olacaksın." Bakışlarından saçmaladığımı düşündüğü anlaşılıyordu ama yine de kelimelerim kekelemeye devam ediyordu. Benimle böyle bir şey istemesi mümkün görünmüyordu.

Hem de bu kadar

çabuk. "Şimdi

olduğu gibi mi?"

"Çok yakında," diye mırıldanarak kabul etti ve dudaklarını nazikçe

dudaklarıma dokundurdu. "Bir ev dolusu kaç kişi eder?" Yüksek sesle

yutkunarak sordum. Kocaman bir evimiz vardı.

ev, kesinlikle, o demek olamaz-

"En az dört, belki altı," diye omuz silkti. "Odamız var."

Nefes nefese kaldım, kapıyı iterek ondan uzaklaştım ve bir şişe su alıp bir yudum içtiğim mutfağa girdim. "Delirdin mi sen? Altı çocuk mu?"

"Peki kaç tane istiyorsun?" diye sordu, yakışıklı yüzünde sinir bozucu bir sırıtışla kollarını göğsünde kavuşturarak.

"İki mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Dört."

"Lino!" Ona kocaman gözlerle bakarak güldüm. Bu adam çileden çıkarıcı ve imkânsızdı. Ona benzeyen küçük çocukları düşündükçe kalbim sıkışsa bile, etrafta koşuşturan dört küçük Lino'ya dayanabilmemin hiçbir yolu yoktu. Beni deli ederlerdi. "Bu çok fazla. Dört çocuk annesi olamam. Bugünden önce bir çocuk annesi olmak istediğimden bile emin değildim."

Kahkahası mutfakta yankılandı ve beni kollarıyla sarmak için yanıma geldi. "Ailemize bak, Küçük Güvercin. Luna'ya nasıl taptıklarına bak. Sana söz veriyorum; yalnız kalmayacağız. Kahretsin, Emilio seni ve çocukları her gün Matteo'nun evine götürebilir. İkimiz de biliyoruz ki Ivory buna bayılacak ve Don mutluluktan aklını kaçıracak. Sana tapıyor, beni seviyor. Luna'ya taptığı gibi çocuklarımıza da tapacak. Bebeklerimiz benim aileme, Yavin'e ve annene sahip olacaklar. *Sevilecekler* Samara. Verecek yeterince sevgimiz var."

Kendimi göğsüne yasladım, kelimeler kalbimi acıtan ani bir netlikle kafamda yankılandı. "Tamam, ama bir şartla."

"Senin için her şeyi yaparım, Küçük Güvercin."

"Evlat edinmek istiyorum, en azından bir tane." Bana baktı, vücudu hareketsizleşti ve çenesi sıkıştı. "Ben şanslıydım. Babam çekip gittikten sonra annem vardı. Sen o kadar şanslı değildin," diye kekeledim. "Bize ihtiyacı olan küçük bir oğlan ya da küçük bir kız almak istiyorum. Eğer verecek bunca sevgimiz varsa, bunu sevgiyi hiç bilmeyen bir çocuğa vermek istiyorum."

Sonunda alnını alnıma değdirerek gülümsedi. "Bana yaptığın gibi, ne yaptığını bile bilmeyecek kadar gençken." Rahatlayarak iç çektim, vücudunu geren şeyin öfke olmadığını hissettim. "Tam da kalbinin daha fazla büyüyemeyeceğini düşündüğüm anda, gidip beni şok ediyorsun."

"Bu bir evet mi?" Fısıldadım.

"Evet, Küçük Güvercin. Bu bir evet. Senin için her şeyi yaparım," diyerek önceki sözlerini yineledi ve ben de ona gülümseyerek kendimi bütün ve mutlu hissettim.

Bu duygunun bitmesini hiç istemedim.

Otuz Sekiz

Samara

Jasper'ın davranışlarında bir gariplik vardı. Adamın her sabah geç gelmesinde bir şeyler vardı, zamanını kulüplerde geçirmediğini biliyordum. Bu o değildi ve kameralar onu takip etmeden hiçbir yere gidememesi, onu hayatıyla daha da özel hale getiriyordu.

Kadınlar onu hayal kırıklığına uğratmış, parası için kullanmışlardı. Onunla gerçekten ilgileniyor gibi görünen birkaç kişi de hayatının stresiyle başa çıkamamıştı. Genel olarak kadınlara olan güvensizliği göz önüne alındığında, dışarıda kadın avına çıkma ihtimali yoktu.

Bana birçok yönden kendimi hatırlattı. Kadınlar sadece seni incitir, erkekler sadece seni incitir. O zaman neden zahmet ediyorsun?

Şimdi geriye dönüp baktığımda, Lino'yla bulduğum mutluluğu düşününce, Jasper'ı tüm kadınların ona zarar vermeyeceğine ikna etme ihtiyacı hissettim. Bir gün onu kendisi olduğu için sevecek ve göz önünde olan bir erkekle çıkmanın getirdiği tüm zorluklara ve sıkıntılara değdiğini görecek biri çıkabilirdi. Ama bunun bir anlamı yoktu, biliyordum. Bunu duymaya hazır olana kadar duymayacaktı.

Ama değildi.

Masamda oturmuş, Jasper'ın kapısına bakıyor ve yardımımı istemeyen birine nasıl yardım edebileceğimi düşünüyordum. Doğrusu ona ayarlayabileceğim kimseyi tanımıyordum. Sadie spor salonundan tanıdığı biriyle çıkıyordu ve başka bekâr arkadaşım olmadığını kabul etmek beni üzüyordu. Ivory ve Chiara'nın evlenmesiyle birlikte, kurmaya başladığım yeni aile de tükenmişti.

Kapı açıldığında kibar bir gülümsemeyle ona döndüm ama içimde bir parça korku da vardı. Jasper'ın günün geri kalanında ayakta randevusu yoktu ve sanki içeri giren tek kişi

Gerçekten uğraşmak istemediğim kişiler. Gözlerim kulüpteki orta yaşlı kadına takıldı, Lino'nun evliliğine şaşıran ama sinsi davranan çalışana. İçimi çekerek masamın arkasında durdum ve kadın aşırı parlak bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Bayan Romano. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Samara," dedi, sanki bana Bellandi demeyi içine sindiremiyormuş gibi soyadımı görmezden gelmeyi tercih eder gibiydi. Kısa bir süre Emilio'nun onu görüp görmediğini, Lino'nun onun hazırlıksız ziyaretinden haberdar olup olmadığını merak ettim.

Bunu takdir edeceğini düşünemezdim.

Derin bir iç çekerek beni iyice süzdü. Sanki arkadaşımmış gibi. "Lino olmadan birkaç dakika konuşabilir miyiz diye merak ettim. Seni iş yerinde böyle pusuya düşürmenin uygunsuz olduğunu biliyorum ama sana ulaşmanın başka bir yolunu göremedim. Emilio her zaman seninle."

Başımı salladım, bekleme alanındaki koltukları işaret ederken kendimi cam yutmuş gibi hissediyordum. "Neden oturmuyoruz?"

"Teşekkür ederim." O bir sandalyenin kenarına tünedi, ben de biraz uzaklaşmak için karşısındakine oturdum. Onun mükemmel ve dengeli göründüğü yerde, rahatlamak için arkama yaslandım, rahat pozisyonuma rağmen bacaklarımı çaprazladım. "Sadece neyle evlendiğinizin farkında olduğunuzdan emin olmak istedim. Bellandi'ler-"

"Bellandi'lerin ne olduğunu ve ne yaptıklarını biliyorum. Sanırım partide size kardeşimin de onların saflarında olduğunu söylemiştim. Lino'yu çocukluğundan beri tanırım. Bunu biliyor muydunuz?" Avucumdaki doğum lekesini parmaklarımla Lino'nun bu durumda yapabileceği gibi takip ederek sordum. Bu tanıdık dokunuş beni rahatlattı, gerçekten dahil olmak istemediğim bu konuşmada onun da yanımda olduğu hissini verdi.

"Kusura bakmayın ama bir aile dostunun küçük kız kardeşi olmanız Bellandi'ler hakkında bir şey bildiğiniz anlamına gelmez."

"Beni yanlış anladınız. Beni Lino'yla Yavin tanıştırmadı, tam tersi oldu. Lino, Yavin'in arkadaşı olduğundan daha uzun süredir benim arkadaşım. Yaptığı her hareketi ya da aldığı her kararı bilmiyor olabilirim ama sanırım hiçbir eş bilmiyordur. Onun hayatında benim yerim bu değil," dedim. "Hiçbir zaman olmadı ve parmağımdaki bir yüzük bunu değiştirmeyecek."

"Peki senin yerinin tam olarak neresi olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Ben her zaman Lino'nun hayatının o kısmındaki tesellisi oldum. Bir şey onu canavar gibi hissettirdikten sonra yeniden insan gibi hissetmek için gittiği yer. Onun tesellisi," diye cevap verdim. "Değişen tek şey, artık teselliyi daha çeşitli şekillerde bende buluyor."

"Bu çok hoş ama uzun sürmeyecek. Belli ki senden boşanmayacak. Bunu biliyorsun ama Angelino gibi bir adam tek bir kadına sadık kalmaz. Bunu deneyen sayısız kadın oldu ve bu konuda senden biraz daha yaratıcı olduklarından hiç şüphem yok. O bir Bellandi ve onlar her zaman eşlerinden uzaklaşırlar. Lino bundan tamamen kaçınmayı planladı, asla evlenmeyeceğini iddia etti," diye iç geçirdi.

"Belli ki bir şeyler değişmiş," diye itiraz ettim.

"Evet, seni ilk kocandan koruması gerekiyordu." Bana sırıttı, sanki savaşmak istemediğim savaşı çoktan kazanmış gibiydi.

"Burada bulunmanızın bir amacı var mı? Olay çıkarmaya çalışmak dışında. Lino'nun bana ne kadar değer verdiğini pek düşünmediğinin farkındayım ama ne düşünürsen düşün, o istemediği biriyle evlenecek bir adam değil. Ben onun için hayal bile edemeyeceğin kadar önemliyim." Bu sözleri söylerken ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Lino'nun Connor'la başa çıkmak için alternatifleri vardı, Yavin ailenin bir parçası olduğu için beni korumak için Bellandi ismine ihtiyacım olmamalıydı. Yavin bunu neredeyse onun kadar etkili bir şekilde yapabilecekken değil.

"Yine de, eğer bu olmasaydı, ilişkinizi değiştirip değiştirmeyeceğini kim bilebilir? Bundan şüpheliyim, çünkü o bile kolayca sıkıldığını biliyor. Eğer sende gerçekten teselli bulsaydı, birkaç haftalık seks için bundan vazgeçmek istemezdi, belki aylar. Gerçi o kadar uzun sürseydi bu bir rekor olurdu."

Parmaklarım avuçlarıma gömüldü ve onu tokatlamaktan başka bir şey istemedim ama öfkeyle titrerken bile yüzümü rahat ve sıkılgan tutmak adına bundan kaçındım. İlişkimizi sorgulamak için yeterince zaman harcamıştım; bunu benim yerime başkalarının yapmasına ihtiyacım yoktu ama o sanki bu konudaki görüşüm tamamen ikincilmiş gibi devam etti.

"Elbette bir amaca hizmet edeceksin. En azından ona meşru mirasçılar bırakabileceksin. Babası ona bu nedenle evlenmesi için sayamayacağım kadar çok baskı yaptı. Bir bakmışsın, Angelino'nun istediğini söylediği çocuklarla evde oturuyor olacaksın. Ani olacak, çünkü Lino'nun vücudunda sabırlı bir kemik yok. Sen evlisin, neden olmasın?"

Ayağa kalktı, gözlerinde sempatiyle bana bakarken ellerini kalem eteğinin altından geçirdi.

"Yanılıyorsun," diye suçladım ama tohum kafama çoktan ekilmişti. Lino'nun çocuklara olan ani ilgisinin benimkiyle aynı nedenden kaynaklandığını ummuştum ama babası ve bu kaltak çocuklara olan ihtiyacı yüzüme vurmaya devam edince uygun göründü.

Erkekler sadece seni incitir.

Neden Lino'nun farklı olabileceğini düşüneyim ki?

"Yani seni sevdiğini mi söyledi?" Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı ve ben de sözlerini düşünürken başımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. "Bunu hiç söylemeden hissettirmekte çok başarılı. Birçok kadın size, zamanı geldiğinde ve ona aşkınızı ilan ettiğinizde, niyetini yanlış anladığınızı söyleyeceğini söyleyecektir. Sizi sevmediğini. Size hissettirdiği her şeyin hayal gücünüzün bir çarpıtmasından başka bir şey olmadığını. O iyi vakit geçiren bir çocuk, Samara. Biliyorum zaten evlisin, yani zararın neresinden dönersen kardır. Ama tam olarak nasıl bir evliliğiniz olacağını anlayarak ilerlememeniz için hiçbir neden yok. Sonunda daha az acı verecektir. Umarım bir gün geriye dönüp baktığında buraya seni gelecekteki acılardan kurtarmak için geldiğimi anlarsın." Bana başıyla onay verdi ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Topuklarının yere vururken çıkardığı ses beni düşüncemden uzaklaştırdı ve ayağa kalktım. En iyi poker suratımı takınarak ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. "İyi günler Bayan Romano. Geldiğiniz için teşekkür ederim ama iş günümü bir daha bölmezseniz memnun olurum. Elbette gelecekte Lino'yu arayıp öğle yemeği yemek istediğinizi söyleyebilirsiniz. Doğru olduklarını varsayarsak, bunları bana anlatmana bir itirazı olacağını sanmıyorum." Kapıdan çıkmadan önce bana kaşlarını çattı ve ben de onu rahatsız olmadığıma ikna etmekte en azından biraz başarılı olduğumu anladım. Masama döndüğümde, beni bekleyen iş yığınını düşündüm, ama bir milyon yıl geçse de, kafamın bu haliyle asla odaklanamayacağımı biliyordum.

Kalbim midemdeymiş gibi hissediyordum.

Çok aptalca.

Beni sevdiğini gerçekten hiç söylememişti. Linda'ya bunu söylemeden iletmiş gibi hissettiğimi söylediğimde ciddiydim, ama ya başka kadınlar da böyle hissediyorsa?

Gerçekten farklı mıydım?

Aslında bu sözleri hiç söylememişti ama geleceğimiz hakkında yaptığı onca açıklamadan sonra bunları söylemiş olması gerektiğini hissediyordum. Evliliğimizde sadece o ve ben olacaktık. Ama belki de bu sadece beni kontrol etme çabasıydı, çünkü Bellandi kadınlarının kocalarına rağmen ilişkiye girmelerine izin verilmiyordu.

Eğer tüm Bellandi'lerin ilişkisi varsa, bunun zavallı Ivory için ne anlama geldiğini düşündüm. Ama bir sonraki saniyede bunu bir kenara bıraktım. Matteo'nun ona ay ve yıldızları kendisi asmış gibi baktığını görmüştüm. O adamın karısına sadakatten başka bir şey yapmasına imkân yoktu. Ona bakışlarıyla ve sözleriyle hareketlerini destekliyordu.

Lino'nun aksine. Ateşli bakışlar aldım, evet. Ama bunları herhangi bir çekici kadına yapamaz mıydı? Yavin, Lino'yu birçok kadınla gördüğünü söyledi, onlara da benim hissettiğim gibi mi hissettiriyordu? Hayatımda ikinci kez, ikinci bir kocayla seks yapmayı aşkla karıştırmış mıydım?

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ama onu bastırdım ve Jasper'ın kapalı kapısına doğru adım attım. Biraz iterek kapıyı açtım ve başımı içeri uzattım. "Gidip aşağıdan bir şeyler atıştıracağım. Sen bir şey ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim. Yakında görüşürüz," dedi, başını bilgisayarından kaldırmadan. Üzerinde çalıştığı şeye tamamen dalmıştı, ama aynı zamanda göğsüne sıkı sıkıya sakladığı sırla da dikkati dağılmıştı. Bir anlığına, bana dikkat etme zahmetine katlanmadığı için memnun olmaya karar verdim. Eğer dikkat etseydi, ruhumun nasıl parçalandığını, kaçma ihtiyacının içimde nasıl nabız gibi attığını görebilirdi.

Erkekler sadece acıtır.

Gitmek istiyordum ama Connor'ın tehdidi üzerimdeyken kapıdan öylece çıkıp gidemezdim. Masamdan telefonumu aldım, Yavin'in numarasını yazdım ve cevap vermesini bekledim. "Beni işten almanı istiyorum. Hemen," dedim irkilerek. Yavin'e ne yapması gerektiğini söylemeye bile pek kalkışmazdım, bu yüzden telefonu açar açmaz ona çıkışmak bana göre değildi.

"Sorun ne Smalls?" diye sordu ve sesi sessizdi. Biliyordu. Beni bu şekilde parçalayabilecek tek kişinin Lino olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Beni uyarmaya çalışmıştı ama ben yine dinlememiştim.

"Yan kapıya çek. Seninle orada buluşuruz," dedim ve eşyalarımı topladım ve endişem beni alt etmeden önce sadece birkaç dakika bekledim.

Erkekler sadece acıtır.

Bu düşünce kafamda yankılanıyor, daha da acı veriyordu çünkü Lino'nun beni yalanlarla ve sahtekârlıkla asla incitmeyeceğini düşünmüştüm. Beni istemeyerek incitmiş olabilirdi ama benim için aynı şeyleri hissetmediği için onu suçlayamazdım. Evlilikten öte bir şey yaşadığımıza beni inandırması, eğer yaşamasaydık beni koruyacak mıydı? Bunun için onu suçlayabilirdim. Bellandi İmparatorluğu'nun varisleri olmak yerine benden çocuk istediğine beni inandırmak mı? Bu bana karşı affedilemez bir günahtı.

Masadan çantamı kaptım ve kasıla kasıla asansöre doğru ilerledim, inerken de asansörü yakaladım. Günün son randevularından çıkan insanların öğleden sonraki telaşı sırasında aşağı indikçe daha fazla insan doldurdu. Emilio'nun yanından gizlice geçmem gerektiğini düşündüğümde paniğe kapıldım ama arkası dönüktü ve yan kapıdan çıkana kadar kalabalığın arasına karışmayı başardım. Lino'yla ilgili her şeyden uzaklaşma ihtiyacı göğsümde somut bir baskı yarattı.

Emilio yan girişin hemen dışında durduğumu, sanki beni kaçıracak olanlardan kurtaracakmış gibi binaya tutunduğumu hiç görmedi. Yavin yanaştığında, gergin bir karmaşa içindeydim. Gittiğimi fark etmeleri için en iyi ihtimalle birkaç saatim vardı ve geri dönmediğimde Jasper için ne anlama geleceği konusunda korkunç bir suçluluk hissettim.

Ama bir saatin yeterli olmayacağını zaten biliyordum. Seçeneklerimi değerlendirmek ve kalbimi umursamadığı duruma geri döndürmeye çalışmak için bir saat yeterli olmayacaktı. İstemediği yere.

Lino'yu kullanabileceği bir yer, tıpkı onun beni kullandığı gibi.

"Neler oluyor, Smalls?" Yavin fısıldayarak elimi tutmak için uzandı. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Beni *The Bird Lounge*'a götürebilir misin lütfen? Müzik dinlemeye ihtiyacım var."

"Evet. Evet, seni oraya götürebilirim Samara," diye mırıldandı Yavin ve sessizleşti. Yavin çalkantılı ve nöbet geçirmeye meyilli biriydi ama benimle ne zaman sınırları zorlayabileceğini ve ne zaman kırılma noktamda olduğumu da bilirdi.

Bu sefer kırılmamayı ummak zorundaydım.

Otuz Dokuz

Lino

Emilio'dan gelen telefon daha uygun bir zamanda gelemezdi. Indulgence'taki yeni müdürümü eğitmek kritik bir önem kazanmıştı. Enzo iki işi birden yapmaya devam edemezdi ama ben de geceleri Samara'yı yatağında yalnız bırakıp kulübe gelemezdim. Zaten kulüpteki gece faaliyetlerini denetlediğim de söylenemezdi; dikkatimi gerektiren bir durum olursa diye çoğunlukla üst kattaki ofiste çalışıyordum.

Ya da işlerin diğer tarafıyla ilgili bir şey dikkatimi gerektirmedikçe. Silah ya da uyuşturucu tedarikçilerimizle Matteo'nun birleşik bir cephe sunmak istediği toplantılar gibi. Matteo'nun en yakın sırdaşlarından biri olarak benden beklenen bu tür şeyleri yapabilirdim ve yapmaya da devam edecektim ama kulübü yönetmenin sıradan saçmalıkları benim dikkatimi gerektirmiyordu.

Yeni müdürüm deneyimliydi ve şiddetle tavsiye ediliyordu, sadece yeni bir yerdi ve Bellandi'ler için çalışmakla ilgili her türlü standart vardı. Gizlilik anlaşmasını ihlal ederse onu gömeceğimizi söylediğimizde bunu kastettiğimizi anlaması gerekiyordu.

"Evet?" Telefon kulağıma gelir gelmez homurdandım.

"Mia Romano yirmi dakika kadar önce Bayan Bellandi'yi görmeye gitti. Onu sizin gönderdiğinizi söyledi, ben de çıkmasına izin verdim. Ama şimdi düşünüyorum ve neden babanızın iyi vakit geçiren kızlarından birini karınızı görmeye gönderdiğinizi merak ediyorum."

Vücudum kaskatı dondu. Mia'nın kulüpte Samara'yı değerlendirme şekli aklımdan geçti, evliliğim ve sadakatim hakkında saçmalamaya çalışmıştı. Sanki karımla ya da evliliğimin dışında ne yaptığım onu ilgilendirirmiş gibi.

Dedikodu için balık avlıyordu, biliyordum. Babama dönüp istismar edebileceği zayıflıklar arıyordu.

Babamın gerçekten onay verdiğine inanmamam gerektiğini biliyordum ama kirli işlerini yapması için bir kadın göndereceğini hiç düşünmemiştim. "Hemen oraya çık. Ne tür zehirli saçmalıklar çevirdiğini bilmek istiyorum." Samara daha yeni kendine gelmeye, aramızdaki şeyin gerçek olduğuna inanmaya başlamıştı. Bana ve diğer tüm erkeklere karşı ördüğü duvarları yıkmak çok uzun zaman almıştı. Bana bunu tekrar yaptırmaya kalkarsa o kadar da nazik davranmazdım.

"Öylece gitti," dedi Emilio. "Onu durdurmak aklıma gelmedi."

"Samara'ya git o zaman. İyi olduğundan emin ol. Onu aldığında beni ara. O kadının ona ne söylediğini bilmek istiyorum," diye hırladım ve kapıyı izlemek için döndüm. Mia'nın daha saatlerce işe gelmeyeceğini biliyordum ama bu, kendi cevaplarımı alabilmek için onun orada olmasını dilememe engel değildi.

"Evet patron," diye homurdandı Emilio kulağıma ve telefon kapandı.

Elimde tuttum ve parmaklarımı çantanın arkasına vurdum.

Bir şeylerin yanlış gittiğine dair tartışılmaz bir his, omurgamda huzursuzluk yarattı.

Ama tek yapabildiğim beklemekti.

Yeni müdür Armando telefonuma bakarak "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır." Verdiğim tek cevap buydu ve ben izlerken baş barmenim onu envanterden geçirirken, her tür alkolden kaç şişe olduğunu işaretleyip barmenlerin tuttuğu kayıtlarla eşleştirirken ona daha fazla bilgi vermem için beni zorlamadı.

Midem bulandı.

Telefonum çaldığında kulağıma götürdüm. "Samara?"

"Gitti efendim. Rowe ona üçüncü kattan bir şeyler atıştıracağını söylemiş ama onu görmemişler." Kulaklarım öfkeyle çınladı, söylediği yerde olmamasının tesadüf olamayacak kadar şüpheli bir zamanlama olduğunu biliyordum. Mia ona her ne söylediyse doğru olamazdı ve eğer yalanları bana hayatımın aşkına mal olduysa onu kendim öldürürdüm. Samara'nın beni terk etmeye çalışması için yaptığım hiçbir şey yoktu.

Olsaydı bile gitmesine izin vermezdim. Nereye giderse gitsin onu takip eder ve bana geri getirirdim.

Ama onu asla incitmek istemedim.

"Rowe'un orada sesli güvenlik kayıtları var mı? Ona ne dediğini bilmek istiyorum." Emilio'nun Rowe'la konuşurken telefonun sesini kısmış olması gereken bir an vardı.

"Hayır, efendim. Sadece video. Rowe onu aramaya çalıştı ama telefonu masasının üzerindeydi."

Beni göremediğini fark etmeden önce başımı salladım. Eğitimdeki menajerimi bırakıp ön kapıya doğru yürürken bile öfkem tavan yapmıştı. "Lanet olsun! Lanet telefonu takip cihazını yerleştirdiğim yerde mi bırakmış? Ryker'ı arıyorum. Sen de Donatello'yu ara. Yakınlarda arama yapmana yardım etmeleri için insanları harekete geçirecek. Ryker ve ben onun şehirdeki en sevdiği yerlere gideceğiz. Dış kameralara erişin ve yürüyerek mi yoksa taksiyle mi gittiğini anlayabilecek misiniz bir bakın."

"Tamamdır patron."

Telefonu kapattım ve dışarı adımımı atar atmaz yumruğumu tuğla binanın kenarına vurdum. Parmak eklemlerimdeki kan, onun için, yaralandığımı bilse göstereceği ilgi için daha fazla acı duymama neden oldu. Samara yaralarımla ilgilenen tek kişiydi, belki hatırlayamadığım kadarıyla annem hariç.

Numarayı çevirdiğimde, o daha beni selamlamadan konuştum. "Samara kaçtı. Onu hemen bulmanı istiyorum," diye emrettim.

Telefonda homurdandı. "Connor'ın izini sürüyorum. Bırakmamı istediğine emin misin?"

"Onu görüyor musun?" Ben sordum.

"Hayır. O kadar yakın değil. Adam çok kaygan."

"O zaman karımı bul. Gitmeyi sevdiği yerlerin listesini sana mesaj atarım. Diğer yarısını da ben alırım."

"Anladım," diye homurdandı. Şoförüm ve güvenlik kulübün dışına çıkana kadar parmaklarım klavyenin üzerinde öfkeyle uçuştu.

Georgio yüzüme bir kez baktı ve ben Samara'nın saklanmak için gidebileceği yerlerin listesini yazarken arabayı almak için geri çekildi. Daha halka açık olanları Ryker'a gönderdim, ona iyice bakarsa onu korkutabileceğini biliyordum. Küçük Güvercinim ailemin çoğunu tanıyordu ama Ryker'ı tanımıyordu ve Ryker korkunç görünümlü bir herifti.

Adam en cesur erkekleri bile korkuturdu ve Küçük Güvercinim saklamaya çalışsa da ürkekti.

"Nereye?" Georgio arabayı kenara çekerken sordu.

"Samara'nın eski evi," diye tıslayarak komşuyu aradım. Cevap vermeyince, Samara'nın orada saklanmayı seçmiş olmasını umdum. Nispeten güvenli bir yerde, onunla konuşup onu bu kararından vazgeçirebilecek biriyle

çıkıntı. Bir keresinde Samara'nın izni olmadan beni aramıştı, o yüzden neden bir daha yapmadığını merak ettim.

İki kadın arasında kulak misafiri olduğum tüm telefon görüşmeleri güzel geçmişti ve Samara benden memnun olmadığını gösteren hiçbir şey yapmamıştı.

Telefonum çaldığında ekrandaki isme bakmadan açtım. "Evet?"

"Konuş benimle. Enzo kulüpten bir yarasa gibi fırladığını söyledi." Matteo'nun sesi, işi aniden bırakırsa yaşayacağımı bildiğim tüm endişeyi barındırıyordu. İşimizi bu şekilde terk etmemize neden olabilecek tek bir şey vardı.

Kadınlarımız.

"Samara Emilio'yu ekti. Mia onu iş yerinde görmeye gitti ve sonra bir anda ortadan kayboldu," diye cevap verdim.

"Siktir," diye tısladı Matteo. "Don! Samara'nın telefonunu takip et! Hemen!" diye bağırdı. Başka bir durumda olsa beni sağır ettiği için ona küfrederdim. Ama bu koşullarda hiç umurumda değildi.

"Telefonu masasında unutmuş," diye homurdandım. "Siktir, ona bir tane takmanı söylemiştim."

"Peki bu saçmalık yüzünden neredeyse Ivory'yi kaybedecekken bu senin işine nasıl yaradı?" diye sordum ve hattın diğer tarafında sessizliğe gömüldü. Şu anda benimle tartışmanın kendisi için iyi sonuçlanmayacağını anlamış gibiydi.

"Bütün adamları dışarı çıkarıp onu aratacağım. Onu bulacağız. Don'a arama kayıtlarını kontrol ettireceğim." Bu konuda başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Yavin'i aramaya çalıştım, onu bulmak için o kadar çaresiz hissediyordum ki, ilişkimizde yaşadığımız sorunları kardeşine bile anlatabilirdim, ama telefonu doğrudan sesli mesaja geçti.

Eğer iyi olsaydı, beni bir daha asla terk etmemesini sağlardım. Connor serbestken onun için endişelenmenin bana ne yapacağının farkında olmalıydı.

İyi olmak zorundaydı.

Telefonumda Linda'nın adı belirdiğinde başımı ellerimin arasına aldım.

Kadınımın onun evinde olduğunu umarak cevap verdim. "Samara seninle mi?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Bir şey mi oldu?"

"Güvenliğini atlattı," dedim ama diğer sorularını yanıtlamaya zahmet etmedim. "Ondan haber alırsanız beni arayın." Sonra telefonu kapattım çünkü kadının sesindeki endişe gerçekti. Böyle bir endişeyi taklit etmek mümkün değildi.

"Siktir!" Ön yolcu koltuğunun arkasını yumruklayarak kükredim. Acıya ihtiyacım vardı, içimi parçalayan her şeye karşı beni topraklamasına ihtiyacım vardı.

Neden benimle *konuşamadı* ki?

"Şimdi nereye patron?" Georgio bana bu soruyu soracak kadar cesurdu.

"Sadie'nin spor salonu. Muhtemelen Sadie'nin onu güvende tutacağını ve bir plan yapana kadar saklanmasına izin vereceğini düşündü. Mia'nın ona söylediği saçmalıklara inansaydı o deli kadın da inanırdı."

Bir sonraki kavşaktan U dönüşü yaparak doğruca spor salonuna gitti.

Onu bulacaktım.

Onu bulmak zorundaydım.

Onu

kaybedemezdim.

Ne şimdi, ne de

başka zaman.

Kırk

Samara

The Bird Lounge'da ne kadar oturduğumu, müziği ve bana verdiği enerjiyi ne kadar özümsediğimi unutmuştum ki kardeşime bakmaya cesaret edebildim. Yüzündeki çelişki barizdi, elindeki telefon insanların gittiğimi fark ettiklerinde onu defalarca aramalarını görmezden gelmek için kapalıydı.

Hiçbiriyle uğraşmaya hazır değildim.

Ama sonunda tekrar açmasına izin verdim, Jasper'ı aramak için kullandım ve beklerken zil sesini dinledim. "Oh, şükürler olsun. Samara yanında mı?" diye sordu ve onu endişelendirdiğim için anında suçluluk hissettim.

"İyiyim," dedim, koridordan uzaklaşıp sahnedeki şarkıcının setini yapmaya hazırlandığı sahneye bakarak. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"En azından bana neler olduğunu söyleyebilirdin, lanet olası Samara. Herkesin ne kadar endişeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tahmin edebiliyorum." Yüzümü buruşturdum ama yine de o anda başka birini aramaya niyetim yoktu. "Düşünebilmek için bir süre onlardan uzak kalmam gerekiyor. Birisi bana düşünmem için bazı şeyler verdi, ben de bunu yapmak için zaman ayırıyorum. İstersen onlara iyi olduğumu söyleyebilirsin. Nerede olduğumu söylemeyeceğim. Yarın burada olmayabilirim. Önce ne yapacağıma karar vermeliyim."

"Samar-" Telefonu kapattım, diğer tüm aramaları görmezden geldim ama Yavin'in mesajlarını açmaya cesaret ettim.

Lino'dan on beş.

Neredesin sen?!

Güvenli değil.

Lütfen onu bana geri getir.

Konuş benimle.
Aç şu lanet telefonu! Onu
eve getir.

The Bird Lounge'da oturduğumuz dört saat boyunca konuşmaya devam ettiler. İçim acı ve suçluluk karışımı bir duyguyla burkuldu. Mia'nın Lino hakkında söyledikleri doğruysa bir evim yoktu. Beni aldatan bir kocaya, beni asla sevmeyecek bir adama razı olamazdım.

Yalnız olmayı tercih ederim.

Bir sonraki şarkıcı setine başladığında yerime döndüm, köşedeki tek masamı geri aldım ve Yavin telefonunu incelerken onun sesinin tınısında kayboldum. Bu Chicago'da çok nadir rastlanan bir şeydi, tamamen farklı bir şey duymak çok ferahlatıcıydı. Sesi çok hüzünlüydü, sanki göğsümün içinde esneyen boşluk hissini yankılıyordu.

Yavin bana suçlu bir bakış atarak, "Belki de onu aramalıyız," dedi. Onu bana olan sadakati ile Lino'ya olan sadakati arasında seçim yapmak zorunda bıraktığım için nefret ediyordum.

"Ona mesaj atabilirsin," diye kabul ettim. "Sadece ona güvende olduğumu söyle."

Sonunda, şarkıcının seti bittiğinde masamdan kalktım ve devam etmeye karar verdim. Banyoya gidip Yavin'in beni gece için evine götürmesine izin verecektim. Ayağa kalktım, çantamı aldım ve Lino'nun kapıda durduğunu görmek için döndüm. Sırılsıklamdı ve arkasındaki kapının penceresinden şiddetli bir sağanak halinde yağmur yağıyordu.

Gözlerim Yavin'e gitti ve onun suçlu bir şekilde ayaklarına baktığını fark ettim. Lino ona bir noktada konuşacaklarını belli eden bir bakış attı ama Yavin'e ne kadar ihanete uğramış hissettiğimi söylemek için orada kalmadım. Yapamazdım, Lino'nun gözleri içimi yakarken olmazdı. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuş ve bana büyük bir tehlike içinde olduğumu haykırır gibi görünürken olmazdı.

Bir yutkunmayla döndüm. Ayaklarım yeterince hızlı hareket edemiyordu, kaçmam gerekiyordu, uzaklaşmam gerekiyordu. Arka taraftaki koridorda, tuvaletlerin arkasında bir acil çıkış vardı ve oraya yöneldim. Daha kapıdan içeri girmemiştim ki yağmur bir anda bastırdı ve saçlarımı ıslattı. Ara sokakta ilerlerken topuklu ayakkabılarım bir su birikintisinde kaydı ve kapının ardına kadar açılma sesi arkamda büyük bir gürültüyle yankılandı.

"Samara!" diye kükredi ve ben durmak için kendime izin vermedim.

Duramadım.

Kendimi güçlendirmemiştim, onunla yüzleşmenin ve gözlerindeki yalanları olduğu gibi görmenin bir yolunu bulamamıştım. Onun olduğu yerde hep bir kör noktam vardı.

Endişeliydi ve onunla ilgilenmeden önce bir plana ihtiyacım vardı. Eli kolumu yakaladı, göğsüne bastırılana kadar beni döndürdü ve tek görebildiğim ciğerlerinin nasıl kabardığıydı.

Elleri hâlâ üzerimdeyken beni geri çekti, varlığı o kadar belirgindi ve normalden o kadar büyük görünüyordu ki itaat etmekten başka çarem yoktu. Sırtım binanın tuğlalarına çarptığında nefesim kesildi. Başını eğmiş, gözlerinde yutkunmama neden olan vahşi bir bakışla bana bakıyordu. Korku kabardı.

Hayatımda ilk kez Lino'dan korktuğumu hatırlıyorum.

Yüzünden, genellikle kusursuz olan gür saçlarından yüzüme sıçrayıp ceketimin içine kaçacak kadar su damlıyordu.

Çok soğuktu.

"Lino, lütfen," diye yalvardım. "Bırak gideyim. Bırak gideyim."

"Gitmene *asla* izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun, *vita mia*?" Fısıltısı tatlı bir beyandan başka bir şey değildi, sesinde uyarı ve öfkeden başka bir şey yoktu. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Connor seni bulabilirdi! Bu sefer işi bitirebilirdi." Kalbim kırıldı, her şeyin sahte olduğunu hatırlattı. Her şey benim korunmamla ilgiliydi. Bana karşı var olmayan hisleriyle ilgili değildi.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Şimdi, gördüğün gibi, ben iyiyim. Akıllıydım ve beni koruması için Yavin'i çağırdım, şimdi *bırak gideyim!"*

Başı geriye doğru sallandığında, ona nadiren de olsa gerçekten bağırdığımı fark ettim. Buna hiç ihtiyacım olmamıştı. Gözyaşlarım yağmura karışarak yanaklarımdan aşağı süzülürken, sanki çiğ kalbim göğsümün dışında, sergileniyor ve bir milyon parçaya bölünmeye hazırmış gibi hissediyordum. "Sana ne söyledi?" Sesi yumuşadı, yanağımı avuçladığında öfkesinin bir kısmı azaldı.

"Önemli değil. Zaten görmemem gereken bir şey söylemedi. Kendimi senin de aynı şekilde hissettiğine, bunun *gerçek* olduğuna inandırdım," diye hıçkırdım. "Ama hiç gerçek olmadı. Asla da olmayacak. Beni güvende tutmaya çalıştığın için minnettarım ama Yavin'e gitmek istiyorum. Sanırım evliliğimizi iptal ettirene kadar onunla kalmam en iyisi. Eminim bağlantıların vardır-"

"Sakın bu cümleyi bitireyim deme." Vücudunu benimkine doğru kaydırdı, eli bacaklarımı ayırmak ve aralarında kendisine yer açmak için aşağı uzandı. Ara sokağa göz gezdirdim, bulutlu gökyüzünün kararmış olmasına şükrediyordum.

"Kes şunu," diyerek eteğimi kalçalarıma doğru iten eline vurdum.

"Sen benim karımsın. Her zaman benim karım olacaksın. Bunu o inatçı lanet kafana sok," diye homurdandı ve eğilip başımı çevirdiğim dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Mia sana her ne söylediyse, bunun doğru olmadığına dair sana söz verebilirim ama benimle konuşmazsan bunu yapamam."

Kanadığımı görebilir miydi? Kalbimin nasıl kanadığını ve ruhumun göğsümün içinde nasıl çatladığını görebilir miydi?

Konuşmadım, gözleri bana bu kadar sert bakarken kelimeleri dile getiremedim. Tekrar yumuşadılar ve alnını benimkine dokundurdu. "Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye fısıldadı, sesi aniden benimkine çok benzeyen bir acıyla doldu.

"Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyorum," diye savunmaya geçtim ve başımı onunkinden çevirmeye çalıştım. Ama elleri yüzümü yakaladı, çerçeveledi ve beni korkutan bir yoğunlukla gözlerimi tuttu.

"Sana aşığım," diye fısıldadı ve bu sözleri duyduğumda vücudumu saran hıçkırığı hissettim. Duymayı hayal ettiğim ama inanamadığım sözler. Her şey bir yalandı. Neden bu da yalan olmasındı?

"Bana yalan söyleme," diye soludum, başımı öyle bir geriye çektim ki tuğlaya çarpıp çatladı. Devam etti.

"Çocukluğumdan beri sana aşığım, Küçük Güvercin. Okuldayken babam ve amcam senden uzak durmazsak seni ve Ivory'yi öldürmekle tehdit ettiler. Matteo kısa bir süreliğine Ivory'ye sahip oldu, çünkü onun kendisi için bu kadar önemli olacağını asla tahmin edemezlerdi. Kim tahmin edebilirdi ki? Lisedeydik. İnsanlar bu kadar gençken böyle aşık olmazlar. Ama sen?" Bir kahkaha attı. "Babam senin benim için ne olduğunu benden çok önce biliyordu ve her zaman seni benden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bana karşı tehditler, dayaklar işe yaramadığında, beni senden uzak tutabilecek tek şeyi yaptı."

"Yapma," diye hıçkırdım.

"*Seni* tehdit etti. Seni benden almakla, öldürmekle, *satmakla* tehdit etti. Güneşin altındaki her şeyi tehdit etti ve öyle bir noktaya geldi ki ciddi olduğunu anladım. Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, seninle birlikte olmamak dışında. Seni incitmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordum. Seni güvende tutmak için her şeyi yapardım Samara. Matteo yeterince güce sahip olduğunda ve babası gittiğinde, seni benim yapabildiğimde, sen evliydin."

"O zaman sana boşanmadan bahsettiğimde nasıl hissettiğini neden bana söylemedin?" Kelimeleri fısıldadım, itiraflara, yalanlara inanmayı reddediyordum.

"Ben harekete geçmeden önce senin boşanmış olmanı istedim. Evlenmeden önce uzun süre beklemeyi hiç planlamamıştım. Acele etmeme izin vermediğin için neden bu kadar sinirlendim sanıyorsun?" Sanki onun nasıl hissettiğini anlayamamam inatçılığımın bir göstergesinden başka bir şey değilmiş gibi kıkırdadı. Sanki bakan herkes onun benim hakkımda ne hissettiğini anlayabilirmiş gibi. Ona ters ters baktım ve iç çekişinden irkilerek geri çekildim. "Seni seviyorum Samara. Seni her zaman sevdim. Seni koruma ihtiyacı bana sadece zaten istediğim şeyi yapmak için bir bahane verdi."

"Lino. Yapamam-" diye yalvarmaya başladım.

"Şşş. Seni seviyorum. Beni gerçekten *duyana* kadar sana tekrar tekrar söyleyeceğim. Dinleyene kadar." Elimi tuttu ve benimkiyle aynı şiddette çarpan göğsüne bastırdı. "Bunu nasıl hissetmezsin? Birbirimize nasıl bağlı olduğumuzu, aynı bütünün iki parçası olduğumuzu nasıl hissetmezsin?"

Gözlerimi kapattım, kelimeleri duymamaya, dünyayı duymamaya ve sadece düşünmeye çalıştım. Ellerini üzerime attığı anda tüm düşüncelerimi aldı, beni pelteye çevirdi. Gülümsediği an.

"Seni seviyorum karıcığım," diye tekrarladı. "Beni sevmediğini söyle, ben de durayım."

"Tabii ki seni seviyorum," diye tükürdüm. "Sevdiğimi çok iyi biliyorsun!"

Kalbimi kıran bir sırıtışla dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ertelemek yoktu, onu itmek yoktu.

Ve dilinin dudağıma dokunduğunu hissettiğim anda, bunu istemedim bile. Yalan olmayan bir *şey* hissetmek istedim. Ona karşı büzüştüm, kendime rağmen kollarında eridim. Çekilir çekilmez beni kollarının arasına aldı. Başım omzunun üzerinden uçtu ve bir anda yere bakarak çığlık attım. "Beni yere bırak!"

"Hayatta olmaz," diye homurdanarak ara sokaktan aşağıya, kendisini bekleyen arabaya doğru hışımla yürüdü. Georgio aceleyle sürücü koltuğundan kalktı, beni arabaya atıp arkamdan gelebilmek için arka kapıyı açtı.

"Kahretsin, Lino. Beni öylece bir arabaya atıp eve götüremezsin! Yavin'le kalmak istiyorum." Kapı arkasından sert bir gümbürtüyle kapandı ve beni yerimde zıplattı.

"Yolu gözle ve Matteo'yu ara. Ona kızı aldığımı söyle ve herkese haber versin. Yavin'i arasın ve onu eve götürdüğümü söylesin."

"Emredersiniz efendim." Kontrol konsolundaki düğmelere basıp kulağına taktığı kulaklıkla konuşurken Georgio'nun sesinde bir gülümseme vardı.

"Hain!" Saçma olsa da bağırdım. Georgio'nun sadakatinin herkes gibi Lino'ya olduğunu her zaman biliyordum ama bu adamdan hoşlandığım gerçeğini değiştirmiyordu. "Dokunma bana!" Lino'nun elleri beni tutmak için uzandığında bağırdım. Georgio bir uzman gibi trafikte ilerlerken Chicago sokakları bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu. Lino belimi kavradı, beni kucağına düşene kadar çekti ve kollarımı arkamdan çekip beni bu şekilde tutabildi.

"Bana ilk kez beni sevdiğini söyledin ve seni arabaya tıkıp eve götürmeyeceğimi mi sandın? Seni bir ara sokakta sikmeyeceğim. Bir kaleyi ve bir şövalyeyi hak ediyorsun Samara. Ama onun yerine bana sahip oldun. Herkesin benim olanı görebileceği bir sokak sikişiyle seni daha fazla kirletmeyeceğim."

Boğazımı yakan gözyaşlarıma karşı koydum. Ona bu kadar çok şeyimi veremezdim, söylediği yalanlara boyun eğemezdim, ama Tanrım.

Bana bakarken gözlerindeki o bakış kalbimi acıttı. Bunu taklit edebileceği düşüncesi - bana bakarken dünyayı ellerinde tutuyormuş gibi bakabileceği ve hiçbir şey ifade etmeyeceği düşüncesi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve sanki beni kendisine inanmaya zorlayabilecekmiş gibi gözlerini gözlerime dikti.

Belki de yapabilirdi, çünkü kalbim göğsümde yeniden canlanmaya çalışacakmış gibi tekledi. Hayata geri dönecekmiş gibi. Temizlemek için başımı salladım. "Lütfen, bana yalan söyleme. Bu konuda değil. Yapamam, lanet olsun, buna dayanamam. Lütfen."

"*Vita mia*," diye inledi. "Beni öldürüyorsun, Küçük Güvercin. Seni sevdiğimi söylediğimde beni dinle."

Güm.

Güm.

Ona gerçekten baktığımda, sanki onun içini görmemi bekliyormuş gibi bana nasıl baktığını gerçekten gördüğümde içimde umut yeşerdi. Bakışlarında aldatma yoktu, sadece rahatlayarak hıçkırmak istememe neden olan ham, duygusal bir sevgi vardı. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum, Samara. Seni ölene kadar seveceğim, sonra da cehennemden seveceğim."

Yutkundum, itirafın bir anlığına duvarlarımdan içeri girmesine izin verdim. Bu kadar zamanı boşa harcamış olabileceğimi düşünerek bir damla gözyaşı döktüm. "Benden bıkıp ilişkiye girmeyeceksin değil mi?"

"Asla," diye hırladı. "Eğer sana böyle söylediyse, onu kendim öldürürüm. Başka kimse yok, Samara. Senden başka hiç kimseyle bu kadar *iyi* hissetmemiştim."

Başımı salladım ve ona bakarken başımı alnına doğru eğdim. Bana sırıtışının tüm gücüyle davrandığında yüzümde tereddütlü, inançsız bir gülümseme belirdi. "Sen benimsin, kadın. Tamamen benimsin. Artık bunu biliyor musun?"

"Evet, Lino," diye mırıldandım. "Sanırım şimdi anlıyorum."

"Güzel," diye inledi ve kanımı tutuşturan bir öpücük için beni kendine doğru çekti. Kalçalarım ona sürtünüyordu, tamamen bu hissin içinde kaybolmuştum ve bir izleyicimiz olduğunu hiç umursamıyordum. Kıçıma vuran el, Lino'nun bende o kadar kaybolmadığını, Georgio ön koltuktayken sikine sürtünmemi engelleyecek kadar sağduyulu olduğunu söylüyordu.

Belimdeki elleri beni sabitledi ve başımı boynuna yasladım, sanki onu içime alabilecekmişim gibi onu içime çektim. Sanki söylediği sözleri alıp bir şekilde kendimi onların gerçek olduğuna kalıcı olarak inandırabilirmişim gibi. Sanki Connor'ın ardında bıraktığı yaraları iyileştirebilirmiş gibi.

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde, kararlılığım daha da sertleşmişti. Connor'ın beni yaptığı gibi zavallı bir kadın değildim. Lino'yu sevmek kim olduğumu ya da kim olabileceğimi değiştirmiyordu, çünkü onu *hep* sevmiştim. O benim bir parçamdı, en iyi parçamdı.

Araba evin önüne yanaşır yanaşmaz Lino beni arabadan çıkarıp kollarına aldı. Kapıya doğru aceleyle merdivenleri çıkarken telefonu çaldı ve kapının kilidini açarken telefonu çekip hışımla cevapladı. "Meşgulüm, Matteo. Yarın konuşuruz."

Lino telefonu kapatıp ön kapıyı açmadan önce tek duyduğum hattın diğer ucundaki Matteo ve Ivory'nin kahkaha sesleriydi. Merdivenlere yönelme zahmetine girmedik, aklımızdaki şey için yatağa kadar gidebilecekmişiz gibi bile yapmadık. Yürürken ıslak giysilerini çıkardı ve ben de kapıyı arkamdan kapattım. Aynı anda topuklu ayakkabılarımdan sıyrıldığımda ceketim yerde birikti. Girişten çıktığımda Lino çırılçıplaktı ve beni bekliyordu. Eteğimin fermuarını açtıktan sonra iç çamaşırlarımla birlikte kalçalarımdan aşağı ittim. Lino beni kollarının arasına alıp istediği yere götürdü, elleriyle gömleğimin kumaşını kavrayıp sertçe çekti, böylece kumaşın yırtılma sesi havayı doldurdu. Beni döndürüp tezgâhın üzerine yatırmadan önce dudaklarıma sadece çok kısa bir öpücük kondurdu. Çevik parmakları sütyenimi çıkardı ve ben sıyırana kadar kollarımdan aşağı düştü.

Ona yaşattıklarım düşünüldüğünde, kıçıma vuran el sürpriz olmamalıydı. Ama Mia Romano'nun suçlamalarının ve yalanlarının acısı hafifledikçe, Lino'yu çektiği onca zahmet için daha çok sevmekten kendimi alamadım. Tek yaptığım birkaç saatliğine gözünün önünden kaybolmaktı ve o endişeden deliye dönmüştü.

En son ne zaman birinin benim için bu şekilde endişelendiğini hatırlamaya çalıştım ve hiçbir şey bulamadım.

Sadece Lino vardı. Her zaman sadece Lino.

"Bunu bir daha yaparsan, kıçına bir izleyici yerleştiririm," diye tısladı ve bir elini merkezimi okşamak için uzatırken bile kıçımı tekrar tokatladı. Hareketleri sabırsızdı, sanki kaçtığım için beni cezalandırmak mı yoksa sonunda ona izin verdiğim için beni memnun etmek mi istediğine karar veremiyordu. Bu hissi biliyordum.

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" Nefes nefese kaldım, acımasız bir hamleyle içime girdiğinde başımı geriye attım. Bir elini saçlarıma gömdü, ellerim beni tezgâhta destekleyene ve nefesi kulağıma çarpana kadar beni geri çekti.

"Ivory'ye kendininkini şimdi çıkarıp çıkarmayacağını sor Samara. Bu onun hayatını kurtardı."

"Kapa çeneni ve sik beni," diye homurdandım, saçlarımdaki tutuş sıkılaştığında ve eli tekrar kıçıma indiğinde irkildim. Kalçaları içimdeki o mükemmel noktayı okşamak için yer değiştirdiğinde inlemeye dönüştü, orgazmım onun vuruşlarının ve klitorisimi sıkı bir baskının lezzetli bir rulosunda çalıştıran parmakların gücü altında hızla gelişti.

Bunun için çabalarken nefes nefese kaldım ve sonra aniden içimden çekildiğinde inledim, inşa edilmiş olan her şey rüzgârda kayboldu. "Lino!"

"Tezgâhın üzerine, Küçük Güvercin," diye mırıldandı ve öfkesinin sert kenarları solmuş, geriye sadece beni seven nazik adam kalmıştı. Döndüm ve içime girebilmesi için bana yardım etmesine izin verdim. "Boşaldığında gözlerini görmek istiyorum." Tezgâhın yüksekliği bizi neredeyse göz göze g e t i r i y o r d u , burnunun ucu içime her vuruşunda benimkine sürtünüyordu. O kadar sertti ki, içimi o kadar mükemmel dolduruyordu ki, sanki hiçbir şey k a l m a m ı ş gibi hissediyordum. Sanki bedenlerimiz birbirine kaynaşmış ve bir olmuştu. Dudaklarının dudaklarıma, yüzüme, burnuma kısa dokunuşları dışında beni öpmedi. Çoğunlukla gözlerimi tuttu ve benimle aynı havayı soludu ve bir şekilde bunun için daha da samimi hissettirdi. Beni öne doğru çektiğinde düşeceğimi sandım.

karşı. Ama beni orada tuttu, vücuduyla ve elleriyle ağırlığımı destekledi ve onu daha da derine götürmek için kalçalarımı salladı. "Siktir," diye inledi.

"Oh Tanrım," diye inledim, başımı arkaya attım, ama eli saçlarıma gömüldü, alnını alnıma değdirebilmek için yüzümü kendine doğru çekti. Gözleri ateşle parlıyordu, ama içlerindeki inkar edilemez aşk varlığı beni orgazmın eşiğine getirmişti. Gözlerini tutmak, adımı haykırdığında ve beni uçurumun kenarına kadar takip ettiğinde hayatımın en samimi anıydı.

Hayatımın geri kalanı boyunca hatırlayacağımı bildiğim bir andı. Nefesimi tuttuğumda, "Seni seviyorum" diye mırıldandım.

"Ben de seni seviyorum Küçük Güvercin," diye fısıldadı ve beni yatağa götürmek üzere kollarına aldı.

Oraya vardığımı hatırlamıyordum, Lino'nun beni merdivenlerden yukarı taşırken ne kadar güzel koktuğundan başka bir şey hatırlamıyordum.

Sonra dışarıdaydım.

Kırk Bir

Samara

Arkamdaki yatağın sıcaklığını hissederek uyandım. Gözlerimi açmaya zahmet etmedim, Lino'nun geniş göğsüne sokuldum ve bana karşılık olarak çıkardığı iniltinin tadını çıkardım. "Günaydın, Küçük Güvercin," diye mırıldandı, sesi uykuluydu. İstemeden de olsa onu uyandırdığım için neredeyse pişman olacaktım. Bir gün önce ona aptalca yaşattıklarımdan sonra biraz dinlenmesinden başka bir şey istemiyordum.

Beni gerçekten seviyorsa nasıl bir korku duymuş olabileceğini hayal bile edemiyordum ve kendimi ona inanmanın sorun olmayacağına ikna etmiştim. Lino bana hiçbir şey borçlu olmayan ve beni incitmek için iki kere düşünmeyecek bir yabancı değildi. Kör panik beni ele geçirip kaçmama yol açtığında bunu göremeyecek kadar duygusal olsam da, Lino beni asla incinmiş görmek istememişti.

Duvarlar, kendini koruma, *korku*. Tüm bunların Connor'ın bana yaptığı ihanete karşı doğal bir tepki olduğunu gerçekçi bir şekilde biliyordum ama onun hayatımı mahvetmesine izin vermek istemiyordum. Kararlarımı etkilemesini ve beni mutlu edebilecek şeylerden uzak tutmasını istemiyordum.

Lino muhtemelen iyi bir adam değildi. Muhtemelen benim görmezden geldiğim ve yokmuş gibi davranmak istediğim korkunç şeyler yapmıştı ve önünde daha çok suç olduğuna emindim. Özellikle de Connor henüz yakalanmamışken.

"Günaydın," diye iç geçirdim ve ona bakabilmek için karnımın üzerine yuvarlandım. İlk uyandığındaki görüntüsünü çok seviyordum. İlk günaydınımın o olduğu onca yıldan sonra nihayet o uykulu sesi duyabildiğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Sonunda saçlarının her yöne dağılışını görebildim ve çok daha genç ve kaygısız görünüyordu

Günün gerçekleri ve baskıları üzerine çökmeden ve iş adamı kontrolü ele almadan önce.

"Bana bir daha kaçmayacağına söz ver, Küçük Güvercin," diye fısıldadı ve sesindeki ıstırap neredeyse kalbimi parçalıyordu. "Hayatım güvende değil. Güvenliğini böyle elden kaçıramazsın."

"Seni test etmeyeceğime söz verememem ama güvenlikten kaçıp ortadan kaybolmayacağıma söz veriyorum" dedim. Eli sırtıma dokundu, beni izlerken parmaklarını omurgamın ortasında yukarı ve aşağı doğru gezdirdi. Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Ama beni çok aradığını bilmenin bağımlılık yaptığını inkâr edemem. Beni bulmaya çalıştığını ve bana çok kızgın olduğunu."

"Sana kızgın olmam hoşuna gitti mi?" Kaşları kalktı ve parmakları sırtımda durakladı.

Bir yutkunmayla kafamda çalkalanan düşünceleri açıklamaya çalıştım. Bunları yapacak kadar önemsemesinin benim için ne anlama geldiğini anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "Annem bana her zaman özgürlük verdi, bunu biliyorsun. Yavin sadece işine geldiğinde kardeş olmakla ilgileniyor ve onu ne kadar sevsem de işiyle o kadar meşgul ki yanımda olamıyor, anlıyor musun?" Başını salladı ve kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. Hayatımdaki iki erkeğin arasının eninde sonunda düzeleceğini ve Lino'yla evliliğimin eninde sonunda kardeşimle beni yakınlaştıracağını ummak zorundaydım. "Benimle arasına mesafe koyuyor, çünkü bana gününü hiç anlatamıyor. Hiç striptiz kulübüne gitmediğim için çok masum olduğumu düşünüyor, yoksa bana anlatacakları karşısında dehşete düşerdim. Hiçbir ortak noktamız yok, pek bir şey yok." Bunu düşünmesine izin vererek tekrar durakladım. Yavin'le yakın olduklarını biliyordum ama Yavin hiçbir zaman Lino kadar çaba göstermemişti.

Şimdi nedenini anladım.

"Seni seviyor," diye karşılık verdi Lino.

"Sevdiğini biliyorum ve onu seviyorum. Umarım artık ailenin bir eşi olduğum için bana karşı daha açık sözlü olabilir, ama önce evliliğin nasıl gittiğini göreceğiz. Her neyse, Connor evden ayrılmamı istemedi. Ama bunun nedeni güvenlik değildi, bunu benimle birlikte olmak istediği şeklinde gizliyordu. Ama sonra beni görmezden geldi. Sonunda seninle olmadığım sürece dışarı çıkmayı bıraktım. Eve döndüğümde bu konuda beni suçluyordu ama beni aramaya ya da nerede olduğumu öğrenmeye hiç ilgi göstermedi. Güvende olup olmadığımı hiç umursamadı." Lafı kestim, çünkü Connor'la evliliğim hakkında çok fazla ayrıntıya girmek istemiyordum. Gerektiğinden fazla değil zaten, ama bazılarının Lino'nun anlaması için önemli olduğunu hissettim

Beni aramasının benim için ne anlama geldiğini. "Yani yaptığın her şeyi bırakıp beni bulmak için bir ekip çağırman, Yavin'i arayıp mesaj atman, tüm bunlar. Bu çok sevindirici. Sevildiğimi hissettiriyor. Birinin benim için endişelendiğini bilmek iyi hissettiriyor. Belki bir saniyeliğine de olsa dünyanızın merkezinde olduğumu hissettiriyor."

"Sen benim dünyamın merkezisin, Samara. Sen benim her şeyimsin." Bu açıklama karşısında gözyaşlarımı tutamadım.

Parmaklarım göğsündeki göz dövmesinin üzerinde geziniyor, sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum. Haftalar önce onun hakkında söylediği sözleri, her şeyini.

"Benim, değil mi?" Ben sordum.

"Evet, Küçük Güvercin. Bu sensin. Matteo ve ben onları birlikte yaptırdık. Bize asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz kadınları hatırlatan dövmeler. Böylece senden bir parçayı hep yanımızda taşıyabilecektik," diye açıkladı. Matteo'nun dövmesini hiç görmemiştim, acımasız adamı takım elbisesinin dışında hiç görmemiştim, bu yüzden Ivory için hangi dövmeyi yaptırdığını bilemezdim.

Sadece Lino'nunki kadar güzel olmasını umuyordum.

"Bana nasıl hissettiğini anlatmaya çalıştın ama ben dinlemedim," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Hazır değildin. Bu üzülmen gereken bir şey değil, Küçük Güvercin. Hayatlarımız ve ilişkimiz kolay olmadı ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Yaşadığım hayatla değil. İsteseydin senin için her şeyden vazgeçerdim. Artık yetki Matteo'da olduğuna göre gidebiliriz ve bu güvenli olur."

"Senden asla ailenden uzaklaşmanı istemem. Onlar seni seviyor, sen de onları seviyorsun." Yanıma döndüm, bana gülümserken elinin kalçama yerleştiğini hissettim.

"Yapmayacağını biliyorum ve bunun için seni daha da çok seviyorum. Beni kabul ediyorsun, her şeyimi. Mükemmel olmadığımı bildiğin halde beni olduğum gibi kabul ediyorsun. İyi bir adam olmadığımı." Kollarımı kalçalarına doladım, çıplak göğsüne sokuldum ve onun gibi ama aynı zamanda benim gibi kokmasını sevdim. Sanki kokusuna kadar onun bir parçasıydım.

"Sen benim için iyi bir adamsın. Önemli olan tek şey bu."

Dudakları dudaklarıma dokundu ve onlara karşı gülümseyerek mırıldandı. "Seni seviyorum karıcığım."

Gülümseyerek karşılık verdim, yataktan fırladım ve ayakkabılarımın arkasına sakladığım kutuyu çıkarmak için dolaba gittim. Ayakkabıları dolabın dışına atmak zorunda kaldım.

ama çok geçmeden küçük anı kutum elimdeydi. Yatak odasına geri döndüğümde Lino yatakta doğrulup oturmuştu. Çarşaf beline dolanmış, bacaklarını gizliyordu, o ise yatak başlığına yaslanmış, merakla bana bakıyordu. "Bunları almanı istedim. Böylece nasıl hissettiğimi bileceksin. Okumak zorunda değilsin ama-"

"Nedir bunlar?" diye sorarak öne doğru uzandı ve küçük kutuyu elimden çekip aldı.

"Günlüklerim. Tanıştığımız günden mezun olduğun güne kadar. O gün günlük tutmayı bıraktım. Bizden vazgeçtim ve bir gün geriye dönüp bakmak için aşk hikâyemizi ya da aşk hikâyemiz olduğunu düşündüğüm şeyi kaydettiğimi fark ettim." Kutudan mor defterlerden birini çıkarıp rastgele bir sayfa açtı ve sayfanın başına karaladığım kocaman Bayan Angelino Bellandi yazısını görünce irkildim. Duygularım konusunda bu kadar açık olmam, evliliğimizin gerçekleşeceğine bu kadar inanmam için ortaokulda olmam gerekiyordu. Yaşım ilerledikçe ve Lino okulda başka kızlarla çıktıkça kendime olan güvenim azalmıştı. Yutkundum, özellikle o sayfadaki korkunç ve aşağılayıcı aşk ilanlarını okurken sinirli bir şekilde ayaklarımı sürüyordum. Kutudan ikinci ve üçüncü defteri alıp sayfaları çevirdiğinde, hızlı göz hareketleriyle onları gözden geçirip tüm aşağılayıcı anılarımı özümsediğinde ölmek istedim. Bir deliğe girmek istedim ama bunun yerine kendimi yatağa girmeye zorladım.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşmak için döndü, çıplaklığını örtme zahmetine girmeden ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce gözlerinde kısa bir süre için sıcaklık parladı. Gitmesini izledim, günlük kutusuna baktım ve belki de çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim. Belki de bana karşı başından beri bir şeyler hissettiğini itiraf ettiği için beni düşündüğümden daha ürkütücü göstermişlerdi. Gözlerim açık deftere takıldı; bizim için hayal ettiğim küçük ailemizin taslağına. Lino ve ben, dört çocuğumuz ve bir köpek.

Bir süre sonra elinde bir şeyle geri geldi ve banyoya doğru yürüdü. Kalbim boğazımda onu takip ettim ve yüzünde kibirli, memnun bir sırıtışla orada durdu. Elindeki paketi kaldırdığında, doğum kontrol paketimi görünce gözlerimin açıldığını hissettim. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

Tek bir hap attı ve hap tuvalete sıçradı. "Lino!" İtiraz
ettim.

"Beklemekten bıktım," dedi ve ikinci bir hap çıkarırken gözlerimi tuttu. Bir sıçrama daha oldu.

"Beklemen bitti mi?" Ben sordum.

"Hayatım boyunca sana sahip olmak için bekledim. Benden bu kadar. Sabırlıymışım gibi davranmaktan bıktım. Bu evlilikte benim olduğum yere gelmeni bekleyebilirmişim gibi davranmaktan bıktım." Bir dizi sıçrama sesi daha duyuldu ve pakete baktığımda boş olduğunu gördüm. Kuşkusuz çok fazla hap kalmamıştı ama yine de sarsıcı görünüyordu. Plaseboları bile sanki onlar da ona hakaretmiş gibi itip kakmıştı. Boş paketi çöpe attı ve bana doğru yürümeden önce sifonu çekti. Dizlerimin arkası yatağa çarpana kadar geri çekildim ve o da beni kaldırıp yatağın üzerine koydu. Üzerime doğru gelerek dizlerimi tuttu ve aralarına inebilmek için dizlerimi iyice açtı. "Karnına bir bebek koyacağım."

"Biz," diye durakladım, beynim ona yetişmek için koştururken düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. "Bu adımı atmadan önce konuşmamız gereken şeyler var."

"Hayır. Cevaplar hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Çalışmak istiyorsun; bunu çözeceğiz. Evde kalmak istiyorsun; bu seçimini sonuna kadar destekleyeceğim. Önemli olan tek şey seni seviyor olmam ve bir bebeğimizin olacak olması. Luna'yı kucağına aldığını göreceğimi ve bebeğimizi bu şekilde kucağına aldığını görmemi sağlamaktan başka bir şey yapacağımı mı düşündün? Beni bekleteceğini düşünmek beni delirtti."

"Peki ya bebek istemiyorsam?" Fısıldadım ama yüzümdeki gülümsemeyi ben bile hissedebiliyordum. Kuşkusuz bu sözlerimin etkisini biraz azaltmıştı, çünkü Lino bana muzip bir sırıtış attı ve başını eğerek meme ucumu şakacı bir şekilde yaladı.

"Sanırım seni ikna edebilirim." Bu dudaklar onu sardı ve sırtımın eğilmesine neden olacak kadar sert emdi.

"Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Beni ikna et o zaman."

Beni serbest bırakıp derin bir öpücük için ağzını benimkine yaklaştırırken gözleri dans ediyordu.

Sonra beni ikna etmek için yola koyuldu.

Kırk İki

Samara

Lino beni ikna etmişti. Tamamen.

Ve eğer iki kişinin otuz altı saat içinde ne kadar seks yapabileceğine göre belirlenseydi, ben çoktan hamile kalmış olurdum.

Böylece ertesi akşam çalan telefon bizi dünyayı kapattığımız küçük, keyifli mağaramızdan dışarı çıkardı. Hiç çıkmak istemedim. Sabah gitmem gerektiğini bildiğim halde işe dönmeyi hiç istemedim. Habersizce bir buçuk gün izin almak Jasper'a haksızlıktı ve bana çok kızacağından emindim.

Ya da Lino.

Ya da ikimiz de.

Lino'nun sıranın diğer tarafındaki kişiyi dinlerken vücudunun kaskatı kesilmesi beni gerdi ama yogadan sonra yaptığım soğuma esnemelerine devam etmeye çalıştım. "Ne yaptı?" Lino homurdandı ve bu sesle içimdeki her şey sıkıştı. Beni bir bağımlıya dönüştürmüştü, bitmek bilmeyen orgazmlara rağmen sadece vahşi tarafının sesi bile beni azdırıyordu.

"Tamam. Hemen geliyorum." Telefonu beni sinirlendiren bir şiddetle kapattı. "Gitmem gerekiyor. Ne zaman evde olacağımı bilmiyorum." Merdivenlere yönelip yatak odasına çıktı, ben de onu takip ettim.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Connor daha fazla para almak için şehirdeki tefecilerden birine gitti. Tiernan'a olan borcunu ödemeye yetecek kadar, ama teminat olarak yeterli malı yokmuş. Gittiği adamın Bellandi'lerle sorunu varmış, o da borcunu ödememiz karşılığında bizden intikam almayı teklif etti." Lino eşofmanını çıkarıp yeni bir pantolon giydi, pantolonu bacaklarından yukarı çekip belden düğmelerini hızla iliklediği.

"Nasıl intikam?" Yutkundum, hayatımın ve kararlarımın Lino'nun başına yıkılmasından nefret ediyordum. Evliliğimin sona ermesinin onun için sonuçları olacağını her zaman biliyordum, sadece Matteo ve Ivory'yi onunla birlikte alaşağı etmeyi beklemiyordum ve belki, sadece belki, Connor'ın verebileceği zarara karşı kendini koruyabileceğini umut etmeme izin vermiştim.

"Seninle evli olduğu döneme ait bilgilere sahip olduğunu söylüyor. Adama, benimle olan bağlantının ona Bellandi'leri alaşağı edebilecek bilgiler verdiğini söyledi." Nefesim kesildi ve sendeleyerek yatağın kenarına o t u r d u m .

"Bu nasıl mümkün olabilir? Ben hiçbir şey bilmiyorum ki! Ona söyleyebileceğim bir şey bile yok-"

"Sana inanıyorum, Küçük Güvercin. Seni hep karanlıkta tuttum. Ona suçlayıcı hiçbir şey söylememiş olabilirsin, ama bu onun bağlantıyı kazmak için kullanmadığı anlamına gelmez. Bilmiyorum ve oraya gidene kadar da bilemeyeceğim." Gömleği omuzlarının üzerinden kaydı ve aceleyle düğmelerini ilikledi. Ayağa kalktım ve ona yardım etmek için uzandım, bana sağladığı bağlantıya ihtiyacım olmasına rağmen düğmeleri aceleyle iliklerdim. Her şeyi berbat etmediğimi hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Bunu nereden biliyorsun ki? Eğer adamın Bellandi'lerle bir sorunu varsa-
"

"Aramızdaki meseleyi halletmek istiyor. Bunu aramızdaki hesabı kapatmak için kullanabileceğimizi ve işimize ayrı ayrı devam edebileceğimizi söyledi. Connor'ın elinde olduğunu söylediği bilgilere sahip olacağına inanmıyor ve ben de bundan şüpheliyim. Herkesin artık benim olduğunu bildiği gerçeğini istismar ediyor. Ama Connor'a bunu düşüneceğini söyledi, Connor'ı getirmemize yardım etmesi için buluşup şartları tartışacağız."

"Tamam," diye nefes aldım, başımı salladım ve kendime bunun da katıldığım işin bir parçası olduğunu hatırlattım. Lino'nun bazen gece geç saatlere kadar çalıştığını biliyordum. Ailenin talepleri doğrultusunda sık sık gelip gitmesi gerektiğini de biliyordum.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Crew bu gece nöbetçi, bir şeye ihtiyacın olursa o müsait olacak. Evden ayrılmayın. Akşam yemeği için ne istersen sipariş et."

Takım elbise ceketini omuzlarına geçirip ayakkabılarını çekiştirirken kalbim sızladı. Ona sarılmak istedim, kapıdan çıkıp benim sebep olduğum bir karmaşayla uğraşmaya hazırlanırken bile önce beni ve güvenliğimi düşündüğü için teşekkür etmek istedim.

"Sizi sık sık kontrol ederse şaşırmayın. Geçen günden sonra, görüş alanımda olduğuna dair düzenli bilgi almak isteyeceğim."

"Lino!" Hatırlatma karşısında irkilerek itiraz ettim. "Artık her şey farklı!"

"Yapma. Öyle olduğunu biliyorum, ama bu benim için biraz zaman alacak.

Bu konuda rahatım. O korkuyu tekrar yaşayamam." Beni öptü, sözlerinin acısına rağmen bana güven veren yavaş bir öpücük. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Seni seviyorum," diye mırıldandım o uzaklaşırken.

"Ben de seni seviyorum." Sonra yatak odasından çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Onu takip ettiğimde, arabasının arka koltuğuna tırmanışını ve Georgio'nun camdan bana el sallayışını pencereden izledim. Araba açık kapıdan çıkıp beni tekrar içeri sokmak için kapandığında kanepeye çöktüm.

Lino ve Matteo'ya sorun çıkardığım için kendimden nefret ediyordum.

Sonunda her şeyin yoluna gireceğini ummak zorundaydım ama bu daha çok beklediğim bir uyandırma çağrısı gibiydi. Yüklerimin sadece beni etkilemediğini hatırlattı.

***

Lino o gece eve gelmedi.

Bekledim, zaten yanımda o olmadan yatağa yerleşemiyor gibiydim.

Bir kitapla kıvrılmak işe yaramamıştı. Ekrandaki kelimelere odaklanamayacak kadar huzursuzdum, bu yüzden yapabildiğim tek şey internetten bir dizi seçmek ve gece boyunca onu izlemekti.

Sabahın erken saatlerinde ön kapı açıldığında hala orada oturmuş onu izliyordum. Beni kanepede otururken bulduğunda kısmen rahatlamış, kısmen de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti.

"Yatağa gitmeliydin," diye azarladı beni.

"Denedim ama uyuyamadım." İtiraf etmesi kolay oldu ama aramızdaki mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmadı. İşi bana gerçekten kızacağı kadar berbat edip etmediğimi merak ederek midemde bir endişe dalgası oluştu. "Ne oldu?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok," diye esnedi. "Biz onun icabına baktık." "Bu ne anlama geliyor?" Sesimde bir çatallaşma olduğunu biliyordum. Daha önce

Kızgın olmak istememiştim, ona küstahlık etmek istememiştim ama çok yorgundum ve kendi sorunlarım söz konusu olduğunda karanlıkta kalamazdım.

"Ortaya çıktığında bize haber verecekler," diyerek merdivenlere doğru yürüdü ve ben de televizyonu kapattıktan sonra onu takip ettim.

"Peki karşılığında onlara ne verdiniz?"

"Samara-" diye başladı ve ses tonundan beni başından savacağını anladım. Bana endişelenmememi söyleyecekti. Bana bunun bir iş olduğunu söyle.

"O benim eski kocam. Elinde bilgi olduğunu düşünmesinin sebebi benim ve onu bu kadar umutsuzca aramanızın tek sebebi de benim. Bu işi senin halletmene izin verme ihtimalim sıfır! Eğer elinde gerçekten bilgi varsa, ya bu arada başka birine giderse? Ya bu seni hapse attırırsa? Ya da Matteo'yu hapse atarsa? Bu *benim hatam."*

"Bu senin hatan değil, Küçük Güvercin," diye mırıldandı ama başımı salladım. Acı içime yayıldı ve kalbim göğsümde burkuldu. Beni sevdiğini söyledikten sonra onu terk etme, ona acı çektirme ya da sorun çıkarma fikri bana çok daha zor geliyordu. Sanki hiç sahip olmamam gerekiyormuş ve bu bizi ayıran bir başka şeymiş gibi. Sanki evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı, çünkü benim gibi kadınlar mutlu olamıyordu. Yolun yanlış tarafından gelen ve kurtulmak için savaşmak zorunda kalan kızların başına gelmiyordu.

Daha az mücadele etseydim, Matteo'nun eskortlarından biri olabilirdim. Belki de bu yüzden seçtikleri yol için onları suçlamadım, çünkü beni bu kaderden uzak tutanın büyük ölçüde şans olduğunu biliyordum. Şans ve öğrendiğinde beni boğacak olan bir ağabey. Kardeşimin işin bu kısmına aşina olmayacağına dair hiçbir yanılsamam yoktu.

"Öyle, ama belki ben hayatından çıkarsam Connor da çıkar. Ben burada değilken onunla ilgilenmen için bir neden yok. Başka bir şehre gidebilirim." İçimi çektim ve parmaklarım sol elimdeki yüzüklerle oynadı. "Bu sorunu senin hayatına ben soktum. Bunu ortadan kaldıracak olan da ben olmalıyım."

"Eğer o yüzükleri çıkarırsan, onları ameliyatla parmağına taktırırım." Sesindeki sertlikten irkildim. "Bu benim işim. Kocan olarak benim işim seni tüm saçmalıklardan korumak, ister benim olsun ister senin. Bu yüzden bununla başa çıkmalısın ve bırak ben halledeyim."

Ceketini çıkardı ve ayakkabılarını çıkardı. "Ama-"

"Samara, seni uygun olduğunda seveceğime söz verdim mi? Yoksa iyi ve kötü günde seni seveceğime mi söz verdim?" Gömleğinin düğmelerini açtı ve bana yeminlerimizi savururken bir gösteri yaptı. Onları h a t ı r l ı y o r d u m ama aynı zamanda zihnimdeki ağa da takılmışlardı.

evlilik o zamanlar gerçekti. Pantolonu onu takip etti ve beni incelemek için durakladı, açıkça cevabımı bekliyordu.

"İyi ve kötü," diye mırıldandım.

"O kadar da kötü değil," diye kısa bir kahkaha attı. "Eminim eninde sonunda daha kötüleri de başımıza gelecektir. Güçlü olmana ihtiyacım var ve benim için her zaman olduğun o kaya gibi olmana ihtiyacım var. Eve geldiğimde karımın arkamda olduğunu, bir dramadan ya da o dedi bu dedi gibi saçma sapan tehditlerden korkup beni terk etmeye çalışmayacağını bilmeme izin ver. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı salladım, "Bunu yapabilirim." İçimi utanç kapladı, daha iki gün önce gitmeyeceğime söz vermiştim ve içgüdülerim beni çoktan tepelere doğru koşturmaya başlamıştı. "Özür dilerim."

"Üzülme. Kaçmayacağına söz vermiştin ve işte buradasın. Gitmek istediğinden emin olmama rağmen gitmedin. Eve gelmemi bekledin ve hissettiklerin hakkında benimle konuştun. Senden isteyebileceğim tek şey bu, *vita mia*." Dudaklarını alnıma dokundurdu ve dönüp banyoya doğru yürüdü. Duş açılmıştı ve geceyi üzerinden atmak istediğini biliyordum. Sonunda yatağa sürünerek girdiğimde rahat bir nefes aldım. Duşun sesi bile bir rahatlama gibi geldi, evde olduğunu ve bunu çözeceğimizi hatırlattı.

Sonunda yatağa girdiğinde ve başımı göğsüne yaslamam için beni çektiğinde, ritmik nefes alışının sesiyle uykuya daldım.

Kırk Üç

Samara

Alışverişe gitmeye hiç niyetim yoktu ama Chiara'yla randevuyu ayarlamış olduğum için başka seçeneğim de yoktu. Lino ve Emilio bir kenarda duruyorlardı, Lino şüphesiz Emilio'yu beni bir daha kaybederse kocamın yüzündeki öfkeye bakarak onu boğacağı konusunda uyarıyordu. Chiara, onlar konuşurken arabanın yanında bekleyerek bu gergin konuşmadan habersizmiş gibi görünüyordu. Eliyle küçük karnını okşuyordu ve ben de karnımın şişeceği günü iple çektiğimi fark ettim.

Karnımı açıkça ovabildiğim ve kimsenin iki kez düşünmeyeceği ya da aptalca sorular sormayacağı zaman. "Lino doğum kontrol hapımı attı," diye itiraf ettim ve o da şaşkın gözlerini bana çevirdi.

Öfkeyle kıkırdadı. "Tanrım, Bellandi erkeklerinin nesi var?"

"En azından Lino bunu benim önümde yaptığından emin olacak kadar akıllıydı. Sanırım en azından o çıkarcı piçin zavallı Ivory'nin aksine neyin peşinde olduğunu biliyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

Chiara cevap olarak omuz silkti. "Bizimki gibi erkeklerle birlikte olmak normal bir ilişki değil. İstedikleri şeyi, istedikleri zaman yapabiliyorlar ve bu konuda yapabileceğimiz çok az şey var. Ama çoğu evli çiftin tartıştığı türden kararlar konusunda stres yaşamamak için söylenecek bir şey var bence. Bir kararımda beni destekleyecek mi yoksa bana kızacak mı diye düşünmeme hiç gerek yok, çünkü hoşuna gitmeyen bir şey yapmaya kalktığım anda pislik herif bana haber verecek."

Lino arkamdan gelip kollarını belime dolayınca kahkahalarla güldüm, zıpladım. Kız kardeşinin karnını okşamasını izledi ve bu kadar erken bir hamileliğin imkânsızlığına rağmen parmakları sürtünmeden önce benimkileri sıktı.

"Uslu dur," diye mırıldandı ve beni bırakmadan önce yanağımdan öptü.

"Paranın sadece yarısını harcayacağım," diye dalga geçtim, o sabah bana uzattığı siyah kredi kartını göstererek. "O bebeği şımartmayı planlıyorum. Samara Teyzesini çok seviyor olmalı." Gözleri ısındı.

"O zaman hepsini harca. Ona Lino Amca'dan geldiğini de söyle, olur mu?" Chiara kıkırdadı ve Lino'nun ona sarılıp alnından öpmesini kabul etti. "Samara alışveriş yapmayı sevmez. Ona nasıl yapıldığını göstereceğini umuyorum."

"Oh, bu konuda bana güvenebilirsin," diye karşılık verdi ve Emilio kapıyı onun için açık tutarken arabaya adım attı. Peşinden içeri dalmadan önce Lino'ya bir öpücük kondurdum, ancak Lino'nun elleri belime dolanıp beni geri çekince engellendim.

Kahkahalarla bağırarak, beni ayağa kaldırana kadar ellerimi arkamda salladım. "Nerede benim lanet öpücüğüm?"

"Kıçına, işte oraya!" Chiara arabadan histerik bir kahkaha attı. Emilio boğazını temizledi, Lino bana sırıtırken gözlerini kaçırdı. "Neandertal gibi davranma."

Başını kısa bir süre salladıktan sonra eğildi ve beni tatlı tatlı, nazikçe öptü. Ta ki dişleri alt dudağımı ısırıp onunla birlikte eve geri dönme isteği uyandırana kadar. "Hiç adil değil," diye dudak büktüm ve dönüp arabaya tırmandığımda kıçımı okşadı. Emilio yolcu koltuğuna tırmandı ve Chiara'nın şoförünün bizi daha önce hiç denemeye zahmet etmediğim mağazalara götürmesine izin verdi. Connor, ailesini yansıtacak şekilde giyinmem konusunda ısrar ettiğinde bile üst düzey alışveriş yapmamıştım. Onun güven fonu zevkleri benim banka hesabımla uyuşmuyordu.

Şimdi endişelenecek bir şeyim yokmuş gibi görünüyordu ama yeterli param olmadığı düşüncesinden kurtulabilecek miydim merak ediyordum. Magnificent Mile'daki Michigan Avenue'de bulunan North Michigan mağazaları her zaman ulaşılamaz görünüyordu. Her zaman ulaşılmazdı. Kim olduğumu ve daha alt sınıf zevklerimi değiştirmek saçma görünüyordu. Lino tayt giyen kıçıma aşık olmuştu ve bana bu şekilde aşık kalmaya devam edecekti. Sadece iş için ya da Lino'yla katılacağım etkinlikler için ihtiyaç duyduğumda üst düzey kıyafet alışverişi yapacağımı biliyordum ama kişisel bir alışverişçi ayarlaması daha olası geliyordu.

Alışveriş berbattı.

Orada bir bebek mağazası olabileceğini asla tahmin edemezdim, ama başka bir dünyaya ait gibi görünseler bile, o mağazalardan alışveriş yapan kadınların da anne olduğunu ya da olabileceğini tahmin ediyordum.

"Lino'yu hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi Chiara ve ben de ona gülümsedim. "Öyle mi?"

"Evet. Gerçi bunu onun için hep yaptın. İkinizin de sonunda kafalarınızı kıçlarınızdan çıkarıp bir araya gelmenize çok sevindim," dedi ve bu kadar açık sözlü görünmesi beni şok etti. Daha önce tanıdığım kız kitap kurdu ve sessizdi. Babasının kuralları ve hayatı için koyduğu şartlarla tamamen boğulmuş ve boğulmak üzereydi.

"Evlilik hayatı sana iyi davranıyor gibi görünüyor," diye yorum yaptım.

Mutlu bir şekilde kıkırdadı. "Çok şanslıydım. Gabriele evliliği ayarladığında, beni benden üç kat yaşlı ve zalim bir adamla yaşamaya mahkûm edeceğinden emindim. Sonunda beni sevecek ve cesaretlendirecek biriyle birlikte olmam bir mucize. Umarım çocuklarımız benim yaşadığım görücü usulü evliliği yaşamak zorunda kalmazlar. Lino ya da Matteo'nun kendi eşlerini kabul etmeyi reddettiklerinde böylesine arkaik bir kavramı desteklediklerini hayal bile edemiyorum."

"Yeni bir tür aile yaratmaya niyetli görünüyorlar." En yakın ailelerinden bazılarının kan bağı ya da evlilik bağı olmamasına rağmen birbirlerine son derece güveniyor olmalarını takdir ettim. Gerçek kan bağlarından çok daha fazla güven duydukları kesindi.

Chiara'nın şoförü binanın önünde durdu ve Emilio arabayı park ederken bizi içeri almak için indi. Chiara'ya "Seninle orada buluşuruz," dedi ve Chiara gülümseyerek başını salladı. Kendisini Emilio'ya bırakma konusunda adamın kararına güveniyordu ve Lino'nun onu bana göz kulak olması için tuttuğunu göz önünde bulundurduğumda bu değerlendirmeye katılmak zorundaydım.

Arabadan inmeme yardım ederken bana baktığında düşünceli bir şekilde kaybolmuş gibi görünse bile.

Bunu Lino'ya söylemem gerektiğini biliyordum ama düşmanca bir his uyandırmıyordu. Sadece kafası karışmış gibiydi. Sanki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Bu duyguya karşılık verdiğim için ona sadece güven verici bir gülümseme verdim ve yürürken sohbet etmek için Chiara'nın yanına gittim.

Mağazayı tanımam uzun sürmedi, vitrindeki bebek arabaları hangisinin bebek için olduğunu açıkça gösteriyordu. Oluşan küçük yumruya bakarak, çok erken olup olmadığını merak ettim. Sorumu hissetmiş gibi, mahcup bir sırıtışla bana döndü. "Biraz fazla heyecanlıyım. Anne olmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Mantıklı," diye itiraf ettim. "Baban başka bir şey olmana asla izin vermezdi sanırım."

"O da var," diye kabul etti ama yüzündeki küçük gülümseme sözlerine eşlik etmesi gereken acıyı yok etti. "Ama, yine de, ben yatmadım

Yatakta manken ya da astronot olmayı düşünüyordum. Orada uzandım ve annemi düşündüm. Onu ne kadar özlediğimi ve kaçırdığım her şeyi çocuklarıma vermeyi ne kadar çok istediğimi. İstediğim her şey buydu ve kendime eğer buna sahip olursam mutsuz bir evlilikle yaşayabileceğimi söyledim. Mutlu bir evliliğe ve yolda bir bebeğe sahip olmak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi." Mağazada gezinirken, ellerini beyaz bir beşiğin ahşabında gezdirmek için duraklamasını izledim. Kavisli sırt kısmı eski bir tasarıma işaret ediyordu ama diğer tüm yönleriyle yeni ve modern olduğu açıktı. Gözleri buğulandığında parmaklarımı onunla birlikte kıvrımlar boyunca gezdirmek istedim. "Bu bana sahip olduğum beşiği hatırlatıyor. Resimlerini görmüştüm."

"O zaman muhtemelen mükemmel olur," diye iç geçirdim ve gözleri yaşararak başını sallamadan önce koridorda sıradaki diğerlerine baktı.

"Annemin bir planörü vardı. Oturağın kumaşı soluk yeşildi. Sence onun gibi bir tane bulabilir miyim?" Planörler çok daha rahat görünüyordu ve annesininkinden daha çok yatar koltuklara benziyordu, ama mağazada bulamazsak bir tane bulacağıma ve annemin tamir etmesine yardım edeceğime yemin ettim. Hayal ettiği her şeye sahip olmayı hak ediyordu ve ben de bunu ona vermek için yardım etmek istiyordum.

"Burada bir tane göremiyorum ama aramaya devam edeceğiz. Söz veriyorum." Lino'nun ailesini bu kadar çabuk kendi ailem gibi benimsemem beni şaşırtmıştı, oysa onları her zaman kalbimin bir köşesinde tutmaya çalışmıştım. Sanki onları istesem de asla tam anlamıyla sahip olamayacağımı biliyordum. "Neyin olduğunu biliyor musun?" Aniden gerilen ruh halimi hafifletmeye çalışmak için sordum.

"Bir kız," dedi. "İlk kan testi kız olduğunu söyledi. Öğrenmek için sabırsızlanıyordum," diye güldü. Elini tuttum ve mağazanın ortasındaki vitrinlerden sarkan bebek kıyafetlerine doğru ilerledim. Dikkatimi çeken küçük mor elbise beni çağırıyor gibiydi ve ona uzattım.

"Bu mükemmel. Bunu almalısın; bir kızın olursa diye." Kumaşa bakarken bu sözler midemin sıkışmasına neden oldu ama başımı salladım.

"Daha hamile olmadan kıyafet alışverişine başlayamam. Ama bu senin küçük kekin için mükemmel." Elbiseyi aldı ve parmaklarının kumaşı sıkma şekli bana ilk kez kıyafet alışverişi yapmak için kendine izin verdiğini söyledi. İlk kez hamileliğinin gerçekliğini bu kadar somut bir şekilde hissetmesine izin vermişti.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Elimi uzattım ve sürekli dokunmam için bana yalvarıyor gibi görünen küçük göbeğine dokundum.

"Sonunda beni içeri aldığınız için teşekkür ederim." Ne kadar çok insanı kendimden uzak tuttuğumu fark ettiğimde yutkundum ve gözyaşlarımı geri çektim. Kendi duvarlarım yüzünden kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi.

Hiç yalnız kalmamıştım.

Sadece bunu göremeyecek kadar körmüşüm.

Kırk Dört

Lino

İşten nefret ederdim. Her zaman sevmişimdir ama Samara ve kız kardeşimin Cumartesi günü alışverişe çıktıklarını ve benim çalışmak zorunda olduğumu bilmek beni endişelendiriyordu. Enzo bunu anladı. Tabii ki, başımın belası.

"Şimdi biraz tembel gibisin," diye kolumu dürttü. "Hep evde karının yanında olmak istiyorsun."

"Bu saçmalık için çok yaşlıyım. Hafta sonları çalışmak istemiyorum ve yakında çalışmak zorunda da kalmayacağım." Omuz silktim ve stajyer yöneticiye başımı salladım. Benim asla yapmayacağım görevleri üstlenmesini istediğimi hemen anladı. Meşgul olması gerekiyordu ve ben de gözetim işlerinin çoğunu evden takip etmeye devam edecektim. Sadece akşamları sorumlu olacak birine ihtiyacım vardı.

Matteo'nun satın almak istediği lüks bir apartmanla ilgilendiği için hâlâ meşgul olacağımı biliyordum. Ev sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama o bana güveniyordu. Ben de öyle yapardım.

Bu beni evde olmayı dilemekten, Samara hamile kaldığında onu işten ayrılmaya ikna etmeyi dilemekten alıkoymadı, böylece evden çalışabilir ve ailemle vakit geçirebilirdim. Babam ailemi işimin önüne koyduğumu bilse çıldırırdı.

Bu beni daha çok cezbetti.

"Cidden, o kadın sana ne yaptı böyle?" Enzo güldü ve sırtımı sıvazladı. "Seni hiç bu kadar dalgın görmemiştim."

"Çünkü beni bekleyen o kadın hiç olmadı," diye sırıttım ona, içime dolan mutluluğu gizleme zahmetine bile girmeden.

Karnıma attığı dirsek beni irkiltti ama aşağıdaki bara baktım. "Bak!" diye tısladı, sesi dedikoducu bir kız gibi kısılmıştı. Parmaklığın üzerinden eğildim ve Scar'ın barda oturduğunu görmek için aşağıya baktım. O değildi.

Ivory Malikanede kaldığında ara sıra izinli olduğu günlerde bir şeyler içmek için gelmesi alışılmadık bir durumdu, ancak genellikle biz çalışırken gelip bizimle takılırdı.

Barda oturmak hiç olmadı. Bir kadının

yanında oturmak hiç olmadı.

Ne kadar denediysem de ona iyice bakamadım, sırtı VIP katına dönüktü. Ama kalem etek ve bluzunun içinde, beline kadar inen kuzguni saçlarıyla saf bir şıklık sergilediği su götürmezdi. Scar ona bir içki ısmarladı ve tüm dikkatini kadına yöneltti.

"Kim olduğunu sanıyorsun?" Enzo bana sordu.

İnce yapısıyla ilgili bir şeyler tanıdık gelse de omuz silktim. Ne kadar denesem de onu tanıyamadım. Yüzü olmadan olmaz.

"Belki de kızlardan biridir?" diye sordum. Enzo düşünceli bir şekilde dudağını büzdü ve bir dakika sonra başını salladı.

"O saçı hatırlardım," dedi. Hatırlayacağından hiç şüphem yoktu, Enzo'nun hafızası böyle küçük ayrıntılarla doluydu.

Bir süre izledim ve sonunda barmene bakmak için başını yana çevirdiğinde iyice bakabildim. "Siktir," diye tısladım. "Fark etmez."

"Kim o?"

"Scar onun kim olduğunu öğrenirse hiç kimseye dokunmasına izin vermez. Onun için fazla temiz. Onu hak etmediğini düşünecektir." Başımı salladım, kendini Ivory'yi korumaya adamış bu inatçı adama ulaşabilmeyi diledim. Onun için hiç tereddüt etmeden hayatını vermiş ve sonra bir şekilde mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı.

"Bilmiyorum dostum; ona nasıl baktığını görüyor musun?"

"Onu suçlamıyorum. O tam bir kadın. Sadece bir aptal onun çekip gitmesine izin verir," diye homurdandım ve VIP alanının kenarındaki bara iki kez vurarak ofisime doğru yöneldim. Scar'ın başına gelebilecek en iyi şeyi sabote etmesini izlemek zorunda kalırsam bir içkiye ihtiyacım olacaktı. Enzo da peşimden geldi ama gösteriyi terk etmekte tereddüt ediyor gibiydi.

Scar'ı benim gibi tanımıyordu, sahip olduğu geçmişi ve bunun onda bıraktığı izleri bilmiyordu. Hepimizin kadınlarımızı bulmasını izler, bunu hak ettiğimize inanırdı. Ona göre, biz ona her şeyi vermiştik. Ona hayatta ikinci bir şans vermiştik. Onu sokaklardan ve onunla ilgilenme zahmetine katlanamayan annesinden uzaklaştırdık.

Matteo, Ivory'nin koruması olarak statüsü ona bir eş kazandırdığı için ona bir eş ayarlamaya başlamıştı bile. Ama hiçbir şey işe yaramadı.

adamı yanında bir kadın olabileceğine ve onu yaptığı şeylerle lekelemeyeceğine ikna edecekti.

Sokaklarda hayatta kaldığı şeyler.

Belki alt kattaki kadın kafasını kıçından çıkarmaya yeterdi.

Ama büyük ihtimalle ona dokunmadan kaçacaktı.

Birkaç dakika içinde merdivenlerden çıkıp Enzo ve bana katıldı. Yüzündeki ifade bilmem gereken her şeyi doğruluyordu.

"Kimdi o?" Enzo, ilginç bir dedikodu bulmuş gibi sırıtarak sordu.

İçini çekti, aşağıdaki zemine baktı ve şüphesiz masamdan bile başını eğmiş ve kederli bir şekilde oturduğunu görebildiğim kadına baktı. "Benden çok daha iyisini hak eden biri."

Enzo'nun gözleri bana kaydı ama ben başımı salladım.

Bir gün, çocukluğunun onu lekelemediğini görmesi için onu zorlayacaktım. Kendine ait bir hayatı olabileceğini ve Bellandi'lere olan sadakatinden vazgeçmeyeceğini.

Sadece o gün değildi.

"Neden gidip Ryker'ı aramıyorsun?" Enzo'nun Scar'ın üzerine salmaya hazır olabileceği her türlü meraka bir son vererek ona sordum. "Connor hakkında bilgi almam gerek. Bakalım ne bulmuş." Doğrusunu söylemek gerekirse güncellemeye ihtiyacım vardı. Aramayı kendim yapmak niyetindeydim, böylece Ryker sesimdeki hayal kırıklığını tekrar duyabilecek ve neyin tehlikede olduğunu tam olarak bilebilecekti.

Akıl sağlığım.

Onun bulunmasına ihtiyacım vardı. Samara için oluşturduğu tehdit tahammül edemeyeceğim kadar fazlaydı. Ona yönelik her türlü tehdit çok fazlaydı ama ona zarar veren pislik herifin sonunda ölmesine izin verdiğimde cehennemde onu bekleyen özel bir yeri olacaktı.

Scar boğazını temizledi ve benim iyiliğim için iş moduna geri dönmek adına, açıkça istediği kadının yol açtığı kalıcı melankoliyi bir kenara bıraktı. "Tamamdır, Lino. Mia Romano az önce içeri girdi. Onunla konuşmak ve belki de onu depoya asmak istediğini biliyorum," dedi Scar huzursuz bir kıkırdamayla. Çizgiyi çektiğimiz pek bir şey yoktu ama kadınları incitmek genellikle bunlardan biriydi.

Ancak bazen acı çekmeyi gerçekten hak edenler için bu kaçınılmazdı.

Mia'nın işlediği suçlar ölmesini gerektirmiyordu ama benim lanet kulübümden çıkmasını gerektiriyordu. "Onu yukarı gönder ve sonra Enzo'nun evinden Ryker'ı ara.

Ben onun saçmalıklarıyla uğraşırken ofisime geçeyim," dedim ve kendime bir içki doldurdum.

Oturmaya zahmet etmedim, ofisimin penceresinde oyalandım ve Scar'ın Mia'ya yaklaşmasını izlemek için kulübe baktım. Scar ona havlayıp ofisimi işaret ettiğinde irkildi ve parmağını yukarı doğru takip ettiğinde gözleri büyüdü. Beni göremiyordu ama yüzündeki ifadeden izlediğimi çok iyi bildiğini tahmin edebilirdim.

Ağır bir nefes aldı ve merdivenlere doğru ilerlemeden önce başını salladı. Viskimi yudumlarken penceredeki yerimden kıpırdamadım. Kapıya adımını attığı anda topuklarının yere çarpma sesi bana haber verdi.

"Lino-" diye iç geçirdi, sesinde endişe vardı.

"Bence Bay Bellandi gayet iyi iş çıkaracaktır. Arkadaşmışız gibi davranmayalım." Onunla yüzleşmek için döndüm, içkimi masamın köşesine bıraktım ve Matteo'nun gurur duyacağını bildiğim bir bakışla ona baktım - tamamen soğuk bir yoğunluk ve herhangi bir duygudan eser yok. Normalde çok öfkelenirdim. Genelde kendimi bu ateşin içinde kaybeder ve kendimi çok fazla gösterirdim ama yüz hatlarımı eğitmek için çalışmıştım.

Öğrenmiştim ve tüm bu çabayı onun yüzüne fırlattım.

"Sadece onun için endişelendim. Onun anlamasını istedim-"

"Karımla yatacak bir tip olduğumu mu düşünüyorsunuz? Lütfen Bayan Romano, bana seks hayatımın sizi nasıl ilgilendirdiğini açıklayın? Babamı becermek sizi annem yapmaz." Suçlamayı reddetmesi için ona meydan okuyarak alay ettim.

Uzun zaman önce babamla bir ilişkisi olabileceğini, üç numaralı karısı olabileceğini düşünmüştü. Bunun yerine, Trista'yla evlenmiş ve Mia'yı düzenli yan parçalarından biri olarak tutmuştu. Bir şekilde babamın hayatındaki bu yere tahammül etmiş ama bunun için Trista'yı suçlamıştı.

Samara'dan, hiçbir zaman olma fırsatı bulamadığı eşi olduğu için prensip olarak nefret ettiğini hayal ettim.

Bir Bellandi karısı.

"Baban Trista'yı kırdı. Kaçınılmaz olarak kızlara geri döndüğünde Samara'yı aynı kaderden kurtarmayı düşündüm ve ipsiz sapsız ilişkilerinizin kolaylığı. Ona yapacaklarına hazırlıklı olmalı-"

"Benim hakkımda ya da Samara ile olan ilişkim hakkında ilk şeyi biliyormuş gibi konuşma. Ona sadık kalmaya niyetim olmasaydı onunla evlenmezdim. Onunla evlendim çünkü sevdiğim tek kadın o."

Ona yaklaşmak için masanın etrafından dolanırken gözleri büyüdü. "Ama baban onunla sadece onu korumak için evlendiğini söyledi! Bunun gerçek bir evlilik olmadığını söyledi."

Gülümsedim. Babamla geçirdiği onca yıldan ve onun yalanlarından sonra hâlâ ona güveniyor olması inanılmazdı. "Seninle oynadı. Samara'yla oynamak ve aramızı açabileceğini ummak için seni kullandı ama yapamaz. Sen yapamazsın. Yani kendini bir hiç uğruna çarmıha gerdin. Samara hâlâ benim karım. Hatta senin sayende her zamankinden daha yakınız."

Masama yaslandım, kenarına tünedim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Söylediklerimle başa çıkabilecek kadar güçlü olmasına sevindim. Eğer söylediklerin doğruysa, umarım birlikte mutlu olmayı başarırsınız. Gördüğümde inanacağım ama belki de beni şaşırtırsın." Döndü, konuşma bitmiş gibi kapıya doğru yürüdü.

Sanki evliliğime müdahale etmenin sonuçları olmayacakmış gibi. "Bunu görme fırsatın olmayacak," dedim ve vücudu ona vurmuşum gibi irkildi. "Kovuldun. Babam çenesini kapatmayı öğrenmezse başına geleceklerde seni kullanmanın başka bir yolunu bulmadan önce Chicago'yu terk etmeni şiddetle tavsiye ederim. Kulübümden çıkmanı istiyorum ve seni bir daha görürsem bu kadar hoşgörülü olmayacağım. Karım senin için yok. Ben de senin için yokum. Anladın mı?" Hırladım ve bana dönüp bakarken gözlerindeki yaşlar sahte değildi.

Yıllarını kulübe vermiş, kulübün sıfırdan kurulmasına yardım etmişti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve aceleyle kapıdan çıkıp koridorda gözden kayboldu.

İç çekerek onu takip ettim. Ama gideceğim yer ayrılmak değildi.

Enzo'nun ofisine gittim ve Scar'ın sinirli sesi Connor'ın nerede olduğuna dair haberler için iyiye işaret değildi.

Onu bulduğumuzda, beni ve ailemi peşine düşürdüğü her gün için onu kesecektim.

Umarım gerçekten acı çekecek kadar uzun süre hayatta kalmıştır.

Kırk Beş

Samara

"Hey anne," diye mırıldandım, arkasında Lino'yla mutfağa doğru yürürken eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanırken vücudum acıyla sızladı. Sadie son seansımızda kıçıma tekmeyi basmıştı ve ayak parmaklarımdaki kasların acıdığına yemin edebilirdim.

Ondan önce ayak parmaklarımın kasları olduğunu bile bilmiyordum.

"Selam güzel kız. Siz ikiniz yerleştiğinize göre Pazar akşam yemeklerinin yeniden gündeme gelmesine çok sevindim. Hafta boyunca Lino'nun yemeklerini ne kadar iple çektiğimi bilemezsin." Yanımdaki tabureye kaydı ve ben de merakla parlak renkli eteğine baktım. Kabile deseni göz alıcıydı ve bohem görünümüne çok yakışıyordu.

"İstediğin zaman gelebilirsin Hattie," diye mırıldandı Lino.

"Bunu ona söyleme." Ona kaşlarımı çattım. "Her gece burada olacak. Sana yemeklerini sevdiğini söylediğinde, gerçekten beni boş yatak odasına taşı ve beni besleyeceğin anlamına geliyorsa bana anne de demek istiyor."

Annem yanımda kahkahalarla inledi, bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni dramatik bir şekilde yanına çekti.

Sanki doğru değilmiş gibi.

"Haklı," diye onayladı Lino'ya gülümseyerek. "Haftada bire sadık kalsam iyi olur. Yeni evlileri rahatsız etmek istemem." Ön kapıdaki zil çaldı ve diğer konuğumuzun kapıya geldiğini haber verdi. Güvenlik görevlisi onu içeri almakla görevlendirilmişti, bu yüzden kısa süre sonra onun da geleceğini biliyordum. Midem gerginlikten düğümlendi, çünkü onunla son etkileşimim düşmanca olmasa da, annem de onu dürtmek için hazır bulunmamıştı ve Yavin ile Lino'nun hâlâ konuşmaya ihtiyacı vardı.

Geleceğinden hiç emin değildim.

"Bu Yavin olacak," dedi Lino kapıya doğru giderken. Ön kapıda zilin çalmasını bekledi.

"Ne oldu sana böyle?" Annem sordu ve ben de göz ucuyla ona baktım.

"Yavin, Lino ve benim bir şey olmamızı pek desteklemiyordu."

"Oh, pish posh, o çocuğu kulaklarından tutup aklını başına getireceğim. Yemin ederim, lanet olası dünyadaki tüm insanlar ve ikinizin birbiriniz için deli olduğunu göremeyen tek kişi o çocuktu. En azından ikiniz dışında." Annemin sallanan kolu neredeyse yüzüme çarpıyordu, coşkusu o kadar yoğundu ki hayatımdan endişe ettim. Aramıza biraz mesafe koymanın muhtemelen daha güvenli olacağına karar vererek tabureden kaydım.

Yavin onu kızdırırsa, silahlar patladığında kafamı kaybederdim.

İkincil hasar olmak istemedim.

Zil çaldığında, Lino kapıyı çekerek açtı. Bir kez olsun benim açmama izin vermesini diledim, ama kendini bir engel olarak sunma ihtiyacını anlıyordum. Beni ne kadar çileden çıkarsa çıkarsın, adamın kardeşime karşı bile bir hak iddia etmesi gerekiyordu.

Artık ikinci olarak bir kız kardeş ve

kızdım. Önce bir eş.

Yakında, önce bir *anne*.

Endişemi yuttum ve Yavin'in Lino'yu selamlamasını bekledim. "Hey," dedi basitçe.

"Hey," diye homurdandı Lino, onu içeri almak için kenara çekildi. Yavin önce anneme gitti, her zamanki saygısıyla yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini bana çevirdi. O oraya vardığında Lino mutfağa yerleşmiş, fırına koyduğu yemeği kontrol ediyordu.

"Abla," diye mırıldandı Yavin, annemin yanağını öper gibi benim yanağımı öptü. "İyi miyiz?"

Sorun hakkında hiç konuşmadan barışmaya çalışan tipik erkek gösterisi karşısında gözlerimi devirmiştim. "Elbette." Lino'yu arayarak bana ihanet ettiği için ona kızmak ve öfkelenmek istesem de, bunu en iyi nedenlerle yapmıştı ve her şey yolunda gitmişti.

Lino beni seviyordu. Bu bilgiyi hayatıma getiren koşulların hiçbirine kızamazdım. Çocuklar arasında hâlâ bir konuşma geçmesi gerektiğini biliyordum ama bana kalırsa, o konuşursa ben de yoluma devam edebilirdim. "Onlarla aran iyi mi anne?" diye sordu ve koltuğuma çökmeden önce iç çektim.

"Aptal olma," diye tükürdü. "Tabii ki onlarla birlikteyken iyiyim. Bunun olacağını göremeyen tek kişi sensin." Lino fırındaki tavuğu kontrol ederken homurdandı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ellerimle yapacak bir şeyler ararken sordum. "Akşam yemeğinin yenilebilir olmasını istiyorum, *vita mia*," diye alay etti. "Neden eline bir

Şarap mı? Beyaz." Başımı sallayarak şarap dolabına doğru ilerledim ve gördüğüm ilk beyaz şarabı seçtim. Lino mantarı açarken bana gülümsedi ve hangi şarabı içeceğimize hiç kafa yorup yormadığımı merak ettiğini biliyordum.

Ben olsam yapmazdım.

"Eğer evcil bir eş istiyorsan, çok yanlış bir seçim yapmışsın," diye güldüm ve eğilip onu kısaca öptüm. Yavin'in gözlerini üzerimizde hissettim ama görmezden gelmeyi seçtim. Lino kocam değilmiş gibi davranamazdım, onu daha rahat ettirmek için hâlâ sadece arkadaşmışız gibi davranamazdım. Normale dönmem ve onu rahat olmaya zorlamam gerekiyordu.

Lino'nun kollarını bana nasıl doladığını, sanki ayı ve yıldızları asmışım gibi bana nasıl baktığını tahmin etmemiştim. "Asla bir seçeneğin yoktu, Küçük Güvercin." Sesindeki yumuşaklık yüzümü kızarttı, ikimizin de birbirimiz için olduğumuzu anlayamayacak kadar küçükken bildiğimiz gerçeğine atıfta bulunduğunu biliyordum.

Koşullar bizi ayrı tuttu.

Ama koşulları siktir et. Eninde sonunda birbirimize giden yolu bulacaktık.

Yanaklarım hâlâ kızarırken Lino'dan uzaklaştım ve dolaptan şarap kadehlerini topladım. Dört kadeh doldurdum. Bir yudum almak için kadehimi kaldırdığımda, Lino boğazını temizleyerek beni şaşırttı. Kendi kadehini kaldırdı, gözleri benimkilere takılmadan önce kısa bir süre dudağını ısırdı ve bir nefes verdi. "Herkesin hayallerini kollarında tutacak kadar şanslı olması dileğiyle."

Ona baktım, gözyaşlarım gözlerimi yakarken ağlama isteğiyle boğazım düğümlendi. Yanımda annemin burnunu çekmesi neredeyse dikkatimi Lino'dan uzaklaştıracaktı, ama Lino'nun başparmağı yanağımdan aşağı süzülen gözyaşını okşayınca, istesem de başka tarafa bakamazdım. "Sen benim rüyamsın," diye fısıldadım ona. Geniş sırıtışı nefesimi kesti ve sonra Yavin'in uygun göreceğinden daha uzun süren bir öpücükle dudaklarını dudaklarımın üzerine mühürledi.

Umursamaya zahmet edemezdim. Yüzümü onlara döndüğümde annemin burnunu silerken yüzünde saf sevinçten başka bir şey göremedim. Şarabımdan bir yudum aldım ve yerde bir su birikintisi içinde erime isteğime direndim.

Yavin tereddütlü bir gülümsemeyle başını salladı ama dikkatini Lino'ya çevirdiğinde gözleri sertleşti.

Tek kelime etmedi ama ben yemek odasında masayı hazırlarken annemin sohbeti daha güvenli konulara yönlendirmesine izin verdi.

Sonunda Lino'yla konuştuğunda, böyle bir şımarıklığı bırakabileceğini umm ak zorundaydım.

Yetişkin bir adama göre, bir velet olarak hâlâ gülünç derecede yetenekliydi.

Kırk Altı

Lino

Bütün gece bunu bekledim. Hepimiz bunun geleceğini biliyorduk ve Hattie ne kadar dikkati dağıtmaya çalışırsa çalışsın, Yavin'in sabırsız göründüğünü fark etmememiz mümkün değildi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu nihayet tüm bulaşıkları mutfağa getirdikten sonra. Samara'yı temizlik yapmak zorunda bıraktığı için ondan nefret ediyordum, çünkü genellikle parmağını bile kıpırdatmasına izin vermezdim.

"Bulduk," diye mırıldandı Hattie, Yavin'le sohbet etmem için beni itekleyerek. Sakinleşmeye çalıştım, çünkü adam bir kadını sevme eğilimini hiç göstermemişti. Bir kadına kolay bir hayat vermek istemenin ne demek olduğunu anlamıyordu.

Bir gün yapacağını umuyordum.

Yoksa karısına kötü davrandığı için kıçını tekmelemek zorunda kalırdım.

"Evet," diye kabul ettim ve onu koridorun sonundaki ofisime yönlendirdim. Samara hayatıma girdiğinden beri orada hiç vakit geçirmemiş gibiydim, çünkü ona uzanıp dokunabileceğim oturma odasında çalışmayı tercih ediyordum. Odaya girdiğimde ışığı açtım, kıçımı masama yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona baktım. Bir elini koyu bakır rengi saçlarında gezdirdi ve yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Bu senin için gerçek mi? Yoksa sadece oyun mu oynuyorsun?" Sesi sanki kız kardeşiyle evlendiğim gerçeğini hâlâ kavrayamamış gibi inançsızlık doluydu. Umarım karnındaki bebeğim bunu çok hızlı bir şekilde gerçek hissettirirdi.

Ona ters ters baktım. "Benim oyun oynadığımı ne zaman gördün?"

Başını salladı ama hayal kırıklığı içinde dudaklarını büzdü. "Kendimi bildim bileli sana aşık," diye itiraf etti ve bunu fark etmiş olması beni şaşırttı. Yavin pek gözlemci biri değildi ve aklı her zaman

Matteo'ya ve bana kendini kanıtlamaya çalışırken ailesini çok fazla ihmal etti.

Bu her zaman aramızdaki tek anlaşmazlık noktası olmuştu. O her şeyden çok başarı istiyordu, ben ise onun ailesine sahip olmayı diliyordum. Bu konuyu hiç ele almadan anlaşmazlığa düşmüştük. "Hislerimiz karşılıklı, Vin," diye açıkladım. "Her zaman öyleydi."

"Baban mı?" diye sordu, çünkü Samara Gabriele Bellandi'nin nasıl bir adam olduğunu bildiğini *sanırken*, Yavin gerçekten biliyordu. Onu iş üstünde görmüştü, bir adamı soğukkanlılıkla vurduğunu, bir adamın boğazını kestiğini, istediği intikamı almak için bütün bir *aileyi* kurşuna dizdiğini görmüştü. Matteo babası öldüğünde buna bir son vermişti ama Matteo'dan önceki yıllar çok acımasızdı.

Çirki
n.
Sava
ş.

Bir daha asla kendimizi böyle düşmanlara karşı savunmak zorunda kalmamayı umuyordum ama bunun muhtemelen boş bir hayal olduğunu biliyordum. Bir Bellandi'nin hayatı hiç de huzurlu değildi. "Eğer ona dokunursam onu öldüreceğini ya da satacağını söyledi."

"Kahretsin," diye inledi Yavin, elini yüzünde gezdirerek. "Neden hiç bir şey söylemedin? Onu korumaya yardım edebilirdim."

"Ona yaklaşmak için hiçbir nedeni yoktu. Onu buraya taşıyana kadar ona dokunmadım. İkimiz de Gabriele'in poz vermeyi sevdiğini biliyoruz ama artık hiçbir gücü yok. Matteo, Ivory'ye silah çektiği anda elinde kalan azıcık gücü de elinden aldı." Kitaplığıma doğru ilerledi ve Samara'nın bana verdiği küçük bir bibloyu raftan indirdi. Kehribarla kaplı bir kelebek, ona her baktığımda ve bana verdiği Noel'i hatırladığımda nefesimi kesiyordu. Onu buna çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama benim için ne anlama geldiğini biliyordum.

Bir güvercin olmayabilirdi ama altın yaldızlı bir kafese hapsedilmiş kanatlı bir yaratıktı. Sanki bu hediye bir bildiri gibiydi, onun kanatlarını kesip onu benim yapmamın sorun olmayacağını söyleme şekliydi.

Onu tekrar yerine bıraktı ve her yerde Samara'nın parçalarının bulunduğu ofise göz gezdirdi. "Hiç görmedim," diye itiraf etti. "Onun hakkında ne hissettiğini nasıl göremedim?"

"Bunu düşünmek istemedin." Omuz silktim, çünkü bunun doğru olduğunu hep biliyordum. Chiara'yla evlenmiş olsaydı ne kadar garip hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım.

Muhtemelen onu boğardım.

"En iyi arkadaşın olsun ya da olmasın, ona zarar verirsen kıçına tekmeyi basarım. Bellandi olman umurumda değil. Ivory benim arkamı kollayacak, yani Matteo da kollayacak."

"Eğer onu incitirsem, yere yatar ve ölürüm," diye itiraf ettim. "Onu asla o şekilde incitmeyeceğim, Vin. Ben mükemmel değilim. Kavga edeceğiz ve yanlış anlamalarımız olacak. Ama onun kalbi ve bedeni benimle güvende. Sanırım bunu biliyorsun."

Kısaca başını salladı. "Güzel."

"Bu saçmalığı ait olduğu yere, geçmişe bırakmadan önce konuşmamız gereken son bir şey var," dedim ve sinirli bir şekilde başımı salladım. Yavin de iç çekerek başını salladı. Ne olacağını çok iyi biliyordu. "Eğer karımı bir daha güvenliğinden ayırırsan ve en azından bana güvende olduğunu söylemeden saatler geçmesine izin verirsen? İşimiz bitti Vin. *Tease'i* yönetemeyeceksin. Samara'ya yaklaşamayacaksın. Seni hayatımızdan çıkaracağım ve asla arkama bakmayacağım. Artık benim kardeşimsin ama hep öyleydin. Beni bir daha asla korkudan altıma edecek ve bir çukurda ölüp ölmediğini merak edecek duruma sokma."

"Anladım. Yanlış olduğunu biliyordum, o sadece-" durakladı. "Kızdığı zaman nasıl olduğunu bilirsin. Sonuna kadar kararlı ama kırılma noktasındaydı. Onu parçalanmaya hiç bu kadar yakın görmemiştim. Sana mesaj atıp benimle güvende olduğunu ama zamana ihtiyacı olduğunu söylemeliydim. Bir daha olursa bunu yapacağım." Sonra döndü ve odadan dışarı çıktı.

Bu bir lütuf değildi.

Ama bu bir kınama da değildi. Şimdilik bu kadarla yetinmek zorundaydı.

Kırk Yedi

Samara

Nereye gittiğimizi bilmek istiyordum, Lino'nun neden güzel ama gündelik bir şeyler giymemi beklediğini ve beni kapıdan dışarı sürüklediğini anlamak istiyordum. Kot pantolon bacaklarıma yapıştı ve ellerim onları tekrar tekrar ovuştururken terledi. Yanımda sessizce oturuyordu ve ondan hiçbir endişe akmasa da, yine de bana ne olduğunu anlatması için onu zorlamak istiyordum.

Bana sürpriz yapmadı. Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyordu. Hep öyleydi ve hep öyle olacaktı.

Var olan her Noel hediyesi zulasına girmenin yolunu bulan o çocuk olmuştum. Bunu yapmasaydım Noel'den önceki günlerde hiç uyuyamazdım.

Sonunda annem her yıl ne yaptığımı fark ettiğinde, hediyelerimi kendim seçmeme izin vermeye başladı. Bu herkes için daha kolaydı. Ama en son gelmeyi umduğum yer, kesinlikle en son gelmeyi umduğum yer *The Bird Lounge*'dı. Beynim bugünün Salı olduğu ve açık mikrofon gecesinin çoktan büyük bir kalabalığı çektiği gerçeğine kilitlendi. "Buradayız müzik dinlemek için?" Umutlu bir ses tonuyla sordum.

Lino beni görmezden gelerek arabadan indi ve bagaja gitti. Kapıma geldiğinde elinde gitar kutum vardı. "Haydi, Küçük Güvercin. Gel benimle şarkı söyle."

Kaçmak istesem de elini tuttum. Ona güvenmenin, beni yeniden yaşamaya başlamam gereken hayata doğru itmesine izin vermenin zamanı gelmişti.

Gerçek şu ki, sahneye çıkmaktan ne kadar korkarsam korkayım, bunu çok özlemiştim. Kalabalığın müziğin içinde kaybolmasını ve *benim* de müziğin içinde kaybolmamı özlüyordum. Bunu arzuluyordum ve buna ihtiyacım vardı.

Onsuz bir bütün değildim.

Ön kapıdan içeri adımımı attığımda, oluşan kalabalığa kendimi asla hazırlayamazdım. Çılgıncaydı ve bir sürü açık mikrofon gecesine katılmıştım. Hiç bu kadar kalabalık görmemiştim.

Rex koşarak geldi ve bir eline gitarımı, diğer eline de beni aldı. "Tanrıya şükür, gelmeyeceğini sanıyordum." Beni boş sahneye doğru çekti ve sahnenin ortasında bekleyen sandalyelerden birine oturttu.

"Neler oluyor?" Ona sordum.

"Şekerim, bütün bu insanlar şarkı söylemeni dinlemek için burada. Seni hatırladılar ve ben de bir haftadır bunun hakkında konuşuyordum. Tekrar şarkı söylemenin ve sana bunu yapamayacağını söyleyen o aptal adamı siktir etmenin zamanı geldi." Rex gitarımı kollarıma iterken Lino sahnede yanıma oturdu.

"Özür dilerim çocuklar. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok," diye anons ettim kahkahalarla gülen kalabalığa.

Lino onlara sırıtarak, "Karımın bu gece geleceğimizden haberi yoktu," dedi. "Ve onu affetmeniz gerekecek. Toplum içinde şarkı söylemeyeli uzun zaman oldu. Bunun için özür dilerim ama paslarını atmasına yardımcı olmak için kıçımı en ön sıraya koyacağım." Dönüp dramatik bir şekilde sahnenin hemen önündeki sandalyeye oturduğunda kalabalık da onunla birlikte güldü. Sanki tüm dünyaları oymuş gibi çığlık atan kadınlara güldüm. Öyle bir etkisi vardı.

Bana döndü ve yıllar önce, Connor kendime olan güvenimi yok etmeden ve sesimin dinlenmeye değer olmadığını hissettirmeden önce onun için söylediğim bir şarkının adını fısıldadı. Şarkı söylemeyi tamamen bırakmadan önce.

Seçmemi elime aldım, mor renge ve bana bakan beyaz güvercine baktım. Arka planda bir piyano çaldı ve ben nefesimi tutmaya fırsat bulamadan şarkıya başladı.

Lino gözlerimi yakaladı ve bana başını salladı. Beni pusuya düşürdüğü için ondan nefret etmek istiyordum. Onlar beni sahneye itmeden önce düşüncelerimi toparlayacak zamanım olmadığı için.

Bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyordum, bu yüzden geri adım atamazdım.

Sıra bana geldiğinde gitarın tellerini kopardım ve aynı anda şarkı söylemeye başladım. Sesim çok yumuşaktı, çok tereddütlüydü.

Ben biliyordum, kalabalık da biliyordu ama anlamam için bana zaman verdiler. Şarkıya uyuyordu ama bu kadar büyük bir kitlenin dikkatini çekmesi mümkün değildi.

Lino ön sıradan bana sırıttı ve sinirlerime rağmen beni destekleyen sessiz bir destek sundu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu, kendi halime bırakılırsam sahneye çıkmaya asla yanaşmayacağımı biliyordu.

Bu yüzden benim yerime karar vermek, sinirlerimi yatıştırmak ve sonrasında bana destek olmak için elinden geleni yaptı.

Senin için her şeyi yaparım, Küçük Güvercin.

Kelimeleri söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. Bana bakarken her şey gözlerinin içindeydi. Bana verdiği tüm o harika, düşünceli hediyelerden.

Bana sesimi geri verdi. Bu

benim favorimdi.

Sesimi buldum, ona erkeğine ihtiyaç duyan bir kadın hakkında şarkı söyledim. Gücümü buldum ve ona her zaman ihtiyacım olacağını biliyordum. Kalabalık ikimizden başka bir şey kalmayana kadar eriyip gitti.

Şarkı bittiğinde gözyaşlarımı içime çektim. Ayağa kalktım, mikrofona doğru ilerledim ve yavaş ve yumuşak bir şekilde söylemenin yeterli olmayacağını hissettim. Şarkı söylemem ve hayatımı gerçekten geri almam gerekiyordu.

İkinci şarkı en başından itibaren güçlü bir şekilde ortaya çıktı, o anda ruhumda yankılanan şarkıya başlarken gitar riffleri sesimin nasıl çıkması gerektiğini vurguluyordu.

Hayatta kalan bir kadın.

Karşılık veren bir kadın.

Ve kendisine hayır diyen şerefsizleri tekme tokat döven bir kadın.

Genelde baladlar ya da sesimi o r t a y a çıkarmamı gerektiren şarkılar söylemezdim, çünkü düzenli olarak sahneye çıktığımda bile sesime gerçekten yansıtacak kadar güvenmiyordum.

Ama siktir et.

Sahip olduğum her şeyi verdim, kalbimi ve ruhumu sözlere, şarkı sözlerine ve gitara döktüm.

Şarkı bittiğinde sahneden atladım ve kalabalık alkışlarken doğruca Lino'nun kollarına atıldım. Umurumda değildi, çünkü gerekli bir parça olmalarına rağmen onlar için şarkı söylememiştim.

Kendim için şarkı söyledim.

Tüm dövülmüşler ve yaralanmışlar için şarkı söyledim.

"Beni eve götür," diye fısıldadım ve Lino başıyla Rex'i işaret etti, o da gitarımı ve penamı alıp bana uzattı. Kollarımı Lino'nun boynuna doladım.

boynuma ve bacaklarımı beline doladı, beni arabaya kadar taşımasına izin verdim. Islık çaldıklarında ne düşündükleri umurumda değildi.

Önemli olan her şey kollarımdaydı.

***

Jasper bir önceki haftaki devamsızlıklarım için beni affetti, haber vermeden gitmemi gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu sorma zahmetine bile girmedi.

Meraklı kıçında bir şeyler olduğunun daha fazla kanıtı.

Tanıdığım ve sevdiğim Jasper işime burnunu sokmak için her türlü bahaneyi kullanırdı ve ben ona oldukça iyi bir bahane vermiştim. Ona karşı sabırlı olmaya çalıştım ama *Bird Lounge*'da kendime olan güvenimi geri kazandıktan sonra, bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin veremezdim. Geçen ayki notlarımın üzerinden geçerken bir an duraksadı.

Kaybolmuştu.

"Pekâlâ, ne oldu?" Dosyayı masasına çarpıp önündeki koltuğa oturarak sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"İş yerinden bir anda kayboldum ve kimse beni bulamadı. Düşüncesiz olduğum için bana bağırdın ve ondan sonra tek bir soru bile sormadın. Benim tanıdığım Jasper cevap almak için bana saldırırdı, Tanrı aşkına. İşe dikkatini vermiyorsun. Hiç olmadığım kadar dikkatin dağınık-" Lino'nun biz bir araya geldikten sonra ne kadar değiştiğini düşünerek kestim.

Odaklanamamaktan şikayetçiydi, ama bundan daha fazlası odaklanmak istiyorum.

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledi.

"Adı ne?" Sandalyemin kenarına kaydım ve ona öyle dikkatle baktım ki ruhunun derinliklerine inmek istedim. İlk kez, meraklı olan benmişim gibi hissediyordum. Buna bayılıyordum.

"Tanıdığın biri değil. Güven bana."

"Hmmm," diye mırıldandım. "Tamam, o zaman bana anlaşmayı ver. Aşık mısın? Bu yüzden mi dikkatin bu kadar dağınık?" Kalemini masanın üzerine vurarak

gözlerimden kaçtı. Boğazına atlamak istememe rağmen bekledim.

"Bilmiyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ama ona karşı tamamen dürüst olmadım. Oldukça büyük bir sır sakladım." Yüzünü buruşturdu ve ben de nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Connor'ın sakladığı kumar sırrından sonra, sırlar beni derinden etkilemişti. Arkadaşımın ve patronumun bir kadını böyle kandırabileceğini düşünmek istemiyordum.

Dosyamla oynadım, içindeki sayfaları düzelttim. "Ne tür bir sır?"

"Benim adım. Gerçekte kim olduğuma dair hiçbir fikri yok."

Çenem sanki yere düşmüş gibi hissettim. "Tamam. Yani senin Tanrı'dan daha zengin ve Chicago'nun En Uygun Bekarı olduğunu bilmiyor, öyle mi diyorsun?" Oturduğu yerden kalktı ve ellerini saçlarında gezdirdi.

Kahretsin, bu kötüydü.

Mükemmel saçı mahvetmişti.

"Evet, o. Ya da bilirsin, neye benzediğimi." Bu itiraf acı verici görünüyordu ve nedenini tahmin edebiliyordum. Flört havuzunda, parasının, statüsünün ya da sadece iyi bir sevişmenin peşinde olmayan bir kadın bulmaya çalışırken kendini kaybetmiş hissettiğini biliyordum.

Ama bu da ne?

"Peki senin hakkında ne biliyor? Ve bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

"Diğer her şey! Sadece ismim ya da yüzüm değil. Onunla bir arkadaşlık uygulamasında tanıştım ama rastgele bir adamın fotoğrafını yükledim." Bir irkilme daha.

"Ona söylemek zorundasın! Eğer ona söylemezsen ve o da bir şekilde bunu anlarsa, gider Jasper. Eğer bu kadını kalıcı olarak istiyorsan, ona söylemenin ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalısın."

"Bir şeyler düşüneceğim. Belki, belki de bir korkak gibi kafamı kuma gömmeye devam edeceğim," diye iç geçirdi, nadiren gösterdiği dram yüzünün her yerinde belirgindi. Siyah deri koltuğuna geri oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Bana rakamları söyle. Bu sefer dinliyorum."

Kıkırdama dürtüsüne karşı koyamayarak bir kahkaha attım. "Bir kişi dışında herkesin sayısı arttı."

"Bu seferki kim?"

"Sen, Jasper. Bu ayı berbat ettin. Kendini topla, tamam mı? İster çekip git, ister ona bir şey söyle. Sen

Sadece onun için savaşmaya değip değmeyeceğine karar vermelisin. Söylemeliyim ki, ben olsaydım? Böyle bir şeyden sonra beni geri kazanmak için çok çetin bir mücadele vermen gerekirdi."

"Ughhh," diye inledi. Burnumu ait olmadığı yere sokma görevimi yerine getirmiş gibi hissederek yerimden kalktım. Ancak bu durumda buna ihtiyaç vardı. Adam bocalıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı.

"Bu çok hoş, biliyorsun. Hiç kimsenin beklemediği bir anda onunla bu şekilde karşılaşman. Bir gün çocuklarına anlatmak için güzel bir hikâye olacak," dedim kapıya doğru yürürken.

"Kahretsin, çocuklar? Belki önce gerçek tanıtımı yapabilirim?"

"Elbette. Kendine ondan başka bir şeyi hayatında kalıcı olarak kabul etmeyeceğini söylemeye devam et. Sözlerimi unutma, Jasper. Bir gün onunla evleneceksin."

Onu arkamda ağzı açık bırakmak beni çok eğlendirdi.

Masama oturduğumda, işe geri döndüğümde kulaktan kulağa sırıtıyordum.

Güzel bir gün olacaktı. Bunu

biliyordum.

Kırk Sekiz

Samara

Hafta sonlarını resmen seviyordum. Lino'nun işe gitmek için beni bıraktığı nadir olurdu ve bazen beni de yanında getirirdi.

Ama o gün değil.

O tamamen benimdi ve bir gün boyunca sadece onunla olmak için sabırsızlanıyordum. "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Yogam boyunca mırıldandım, ayakta yan bükülme hareketiyle tavana doğru uzanırken rahatça şarkı söyledim. Lino bana gülümsedi ve mırıldanmalarımı takdir ettiğini biliyordum. Şarkılarımı.

Beni *Bird Lounge*'a götürdüğünden beri her şey o kadar kolay oldu *ki.* Sanki sonunda son şeytanlarımın da üstesinden gelmiş ve kendi tenimde mutlu ve rahat olmaya doğru ilerlemiştik.

"Bir şey yapmamıza gerek yok." Omuz silktim. "Seninle olmak hoşuma gidiyor. Burada kalabiliriz ya da Ivory ve Luna'yı görmeye gidebiliriz. Son seferinde onu öptüğünü hiç göremedim. Ivory sana Kuzen Smooshie dememiz gerektiğini söylüyor."

Kıkırdadı, çatalını tabağına bıraktı ve kahvaltısını bitirirken burnunun kenarını sıktı. "Kuzen Smooshie? O zaman Don ve Scar'ın ne olduğunu bilmekten nefret ediyorum."

"Don, Pop-Pop." Güldüm, çocukken bunun adamı çılgına çevireceğini biliyordum ama Luna söz konusu olduğunda yepyeni bir sevgi seviyesine tahammül etmeye istekli görünüyordu. "Scar, Kaptan Snuggles." Bu sözleri söylerken bile kendi kahkahalarıma engel olamadım. Yüzünde yara izi ve ruhunda yaralar olan bu iri adamın Kaptan Snuggles olduğu düşüncesi çok fazlaydı. Ivory ve Sadie ile vakit geçirirken çoğunlukla sessiz bir nöbetçi olma eğiliminde olduğu için onu pek iyi tanımıyordum. Ivory'ye rahat tavırlar sergilemediği zamanlarda

Kalbimi sızlatan bir kardeş sevgisi. Aralarındaki bağ, Yavin'le aramızdakinin on katıydı ama onları birbirine bağlayan kan bağı yoktu.

Patronunun karısına böylesine içten bir sevgiyle davrandıysa, bir gün evlendiğinde kendi karısına neler verebileceğini ancak hayal edebilirim.

"Lanet olsun," diye homurdandı Lino, kahvaltısını bitirirken tabağıyla ilgilenmek için ayağa kalktı. Memnuniyetle omletimden bir ısırık daha aldım. "Bizim azılı suçlular olduğumuzun farkındasınız, değil mi? Sizin eğlenceniz için oyuncak ayılar değiliz."

Omuz silktim. "Bana pek de sert görünmüyorsun." Son esnememden sonra minderimden inerken, kasıkları kıçıma değdiğinde kıkırdadım.

"Bundan emin misin?" Ayrılan dudaklarımdan çıkan kıkırdama saf mutluluk gibiydi ve bu mutluluk anının bitmesini hiç istemedim.

Ama Lino'nun arka cebindeki cep telefonunun çalması onu kalçalarımı sıkarak uzaklaştırdı. "Evet?" diye homurdandı telefona doğru. "Emin misin?" İçini çekti. "Yola çıkıyorum."

"Sorun yok," diye onu rahatlattım, çünkü beni terk etmekte tereddüt ediyor gibiydi. Bir şeyler olduğunu biliyordum; iş vardı.

"Connor anlaşma yaptığımız adamla şartları konuşmak için geri geldi. Gidip onu yakalayacağız." Bu insanlardan bahsederken isim vermekten kaçınması, hayatının o bölümünde neler olup bittiğine dair bana sadece belirsiz kavramlar vermesi dikkatimden kaçmadı. Kalbim ısındı, çünkü bunun çoğunlukla beni korumakla ilgili olduğunu şüphesiz biliyordum. Ne kadar az bilirsem o kadar iyiydi.

"Tamam. Sadece güvende ol. Seni kaybedemem," diye fısıldadım ve yanağına bir öpücük kondurmak için öne çıktım.

"İyi olacak mısın?" diye sordu ve sesindeki tereddüt o sıcak kalbin kabarmasına neden oldu. Ona ne kadar iyi olacağımı göstermek istedim ama zaman yoktu.

"Güzel bir gün, sanırım dışarıda biraz daha yoga yapacağım. Sadie'nin beni çalıştırmasından dolayı çok ağrım var, esneme yardımcı oluyor. Mülkten ayrılmayacağım elbette ama-"

"Sorun değil," diye homurdandı. "Emilio görevde. Çıkarken ona dışarıda olacağınızı haber veririm, böylece göz kulak olabilir."

Döndü ve giyinmek için merdivenlerden yukarı fırladı. Belli ki takım elbise giymek, birini gizli bir yere götürüp öldürmek için yakalarken kritik bir öneme sahip olacaktı. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Lino'nun eve döndüğünde giysilerindeki kanı görüp bunun eski kocama ait olduğunu bilmenin nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalıştım. Evliliğimiz ne şekilde biterse bitsin, yatağımı onunla paylaşmıştım. O ve Lino dışında kimseyle paylaşmadığım parçalarımı ona vermiştim.

Onu öldüren adamın beni daha iyi tanıyan tek kişi olması gerçekten berbat bir şekilde şiirsel görünüyordu.

Kırk Dokuz

Lino

Neredeyse bittiğine, Connor'ın neredeyse hayatımızdan çıktığına ve borcunun kadınımı bir daha asla tehdit etmeyeceğine inanamıyordum. Sonunda hayatımıza devam edebileceğimizi, gerçek bir rutine oturabileceğimizi hissediyordum.

Buluşmanın ayarlandığı terk edilmiş depoya varır varmaz yüzümde bir gülümsemeyle arabadan atladım. Matteo ve diğer çocuklar çoktan dışarı çıkmış, beni bekliyorlardı.

Ryker sırıtarak bana bir tabanca fırlattı. Sanki kendiminkini getirmemişim gibi.

İşkenceyi ve düşmanlarının kanıyla yıkanmayı tercih ettiği için onları pek kullanmazdı ama o bile böyle durumlarda işe yaradıklarını kabul etmek zorundaydı. O bir tarafa, Matteo diğer tarafa geçti ve adamlarımızın geri kalanıyla birlikte deponun kapılarını iterek açtık. Bağlantımız olan Gerald masadan kalktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi.

"O tamamen senin. Bu ödeştiğimiz anlamına geliyor, değil mi?" Kurnaz piç yan kapıya doğru ilerlerken Matteo'ya sordu. Connor bana bakmak için hiç dönmedi, takım elbiseli vücudu ve sarı saçları içimdeki tüm öfkeyi tetikliyordu.

"Bu bir tür şaka mı?" Piçi sandalyesinde döndürmek için bir adım öne çıkarak sordum. Kahverengi gözler korku dolu ve titreyerek bana bakıyordu. Kahverengi gözler ve tahmin etmem gerekirse yaklaşık beş yaş fazla genç.

"Ne demek istiyorsun?" Gerald'ın kaşlarının çatılması hayal kırıklığı içinde başımı öne eğmeme neden oldu.

"Bu Connor Walsh değil, seni pislik. Nerede o?" Ryker tefeciye hırladı.

Gerald cevap verdiğinde Matteo'nun iri gözleriyle karşılaştım. "Benimle anlaşma yapan adam bu. Eğer bu Connor Walsh değilse, kim o zaman?"

"Siktir!" Ryker homurdandı, ben kapıya doğru giderken yanıma geldi.

"Samara," dedim ve o da başını salladı. Birinin ölmesini istediğim bir adam gibi davranmasının tek bir nedeni olabilirdi. Dışarı fırladığımda korku ve öfke aynı ölçüde içimi doldurdu.

Lanet olası bir şaşırtmacaya kanacak kadar aptaldık ve karımı onu koruyacak tek bir muhafızla bırakmıştık.

Cebimden telefonumu çıkardım ve içeri girmesini söylemek için numarasını çevirdim.

Panik odasına gitmek için.

Ama çaldı, çaldı ve çaldı.

O iyiydi; sadece telefonunu evde unutmuştu.

Aynı sözleri kendime kaç kez söylediysem de, Ryker arabayı çalıştırdığında ve hızla uzaklaştığımızda yüzüm buruştuysa da, onlara inanmadım. Bir saniye bile.

"İyi olacak," dedi Ryker ama o bile buna inanmıyordu. "O güçlüdür." En azından ikincisi doğruydu.

Ama lanet olsun. Eğer ona bir şey olursa, dünyayı yerle bir ederim.

Elli

Samara

Çimenler egzersiz taytımın taytını deliyor gibiydi. Hâlâ sahip olduğum tek tayt onlardı ve Lino Connor'la ilgilendikten sonra Sadie'yle haftalık seanslara devam edebilmem için daha fazla yatırım yapmam gerekiyordu. İlk iki seanstan sonra tüm vücudum ağrımış olsa da, şimdi kendimi bir sonrakini iple çekerken buluyordum. Sıkı çalışmayı takip eden bağımlılık yaratan enerji patlamasını. Vücudumun sertleşerek bana benzeyen daha sağlam bir kütleye dönüşmesini seviyordum ve Sadie'nin bana öğrettiği bir hareketi yapmayı başardığımda spor salonundaki erkeklerin verdiği tepkiyi seviyordum.

Sonunda, bana kick boks öğretmesine izin vermeyi umuyordum. Spor salonu çoğunlukla erkek boksörlerle doluydu ama Sadie tüm vücudu çalıştırdığı için kadın müşterilerinin kick boks yapmasını şiddetle savunuyordu. Lino gittikten sonra kendimi kapıdan dışarı attım. Dikkatimin dağılmasına, beni korumak için kendini tehlikeye atabileceği gerçeğini düşünmemeye ihtiyacım vardı.

Benim yüzümden yakalansaydı kendimi asla affetmezdim.

Eğer benim yüzümden ölseydi, ben de onunla birlikte ölürdüm.

Aşağı doğru köpek pozisyonuna atlayarak, omurgamda hissettiğim esnemenin tadını çıkardım ve kendimi durgun hissedene kadar daha da zorladım. Yoga beni her zaman rahatlatırdı ve bundan keyif alırdım ama Sadie'yle egzersiz yapmanın ve bununla birlikte gelen enerjinin tadını çıkarmanın hissettirdiğinden tamamen farklı bir tür neşeydi.

Arazinin tamamı çitle çevrili olduğu için arka bahçeye gitmeye zahmet etmemiştim. Kullanmaya fırsat bulamadığımız havuz bahçenin büyük bir kısmını kaplıyordu ve daha Mart ayında olduğumuz için gereksiz görünüyordu. Ön tarafta güneşin tüm gücüyle üzerime vurduğu bir yer bulmuş, nadir görülen altmış derecelik günün tadını çıkarıyordum. Kapının açılışını engelsiz bir şekilde görebiliyordum ve izlemek için yerimden kalktım.

Lino'nun dönmesi için çok erken görünüyordu, bu yüzden bana eşlik etmesi için Ivory'yi ya da başka birini gönderip göndermediğini merak ettim. Bunun ne kadar düşünceli bir davranış olacağını düşünerek gülümsedim, ama tanımadığım arabayı görünce gülümsemem kayboldu. Scar'ın Ivory'yi getirdiğinde kullandığı SUV değildi ve Chiara'yla alışverişe gittiğim şehir arabası da değildi.

İyi kullanılmış bir Ford kapılardan içeri girdi ve garaj yolunun başında durduğunda kapılar arabanın arkasından kapandı. Emilio kapıları açtığı kulübeden çıkıp kollarını göğsünde kavuşturarak Ford'un şoför kapısının açılmasını izlemeye başladığında endişeden tüylerim diken diken oldu.

Takım elbiseli bir bacak yavaşça dışarı çıktı. Sonra bir diğeri.

Connor'ın sarışın kafası koltuktan çıkıp tam boyuna geldiğinde, kalbimi yutmuş gibi hissettim. Gözlerim, aramızdaki mesafeyi yumuşak ve istikrarlı bir adımla kapatmaya başlayan Emilio'ya gitti. Konuşma mesafesinde durdu ama bana dokunmak için asla bir hamle yapmadı. "Gabriele selamlarını yolladı."

Ona bakarken kalbim göğsümde titredi, ihanet duygusu midemi bulandırdı. Lino beni koruması için ona güvenmişti. *Ben* de ona güvenmiştim.

Connor bana doğru ilerledi, yüzü onu son gördüğümdeki gibi gürlüyordu, bir şekilde sorunlarının çözümü olduğuma takılmıştı. Kendi yarattığı sorunlar, evliliğimizde bizi kısır bir sarmala sürükleyen sorunlar, ta ki onun hayal kırıklıklarının yükünü ben çekene kadar.

Döndüm ve eve doğru kaçmaya başladım. Eğer içeri girebilirsem, belki Emilio'da anahtar yoktur diye umut etmek zorundaydım. Olsa bile bodrumdaki panik odasına girebilirdim. Lino beni eve ilk getirdiğinde bundan hiç söz etmemişti ama ben orada olduğunu hiç unutmamıştım. Kilitleri nasıl açacağımı ve kendimi nasıl kapatacağımı hiç unutmadım.

Bu kadar önemli bir şeyi asla unutmam.

Connor peşimden koşarak onu takip etti. Kısa bacaklarıma lanet ettim, aramızdaki mesafeyi çok hızlı açtığında onları daha sert ittim. Kolumu kavrayışı neredeyse kolumu yerinden koparacakmış gibi hissettirdi ama yine de zorladım. "Arabaya bin, Mara." Dizine tekme attım, Sadie'nin bana öğrettiği gibi kolunu savurdum ve onu dizlerinin üzerine çöktürdüm.

Sonra koştum. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Kollarım ve bacaklarım umutsuzca pompalandı. Yan tarafıma çarpan ağırlık beni yere serdi ve Emilio üstüme çıktı. Bacakları kalçalarımı kavradı, elleri bileklerimi başımın yanından kavrayarak

beni iğneledi. Nefesim titreyerek kesildi ve onu bıraktığım yerde inleyen Connor'ı duymamaya çalıştım. Sanki kolunu kırmışım gibi davranıyor, muhtemelen o lanet şeyi yerinden bile oynatmamışken acı içinde inliyordu.

"Lino seni yavaş yavaş öldürecek, biliyorsun," diye tısladım, kelimeleri dikkat dağıtmak için kullanıyordum. "Ve Matteo izleyecek."

"Asla öğrenemeyecekler. Düzenlediğimiz küçük gösteriden döndüklerinde sen çoktan gitmiş olacaksın ve ben de rahatlıkla bilincimi kaybetmiş olacağım-" Kollarımı kalçalarıma doğru indirip kalçalarımı tek bir hareketle yukarı kaldırdığımda sözleri bir haykırışa dönüştü.

Bunu ilk birkaç kez yaptığımda başımı okşayıp karnımı ovuyormuşum gibi hissetmiştim ama sayamayacağım kadar çok pratik yaptıktan sonra ikinci bir doğa gibi gelmişti. Kalçalarımın gücü, ellerinin ani destek kaybıyla birleşince dengesini bozdu ve yüzünü yere çarpmak için öne doğru itildi.

Ama hala üstümdeydi.

Hâlâ beni sıkıştırıyordu ve son anda başımı çevirmeseydim burnumu da beraberinde götürecekti. Beline yapıştım, serbest bıraktığım bacaklarını onunkilere doladım, böylece onu sırt üstü çevirip dirseğimi zaten parçalanmış suratına saplayabilecektim.

Eğer kaçarsam, *hayatta* kalırsam,
Sadie'yi öpecektim. Hayatımı ona borçlu
olurdum.

"Siktiğimin orospusu!" Emilio kükredi, ayağıma doğru tökezlerken bileğimi yakaladı. Yere düştüm, yüzümün yere çarpmasını zar zor engelledim.

Yanımdaki ayakkabı gövdemde o kadar şiddetli bir acıya yol açtı ki nefes alamadım.

İkinci tekme geldiğinde acıdan başka bir şey yoktu, gürültülü bir çatırtı avluda yankılandı. Connor bana dudak büktü, saçlarımdan yakaladı ve ben acı içinde hırlayıp çığlık atarken beni ayağa kaldırdı.

"Bırak!" Homurdandım ve kendimi zorlayarak ayağına bastım. Başımı tekrar burnuna doğru ittim, ıslak bir şey saçlarımı kaplarken başımda patlayan acıyla irkildim. Bir an için bunun benim kanım olabileceğini düşündüm. Bir şekilde kafamı yarmayı başarmıştım ama Emilio ayağa kalkıp beni ayağımdan kaldırıp arabaya götürmek için ellerini belime doladığında Connor'ın yüzüne iyice bakabildim.

İnlerken kırılan burnundan yüzüne kan fışkırıyordu.

Lino eve üzerinde kanla gelirse nasıl tepki vereceğime dair cevabımı almıştım.

Ben olsam kutlardım.

"Hayır!" Çığlık attım. "*Hayır!"* Tekmeledim ve savaşmaya çalıştım ama Connor sonunda kendine geldi ve ayaklarımı yakaladı. Biri gövdemi tutarken diğeri ayaklarımı kontrol ediyordu, yapabileceğim çok az şey vardı. Pozisyon kaburgalarımın çığlık atmasına ve acıdan nefes alamamama neden olduğu için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Umarım sana acı çektirir," diye tısladım.

Connor'ın gözleri büyüdü ve sonra bana karanlık, alaycı bir kahkaha attı. "Ne zaman bu kadar kana susadın?"

Bir cevap vermek üzereydim, sadece *onun* kanına susamış olduğuma dair bir şeyler tükürmeye hazırdım.

Ve Emilio'nun. Ve Gabriele'nin.

Ama boğuk bir gümbürtü duyuldu ve Connor yere yığıldı. Ayaklarım da onunla birlikte gitti ve çarpmanın etkisiyle vücudum sarsıldı.

Gövdem birkaç saniye sonra yere çarptı ve ağlamak istedim. Çığlık atmak istedim. Ama hiçbir şey yoktu. Ciğerlerimde hava yoktu, sadece kaburgalarımdaki acı vardı.

Arkamdan Emilio umutsuzca "siktir" diye fısıldadı. Koşmak için dönmesini izledim, rahatlamış bir şekilde gökyüzüne bakıyordum. Nihayet hareket edebileceğimi hissettiğimde başımı kaldırdım ve Connor'ın cesedini önümde yerde yatarken buldum. Alnında bir delik vardı.

Bir giriş yarası.

Bir başka boğuk gümbürtü ve Emilio'nun acı içinde bağırma sesi duyuldu.

Yanımdan koşarak geçen adamların sesi dikkatimi

çekti. "Çekin ellerinizi üzerimden!" Emilio bağırdı.

"Bir kez olsun sana dokunanın Lino değil de ben olmasını ummalısın," dedi tanımadığım bir adam. Sesi pürüzlüydü, sanki sık sık konuşmuyormuş ve sesini kullanmaya alışmak zorundaymış gibiydi.

Lino'nun yüzü görüş alanımı doldurdu ve sersemlemiş halimle bile sanırım ona gülümsedim.

"Tanrıya şükür," diye tısladı ve beni kollarının arasına aldı. Karşı koymadım, içimi yakan acıya tepki bile vermedim. Tek istediğim onun kollarında olmaktı.

Güvende olmak için.

"Her şey bitti, Küçük Güvercin. Connor öldü."

"Baban," diye nefes nefese kaldım.

Lino durdu, arabaya yaslanarak beni kucağına çekebildi. "Peki ya babam?"

"Emilio onu babanın gönderdiğini söyledi," diye fısıldadım, sonunda bir elimi kaldırıp kaburgalarıma dokundum. Lino beni üzerinden kaldırmak için hiçbir hamle yapmadı ama eli uzun kollu gömleğime gitti ve kaldırdı. Bakmaya zahmet etmedim ama acısından anladım ki bir iz kalmış olmalıydı. Zamanla oldukça güzel bir çizme izine dönüşeceğini hayal ettim.

Lino küfrederek "Ryker!" diye seslendi.

"Evet?" O kaba ses sordu ve sonra konuşmacı yanımıza geldi. Lino ve Matteo'dan kısaydı, ama tahmin etmem gerekirse sadece birkaç santim kısaydı ve boyunun kısalığını kaslarıyla telafi ediyordu. Gözleri canlı bir maviydi, kaburgalarımın acıdığı yerde daralırken dikkat çekiciydi. Kare çene çizgisi taştan kesilmiş gibi vahşiydi ve burnunun köprüsünde bir yara izi vardı ve tüm bunlar alaycı bir şekilde kıvrılan dolgun, neredeyse kadınsı yastık dudaklarıyla çelişiyor gibiydi.

Korkunçtu ama yüzüme bakmak için döndüğünde o yoğun mavi gözlerinde yumuşak bir şey vardı. "Bana Doktor'u bulun," dedi Lino. "Babamı bul ve onu depoya kilitle. Bunu yapmak istiyorum; beni duyuyor musun?"

"Lino," diye inledim.

"Anladım," diye çıkıştı Ryker ve bir telefon görüşmesi yaparken kaba sesi duyuldu.

"Sadece bir şey daha yapmam gerekiyor, sonra Doktor gelmeden seni temizleyebiliriz," diye mırıldandı Lino, ağırlığımı değiştirerek beni kollarının arasına aldı. Eli nereye gitse kırmızı bir iz bırakıyor gibiydi ve tısladı.

"Benim değil," diye mırıldandım, yanından geçerken Connor'ın bedenine baktım. Güzel suratını tekmelemek istedim, çünkü kurşun deliği bana yaşattıkları için yeterli bir hasar değildi.

"Biraz hasar verdin Samara," diye sırıttı Matteo yanımdan geçerken. "Ivory ve Sadie gurur duyacak." Bu saçmalığa gülmek istedim ama buna cesaret edemedim. Acı beni ikiye bölerken olmazdı.

Enzo ve Georgio'nun Emilio'nun başında durduğu yere geldiğimizde, onun omzunu nasıl tuttuğunu ve oturduğu yerde nasıl sallandığını fark ettim. Lino beni onun önünde ayağa kaldırırken bana attığı ters bakış kalbimin yeniden sıkışmasına neden oldu.

Benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Neden?" Fısıldadım ve alt dudağım titredi. Onunla aramda Ivory ve Scar'ınki gibi bir bağ olmasa da, böyle bir şey yapmasını asla beklemezdim.

"Bellandi adına leke sürüyorsun," diye tısladı dişlerinin arasından. Gözleri omzumun üzerinden Matteo'nun yanıma geldiği yere kaydı ve Emilio'ya attığı bakıştaki sertlikten irkildim. "Bir Bellandi'nin aile dışından biriyle evlenmesi yeterince kötüydü, ama Lino'nun bir Yahudi'yle çocuk yapması düşünülemez bile. Hamile kalmadan önce senden kurtulmamız gerekiyordu."

Lino'nun erkeklerin yuva kurmasının beklendiği yaşta olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm, ama çocuk sahibi olmamızla ilgili tüm sorular ve zorlamalar, her biri beklememizi sağlamak için bir aldatmacaydı. Bunun acil bir mesele olup olmadığı konusunda bilgi edinmenin bir yolu. "Bunu babam mı teşvik etti?" Lino ceketinin içinden silahını çıkararak sordu.

Emilio alay etti. "Bu onun fikriydi. Sizden çok önce Connor'ı buldu ve biz sizden kurtulana kadar onu evinde barındırdı. Alıcıyı da o ayarladı, çünkü ikinci karısının kaltağıyla bağlantısı vardı."

Lino homurdandı ve silahını Emilio'nun alnına dayamak için kolunu kaldırdı.

Emilio ona ters ters baktı, hayatı için yalvarma zahmetine girmedi.

"Seni yavaşça öldürmek isterdim," diye hırladı ama bana baktı. "Ama sanırım bunu babam için saklayacağım. Önemsiz bir köle gibi yaşadın ve şimdi sen de öyle öleceksin." Beklediğim gibi bir patlama ya da patlama sesi yoktu. Sadece kurşunun gümbürtüsü ve yan tarafına düşerken gözlerinin cansızlaşması vardı.

İrkilmedim. Connor'a kadar hiç vurulmuş bir adam görmemiştim. Ama beni başka birine satabilecek biri erkek değildi. Onlar uyutulması gereken kuduz köpeklerdi ve tek hissettiğim bunu yapanın kocam olmasından duyduğum gururdu.

"Onu temizlemeye gidiyorum. Doktor yolda," diye mırıldandı Lino, beni tekrar kollarına alarak.

"Güzel. Burayı temizleyeceğiz," diye karşılık verdi Matteo. O bunları söylerken garaj yoluna bir kapalı kasa kamyon girdi. O kamyona kaç ceset attıklarını bilmek ya da düşünmek istemiyordum, bu yüzden yüzümü Lino'nun boynuna gömdüm ve beni içeri götürmesine izin verdim.

❇❇❇

Sıcak su gençleştirici bir his veriyordu. Sanki duşa başka bir insan olarak girmiş ve başka bir insan olarak çıkmıştım.

"Seni neredeyse kaybediyordum," diye mırıldandı Lino saçlarımı havluyla kuruturken.

"Tefecinin Connor'la birlikte olduğunu sanıyordum. Ne oldu?" diye sordum. diye sordum ve Lino iç çekerek başıma bir tişört geçirdi ve uyku şortu giymeme yardım etti.

"Yem. Connor değildi, ama lanet köpekbalığı farkı anlayamayacak kadar aptaldı. Yem olduğunu fark eder etmez geri döndük, çünkü Connor'ın dikkatimi dağıtmak isteyeceği aklıma gelen ilk şey sendin. Çok üzgünüm, Küçük Güvercin." Beni kaldırıp yatağımıza yatırırken alnı alnıma dokundu. "Her şeyi berbat ettim."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Zamanında geri döndün ve Emilio'nun sana böyle ihanet edeceğini bilemezdin."

"Seni koruyacağıma söz vermiştim. Bunu başaramadım," diye homurdandı ve benden uzaklaştı. Omuzlarının çöküşünden kendinden nefret ettiğini, suçladığını ve bunun onu nasıl yıprattığını görebiliyordum.

"Kendimi korumama yardım ettin. Eğer beni Sadie'yle gitmeye teşvik etmeseydin-" Yeterince uzun süre oyalamayı başaramamış olsaydım şimdi nerede olabileceğim gerçeğini düşünerek *sözümü* kestim. "Onlarla ne kadar süre savaştığımı bile bilmiyorum ama sanki sonsuza kadar savaşmışım gibi geldi."

"Bunu sana Sadie öğretti, ben değil."

"Ve sen onları vurdun," diye mırıldandım. Benim için iki adam öldürmüştü, soğukkanlılıkla öldürmüş ve gözünü bile kırpmamıştı. "Benim için bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Kıkırdadı ve tekrar benim alanıma girdi. "Bu endişelenmen gereken bir ağırlık değil, *vita mia.* Bu benim ilk öldürüşüm değildi ve eminim ki son da olmayacak." O karanlık gözlere baktım, çocukken bu kadar istismardan nasıl kurtulabildiğini, sertleşmiş bir katile nasıl dönüştüğünü ve hala bensiz yaşayamazmış gibi bana nasıl bakabildiğini merak ediyordum. Bu doğal görünmüyordu. Sanki bir adamın genel olarak duyguları körelmiş olması gerekirken, benim için bu kadar çok şey *hissetmesi* mümkün olamazmış gibi.

Çocukken iyi yolda olduğunu biliyordum, ama bir şekilde, aramızdaki bu bağ her neyse, onun o küçük parçasını kurtarmıştı. Onu korumuştu.

Ben. "Babanla ne yapacaksın?" Doktor geldiğinde ona kocaman gözlerle bakarak sordum.

"Bu konuda endişelenmeyin. O adama yaptıklarım yüzünden uykularımın kaçmayacağını söylediğimde bana güvenin."

Başımı salladım ve doktor kaburgalarımı dürtüp delerken yerime yerleştim. Lino elimi tuttu ve her acı belirtisi gösterdiğimde benimle birlikte yüzünü buruşturdu.

Acımasız olabilirdi. Ama

o *benim zalimimdi*.

Ve o anda onu dünyaya değişmeyeceğimi biliyordum.

Elli Bir

Lino

Depo her zamankinden daha uğursuz görünüyordu. Orada çok fazla zaman geçirmiyordum ve hiçbir zaman ıslak işlerin kritik bir parçası olmamıştım. Yasal işleri benim yürüttüğümü düşünürsek, ellerimi mümkün olduğunca temiz tutmaya çalıştık. Ancak her zaman kontrol edemediğimiz durumlar olurdu. Kişisel kan davaları. Günlerimi saçmalıklarla dolduran politikacılara ve iş adamlarına karşı bir güç gösterisi yapmak için dahil olmam gereken anlar.

Ama oraya baba katili olduğumu bilerek gitmek benim için yeni bir şeydi. Biraz sempati ya da suçluluk duygusu uyandırmaya çalıştım ama Samara'ya yaptıklarının bilgisi, araya sızmaya çalışabilecek her türlü suçluluk duygusundan daha ağır basıyordu. Bana ömür boyu kötü davranılmasına tahammül edebilirdim ama karımın onun marifeti yüzünden zarar görmesine tahammül edemezdim.

Onu satmaya çalıştığını.

Kapıyı çekip açtım, dondurucuya yöneldim ve o kapıyı da açtım. Kapıyı arkamdan kapatmaya zahmet etmedim, çünkü babam asla yardım için bağıracak kadar onursuz olmazdı. Bunun ne kadar beyhude olacağını herkesten daha iyi biliyordu.

Ryker ayağa kalktı, aletlerini tuttuğu masaya yaslandı ve sanki dalmak için sabırsızlanıyormuş gibi onlarla oynadı. Ona izin verirdim. Babama işkence edemezdim. Acı çekmesi anlamına gelse bile benim bir canavar gibi davrandığımı görmek hoşuna giderdi.

Çünkü bu, sonunda tıpkı onun gibi olduğum, onun beni şekillendirdiği her şey olduğum anlamına gelecekti. *Onun* beni yaptığı her şey olduğumu bilerek ölmesini istedim. Öldürebilirdim ama bundan babam gibi zevk almazdım.

"Dünya üzerinde bir leke gibisin ve kadınlarımızın güvende olabilmesi için ortadan kaldırılman gerekiyor." Ryker'ın sesi tüm öfkesini taşıyordu ve bunun büyük ölçüde Calla'yı sahiplenmeye çok yakın olmasından kaynaklandığını hayal etmek zorundaydım. Kendi kendine koyduğu süre yakında dolacaktı.

Ryker'ın onun için hayal edebileceğinden çok daha iyi olacağını bilmeseydim, başına gelen şok için ona acıyabilirdim.

"Senin bir kadının yok," diye güldü babam ve o yaşında bile gömleksiz vücudu zayıftı.

Ryker eğildi ve babama canavarın yüzeyinde ne kadar yakından oynadığını gösteren o korkunç sırıtışını verdi. Açıkçası bir yüzeyi *olup* olmadığından emin değildim. "Yapmak üzereyim."

Gabriele sonunda dikkatini bana çevirdi. "Eee?"

"Planın neydi? Karımla ne yapacaktın?" Tısladım, öfke bedenimi kilitledi. Sıradan d a v r a n m a k istiyordum, sevdiğim tek şeyi elimden almaya çalıştığını bilmenin beni nasıl yaktığını asla görmediğinden emin olmak istiyordum.

"Walsh'un paraya, benim de onun gitmesine ihtiyacım vardı. Murphy bir parça kız için Matteo'yla karşı karşıya gelmek istemedi, ben de Meksika'da özel bir alıcı buldum. Kızıl saçlılara karşı zaafı var ve orada çok nadir bulunuyorlar." Sanki sözlerinin doğruluğunu görmemi sağlayabilecekmiş gibi bana baktı. Görmeme gerek yoktu, çünkü doğru olduklarını hissedebiliyordum ve Emilio'nun onu vurmadan önce bana söylediklerini tekrarlıyorlardı.

Karımı başka bir adama satmaya niyetlenmişti.

"Eğer tekrar düşünmek istersen çok para eder-" Ryker'ın yumruğu yüzüne öyle sert bir şekilde çarptı ki Gabriele kanlı bir dişini tükürdü.

"Annemi sever miydin?" diye sordum ve masanın üzerindeki aletlerle oynayarak iyi bir gösteri yaptım. Ryker'ın gözleri heyecanla parladı, kafayı yemiş herif sinirini Gabriele'den çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. Adamın kadınları ve çocukları avlayan insanlardan daha fazla nefret ettiği *hiçbir* şey, ama *hiçbir şey* yoktu. Bunun çocukluğuna dayandığından şüpheleniyordum ama kimse bunu bilemezdi.

Muhtemelen Scar'la aralarında söze dökülmeyen bir bağ olmasının, hiç konuşmuyor gibi görünseler de birbirlerinin arkasını kollamalarının bir nedeni vardı.

"Elbette onu sevdim. Neden tüm hayatını sana aşkın seni zayıflattığını söyleyerek geçirdiğimi sanıyorsun?" Gabriele tükürdü.

"Peki biri onu satmaya çalışsaydı ne yapardın?" Sözlerim sert bir hırıltıyla çıkmıştı, çünkü biri onu satmaya kalksa ne yapacağımı biliyordum. Genç olmama rağmen onları yavaşça öldürmeye çalışırdım, babam beni elime silah ya da bıçak aldığım andan itibaren bu şekilde eğitmişti.

Çocuklarımın çocuk olmalarına izin verileceğine, anne ve babalarının şefkatini bileceklerine yemin ettim. Bir gün benim ve Matteo'nun izinden gidecek olsalar bile, sahip olmaları gereken en büyük endişe bir futbol maçını kaybetmekken bunu onlara zorla kabul ettirmem mümkün değildi.

"Ona acı çektirirdim," diye hırladı Gabriele. Bunun beni o sınıra, beni dönüştürmeye çalıştığı o korkunç şeye itmek için olduğunu biliyordum.

"Pekâlâ, başına gelecekleri biliyorsun," diye hırladım ama geri çekilip sırtımı duvara yasladım. Ona ne kadar eziyet etmek istesem de, her zaman olmamı istediği şeye dönüşmekle ilgilenmiyordum. İşkenceden zevk alan, onunla büyüyen biri.

Ama acı çekmesi gerekiyordu ve ben bunu izlemekten zevk alırdım.

Ryker'a başımı salladım ve adam kapıya doğru gitti. Sessizce bekledik ve babamın ne olacağını bildiğini biliyordum. Ryker geri döndüğünde, damgayı elinde tutarak Gabriele'e doğru yürüdü. Damga göğsünün etine değdiği anda dişlerini sıktı. Yanan eti odayı pis bir kokuyla doldurdu, Gabriele çığlık atmayı reddederken cızırdama sesi normalde sessiz olan alanda yankılanıyor gibiydi. Damga göğsünden çekildiğinde, Hain kelimesi bana baktı.

Ryker alet üstüne alet kullanırken yüzümü soğukkanlı tutarak izledim. Babamın sahip olduğu her şeyi aldı: kanını, tırnaklarını, dilini ve sonunda tüm parmaklarını. Çalışma şekli sistematikti, sanki bundan zevk almıyormuş gibiydi ama ben daha iyi biliyordum. Ryker'ın zalim mavi gözleri babam acı içinde her homurdandığında keyifle parlıyordu ve sonunda Ryker fileto bıçağını kaptığında bağırdığında arkadaşımın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hiçbir erkek bir kadını satmaz, bu yüzden artık bir kadın olmamanızın uygun olacağını düşünüyorum. Adamım," diye sırıttı Ryker. İç çamaşırını kestikten sonra babama bakmak zorunda kaldığı için, babam debelenirken onu doğru pozisyonda tutmak için eldivenli eliyle uzanmak zorunda kaldığı için ona acıdım.

Ryker bıçağı etine saplarken attığı çığlığın sesi odada yankılandı. Her şeyi aldı ve sadece babam

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve kanlar içinde sandalyeye yığılmıştı. Silahımı kaldırdım ve ona ölüm merhametini gösterdim.

Bunu teyit ettikten sonra döndüm ve depodan çıktım. Çünkü karım bekliyordu.

***

Eve geldiğimde üzerimde hiç kan yoktu. Başka bir adamı öldürdüğümü gösterecek hiçbir şey yoktu.

Bir günde üç tane benim için bir rekor değildi ama Samara'yı belirsiz hissettireceğini biliyordum.

Bu yüzden kan olmadığı için minnettardım. En azından cesedi görmek ya da yaptığım şeyi hatırlamak zorunda kalmayacaktı. Yatağında sırtüstü yatıyordu, uyanıktı ve içeri girdiğimde bana bakıyordu. Yan yatarak uyuyamayacağını biliyordum ve şimdilik boş bir odada mı uyusam diye düşündüm. Uyurken onu hep kendime çekerdim ve onu incitmek istemedim.

"Seni incitmemek için misafir odasında uyuyacağım," dedim ona, kendimi kederli hissederek. Onu neredeyse kaybettikten sonra, benim için önemli olan her şeyi neredeyse kaybettikten sonra, tek yapmak istediğim karımla yatağa kıvrılmak ve ona sarılmaktı. Onunla sevişmek istiyordum ama gözlerinin parıltısından bunun olamayacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

"Sensiz uyuyamam," diye mırıldandı ve ben de aklımın erdiğinin aksine kıyafetlerimi çıkardım. Yanımdaki yataktaki ağırlığı içimdeki bir şeyi yatıştırdı, onu kaybetmek üzere olduğum için yırtık pırtık ve parçalanmış hisseden parçamı.

Yaşıyordu.

O benimleydi.

Sonunda önemli olan tek şey buydu.

"Sen-"

"Evet," diye homurdandım. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. Ne gerekiyorsa. Güvende ve ait olduğun yerde, yani benim yanımda olman için istediğim kadar adam öldürür, dünyayı yerle bir ederim." Yüzünü omzuma yasladı ve iki yetişkin adamla dövüşüp sadece kırık bir kaburgayla kurtulmasının gerektirdiği güce, ne kadar zor olduğuna hayran kaldım.

O kadar küçüktü ki, benim küçücük karım.

Ve dövüştüğü adamlar ondan çok daha iriydi. Emilio eğitimliydi. "Bence Sadie vaftiz annesi olmalı," diye fısıldadım.

"Hmmm?" Uykulu mırıltısı içimdeki son ürpertiyi de yok etti ve kıkırdadım, başımı onunkinin tepesine değecek ve bakır saçları yüzümü gıdıklayacak şekilde aşağı eğdim.

"İlk bebeğimizin. Sadie vaftiz annesi olmalı," diye fısıldadım.

Burnunu çekti ve kalbim bir kez daha kırıldı. "Ben de öyle düşünüyorum," diye karşılık verdi. Karar verilmişti, bu kadar basitti. Samara'ya kendini savunmayı öğreten ve ona hayatta kalması için gereken becerileri kazandıran kadın, yaşadığımız günün ışığında düşünebileceğim tek kişiydi. "İyi geceler, Aygırım."

"İyi geceler Küçük Güvercin," diye kıkırdadım saçlarına doğru ve dünya yanımdayken uykuya daldım.

Sonsöz

Samara

İki ay sonra

Ön kapıdan içeri girdiğimde Lino'nun mutfakta yaptığı sihrin kokusunu aldım. Son zamanlarda hep mutfaktaymış gibi görünüyordu.

Henüz hamile olduğumu bilmese bile, bunun yuva kurmanın erkek versiyonu olup olmadığını merak ettim. Acaba o da benim gibi içimde büyüyen hayatı hissediyor muydu? Benimle ne kadar uyumlu olduğunu bildiğimden, bu olası görünüyordu.

Midemi tehdit eden bulantıyı bastırdım, pişen pastırmanın kokusu midemi ekşitti. Belli etmek istemedim, sürprizi erkenden ele vermek istemedim. Çantamdaki küçük kutuyu hemen ona fırlatma isteği uyandırdı ve heyecan mide bulantısını kovmama yardımcı oldu. Şimdiye kadar şanslıydım ama bunun sona erdiğini hissediyordum. Sanki birkaç gün içinde şimdiye kadarki en kötü sabah bulantısına uyanacaktım.

"İş nasıldı?" Lino eğilip bana bir merhaba öpücüğü verecek kadar sobadan uzaklaşarak sordu.

"İyiydi. Alışılmadık bir şey değildi." Gerçek şu ki, işimi sevmeyi bırakmıştım. Nefret etmiyordum ya da yaptığım işten nefret etmiyordum ama gün içinde bir bebeği geride bırakıp oraya gitmeyi hayal bile edemiyordum.

Yaptığım hiçbir şey önemli gelmedi. Zengin adamların daha da zenginleşmesine yardım ettim. Jasper'ın müşterilerine mümkün olduğunca çok para kazandırmasına yardım ettim.

Hiçbir zaman ilk tercihim olmamıştı. Ya da ikinci tercihim. Hatta üçüncü.

Bu yüzden bağımsızlık arzusuyla buna tutunmak aptalca görünüyordu. Bir kadın, kocası tarafından tutulan kişisel güvenliği varken gerçekten bağımsız olabilir miydi? Biri onu her gün işe götürüp getirirken? Bu bana boşuna bir çaba gibi geliyordu ama bir daha asla korunma ihtiyacına karşı çıkmayacaktım.

Düşünmem gereken bir çocuğum varken olmaz.

"İşini artık sevmiyor musun?" Lino adada otururken bana bakarak sordu.

"Seviyorum," diye yalan söyledim. "Jasper için çalışmayı seviyorum. Artık aşk böceğine yakalandığı için ona eziyet etmek için bana daha fazla fırsat veriyor." Lino döndü, pastırmayı çevirdi ve köfte yapmak için kıymayı aldı. "Yine mi çizburger?"

O muzip tavrıyla bana sırıttı ve ben de iç geçirme isteğimle savaştım. Lanet olası adam hamile olduğumu çok iyi biliyordu. "Son zamanlarda onları bir canavar gibi mideye indiriyorsun."

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek çantamdan kutuyu aldım ve tezgâhın üzerine koydum. Bana sırıttı. "Bunun sürpriz olmasına izin veremezsin, değil mi?" Ellerini hızlıca yıkadı, kutuya döndü ve kapağını açtı. Doldurulmuş at elinde küçücük görünüyordu ama çocuğumuzun sarılabileceği büyüklükte olacağını biliyordum. "Aygırım için bir tay."

"Çizburger sipariş edeceğiz," dedi ve dönüp ocağın altını kapattı.

Tayı tezgâhın üzerine koydu ve bana doğru yürüdü. Beni kovalarken kıkırdayarak merdivenlere doğru koştum. Göğsümde patlayan mutluluk durdurulamaz, dizginlenemezdi.

Bir daha hiçbir şey beni bu adamın beni sevmediğine ikna edemezdi. Aramıza hiçbir şey giremezdi.

Beni yatak odasına kadar takip ederken gözlerinin sevinçle parlamasıyla değil.

İçeri girdiğimde, onunla yüzleşmek için döndüm. Gözleri içimde hissettiğim tüm heyecanla parlıyordu ve yüzüm şimdiye kadar yüzümde gördüğüm en geniş gülümsemeye dönüştü. "Bir bebeğimiz olacak," diye mırıldanarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Elleri karnıma dokundu, yüzünde huşu ile karnımın düz yüzeyinde gezindi.

"Bir bebeğimiz olacak," diye onayladım.

"Ivory'nin en iyi doktoru vardı. Size en kısa zamanda bir randevu ayarlayacağız-"

"Lino, daha erken. Sabah doktoru arayacağım ama şimdilik iyiyiz," diye kıkırdayarak onu rahatlattım. "İyi olacağız."

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç hayal etmemiştim," diye fısıldadı, önümde dizlerinin üzerine çökerek. Gömleğimi kaldırdı ve başının yan tarafını göbeğimin çıplak tenine bastırdı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve göbek deliğimin hemen üzerindeki noktaya bir öpücük kondurmasını izledim. "Dünyanın en iyi annesine sahip olacaksın," diye fısıldadı ve ben de bunu söyleme isteğime karşı koydum.

Bebeğin henüz onu duyabildiğinden şüpheliydim. Bölünemeyecek kadar tatlıydı.

"Hayat hayal edebileceğinizden çok daha iyi olduğunda, geriye yapılacak tek bir şey kaldığını düşünüyorum."

Dikkatini tekrar bana çevirdi, bluzu başımdan çekiştirerek çıkarmamı izliyordu. "Peki bu nedir, *vita mia*?"

"Karınla seviş," diye fısıldadım, eteğimin fermuarını indirirken. Gözlerinin erimiş lav havuzları gibi ısınmasını izlemekten, beni bu kadar yoğun arzulamasını sağladığımı bilmekten asla bıkmayacaktım. Benim onu bulduğum kadar o da beni bağımlılık yapıcı buluyordu. Sırada Lino'nun gömleği ve eşofman altı vardı, son zamanlarda evde iç çamaşırı giymeyi reddettiği için vücudu çıplaktı. Eşofmanını ya da şortunu çekiştirdiğimde altının çıplak olacağını bilmek hoşuma gidiyordu. Onu saniyeler içinde elime, hemen ardından da ağzıma alabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

Sütyenimi çıkardım ve çaresiz bir bağımlı gibi arzulamaya başladığım parçasına dikkatle baktım. O içimde olmadan bir gün bile geçiremiyordum ve kırık kaburgalarımın iyileşme sürecinde geçirdiğim haftalar da bunu kanıtlıyordu. Deli bir kadın gibiydim, ihtiyacım olanı bana vermediği için arzulu ve öfkeliydim.

Bundan sonra hamile kalmak sürpriz olamazdı, hele de doktordan her şey yolunda dedikten sonra günlerce sürekli seks yapmışken. Lino'nun parmakları iç çamaşırımın kemerine takıldı, yavaşça bacaklarımdan aşağı indirdi ve iç çamaşırımı çıkarmama yardım ederken benimle alay etti. Eli çeneme dokundu, yüzümü kavradı, böylece beni ruhuna çekiyormuş gibi hissettiren derin bir nefesle dudaklarını dudaklarıma değdirebildi.

Ama bu mümkün değildi.

Ben zaten onun bir parçasıyken olmaz.

O eller kalçalarıma indi ve beni yatağın ortasına fırlatabilmek için aniden kaldırdı. Üstüme çıkıp beni ağzıyla yutmaya başladığında çığlık attım.

Dudaklarım, boynum, kalbim. Dudaklarının yavaşça süzülüşü ve dişlerinin narin ısırıklarıyla karnıma doğru ilerledi ve karnımda duraklaması gözlerimi onunkilere çevirdi. Tenimi bir, iki, üç kez öptü. Gözlerindeki neşe endişeyle gölgelendi ve aygırımı kendi babasını düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum. Babasının annesinin karnını öpüp öpmediğini ya da iyi bir baba olup olmadığını merak ediyordu. Henüz tanımadığı çocuğuna herhangi bir söz verip vermediğini. "Harika bir baba olacaksın," diye fısıldadım, şüphelerini kovmak için kelimelerimi ve sevgimi kullandım.

Gözleri ısındı, orada gizlenen bulutlar onu ne kadar çok sevdiğimi görünce kayboldu.

Sevgi tüm yaraları iyileştirdi.

Ağzını indirdi ve dilinin içimdeki ilk gezintisi beni uçurdu, duygusal anı yeni bir zirveye taşıdı. Keşfetmedi, kendisine ait olan, benden daha iyi bildiği bir şeyi keşfedemezdi ama acele etmedi.

Her santimime tapıyor, beni uçurumun kenarına göndermesi için çaresizce altında kıvranana kadar sıcaklık ve sevgiyle yıkıyordu. Elimi saçlarına gömerek onu daha sıkı bastırdım, serbest kalabilmek için bir anlığına kontrolü ele almaya çalıştım. Ama Lino bu kontrolü bana vermeyi reddetti ve geri çekilerek amıma, derimin yanıktan sonra karıncalanmasına yetecek kadar sert bir tokat attı.

Bunu yapmayı onun sevdiği kadar benim de sevdiğimi bildiği için bana sırıttı ve sonra vücudumda sürünerek içime girdi. Dizlerimi yukarı doğru itti, bacaklarımı açık tuttu, böylece ağırlığını benimkine yaslayabildi ve çığlığımı susturmak için ağzımı aldı. "Siktir," diye inledi, içimin en derin yerinde yankılanan duyguyu yankılayarak. Kalçalarını içime sokup çıkarırkenki yavaş ve derin ritmi mutlak güzellikte bir şeydi. Başımı yukarı kaldırdım, onun içimde çalışmasını ve geri çekilmesini izledim ve sonra gözlerimi ona çevirdim.

Adını inledim, cezalandırıcı itişler, orgazmımla onun etrafında kenetlenene kadar en derin parçama çarptı, tüm vücudum sıkıca kilitlendi. Kollarımla, bacaklarımla onu sıkıca kavradım, her parçam onun benimkine dokunmasına ihtiyaç duyuyordu. Ona ihtiyacım vardı, onu istiyordum.

Sonsuza kadar.

Aşağıya indiğimde beni yüzüstü çevirdi, bir bacağını kaldırarak beni ona doğru açtı ve sonra tekrar içine girdi. Göğsünü sırtıma yapıştırdığında inledim, kendi orgazmına doğru çabalıyordu. İki eli popomun her iki yanını kavradı ve daha derine inebilmesi için beni iyice araladı. İnanılmaz derecede derine. Ellerimi altımdaki çarşaflara sıkıştırdım, hızını artırıp ritmini kaybettiğinde çığlıklarımı bastırmak için kullandım. Kendini içimde kaybetti. "Bu lanet olası amcık," diye inledi kulağıma, sıcaklığıyla doldurup beni serbest bırakırken. Ağırlığı benimkini örttü ve kalçalarımı ona karşı oynatmanın cazibesine karşı koyamadım.

Avuç içi kıçımın yan tarafına çarptı. "Seni seviyorum," diye kıkırdadım.

"Ben de seni seviyorum, Küçük Güvercin. Her zaman."

Birkaç dakika daha bu şekilde yattık, ta ki karnımın guruldama sesi bana karşı kıkırdamasına neden olana kadar. "Sanırım seni beslemeliyim o zaman."

"Şimdi iki kişilik yiyorsam, bu iki çizburger alacağım anlamına mı geliyor?" Bana karşı sınırsız kahkahasıyla vücudunun sarsılması en sevdiğim duyguydu. Ona bunu verdiğimi bilmek, tıpkı onun bana verdiği gibi.

Kendimi o an için, hayatımın geri kalanında bana hissettireceğini bildiğim şekilde yaşamaya bıraktım.

Mutlu. Bütün.

İyileşti.

Lino ve Samara'dan daha fazlası için, sekiz ay sonraki hayatlarına bir bakış atmak üzere özel genişletilmiş sonsözü indirin. Buradan alın.

Bellandi Suç Örgütü'nün ikinci kitabı, Lino ve Samara'nın hikayesi hakkında en son bilgilerden haberdar olmak için facebook sayfama katılın

Grup.

Şimdi buradan ön siparişe açılan Kederli Kayıp'a (Bellandi Crime Syndicate #3) bir göz atmak için devam edin.

Çok yakında.

Kederli Kayıp Ön İzleme

Ryker

Dört yıl önce

Bu boktan nefret ediyordum. Kocası basit bir hayatın ve beyaz çitlerin ona göre olmadığına karar verdiği için masum bir kadını gözetlemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Onu takip etmek kolaydı, gizli kalmak için daha çok çalışmam gerektiği anlamına gelse bile.

Polisi takip etmeyi hoş karşılamıyorlardı.

Ama Calla Rae Latour gibi bir kadını takip etmek?

Bu ölüm cezasını hak eden bir suçtu. Kendimi asla haklı çıkaramayacağımı bildiğim bir suçtu.

Özellikle de hızla bir bağımlılık haline geldiğinden beri. Onu bir uyuşturucu gibi damarlarımda hissedebildiğim için.

Calla gibi bir kadın tamamen iyi, tamamen gün ışığı ve aydınlıktı. Ben hayatımı ait olduğum yerde, gölgeler içinde yaşadım. Ama nedense önceki gün onu ilk gördüğümde gölgelerim değişmiş gibi hissettim. Sanki benim gölgelerim onun gölgeleri olmuştu. Sanki onun ışığını her yerde takip etmem gerekiyordu.

Zamanının çoğunu yoga pantolonuyla ve saçlarını at kuyruğu yaparak geçirmesi, geçen her saatle birlikte daha da bitkin görünmesi önemli değildi. O büyük, ışıltılı lacivert gözlerde beni çağıran bir şey vardı.

Ama mesafemi korudum. Kocası Chad kendini Matteo'ya kanıtlayabilirse, işe yarayabilirdi.

Çok kullanışlı.

Bir Polis Teğmeninin Bellandi'nin maaş bordrosuna katılmak istemesi her gün olan bir şey değildi.

Bu yüzden onu izledim, kocası adına kimseyle görüşmediğinden emin oldum. Onu takip ettiğim ilk günden beri tek çarpık yönünün gülümsemesi olduğunu biliyordum.

Park boyunca yürüyor, iki yaşındaki oğlu Axel'i bebek arabasında itiyor ve onu uyutmaya çalışıyordu. Son zamanlarda bunu daha çok yapıyordu, sanki bebek hiç uyumuyormuş gibi. Ona bir an bile huzur vermiyordu. Yüzündeki ifadeye ve bütün gece kanepede ona sarılmasına bakılırsa, bunun doğru olabileceğinden şüpheleniyordum.

Bebek arabası aniden yana doğru kaydı, bir şey yerinden oynadı, bu yüzden yana yattı. Düzeltmeye çalıştı ama Axel yine de uyandı. İnledi, tekerleği incelemek için eğilmeden önce bir an için başını eğdi. Bulunduğum yerden ne olduğunu göremiyordum ama Calla'nın yüzünü ellerinin arasına gömüp telefonunu çıkarması yeterli bir işaretti. Bir numara yazıp kulağına götürdü ve uzanıp oğlunu bebek arabasından aldı.

Yardım için aradığı kişiyle konuşurken onu ritmik bir şekilde zıplattı; yüzü her saniye daha da telaşlı görünüyordu. Sonunda telefonu kapattığında oğluna gülümsedi ve onunla konuşmadan önce onu susturdu.

Beklediği her saniye vücudu daha da çöküyordu. İki yaşındaki çocuğunun ağırlığı onu yoruyordu ve doğrulmaya çalıştığında sırtının nasıl ağrıdığını görebiliyordum.

Axel'i bu şekilde uzun süre kucağında tutmak için 1.80 boyuyla çok küçüktü. Ama yine de yaptı, çaresizce yanına sokulurken onu yere bırakmaya bile çalışmadı.

Mırıldandığım bir "siktir" ile onun acı çekmesini izleyemeyeceğimi biliyordum. O anda hayatını biraz olsun kolaylaştırmak için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Sonu kötü bitecekti, yüzüne bakıp onunla konuşmanın benim için iyi sonuçlanmasına imkân yoktu.

Ama yine de yaptım.

Gölgelerimden sıyrıldım, yol boyunca yürürken kendimi daha belirgin bir şekilde görünür hale getirdim. "Affedersiniz," dedim ve sesim bana bile kaba geldi. Pek konuşmazdım, mümkün olduğunca konuşmaktan kaçınırdım ama özellikle avdayken ya da gözetleme yaparken tek kelime etmeden günler geçirebilirdim.

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım, ona elimden gelen en dostça gülümsemeyi göstermeye çalıştım. Ama arkadaş canlısı değildim. Nasıl dost olunacağını bilmiyordum. Beni insan yapan her şeyi uzun zaman önce kaybetmiştim.

Boğazımı temizledim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Arkasını döndü ve o masmavi bakışlarını üzerimde öyle bir sabitledi ki, sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Dünyam döndü, güzel yanaklarına yayılan kızarıklığa ve büzülmüş küçük ağzının göz kamaştırıcı, çok hafif çarpık bir gülümsemeye dönüşme şekline daraldı.

"Sakıncası yok mu?" diye sordu ama vücudu rahatlamayla sarktı.

"Bir bakayım," diye kabul ettim ve bebek arabasının yanına gidip çömeldim. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, beni nasıl izlediğini hissedebiliyordum. Calla'nın korunaklı hayatında benim gibi pek çok erkek gördüğünü sanmıyordum.

Bu şekilde kalmalı.

"Bunun için çok teşekkür ederim," diye iç geçirdi. "Kocam yolda, ama işten uzaklaşmak onun için zor olabiliyor," diye açıkladı. Evli olduğunu bana bildirme çabasına gülme isteğime direndim. Normal şartlar altında bu akıllıca olurdu. İlgiyi erkenden dağıtmak ona yarar sağlayabilirdi ama benim gibi bir adamın ne isterse alabileceğini bilmesi gerekirdi. Evli ya da değil.

"Sorun değil. Senin oğlan zorlanıyor gibi görünüyor," diye homurdandım, lastiğin janttan çıktığı yeri bulurken.

"Diş çıkarıyor," diye cevap verdi. "Bu dişler beni öldürecek. Genelde sakin bir çocuktur ama bu dişler onu perişan ediyor." Burnunu onunkinin üzerinde oynattı ve ona sarılırken bile kahkahalarla ciyaklamasına neden oldu. "Öyle değil mi kurabiye canavarı?" diye sordu ona.

Lastiği janta geri taktım ve bu kadar basit bir şey olduğu için minnettar hissettim. Oğlunun sevincine karşılık olarak onun gülme sesi, bu başa çıkamayacağım bir şeydi. Eğer onu yalnız bırakma şansım olmasını istiyorsam.

Doğruldum ve bu pozisyon beni ona olmak istediğimden daha fazla yaklaştırdı. Calla onu zapt etmeye çalışırken Axel kollarını uzatarak bana doğru uzandı. "Çok özür dilerim," diye güldü. "Genelde bu kadar arkadaş canlısı değildir."

Kalbime göre bir çocuk.

Ellerimi uzatıp onu koltuk altlarından kaldırdım ve Calla'nın kollarından çıkardım. Kısa bir an paniklemiş gibi göründü, ama sonra sırtındaki ağırlık kalkınca yüzü rahatladı. Kollarımdaki küçük çocuğa baktım, siyah saçları babasından miras kalmıştı ama annesinin mavi gözleri yüzünde parlıyordu. Küçük eli uzandı, kaşımdaki yara izine şaşkınlıkla dokundu, sonra güldü ve burnuma bir yumruk attı.

"Axel!" Calla azarladı.

"O iyi," dedim, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır ilk kez sesimde bir gülümseme duyuyordum.

Önümde güzel bir kadın, kollarımda bir şekilde bana çok benzeyen bir çocuk. Bir zamanlar, her şey elimden alınmadan önce istediğim her şeydi.

Axel beni kum torbası olarak kullanmaktan vazgeçince Calla onu geri götürdü ve bebek arabasının koltuğuna oturttu.

Onu bağladıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi ve mutlu bir şekilde gülümsedi. "Tekrar teşekkür ederim. Hem de çok. Size biraz para verebilir miyim ya da-"

"Bana zaten bildiğinden fazlasını verdin," diye fısıldadım, elimi yüzüne doğru uzatarak. "İyi bir hayatın olsun, tesoro."

Bana şaşkınlıkla bakarken elimle yanağını kavradım. Onunla bir daha asla konuşamayacağımı, ona asla dokunamayacağımı biliyordum ama ondan asla uzaklaşamayacağımı da biliyordum.

Başparmağım onun yüksek elmacık kemiklerine dokunduğu an, içimde bir şeyler değişti.

Bulundum.

***

Calla

Bir yıl önce

Öldü.

Kocam ölmüştü.

Masanın karşısındaki adam bana baktı, gözlerinde acıma ve sempati vardı.

Bundan nefret ediyordum. Hayal edebileceğim her şeye sahipken, insanların acıdığı bir kadın haline gelmekten nefret ediyordum.

Axel ve Ines'i bir öğleden sonra için bile olsa babamla bırakmak, bana umutsuzca sarılmaları çok acımasızcaydı. Eve dönmeyeceğimden korkuyorlardı. Altı ve iki yaşındaki bir çocuğun böyle bir acının nasıl bir şey olduğunu bilmeye hakkı yoktu.

Anlamak için çok küçüklerdi. İnsanları güvende tutmak için çalışan babalarının sokak ortasında vurulduğunu bilemeyecek kadar küçüklerdi. Hepimizi koruyordu. "Merhum kocanız, size artık bakamayacağı bir gün gelirse, siz ve çocuklar için hatırı sayılır bir vakıf kurdu. Hayırseveriniz her ay hesabınıza ödeme yapmak için bu parayı kullanacak ve bu para üçünüzün en az bir yıl boyunca alıştığınız şekilde yaşamanıza yetecek."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım, elimdeki mendille burnumu silerken. Son zamanlarda ağlamayı hiç bırakmamış gibiydim, Chad'in ölümünden sonra bizimle ilgilenmek için elinden gelenin fazlasını yaptığını bilmek bile beni çileden çıkarıyordu. "O kadar parayı nereden buldu?"

"Bunu tartışmaya yetkim yok, Bayan Latour." Bana gülümsedi, şaşkınlığım karşısında bile yüzü kibardı. "Ama bu arada, umarım onun ölümünden sonra karşılaştığınız mali yükü hafifletmeye yardımcı olur. Bu geçiş döneminde çocuklarınızla evde kalmaya devam edebilir, ipoteğinizi ödeyecek ve masaya yemek koyacak paranız olacağını bilerek memnun olabilirsiniz. Hayırseveriniz tüm faturalarınızdan ve harcamalarınızdan haberdardır ve size buna göre para gönderecektir."

"Hayırseverim. Chad'i tanıyor muydu?" Ellerimi birbirine vurarak sordum.

"Evet. Rahmetli kocanızı çok iyi tanıyordu ve sizinle ilgileneceğine söz verdi."

Başımı salladım ama gözlerim kısa bir süreliğine kameraya kaydı. Aynı sıcaklık hissi yıllardır olduğu gibi omurgamdan aşağı kayıyordu. Gözlerin üzerimde olduğunu o kadar sık hissediyordum ki bu benim yeni normalim haline gelmişti. Bu durumla ilgili garip, alışılmadık bir şeyler olduğunu biliyordum ama önümdeki evraktaki imza kocama aitti. Okunaklı hale getirmesi gerektiğini söyleyerek çok fazla zaman harcadığım karalamasının tam bir kopyası.

"Madem Chad'i bu kadar iyi tanıyordu, neden benimle kendisi görüşmedi? Neden benimle görüşmek istemediğini anlamıyorum. Ona teşekkür etmek istiyorum," dedim ve karşımdaki adama bakarken başımı dik tuttum.

Gülümsedi ve ondaki bir şey çok tanıdık geldi. Sanki onu daha önce görmüştüm ama çıkaramıyordum. Kahverengi gözleri bana sıcak bakıyordu, tuzlu ve biberli saçları kısa ve düzgündü. Zayıf bedenine uygun bir takım elbise giymişti ve takımın tarzı zarifti. Pahalıydı.

"Şu an için kimliğinin gizli kalmasını istiyor, ancak size söz verebilirim ki o sadece sizin iyiliğinizi düşünüyor. Bir zaman gelecek

İkinizin bir araya gelmesi daha uygun olduğunda, ama şimdilik önemli olan iyileşmek için ihtiyacınız olan zamanı ayırmanız. Kaybınızın yasını tutmanız, Bayan Latour. Hiç şüphesiz zor geçecek olan bu yolda size bol şans diliyorum."

Buluştuğumuz ofisteki masadan kalktı, masanın zarif ve derin ahşabı binanın sahip olduğu endüstriyel nitelik için fazla zarif görünüyordu. Bina inşaat halindeydi, üst katlarında yenileme çalışmaları devam eden lüks bir apartman. En alt kat tamamlanmış gibi görünüyordu ve bir bina yöneticisinin kendini evinde hissedebileceğini hayal ettiğim ön ofiste buluştuk.

Ancak ofis, zamanı geldiğinde kullanılmak üzere lüks ve profesyonel bir şekilde düzenlenmiş olsa da henüz kimse tarafından kullanılmıyordu. Arkasından gittim ve elini sıkmak için tuttum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Lombardi," dedim gözyaşlarımı yutarak. İhtiyacı olmadığı halde bana nezaket göstermiş, içinde bulunduğum koşullarda ne kadar kararsız hissettiğimi anlamıştı.

"Lütfen bana Don deyin. O zevk bana ait Bayan Latour. Umarım bir sonraki karşılaşmamız daha mutlu koşullar altında olur." Neden tekrar karşılaşacağımız konusunda kafam karışmış olsa da başımı salladım.

Mükemmel hayatıma ne olduğunu anlayamadım.

Ofisten çıkmadan önce kameraya baktım, cildimin o çok tanıdık şekilde karıncalanmasına engel olamadım. Ekranın diğer tarafında oturan kişiyi neredeyse hissedebiliyordum.

İzliyorum. Bekliyorum.

Her zaman.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.